

Võng Du Chi Bạo Cùng Bị Bạo

Contents

Võng Du Chi Bạo Cùng Bị Bạo	2
1. Chương 1: Bi Kịch Bắt Đầu	2
2. Chương 2: Đại Thần Tức Giận	4
3. Chương 3: Hận Người Một Trăm Năm	6
4. Chương 4: Trả Lại Tôi Trong Sạch	8
5. Chương 5: Lấy Thân Báo Đáp!	10
6. Chương 6: Phó Bản Chính Là Chiếc Nôi Của Jq (thượng)	11
7. Chương 7: Phó Bản Là Chiếc Nôi Của Jq (trung)	13
8. Chương 8: Phó Bản Chính Là Chiếc Nôi Của Jq (hạ)	15
9. Chương 9: Lăn Vào Bang Đây Sóng Gió (thượng)	18
10. Chương 10: Lăn Vào Bang Đây Sóng Gió (trung)	20
11. Chương 11: Lăn Vào Bang Đây Sóng Gió (hạ)	22
12. Chương 12: Âm Mưu Bắt Đầu	25
13. Chương 13: Cùng Em Tới Chân Trời Góc Biển (thượng)	27
14. Chương 14: Cùng Em Tới Chân Trời Góc Biển (trung)	29
15. Chương 15: Cùng Em Tới Chân Trời Góc Biển (hạ)	30
16. Chương 16: Chân Trời Góc Biển (thượng)	33
17. Chương 17: Chân Trời Góc Biển (trung)	36
18. Chương 18: Chân Trời Góc Biển (hạ)	38
19. Chương 19: Phu Phu Tương Tùy (thượng)	42
20. Chương 20: Phu Phu Tương Tùy (trung)	45
21. Chương 21: Cái Gọi Là Tiệm Nhân (thượng)	47
22. Chương 22: Phu Phu Tương Tùy (hạ)	49
23. Chương 23: Cái Gọi Là Tiệm Nhân (trung)	52
24. Chương 24: Cái Gọi Là Tiệm Nhân (hạ)	54
25. Chương 25: Vô Tình Làm Nũng	56
26. Chương 26: Tiệm Nhân Chỉ Dùng Để Ngược (thượng)	58
27. Chương 27: Tiệm Nhân Là Để Dành Ngược (hạ)	61
28. Chương 28: Tin Dữ Và Vận May	64
29. Chương 29: Giấc Mơng Đau Đớn	68
30. Chương 30: Tất Cả Chỉ Là Một Trò Chơi	70
31. Chương 31: Vị Hôn Thê Từ Trên Trời Rơi Xuống	74
32. Chương 32: Chúng Ta Cùng Sinh Bảo Bảo Đi (thượng)	77
33. Chương 33: Chúng Ta Đi Sinh Bảo Bảo Đi (hạ) [chương Vip]	80
34. Chương 34: Xoát Biểu Ca (là Đi Yến Tử Ở Đánh Mộ Dung Phục Đó)	84
35. Chương 35: Xoát Biểu Ca (hạ)	86
36. Chương 36: Chinh Phật Trác Lộc (thượng)	89
37. Chương 37: Chinh Phật Trác Lộc (hạ)	91
38. Chương 38: Tìm Được Việc Làm	94
39. Chương 39: Sơ Ngộ (thượng)	96
40. Chương 40: Sơ Ngộ (hạ)	98

41. Chương 41: Khúc Nhạc Đạo Hôn Lễ	105
42. Chương 42: Hôn Lễ (thượng)	110
43. Chương 43: Hôn Lễ (trung)	115
44. Chương 44: Hôn Lễ (hạ)	120
45. Chương 45: Phiên Ngoại: Chiếc Cà Vạt Hồng Tạo Ra Gian Tình (thượng)	123
46. Chương 47: Phiên Ngoại: Một Cái Cà Vạt Hồng Gọi Lên Gian Tình (hạ)	129
47. Chương 48: Thỉnh Quân Nhập Thất (thượng)	136
48. Chương 49: Thỉnh Quân Nhập Thất (hạ)	141
49. Chương 50: Chân Tướng	145
50. Chương 51: Thế Giới Thật Nhỏ	151
51. Chương 52: Jq Xảy Ra Trong Phòng Tắm	154
52. Chương 53: Hủ Nữ Châm Ngồi Thổi Gió	158
53. Chương 54: Ổ Rạp Chiếu Phim Thổ Lộ Nội Tâm	163
54. Chương 55: Cởi Bỏ Khúc Mắc	167
55. Chương 56: Say Rượu Mị Hoặc	171
56. Chương 57: Có Cơ Tình (có Jq Nam X Nam)	176
57. Chương 58: Bàng Hoàng	180
58. Chương 59: Tiểu Náo Nơi Quán Rượu (quây Phá Nhà Hàng =]])	184
59. Chương 60: Hòa Nhau Một Ván	188
60. Chương 61: Bị Bắt Cóc	191
61. Chương 62: Hữu Kinh Vô Hiểm	194
62. Chương 63: Vong Tụ Vong Tụ (thượng)	198
63. Chương 64: Vong Tụ (trung)	202
64. Chương 65: Vong Tụ (hạ)	204
65. Chương 66: Cùng Anh Tay Đi Đến Hết Cuộc Đời	209
66. Chương 67: Pn1 Nhật Ký Say Rượu	214

Vong Du Chi Bạo Cùng Bị Bạo

Giới thiệu

Edit: Đào ĐàoBeta: Snail samaNội dung: Đô thị tình duyên, BL, Thiên Long Bát Bộ, Vong Du. Nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-bao-cung-bi-bao>

1. Chương 1: Bi Kịch Bắt Đầu

loa [Thư Hiệp]Giết chết Nhẹ cười nghiêng thế gian, một lần 500J / 1 ảnh chụp.

Tô Bắc Bằng mới vừa đi lên trò chơi, liền chứng kiến đại danh của mình đang ở trên loa. Không kịp rút gân vài cái, kênh thể giới liền sôi trào.

thế giới [Ta Có Một Con Thảo Nê Mã]A! ! Thư Hiệp đại thần rốt cục xuất hiện, trời ạ trời ạ, tiểu tâm can của ta a...

thế giới [Chưa Bao Giờ Thảo Nó]a! Đại thần giận dữ vì mỹ nữ? Không cần a, ta không mạnh BG... Nê mã đồng chí, JQ ở đâu a? Ta tìm tìm kiếm kiếm, hảo đối khát a. Cây hoa cúc a, dây dưa chuột a ... Vì sao Nhẹ cười nghiêng thế gian không phải nam ?.

thế giới [Không muốn yêu em]Bán một con Điệp luyện hoa đời thứ bảy, 95 cấp, có thể mang, tư chất 2100, MM(các cô nương) MM(các cô nương) MM(các cô nương), không mua uống phí lắm a!

thế giới [Cầu Bạo]Mò xuống đi... Thật là khó hiểu, vì sao một tiểu Nga Mi cấp 90, có thể làm cho Thư Hiệp đại thần nóng giận như thế, thậm chí bỏ ra một số tiền lớn mua mạng? Chắc chắc chắc... Đây chắc chắn là có chuyện JQ đen tối, nhất định phải đào móc đi ra. Các đồng chí, cố gắng!

thế giới [Cầu Ái]Bạo Bạo đồng chí, người dám xem nhẹ giới tính của Nga Mi kia sao? MD hãm hại ta a, BG a, đó là BG! Có cái chuyện JQ gì mà bới móc ? Còn tiếp tục thêm dầu vào lửa, lão tử sẽ thật sự trục bạo cây hoa cúc của người!

... ..

Vì thế, Tô Bắc Bằng đồng hài vô thức nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, bắt đầu cố gắng hồi tưởng mình là như thế nào chọc tới Thư Hiệp đại thần. Thẳng đến óc sôi trào, lương tâm mau bạo liệt, vẫn là không nghĩ ra được.

Tin nhắn riêng:

[Thương Ly Mộng]Tiểu Hồng?Người còn dám online a! ! Má ơi, một đại đội cao thủ ở mỗi cái map canh chừng, chờ người ra khỏi thành sẽ trực tiếp đồ sát !Ngày hôm qua người thực uy phong, ta sùng bái người dữ dội. Nhưng là hiện tại... Thật bi ai cho người.

[Nhẹ Cười Nghiêng Thế Gian]? ? ? Ta ngày hôm qua không có online a ...

[Thương Ly Mộng]A! Không phải chứ? ! Chẳng lẽ ngày hôm qua dùng Hoa Đào(kỹ năng của Nga My đánh ra có hoa đào văng tung tóe)từ từ giết chết Thư Hiệp đại thần không phải người? Người mắng hấn có cha sinh không có mẹ dạy ... Cũng không phải người? Ôi trời ơi ! Điều kinh khủng nhất chính là... Mắng hấn sớm X, dương X, bắt lặc... Cũng không phải người?

[Nhẹ Cười Nghiêng Thế Gian]... .. Ai mà giỏi như vậy a? Dem những lời ta luôn luôn muốn mắng trong lòng toàn bộ nói hết ra rồi, ta phải hảo hảo cúng bái cúng bái hấn.

[Thương Ly Mộng]Điểm quan trọng không ở chỗ này, mà là ai online char của người *hoảng sợ *.

Tô Bắc Bằng thần kinh có chút thô, chứng kiến Tiểu Mộng đánh ra dòng chữ thì mới kịp phản ứng. Hấn không có đem số tài khoản cho ai a? Chẳng lẽ là...

[Thương Ly Mộng]Đồng chí, nhìn xem thương khó, tay nải của người...

Tô Bắc Bằng nghi hoặc nghe theo, tay nải, thật là chỉnh tề, chỉ có một chút thức ăn cho pet, nguyên liệu chế đồ ... Ân, trước đó thiệt là loạn mà, thiệt nhiều bảo thạch cấp nhỏ, hiện tại sao không có. Oa ạch, sao mà vàng cũng chỉ có 20 bạc? Chạy tới thương khó, vừa mở ra, (o) A! Không sai, chỉ còn có 6 đồng.

“A... ! Khoáng thạch của tôi, Bí kíp Bằng Thiên Tuyệt Địa của tôi, Hồng bảo thạch cấp 3 của tôi ! A... 340J của tôi! ——” Tô Bắc Bằng dùng sức vỗ bàn một cái, thiếu chút nữa làm sập bàn phím, mắt cậu dữ tợn, cổ nổi lằn gân xanh , nghiêng răng nghiêng lợi, “Trộm hào —— cho hấn cả nhà tàn tật! Cường gian em gái hấn, nguyên rửa hấn bị Aids, bệnh giang mai, bắt lặc! Ôi trời ơi...”

‘Ba!’ một cái gối bay trúng giữa đầu Tô Bắc Bằng, mắt cậu phun lửa giận, phần nộ gào thét với cái tên bạn thân ngủ như lợn chết trên giường, “MD có phải hay muốn đánh nhau! Tối hôm qua không ăn đấm có phải hay không! Muốn chết!”

Bạn nhỏ Nghiêm Vĩ Hứng trán đầy gân xanh nháy nháy, tên này là cầm thú hạ lưu sao? Mới sáng sớm mà đã nghĩ muốn đánh nhau?! Tiểu tử này đúng là là ba ngày không đánh, đã muốn nhảy lên đầu, năm ngày không đánh, cả người liên khó chịu!

Nghiêm Vĩ Hứng sờ sờ cảm, chớp đôi mắt hẹp dài, cười tà đứng lên, rời giường, cũng không để ý chính mình chỉ mặc có cái quần lót, đi lên trước, cúi người xuống, chớp mũi sắp cùng Tô Bắc Bằng đụng nhau, nâng cằm của cậu lên hỏi, “Làm sao vậy Tiểu Bằng Bằng của tôi... Sáng sớm kêu to như vậy ... Cậu rốt cục bị cái gì?”

Tô Bắc Bằng ngay lập tức mặt nóng lên như sắp chảy nước, vốn là tròng hai mắt giận dữ, lúc này lại có điểm e lệ rụt rè mang một chút gợi cảm, lập tức tác mao, “Cậu mới bị bạo!! Lão tử bất kể là dây dưa chuột hay cây hoa cúc hết thấy đều ngon lành, không cần cậu phải lo lắng. Ngựa đực, cầm thú, súc sinh!” Nói xong, dưới chân hung hăng giẫm lên bàn chân chưa đi giày của Nghiêm Vĩ Hứng, thậm chí còn dùng sức nghiền nghiền.

“Này! Đau quá, ui da. Đau quá, ui da...”

“Phi!” Tô Bắc Bằng buông hấn ra, hứ một câu, liền đứng dậy rửa mặt, chuẩn bị lên lớp . Hôm nay là tiết của Lưu lão đầu, trốn không thoát a trốn không thoát...

Nghiêm Vĩ Hứng nhìn bóng lưng cậu đi vào phòng tắm, tiểu ý càng sâu.. Đúng là một tác mao tiểu tử...

*Chú thích cuối bài viết:

1/. Diệp luyện hoa: pet siêu kute cực dễ thương dành cho các chị em phụ nữ. Phải thu nhặt từng cánh từng cánh hoa hồng đủ 80 cánh mới được một con bảo bảo xấu quắc. Dem 2 con bảo bảo đực – cái sinh sản sẽ có cơ hội ra các đời từ 1 đến 7 (đời cuối cùng là 7). Và đây là dung nhan em đời 7

<>

Đây là 1 bầy Diệp luyện hoa:

<>

2/. Trong các loại ngọc thì Hồng Bảo Thạch là ngọc có giá trị cao nhất. Đó là ngọc gia tăng thể lực và ngoại thủ. Mọi môn phái đều cần thiết. Cho nên giá trị cao.

Trong game Việt Nam thì 1 viên Hồng Bảo Thạch cấp 3 là 250kim /1 giá thị trường. Còn mua trong shop thì là 315 kim. Nếu trong đợt giảm giá 50% thì rẻ con chỉ có 157 kim.

Tuy nhiên giá trị của ngọc 3 trong game TQ rất lớn. Vì thế mất cũng hơi bị đau ^^

3/. Sách kỹ năng trân thú Băng Thiên Tuyệt Địa:

Là kỹ năng quần công hệ băng của trân thú, kỹ năng này trân thú không tự động phóng xuất mà chủ nhân phải dùng tay thì mới đánh ra. Mỗi con trân thú chỉ được ép 1 kỹ năng cùng loại.

Đây là ảnh minh họa. Cái kỹ năng đầu tiên nhé!

2. Chương 2: Đại Thần Tức Giận

Nghe được trong laptop của Tô Bắc Bằng truyền ra âm nhạc trò chơi, Nghiêm Vĩ Hứng nhúu mày, nhìn thấy bên trong là một nhân vật phần hồng, bề ngoài không có gì xuất chúng, đang đứng ở thương khố ngăn người , phía trên có tên là Nhệ Cười Nghiêng Thế Gian, và hơn nữa là ...

loa [ThuHiệp]Treo giải thưởng, giết Nhệ Cười Nghiêng Thế Gian, một lần 1000J / một bức ảnh.

Nghiêm Vĩ Hứng nhúu nhúu mày, tuy rằng không chơi trò chơi này, nhưng có thể thấy được, 1000J tuyệt đối không phải số tiền nhỏ. Vậy là cậu ấy đã chọc trúng người giàu có sao?

Tô Bắc Bằng đánh răng đồng thời còn suy nghĩ, vì cái gì số tài khoản bị trộm đây? Nghĩ đi nghĩ lại, hôm nay online, sao toàn chuyện xui xẻo vậy? A!! Chẳng lẽ lại là Cừu Thiên Ngọc lấy laptop của cậu đi xem phim chéo sao(phim XXX)? TMD!!

Đánh xong răng, Tô Bắc Bằng phần nộ hét toáng lên: “Nghiêm Vĩ Hứng! Chờ Cừu Thiên Ngọc về, nói nó hoặc là đem toàn bộ tài sản lưu lại, làm sạch sẽ virut trong laptop của tôi, hoặc là phải đi tự cung! !” Mẹ... Khi nó sử dụng laptop của cậu chắc chắn đã bị nhiễm virut, bằng không số tài khoản sẽ không bị trộm, sẽ không gặp phải Thư Hiệp, tiền của cậu, kỹ năng quần công của cậu, bảo thạch của cậu... Trái tim đều vỡ thành mảnh nhỏ rồi!

Nghiêm Vĩ Hứng nhú mày :”Vì cái gì? Tiểu tử đó... Lại chưa thỏa mãn dục vọng sao?”

“Phi! Cả đám đều là cầm thú!” Tô Bắc Bằng ngồi xuống trước máy vi tính, vừa vặn lại chứng kiến Thư Hiệp đại thần xoát loa. Vì thế cậu điểm vào tên của hắn, chọn tin nhắn riêng.

Tin nhắn riêng [Người đối Thư Hiệp nói]Không phải lão tử chửi, mắng người dương X, sớm X, bắt lực ! ! Là người trộm char của ta mắng, đừng có để cho ta nổi danh như thế!

Đợi vài phút, người kia đến rầm cũng không phóng một cái. Nghĩ cho kỹ thì Tô Bắc Bằng cũng thiết hung hăng càn quấy, trước một người là chúng tinh phủng nguyệt [trăng giữa ngàn sao], thanh danh truyền xa như đại thần, thái độ giải thích cũng nên khiêm tốn chút đi? Vậy mà ngữ khí khi nói chuyện của cậu... Chắc chắc chắn, chẳng hề sợ lại tưới trên đầu người ta một đồng dầu hỏa, lửa giận kia a, có thể cả sông Trường Giang cũng dập không tắt a!

Tin nhắn riêng [Người đối Thư Hiệp nói]Ê! Người đã chết rồi sao? Không chết liền kêu một tiếng! Ta còn muốn đi học, không thời gian với người đùa giỡn! Hừ, trước như vậy đi, gia đi học đã, nếu ta trở về còn nhìn thấy người xoát loa tên của ta, ta cũng không phải dễ chọc! Ta không phải quả hồng mềm!

Lăng Quân Diệu mới vừa mặc vào áo sơmi, thắt xong cà- vạt, quay đầu lại liếc mắt màn hình vi tính, liền thấy được Nhẹ Cười Nghiêng Thế Gian nhắn tin tới. Anh kinh ngạc nhú mày, nhìn kỹ lại, khoe miệng không khỏi gờ lên. Người này thật là không biết điều, chưa tính tới đó là nhân vật nữ, nói chuyện còn kiêu ngạo như vậy, trái một câu lão tử phải một câu gia, đây là thái độ xin tha thứ sao?

“Em là tâm can bảo bối của anh, yêu em yêu đến không đường thối lui, cả đời này, đều không hối hận...” Điện thoại di động vang lên, anh đón máy, “Alo?”

“Lão Đại!! Đại thiếu gia mang theo thể thức của anh đến đây, nói có chuyện cần bàn.”

Di động truyền đến có tiếng hơi thô bỉ, Lăng Quân Diệu sau khi nghe xong, nhún hạ tuần mi, “Đã biết.” Nói chuyện làm ăn nhất định là có mặt... Lại càng không thể vắng mặt. Vì để tránh đi nữ nhân kia, từ năm năm trước anh đã phải đi cô nhi viện nhận nuôi một tiểu tử mập mạp, hiện tại nó đã lớn như vậy, còn không qua xem nó.

Vì thế, Lăng Quân Diệu cũng không còn nhìn vào trò chơi nữa. Ra khỏi phòng, “Tô Tô? Ăn no chưa?” Anh trưng lên khuôn mặt tươi cười ôn nhu, hỏi bảo bối đang ngồi ở mép bàn uống sữa tươi.

“Đã ăn no, chúng ta nhanh lên lên trên học đi, mới một đêm không thấy, con rất nhớ... rất nhớ... Dương tỷ tỷ. Ai... Ba ba, có phải đây chính là tưởng niệm hay không?” Lăng Tô nâng cằm lên, nghiêng đầu nhú mày suy nghĩ sâu xa, rất có phong phạm người lớn.”Ai da... Tiếp tục như vậy sao được đây? Tên Ngô Nghị kia nói tưởng niệm chính là yêu một người. Ba ba, Dương tỷ tỷ nếu không lấy con, con phải làm cái sao bây giờ nha?” Càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng. Nghĩ đến bộ dáng xinh đẹp mỹ lệ của Dương tỷ tỷ khi cự tuyệt mình, đôi mắt sáng long lanh liền nổi lên hơi nước, Lăng Tô bắt đầu sợ hãi.

Khuôn mặt Lăng Quân Diệu tươi cười cứng ngắc đến không thể diễn tả nổi, thằng bé rốt cuộc là từ nơi nào học được cái tư tưởng loạn thất bát tao này? Mới sáu tuổi đã tư xuân?! “Tô tô, tiểu hài tử không cần nghĩ lung tung! Dương tỷ tỷ như thế nào mà không thích con? Con chỉ cần vâng dạ nghe lời của nàng, không nghịch, còn thật sự làm bài tập, nàng thương con thích con còn không kịp đâu.” Người gọi là Dương tỷ tỷ... Là giáo viên chủ nhiệm năm nhất của Tô Tô, cô ấy lớn lên xinh đẹp không tệ, nhưng người ta là gái đã có chồng, tiểu thí hài này muốn phá hoại gia đình người ta a?

Nghe xong câu nói của ba ba, Tô Tô cảm thấy thực có đạo lý, thận trọng gật đầu, “Vậy chúng ta đi thôi!” Một lần nữa nhóc trở lại khuôn mặt tươi cười, đeo lên túi sách, chuẩn bị xuất phát! Muốn nhìn thấy Dương tỷ tỷ mà nhóc thích , nga da!

Kết quả, Tô Bắc Bằng bị hoàn toàn cho lơ. Trong lòng dù phần nộ thế nào, dù buồn bực thế nào, thời gian lên lớp cũng tới, không dám tiếp tục phí thời gian thêm nữa, cậu đành cầm sách giáo khoa đi giành chỗ ngồi.

3. Chương 3: Hận Người Một Trăm Năm

Sau khi tan học, Tô Bắc Bằng đi mua một phần cá ngâm cùng bánh rán rau cải liền vội vàng chạy về ký túc xá. Hiện tại hào của cậu đã trống rỗng, cậu muốn cố gắng, cậu muốn phấn đấu! Trước trống rỗng, sau đó đào khoáng, tiếp theo xoát mã tặc thật nhiều. Ôi đáng chết, hơn mười một giờ, hoạt động Tàng Kinh Các sắp bắt đầu rồi. Thần a... Cho cậu cái yếu quyết 80 đi.

Vội vàng giống như đi đầu thai, rốt cục về tới ký túc xá. Ngay cả sự hấp dẫn to lớn của mỹ thực cậu cũng ném qua một bên ... trước tiên phải xem kênh thể giới xem có ai tuyển đội ngũ đi Tàng Kinh Các.

Thế giới [Cầu ái]:90 cấp xoát Hòa thượng tiến tổ +++++ Còn thiếu Nga Mi, nhanh tay lên nào!!

Điểm chọn mục tiêu, Tô Bắc Bằng kích vào xin gia nhập đội. Đội thiếu Nga Mi trông thấy cậu thì đương nhiên sẽ không bỏ qua, như cậu sở liệu, thuận lợi nhập đội. Vì thế cậu an tâm lấy cá ngâm, vừa ăn vừa nhìn chăm chăm trò chơi.

Đội ngũ [Cầu ái]Bạo Bạo đồng chí! !Cười yếu ớt a Nhẹ cười! Đương thời nổi danh nhất vú em, ta đã thấy nàng, nàng còn ở trong đội của ta , hạnh phúc dâng tràn a.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Của người muội vú em! Lão tử là nam, là vú anh.

Đội ngũ [Cầu ái]!

Đội ngũ [Cầu bạo]! !

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]! ! !

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]: Gì thế... Ta nhìn thấy JQ đang từ từ phát triển.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]: Gì thế... Chúng hủ nữ...ta nhìn thấy một tấm thân nhu nhược, nhào tới thân hình cường tráng của Thư Hiệp đại thần, sau đó như vậy, như vậy, “ừ ... a ... a ...nhẹ một chút”!

Đội ngũ [Cầu ái]: Hắn đối với đại thần thất trinh, ta rất phẫn nộ, thẻ phải đem hắn XXOO xong rồi liền vứt bỏ hắn, cái đồ cặn bã công, cho bánh xe cấn hắn một vạn lần, một vạn lần a!!!

Đội ngũ [Cầu bạo]phi phi phi phi phi! CP có thể hủy đi, nhưng không thể nghịch CP! Các người đều xăng bậy!Rõ ràng là tiểu thụ cùng Đại thần muốn chơi trò chơi đánh là yêu mắng là thương, đại thần càng ngược hắn, hắn lại càng thích thú a có phải không!

Đội ngũ [Nha mị lặc lặc] Đại thần, công đức vô lượng a!

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]+1

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]Đồng +1

Đội ngũ [Cầu ái]Bạc +1

Đội ngũ [Cầu bạo]Vàng +1

Ạch ... Tô Bắc Bằng không có muốn xen vào nhưng thời gian hoạt động đều đã tới rồi mà vẫn còn không chịu đi vào phụ bản, ở bên trong đội ngũ chít chít méo mó, nói một tràng tiếng sao hỏa, nghe đều nghe không hiểu.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Sao cứ lo đứng lải nhải, không lo Đi Tàng Kinh Các! MD... Thời gian sắp hết rồi.

Đội ngũ [Cầu ái]:Quả quyết, đây nhất định là ngạo kiều thụ!

Đội ngũ [Cầu bạo]:Tán thành!

Đội trưởng đợi mọi người đến đủ, tổ đội đi theo hướng trường cảnh Tây Hồ mà đi. Màn hình dừng lại rất lâu, lâu đến khi Tô Bắc Bằng chẳng còn tâm tình ăn cá ngâm, rốt cục mới sáng lên . Hơn nữa là cả màn hình đỏ thẫm đỏ thẫm..

Hệ thống Chú ý! Chiến Ý Phi Dương đối với người tuyên chiến .

Hệ thống Chú ý! Ta yêu cơm chiên trứng đối với người tuyên chiến .

Hệ thống Chú ý! Ta chính là đại gia đối với người xác định địa điểm .

...

Chờ sau khi Tô Bắc Bằng kịp phản ứng, một đội người cũng hoa hoa lệ lệ ngã xuống.

Đội ngũ [Nha mị lặc lặc]:Chúng ta đều đã quên, đóa hoa này trong tiểu hoa cúc có chứa thật nhiều bom.

Đội ngũ [Cầu ái]:Khó được gặp một tiểu thụ ... Chúng ta quá kích động .

Đội ngũ [Cầu bạo]Cũng không thể vứt bỏ để cho tiểu hoa cúc phần nộn phần nộn bị thủ đoạn độc ác tàn phá? Thiên chức của hủ nữ là bảo hộ tiểu hoa cúc!

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]:Đúng đúng đúng... Bọn cặn bã công này, cho thiên lôi đánh chết đi!

Tô Bắc Bằng tức giận đến gần chết, hồi sinh, đi Lôi đài hồi phục đầy máu, lại chạy tới Tây Hồ, vì thế lại có một đồng hệ thống nêu lên mỗ mỗ mỗ đối với người tuyên chiến , cậu trang bị kém, không cần nghi ngờ trong vòng ba giây lại nằm xuống.

TMD... Dừng đầu gối suy nghĩ cũng biết, những người này nhất định là cùng tên Thư Hiệp ghê tởm kia là cùng một bọn. Thiệt TMD không biết xấu hổ , mỗi người đều hơn một trăm cấp, khi dễ một tiểu hào 91 cấp cũng không xấu hổ, thật sự là cẩu nuôi dưỡng ra !!

Quả quyết lui đội, đi uống bát canh, sau khi trở lại Lạc Dương, logout. Dù yêu nhất cá ngâm cũng không có tâm tình ăn, cậu quyết định, trước đi ngủ!

Chạng vạng sáu giờ, Cừ Thiên Ngọc mang theo lòng áy náy, mua phần cá sốt chua ngọt của Đông Phương trai trở về. Lén lút vào cửa, đem mỹ thực đặt lên bàn, ôm lấy laptop của Tô Bắc Bằng, tiếp tục trộm rồi đi. Bằng không, tiểu tử này càng giận, hấn càng chịu không nổi.

Không bao lâu, Nghiêm Vĩ Hứng cũng đã trở lại, Tô Bắc Bằng mở mắt ra liền chứng kiến đối phương mặc quần áo thể thao, tóc còn ướt nước, đại khái lại cùng các em mỹ nữ đi bơi lội. Chắc... Một tên hai tên đều là tên đáng khinh, chỉ có cậu còn trước sau như một thuần khiết như thế a!

Rất nhanh cái mũi mẫn cảm của cậu liền ngửi được mùi cá sốt chua ngọt. Bất người dậy liền cười híp mắt, vui rạo rức chạy tới, “Như thế nào hôm nay tốt bụng như vậy, mua cá sốt chua ngọt cho tôi a? Wow! ! Là mua ở Đông Phương trai, cửa hàng chính a!” Nhìn thấy bao bì chuyên dùng của Đông Phương trai, Tô Bắc Bằng lại càng mở cờ trong lòng, nỗi buồn bực lúc trưa đã sớm bốc hơi bay mất tiêu.

“Uhm, là tiểu tử Cừ Thiên Ngọc đó mua đến bồi thường cho cậu đi?” Nghiêm Vĩ Hứng lắc lắc đầu, không hề cố kỵ ở trước mặt Tô Bắc Bằng cõi sạch chỉ còn một cái tiểu khổ khổ sau đó đi vào phòng tắm.

“Hừ! Đừng tưởng rằng một phần cá sốt chua ngọt tôi sẽ liền bỏ qua nó!” Nghiến răng nghiến lợi một hồi, Tô Bắc Bằng bắt đầu vui vẻ ăn uống. Chắc... Quả nhiên so với cá ngâm trong trường ăn ngon hơn, không hổ là Đông Phương trai a.

Chờ cậu ăn hết cá sốt chua ngọt, Cừ Thiên Ngọc đã ở đem laptop thân yêu của cậu quay trở lại.

“Tiểu Bằng Bằng đáng yêu lại mê người ~~ Tôi giúp cậu đem laptop đi quét virus, không cần rất cảm tạ tôi tôi, tôi sẽ ngưng ngừng.” Cừ Thiên Ngọc giả bộ thẹn thùng đem laptop trình lên.

“Tôi phi!” Tô Bắc Bằng rất không cho hấn mặt mũi hứ lên, “Cậu có phải hay không chán sống rồi, không muốn thấy mặt trời ngày mai nữa? MD cậu, cậu hại lão tử thật thắm. Không đem cậu ném cho tên ăn xin

bạo X là may cho cậu rồi, còn muốn tôi cảm tạ cậu?!” Tức chết rồi tức chết rồi, đỉnh đầu đều bốc hơi nước .

“Ách... Đừng nóng giận đừng nóng giận, nếu tức giận, sẽ không đẹp trai không đáng yêu .”

“Đáng yêu TMD! Tôi không phải đồ ngốc !” Tô Bắc Bằng mở ra laptop , đăng nhập trò chơi.

Cừu Thiên Ngọc tự biết đuối lý, không dám tiếp tục nói gì, tránh tránh xa xa. Từ đầu đến cuối, Nghiêm Vĩ Hứng đều một bộ dáng ‘việc không liên quan đến mình’, ở một bên xem tạp chí mỹ nữ.

Sau khi suy nghĩ cẩn kẽ, Tô Bắc Bằng đi vào shop nguyên bảo.

loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Thư Hiệp, người là cái thứ không biết xấu hổ, cảm thú, súc sinh đi chết đi!! Lão tử quyết định hận người một trăm năm!

Tô Bắc Bằng mắng chửi người có phần không giỏi, kích nguyên bảo, sau khi mua loa, suy nghĩ một lúc lâu, cũng chỉ nghĩ ra có câu như vậy.

Lăng Quân Diệu về đến nhà, mông cũng chưa ngồi ấm chỗ, đã bị gọi cho cậu máu chó.

4. Chương 4: Trả Lại Tôi Trong Sạch

Nhìn thấy Nhẹ cười nghiêng thế gian hét trên loa, anh mới nhớ tới, buổi sáng hôm nay người này có truyền âm cho mình. Lăng Quân Diệu cũng không phải loại người vừa bị phun một ít nước bọt liền đuổi giết kẻ khác đến chân trời góc biển, chỉ là vẫn phải chứng thật xem cậu ta có gạt người hay không.

Lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại , “Alo? Tôi nhớ không lầm trong cậu đã từng nói, biểu đệ của cậu là chủ quản công ty SoHu game Thiên Long Bát Bộ? (Việt Nam là của FPT còn TQ là của SoHu). ?Uhm... Gọi hẳn giúp tôi tra một chút, địa chỉ IP của char Nhẹ cười nghiêng thế gian, có phải hay không có bản ghi chép bị trộm. Tốt, tôi chờ tin.”

“Ba ba, con đói bụng.” Tô Tô ủy khuất bĩu môi, sờ sờ bụng dưới đói dẹp lép, đôi mắt nhỏ ngân ngấn, không tiếng động lên án ba ba không thương nhóc —— lại có thể để cho nhóc thiên lôi phích lịch vũ trụ vô địch đệ nhất đáng yêu tiểu suất ca đói bụng, thiên lý ở đâu a!

Lăng Quân Diệu hống cục cưng xin lỗi cười cười, “Bảo bối nhi... Ngoan, ba ba sẽ đi nấu cơm ngay bây giờ, trước ăn ít gì đó lót dạ đi.” Anh đi đến tủ lạnh đem ra một cái bánh ngọt nhỏ đưa cho tô tô. Chứng kiến tiểu bảo bối nhi trưng ra khuôn mặt tươi cười, mới đi tới phòng bếp.

Thân là tổng đài tập đoàn Thần Dương, gia tài bạc vạn, nhưng mà Lăng Quân Diệu cũng không có suy nghĩ thuê người giúp việc đến chiều cổ Tô Tô. Chỉ có đại tỷ tiểu muội giúp đỡ hẳn giữ Tô Tô cho đến khi nhóc hai tuổi, đều là chính mình một phen hống bé đi thối, hống bé đi tiểu, đem bé nuôi nấng đến hiện tại. Theo chuyên mục bách khoa toàn thư dinh dưỡng cho trẻ trên TV, nhìn thấy Tô Tô ngày từng ngày chóng lớn, anh cảm thấy mình đặc ý đến tràn đầy, hạnh phúc vô cùng. Chỉ là không có thời gian rảnh để gặp gỡ đối tượng, tìm được người bầu bạn chia sẻ thật là có chút đáng tiếc.

Đợi đến khi anh làm xong cơm chiều, đối phương đã gọi điện thoại đến, Lăng Quân Diệu nói, “Thì ra là thế. Char kia bị trộm gì đó còn có thể tìm trở về không?”

Di động đối diện truyền đến tiếng cười sang sảng, “Ha ha ha, Lăng đại tổng tài đã mở miệng, như thế nào không thể? Yên tâm, tất cả để tôi lo”.

“Kia cảm ơn nhiều.”

“Đâu có đâu có.”

Đến khi ngồi trở lại trước máy vi tính, đã là sau khi ăn uống no đủ, Lăng Quân Diệu trước phát cái loa.

Loa [Thư Hiệp]:Hủy bỏ truy sát đối với Nhẹ cười nghiêng thế gian. Các vị huynh đệ, giải tán đi, tất cả chỉ là một hồi hiểu lầm.

Loa [Chiến ý phi dương]:Cái quái gì thế? Sách, yêu nhân kia hung hăng càn quấy thật sự a, còn chửi, mắng người là súc sinh cầm thú a. Hắn cũng chỉ biết trốn ở trong thành làm rùa rút đầu, không có dám ra khỏi thành a!

Loa [Cầu ái]Vì thế... Thư Hiệp đại thần cùng Nhẹ cườisama... Sáng tỏ?

Loa [Ta yêu cơm chiên trứng]Cuối cùng xong rồi, vì canh chừng hắn, ta đều một ngày không đi phụ bản. Các huynh đệ, đi phụ bản thôi!

Loa [Cầu bạo]Các đồng chí, các bạn nữ tiếp tục! Xuất hiện trên đây chính là hồng quả quả chuyện JQ!

...

Hệ thống nêu lên:Số tài khoản của các hạ xuất hiện dị thường, mời đăng nhập lại và kiểm tra.

Tô Bắc Bằng thấy đã an toàn, có thể ra ngoài thành chạy thương nhân, tìm mã tặc, đào bảo tang đồ, không ngờ rút mạng. Sau khi nheo nheo mắt, một lần nữa đăng nhập. Mở ra tay nải, woa

, sách kỹ năng trân thú Băng Thiên Tuyết Địa, 340J, vài viên ngọc sáng long lanh nằm trong ô Nguyên liệu, sắp làm mù đôi mắt chó hợp kim của cậu!

Vẫn đang kích động, cái tên Thư Hiệp đáng khinh nhẩn tin riêng với cậu:

Tin nhắn riêng [Thư Hiệp đối với người nói]: Thật có lỗi, không biết acc người bị trộm nên đã phát cái loa.

Loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Cái tên hacker trộm acc chỉ là con hổ giấy, sau khi bị ta chửi mắng lảng mạ hạ nhục, tiền của ta, sách kỹ năng quần công của ta, bảo thạch của ta đều trở về ! ! Oa ha ha ha,cái tên trộm acc, cả nhà hắn không có chết đi?

Loa [Ta có một con địu mịa mày (***) your mom)]:Nhẹ cười nghiêng thế gian, xin hỏi, sau khi tìm lại được acc, ngài hiện tại có cái cảm tưởng gì, có lời gì muốn nói hay không?

Loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]:Cảm tạ CCTV, cảm tạ MTV, cảm tạ SoHu (?). Cảm tạ thế giới Thiên Long Bát Bộ tươi đẹp! !

Loa [Chưa bao giờ thảo nó]Người cần phải cảm ơn thế giới đam mỹ tươi đẹp!.

...

Tin nhắn riêng [Thư Hiệp đối với người nói]Để tỏ lòng áy náy của ta, người có cần ta bồi thường cái gì không?

Một câu này, Tô Bắc Bằng không dám coi thường . Vì tinh thần của cậu bị tổn thất, cùng với tổn một ít nguyên bảo mua loa, vì quán triệt tinh thần tà ác, vì cậu là một nhân vật phản diện vừa đáng yêu vừa mê người... Ách, lạc đề. Tóm lại, có thể xảo trá bao nhiêu thì xảo trá bấy nhiêu.

Thế giới [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Bồi thường? Hừ! Còn trình tiết của lão tử, trong sạch của lão tử! Người bồi thường làm sao? !

Sau khi nói xong, Tô Bắc Bằng mới phát hiện... Cậu quên điểm vào tư tán gẫu cho tên Thư Hiệp, vẫn là kênh thế giới. Vì thế...

Thế giới [Chưa bao giờ thảo nó]Ai còn dám nói bọn hắn không có JQ! Rõ ràng a rõ ràng. Che giấu cũng sẽ lộ ra.

Thế giới [Nha mị lặc lặc]có! ! Tiểu thụ đáng thương, trình tiết đều bị cướp đi... *Chảy nước mắt*.

Thế giới [Cầu ái]Tên công cạn bã, lại muốn tùy tiện bồi thường hắn là coi như xong? Ta phi. Thiệt là cạn bã! Thư Hiệp càng ngày càng không xứng làm đại thần! Ta thật thương tiểu thụ đáng yêu a...

Thế giới [Ta có một con thảo nê mã]Ồ... Tiểu thụ, tiểu cúc hoa, hãy vào vòng tay ôm ấp của tỷ tỷ.

5. Chương 5: Lấy Thân Báo Đáp!

Đĩ nhiên, mấy ngôn ngữ sao Hỏa đó bị Tô Bắc Bằng coi thường không còn một mảnh.

Vừa đúng lúc này, Thư Hiệp lại phát tới tin nhắn riêng.

Tin nhắn riêng [Thư Hiệp đối với người nói]: Nếu ta đã có năng lực cướp được trình tiết của người, tất nhiên đủ tự tin có thể bồi thường cho người. Đúng không?

Câu này, dù là Tô Bắc Bằng thần kinh thô cũng cảm thấy trong lời nói có chút mờ ám. Không nghĩ tới mình trêu chọc người ta, vậy mà còn bị người ta trêu chọc ngược lại. Khuôn mặt thanh tú ửng lên hai khóa hồng hồng, cảm thấy vô cùng quần bách, cảm thấy rất không cam lòng, bắt đầu suy nghĩ như thế nào phản bác.

Tin nhắn riêng [Người đối Thư Hiệp nói]: Bồi thường như thế nào? Lấy thân báo đáp? Thật ngại quá, bốn đại gia không có thềm!

Nhìn thấy cậu khôi phục lại thái độ ngang ngược càng rõ, khóe miệng Lăng Quân Diệu bất giác nhếch lên, nhún mày, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bàn phím.

Tin nhắn riêng [Thư Hiệp đối với người nói]: Vậy người muốn lấy thân báo đáp như thế nào? Ta trái lại rất “tâm thủy” người a. (“tâm thủy” là tiếng Quảng Đông = với thích, thiên vị)

Lúc này mặt Tô Bắc Bằng không chỉ là màu đỏ, mà còn từ màu hồng chuyển sang màu tím, lúc sau màu tím còn có xu thế phát triển thành màu đen. Hơi thở thiếu chút nữa tắt luôn, thật là đúng a, kẻ có tiền TMD tất cả đều là thứ ngớ ngẩn! ! Nghĩ lại, kẻ hãm hại cậu có khi là hắn đi? Cho dù lỗi là do máy tính của mình. Nghĩ vậy, trong lòng cậu lại bắt đầu âm thầm tính kế.

Tin nhắn riêng [Người đối Thư Hiệp nói]: Nếu người đã thành tâm thành ý đến thế, Vậy... Tuy rằng người đáng ghê tởm, không bằng cảm thú, súc sinh đều chán ghét người, lại đặc biệt chết tiệt có tiền... Nhưng nghĩ lại người cũng có chút thiện tình, ta sẽ cố mà đáp ứng quà tặng của người a. Chỉ cần : một bộ thời trang tiền lữ, một bộ thời trang thanh phong, full ngọc 5, ba con trâu thú phụ thể toàn mỹ tư chất cao lại có ngộ tính – linh tính – dung hợp là 10 cấp độ cao nhất là 100 (cấp cao quá lv bé không mang được), còn có 100 cái căn cốt đan, hôn lễ phải là xa hoa. Ừm, tạm thời liền có nhiều đó thôi!

Lăng Quân Diệu trông thấy cậu nói, trên mặt ý cười càng sâu. Cấp bậc đã thấp, trang bị toàn là đồ bỏ đi, nhưng lòng thật là tham lam a! Bất quá này với anh mà nói cũng không là vấn đề gì.

Tin nhắn riêng [Thư Hiệp đối với người nói]: Không thành vấn đề, vậy ngày kết hôn liền quyết định là tối thứ sáu, được chứ?!

Tin nhắn riêng [Người đối Thư Hiệp nói]...

Tô Bắc Bằng phát hỏa, hết biết trả lời lại ra sao . Cứ tưởng rằng cậu nói ra một đồng điều kiện như thế, là người bình thường sẽ không có ai bỏ ra con số lớn như vậy để cưới một nhân yêu, hơn nữa đối phương còn là mối từ kẻ thù chuyển sang hòa bình, ngay cả bằng hữu đều không tính đi, Thư Hiệp đáp ứng rõ ràng như thế, thật làm cho cậu không biết phải làm sao.

Nên làm cái gì bây giờ? Yêu cầu chính mình nói ra, người ta cũng đáp ứng rồi, lúc này cự tuyệt thật có chút mất mặt, nếu không cự tuyệt... Vậy cậu phải gả đi thật sao? ! A phi! Phải gả cũng là anh ta gả lại đây. Tiếp tục phi! Cả hai đều là nam, có thể có kết quả tốt? ! Ách... Nóng vội sẽ bị loạn, đều nghĩ loạn thất bát tao gì? ! Kia phải làm như thế nào?

Ngay tại lúc cậu đang do dự, một cái loa chói mắt làm mù đôi mắt chó của cậu.

Loa [Thư Hiệp]:Tối thứ sáu lúc tám giờ, ta cùng với Nhẹ cười nghiêng thế gian kết hôn, hoan nghênh mọi người tham dự, lãnh bao tiền lì xì, xem pháo hoa.

Huyền —— lòi —— kích —— sát! Ngũ —— lòi —— oanh —— đỉnh! Cuồng —— phong —— bạo —— vũ!

Tô Bắc Bằng đầu óc nổ tung, như hồ, sôi trào, tính đà điếu cũng bắt đầu lộ ra, quyết đoán lựa chọn logout trò chơi.

Lúc này server lại bắt đầu sôi trào, náo nhiệt.

Loa [Cầu ái]:Ôi chào ôi chào ôi chào! ! Máu mũi của ta phun , ta viên mãn a . JQhoàn mỹ này, hạnh phúc của ta là đây!

Loa [Ta có một con thảo nê mã]:Thiên sứ đam mỹ a, ngài ở phương nào? Đây là ngài chiếu cố couple này sao? Oh my god... Cảm tạ ngài, cho chúng ta chứng kiến JQ từ nảy sinh đến nảy mầm trưởng thành, rồi đến rực lửa, càng không thể vãn hồi!

Loa [Chiến ý phi dương]:Không được đâu lão đại! Người quen chính người đã cùng Phiêu Vũ kết hôn sao? Người thật muốn cưới yêu nhân kia?

Loa [Cầu bạo]:PIA chiến ý phi dương!Trừ sách mười chùa cũng không thể hủy một đoạn duyên. Huống chi chính là nhân duyên Nam Nam tốt đẹp, đây là việc vô nhân tính thiên lôi sẽ dìm ngó a! Xua xua xua xua! Thư Hiệp đại thần, Nhẹ cười tiểu thụ, cần hạnh phúc a

~...

Thư Hiệp nhìn thấy loa củaChiến ý phi dương, thật ra cũng có nghĩ tới. Acc của anh từng bị Phiêu Vũ trộm online,kết hônacc của nàng. Lúc ấy là nửa đêm, cho đến ngày hôm sau online, nghe được hảo hữu cùng các huynh đệ chất vấn, anh đều không biết nên giải thích thế nào.

Phiêu Vũ trong hiện thực làbiểu muội của trợ lý Lăng Quân Diệu, cũng không phải anh ly hôn có cái gì không đúng, mà là trợ lý của anh dù sao cũng cùng anh dốc sức lo cho tập đoàn lâu như vậy, hẳn lại rất thương biểu muội, đến lúc đó Phiêu Vũ tìm tới trợ lý của anh, khó xử cuối cùng là chính mình.

Xoa nhẹ mày, Lăng Quân Diệu thở dài, không biết Phiêu Vũ là nghĩ như thế nào, mà thật là một chút lòng liêm sỉ cũng không có? Chính mình lấy acc cho nàng mượn để nàng kéo cấp, nàng hồi báolại như thế, đúng là lòng của nữ nhân như mò kim đáy biển!

Nghĩ nghĩ... Vẫn là thuận theo tự nhiên đi. Tuy rằng cảm giác Nhẹ cười nghiêng thế gian có điểm thú vị, nhưng cũng không đáng vì cậu ra mà trở mặt với trợ lí.

6. Chương 6: Phó Bản Chính Là Chiếc Nôi Của Jq (thượng)

Sau khi logout, mặt Tô Bắc Bằng vẫn nóng bừng. Lần này đùa giỡn quá lớn, sau này biết làm thế nào bây giờ a? ! Muốn từ chối, lỡ như Thư Hiệp lại bắt cậu ‘lấy thân báo đáp’, cậu lại cự tuyệt tiếp, bị kịch lại tái diễn lần nữa —— và cậu đừng nghĩ ra khỏi thành .

Không thể ra khỏi thành = không thể thoát hòa thượng = không thể nhặt đực lỗ cùng yếu quyết môn pháicấp 80 (mặc dù cậu không có cái may mắn này...) = không có tiền! ! Như thế quá thâm hiểm đi. Không chỉ có như thế, khoáng thạch cũng không thể đào, cậu muốn chế đồ a chế đồ a a a! ! ! Cái vận xui xẻo nào đang chiếu tới cậu đây a.

Vì tiền... Gả đi?

Nghĩ đến điểm này, Tô Bắc Bằng mảnh liệt lắc đầu, không nên không nên, phải gả cũng là anh ta gả!

Suy nghĩ một lúc lâu, vẫn là không biết nên làm sao bây giờ. Ai ngờ bộ dạng thiên nhân giao chiến này của hắn, bộ dáng khi thì nhú mày khi thì lắc đầu khi thì trầm tư sớm bị Nghiêm Vĩ Hứng nửa dựa vào đầu giường liếc nhìn mấy lần.

Nghiêm Vĩ Hứng híp híp mắt, “Tôi cảm thấy cậu càng ngày càng tiểu bạch?”

Chết tiệt, cái thứ hoa đào sai lầm này, vì sao không chịu xuất hiện ở trên người nữ nhân, đã vậy còn chưa tính, đóa hoa đào này còn bị tất cả mọi người trong server mong muốn hái được, thế mà rơi vào tay cậu hỏi sao cậu chịu nổi? Nếu không thì lại luyện một acc khác? Chính là hắn lười luyện cấp... Đã thế còn phải nạp thêm tiền mua bí tịch...

Bạn nhỏ Nghiêm Vĩ Hứng bị hắn quăng ra sau đầu, không thèm để ý đến một mảnh, khoe miệng giơ lên, đắc ý đáng khinh xuất hiện. Nhẹ chân nhẹ tay, đi đến bên cạnh Tô Bắc Bằng, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn... “Phù...” Nhẹ nhàng thổi một hơi.

Một đợt rung mình từ vành tai chạy xuống đến eo, Tô Bắc Bằng che lỗ tai quay đầu lại, “Cậu làm gì vậy? ! Chắc không phải không có mỹ nữ bên cạnh nên cảm thấy tịch mịch đó chứ? Đừng chạm tôi, cút qua một bên.” Mặt của cậu không đỏ không nóng, thật sự không đỏ không nóng! ! Chính là... Có chút hơi bốc khói.

“Có cậu đang ở đây, ca như thế nào tịch mịch đây? Ân ha ha...”

Không biết vì sao, Tô Bắc Bằng nhìn thấy Nghiêm Vĩ Hứng tươi cười, cảm giác giống như bị tính kế.”Mặc kệ cậu.” Trùng mắt liếc hắn một cái, Tô Bắc Bằng vẫn online trò chơi.

Nghiêm Vĩ Hứng nhún nhún vai, mặc quần áo tử tế xuất môn. Vẫn là thích ôn hương nhuyễn ngọc hơn.

Hình ảnh mới vừa sáng lên, Thư Hiệp liền phát tới tin nhắn riêng.

Tin nhắn riêng [Thư Hiệp đối với người nói]:Mang người đi phó bản, đi không?

Có lẽ là tâm lý áy náy quá phá, cũng có thể là đối Nhẹ cười nghiêng thế gian có chút cảm giác không thể hiểu, nhìn thấy bên cạnh xuất hiện một tiểu Nga Mi không có gì xinh đẹp, Thư Hiệp theo bản năng nghĩ giữ cậu lại .

Chồn chúc tết gà , không thể nào tin! Cậu vừa mới online liền gấp gáp như vậy, nhất định là đang tính kế không tốt. Bất quá anh ta không nhắc lại việc kết hôn là được. Về phần phụ bản... Không đi? Ngốc mới không đi! ! Chơi đến 91 cấp, cậu hiện tại chỉ có xoát qua phụ bản Q 1 2 3, tất cả đều không có chút khó khăn.

[Thư Hiệp mời người nhập đội, nhận hay không nhận?]

Tô Bắc Bằng nhấn chấp nhận vào đội thì thấy trong đội chỉ có hai người. Vừa định hỏi hai người làm sao mà xoát, liền thấy được Thư Hiệp phát loa.

loa [Thư Hiệp]:Tiểu Phiêu tiến tổ. (đi Phiêu Miểu Phong a)

Nói ngắn gọn như thế, nói toạc móng heo như thế, không biết xấu hổ như thế... ! Chỉ là xoát một cái phụ bản, anh sao không ở trong bang kêu, sao không ở trong danh sách bạn hữu kêu? !Vậy mà còn quá xa xỉ lên loa...

Rất nhanh, đội ngũ liền vào đây. Sau khi chứng kiến mấy cái tên, Tô Bắc Bằng hoàn toàn quỳnh ... Lại là Cầu ái, Cầu bạo, Ta có một con thảo nê mã, Chưa bao giờ thảo nó, toàn là nữ nhân khó hiểu!

Đội ngũ [Cầu ái]Các đồng chí! Chúng ta lại có thể vào được, lại có thể vào được... Gân gù xem JQ , thiệt là hạnh phúc !

Đội ngũ [Cầu bạo]:JQ ngay trước mặt, có ai mà không nhìn? ! Đại thần, cầu đoạt hôn!

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]:Cầu H, cầu chụp GV!

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]:Các loại cầu.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Ta sẽ không để ý nếu người kích các nàng.

Cầu ái bị mời ra đội ngũ, Cầu bạo bị mời ra đội ngũ, Ta có một con thảo nê mã bị mời ra đội ngũ, Chưa bao giờ thảo nó bị mời ra đội ngũ.

Tô Bắc Bằng cũng không ngờ Thư Hiệp nghe lời như vậy, vừa lòng mỉm cười .

Đội ngũ [Thư Hiệp] : Các nàng cầu xin, nhấn tin riêng với ta nói các nàng biết lỗi rồi.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] : Được rồi, ta rất dễ tính. Ta đại nhân đại lượng, tha thứ các nàng.

Lăng Quân Diệu híp mắt, khoe miệng giương lên, nhu hòa cả khuôn mặt. Người này da mặt cũng dày đi.

Sau khi lại tiến nhập đội ngũ, những nữ nhân này tỏ ra an tĩnh. Nhẹ cười nghiêng thế gian nhân cơ hội xem thông tin đội ngũ.

Cầu ái: 95 nữ Thiên Sơn, Cầu bạo: 95 cấp Tiêu Dao, Ta có một con thảo nê mã: 97 cấp Minh giáo, Chưa bao giờ thảo nó: 95 cấp Tiêu Dao. Máu đều là mười hai vạn(120k) trở lên...

Tô Bắc Bằng thật là tự ti , dù nói thế nào thì cậu cũng 91 cấp, nhưng mà máu rất yếu, ngàn năm vẫn còn đứng ở bốn vạn thêm bảy nghìn(47k máu ạc :v), hơn nữa cậu còn là vú em a vú em! !

Rê chuột đến khung máu của Thư Hiệp... Cậu hết tự ti, mà cậu phần nộ rồi, phát hỏa, TMD! ! OMG ! Ai nói Vô Đang máu giòn, phi! Hàng này so với Thiếu Lâm còn muốn trâu bò hơn, lại tới 55 vạn máu(550k)...

Chờ đi đến trước NPC Tiểu Phiêu ở Lâu Lan, nhìn Thư Hiệp bề ngoài bảnh bao, cậu liền có ý muốn lật bàn phím ! Tuyệt Vũ Sương Y nhuộm thành màu tím, khảm trang sức xa xỉ sáng lấp lánh, khẳng định không phải cấp hai mà là Tử Vi Tinh Quang cấp ba ! Tóc Như Nguyệt màu tím nhạt, Du Long vây quanh thân thể hấn chuyển a chuyển a, cầm trong tay thần khí 102 Đại Yến Vận Chương tỏa ánh sáng vàng, bên cạnh còn xuất hiện thêm con Cùngthị Kỳ Biến Dị , muốn bao nhiêu oai phong, có bấy nhiêu oai phong a...

Đổ mồ hôi, Tô Bắc Bằng thậm chí bắt đầu đoán anh ta có phải hay không làm “vịt” (có thể hiểu gái thì là “gà” trai thì là “vịt” =]]) bảnh baonhư vậy , có tiền như vậy, nên được phú bà bao dưỡng anh? Chắc chắn chắc... Càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể.

Trái lại cậu là một sinh viên thuần khiết ... trang phục Nga Mi đồ thẩm, kiểu tóc vẫn là nguyên thủy nhất nhưng nhuộm màu bạc, cả thanh thần khí cũng không có luyện hồn, vẫn còn là Thu Thủy Vô Ngân... Nhìn thấy thật là khó xem!

7. Chương 7: Phó Bản Là Chiếc Nồi Của Jq (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Đôi mắt linh động của Tô Bắc Bằng lóe lóe ra đồ kị, ánh lửa phát ra như muốn làm laptop rớt luôn mạng, nghiêng rằng nghiêng lợi một lúc lâu, “Kẻ có tiền chết tiệt! Lại thêm 119 cấp! !” Cậu thừa nhận, cậu vô cùng hâm mộ càng thêm hận và đồ kị Thư Hiệp, vì cái gì Du Long kia không phải vây quanh cậu? Vì cái gì bảo Cùngthị Kỳ không ở dưới chân cậu? Vì cái gì cậu không có Tuyệt Vũ Sương Y! ! (Vì e chưa gặp tiểu công của đời e a)

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] : Nhìn Thư Hiệp, ta chợt nhớ ra một câu.

Đội ngũ [Thư Hiệp] :

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] : Kẻ có tiền là những kẻ buồn nôn nhất ...

Đội ngũ [Thư Hiệp] : ...

Sau khi đi vào phó bản, Boss đầu tiên là Cáp Đại Bá, đặc điểm của hắn là tốc độ di chuyển chậm, mà lực công kích thì cao, cho dù là ‘Mới bắt đầu vào Phiêu Miểu Phong’ nhưng Bá ca ca kia thực sự không thể xem thường, cái mạng nhỏ nhu nhược của Tô Bắc Bằng, đập một phát là chết liền.

Đương nhiên, Tô Bắc Bằng không biết gì về Tiểu Phiêu, cậu cứ nghĩ là do Thư Hiệp dẫn đi phụ bản, nên chỉ việc dame chạy (skill cơ bản của môn phái). Vì thế...

Đội ngũ [Cầu ái]: Bạo Bạo đồng chí, mau khóa nó lại mau mau!

Đội ngũ [Cầu bạo]: Nhanh nhanh! Thư Hiệp đại thần, mau, hạ gục Bá ca, ôn nhu chà đạp hắn đi.

Bá ca đuổi theo sau Cầu bạo thì nàng 'Lăng Ba Vi Bộ', Ta có một con thảo nê mã liền đuổi ở phía sau Bá ca, ngay tại lúc Cầu bạo đang lừa Bá ca, Bá ca ngoái đầu nhìn lại cười một cái... Ta có một con thảo nê mã chỉ thấy đại chùy tử kia nện xuống không chút lưu tình, máu rớt hơn phân nửa, mới vừa quay đầu chạy hai bước, lại thêm một cái đập hung mãnh, máu tuột về số 0.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]: Báo cáo tổ chức, tiểu nhân hy sinh...

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]: Đúng là một ngạo kiều tiểu thụ... Không thể mịch lòng a. (Chắc ý nói Bá ca là ngạo kiều tiểu thụ)

Cũng là bởi vì chọc Nhẹ cười, cho nên cậu thực nhân nhả ở một bên đứng ngó, rảnh rỗi (skill) cũng không phóng một cái, nhân tản mà ngắm cảnh xung quanh!

Đội ngũ [Cầu bạo]: Có phải hay không các người đã quên... Ném khổng chế?

Đội ngũ [Cầu ái]: Khinh bỉ

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]: Khinh bỉ +1

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]: +2

Đội ngũ [Thư Hiệp]: Kỹ năng khổng chế của môn phái Tiêu Dao, người cũng không có ném.

Một trận gió lạnh thổi qua... Lạnh quá.

Cuối cùng nhóm hủ nữ trong lòng nhất trí nghĩ: chỉ có thể nói... rất chói mắt, rất bổ não, JQ làm cho mọi người rất kích động, thế cho nên cái gì cũng đều quên!

Sau khi phản ứng kịp, Cầu ái thả cái kỹ năng khổng chế cấp 80, khóa Cấp Đại Bá lại, Cầu bạo tăng lực đánh lên. Nhưng dame mạnh nhất vẫn là Thư Hiệp, một cái 'Du nhần hữu dư', kỹ năng công kích bạo phát.

Bá ca còn có một nửa cây máu, rất nhanh bị một đám lang (lang nữ?) hạ gục.

Nhẹ cười nghiêng thế gian nhảy lên phía trước, chạy đến thi thể Bá ca nhặt bọc lên... Chỉ có một số rác để đổi vàng, nhưng còn đỡ hơn không có, nhặt.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]: Nhẹ cười sama~~ cầu cứu... * ủy khuất *

Tô Bắc Bằng lúc này mới phát hiện, nguyên lai có người nằm trên mặt đất. Quả nhiên... Không có vú em là hấn, chết là bình thường a. Dem nàng hồi sinh, sau đó hấn xoa bóp (buff) nhiều lần 'Thanh tâm phổ thiện chú' mới làm cho máu của nàng đầy trở lại.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]: Nhẹ cười sama, tha thứ cho ta đường đột... 'Thanh tâm phổ thiện chú' của ngươi tâm pháp bao nhiêu?

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]: Người mới sama! Lão tử là vú em, vú em! Tâm pháp hơn 50 một chút! ! Thế nào, rất cao đi? Hừ, đừng quá sùng bái ta. (Tâm pháp Nga My 'trung bình' là 75 để có thể buff được 10% máu, tâm pháp 50 chỉ buff được tầm 7% mà thôi / (==)/)

Ta có một con thảo nê mã yên lặng theo sát phía sau đội ngũ, ngạo kiều thụ này thì ra còn có chút ngang ngược... (-_-|||)

Sau khi Thư Hiệp điểm bắt đầu chiến đấu, thì thời gian đếm ngược: 5, 4...

Toàn bộ đội chuẩn bị chiến đấu. Boss này là Tang Thổ Công, hấn sẽ độn thổ, mỗi khi độn thổ một lần, sẽ tùy ý mà xuất hiện miễn dịch hiệu quả công kích. Miễn dịch nội công thì phải là ngoại công đánh, bởi vì không phải đại phiêu (*), miễn dịch thuộc tính công kích nhưng cũng không có quan trọng lắm. Phiên toái

nhất chính là mỗi khi hấn độn thổ, ngay chỗ hấn biến mất sẽ xuất hiện một hay nhiều con cương thi. Bích Lân cương thi máu nhiều, công kích lại mạnh.

Mọi người đều biết, Nhẹ cười nghiêng thế gian gốc mụ của chúng ta là một tay mơ, vì thế...

Sau khi Tang Thổ Công độn thổ lần đầu tiên, chỉ có một con cương thi xuất hiện. Chưa bao giờ thảo nó chạy quanh cương thi sôi nổi:

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]:Đến a đến a, gãi gãi ngứa chobổnđại gia

~~ Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]:Đừng thỏa mãn nằng ý, đến giúp bổn đại gia phủ bụi đi! ! Gia vui vẻ, liền cho người làm dụ thụ!

Tô Bắc Bằng cũng là người có chút tự tôn, nghĩ chắc nên hỗ trợ họ. Vì thế thân thể chuyển động nổi lên chút phần hồng, đến khi mọi người kịp phản ứng đã chứng kiến cậu đang đánh Bích Lân cương thi.

Đội ngũ [Cầu ái]: A a! ! Nhẹ cười đại nhân, mau ẩn thân, mau mau!

Tô Bắc Bằng liếc mắt một cái lại tiếp tục dùng kỹ năng, đánh ... Cậu cho rằng ẩn thân không có tác dụng gì, liền không đem ra khung kỹ năng. Vì thế khi cương thi thực phần nộ trả thù, hung hăng cầu, véo cậu ba lượt, chuẩn bị cho cậu đo đất thì Nhẹ cười nghiêng thế gian cũng phát hỏa, một cái móng vuốt (Cửu âm bạch cốt trảo) ném qua, cương thi đại ca chỉ rút một chút máu, mà cậu lại anh dũng hy sinh. Cương thi còn không có thỏa mãn, hướng về Cầu bạo, cứng ngắc đi đến.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]: >_< ="" đội="" ngũ="" [= "" thư="" hiệp=""]:vì="" cái="" gì="" không="" ẩn="" thân?="" ="" đội="" ngũ="" [= "" nhẹ="" cười="" nghiêng="" thế="" gian=""]:= "" không="" có="" lời="" nó="" ra="" khung="" kỹ="" năng.="" ="" đội="" ngũ="" [= "" thư="" hiệp=""]:= "" ...="" vì="" cái="" gì="" không="" chạy?="" ="" đội="" ngũ="" [= "" nhẹ="" cười="" nghiêng="" thế="" gian=""]:ta="" cứ="" nghĩ="" là="" có="" thể="" hạ="" gục="" nó="" nhóm="" hủ="" nữ:="" lạnh...="" lẳng="" quân="" điệu="" đối="" với="" màn="" hình="" máy="" tính="" tươi="" cười,="" có="" chút="" bất="" đắc="" dĩ.="" (*)="" cái="" mà="" đội="" này="" đang="" đi="" là="" sơ="" chiến="" phiêu="" miểu="" phong:="" theo="" tác="" giả="" gọi="" là="" tiểu="" phiêu:="" đi="" cái="" này="" boss="" là="" 75="" cấp,="" tương="" đối="" dễ,="" miễn="" dịch="" cũng="" không="" có="" gì="" là="" quan="" trọng="" lắm.="" nhưng="" nếu="" đi="" khiêu="" chiến="" phiêu="" miểu="" phong,="" tác="" giả="" gọi="" là="" đại="" phiêu:="" đi="" cái="" đó="" boss="" 95,="" và="" ôi="" trời="" ơi="" khó="" đi="" lắm,="" máu="" phải="" cao="" nè,="" phải="" hơn="" 150k,="" kháng="" độc="" phải="" hơn="" 300="" điểm,="" trong="" khi="" người="" bình="" thường="" chỉ="" cần="" kháng="" 60="">> là đi tiểu Phiêu được rồi. Và đại Phiêu thì phải đủ nội ngoại và các thuộc tính, để cạnh nó miễn dịch cái gì thì đánh cái đó. Ta cũng chưa đi lần nào. Vì cái này dành cho mấy anh chị trâu bò đi

8. Chương 8: Phó Bản Chính Là Chiếc Nôi Của Jq (hạ)

Đội ngũ [Thư Hiệp]: Đầu thai đi. Đợi lát nữa ngoan ngoan đứng một bên.

Đội ngũ [Cầu bạo]:Ôn nhu công VS ngạo kiều thụ ... Ngao! ! Ta sôi trào .

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]:Phun máu mũi a... Ghi lại khoảnh khắc lịch sử, chụp một bức ảnh.

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]: Vô cùng tiêu hồn

~ Đội ngũ [Cầu ái]...

Bổn đại gia đang rất kích động đếnnói không ra lời nói không ra lời! !

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]:Uhm.

Sau khi Tô Bắc Bằng đầu thai, hồi phục đầy máu, triệu hồi tọa kỵ Thanh Phụng cấp 40 không có chút gì xinh đẹp, bay về phía đội ngũ. Lúc này Tang Thổ Công đã độn thổ đến lần thứ ba, xuất hiện rất nhiều cương thi trên đất. Khi cậu vừa xuống kỵ, cương thi liền chảy nước miếng hướng cậu đánh tới, sau đó cắn cắn cắn!

Lúc này cậu thông minh ra, không dám đánh lại, vừa mở skill kỹ năng ra mới phát hiện... Làm sao cậu ẩn thân được?

Đội ngũ [Cầu ái]:Nhẹ cười sama, ta cứu người nha ~~ có cảm động đến lệ rơi đầy mặt hay không? !

Cậu lúc này mới nhớ tới... Thiên Sơn hình như có kỹ năng ẩn thân đồng đội. Tô Bắc Bằng muốn hất tung bàn phím, tuy vậy chỉ đập bàn phím một cái nghe vang dội:

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêngg thể gian]:TMD, có thể giúp ta ẩn thân, hồi nãy như thế nào không ẩn! ! Xem lão tử chết, các người thực hưng phấn phải không? !

Ầy da da

! Đúng rồi ... Kỳ thật các nàng có lòng tà ác nhìn cảnh ngạo kiều thụ bị ức hiếp a, xem cậu chết như thế nào, bị OOXNhư thế nào... 〰 〰 Cho dù tên công kia là cương thi không được đẹp cho lắm, nhưng mà có còn hơn không, bỏ não bỏ não lắm a !!!

Tang Thổ Công lại xuất hiện, Thư Hiệp không nói hai lời, dùng sức đập kỹ năng, hai ba skill đã giải quyết xong.

Lúc này hệ thống ra thông báo. Thư Hiệp nhặt được một cái Nhuận Hồn Thạch · kích, Nhẹ cười nghiêngg thể gian nhặt được một cái Nhuận Hồn Thạch · ngự.

Đội ngũ [Cầu bạo]:Ta cái gì cũng không nói, các người hiểu mà.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]: Ngay cả GM đại thần đều chúc phúc cho đôi CP, nếu chia rẽ, trời cho sét đánh...

Đội ngũ [Cầu ái]:Các người hiểu không các người hiểu không? Cái này là có ý nghĩa, đại thần là kích = công, Nhẹ cười đại nhân là ngự = thụ.

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]:Thiên ý a thiên ý.

Tô Bắc Bằng chịu không nổi mấy cái ngôn ngữ sao Hỏa này, cứ có cảm giác lời của các nàng thật sự là so với Anh văn còn khó hiểu hơn. Vì thế cậu tìm trên baidu ... Vì thế Lăng Quân Diệu cũng tìm trên baidu.

‘Công thụ là quan hệ đồng tính giữa hai người nam, thân phận tiến hành phân chia như sau : công là bên chủ động, chịu là bên bị động.’

Tính... Tính gì kia? ! Dựa vào... Cái gì mà là hai người nam. Phi, cậu cái gì mà là bị động, cũng chính là bị áp?

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêngg thể gian]: Ta làm sao giống thụ? Làm sao giống? ! Cho tới bây giờ chỉ có ta áp người khác, không có người khác áp ta!

Lăng Quân Diệu hí mắt cười, nụ cười kia có chút tà ác, có chút lạnh.

Đội ngũ [Thư Hiệp]:Ừm, cười.

Nhóm hủ nữ: ngao ——! !

Thật muốn làm sói tru dưới trăng cả đêm. Điều chọc mù mắt của các nàng rồi, phỏng chừng ngày mai phải đi bệnh viện cho bác sĩ khám mắt. Trời ạ trời ạ... Một tiểu thụ đề tiểu công, tư thế cười ngửa... Ơc *phun máu* Cảnh tượng này sao mà đẹp quá. Phó bản đại thần, quả nhiên là chiếc nôi của JQ đúng không!

Không ăn thịt heo thì cũng đã từng thấy heo chạy, Tô Bắc Bằng đương nhiên biết cười là có ý gì, mới vừa muốn phản bác, Thư Hiệp lại lên tiếng.

Đội ngũ [Thư Hiệp]:Ngoan ngoan, ra thang lầu ngồi, khi nào gọi thì người chạy vào.

Đối với cái người chưa bao giờ xoát qua phó bản khó loại này cho nên ai ya nghe lời tiên bói là rất trọng yếu, bằng không lại là bị kịch huyết lệ a. Nhẹ cười nghiêng thể gian yên lặng đưa mông ngồi xổm ở thang lầu, thấy tất cả mọi người chuyên tâm đánh quái như vậy, cũng không nói chuyện.

Boss thứ ba là Ô lão đại, đặc điểm của hắn là công kích thuộc tính độc thật cường hãn, nếu như không có kháng độc cao, chỉ cần hắn vung tay lên, người ngay cả cơ hội cắn khăn tay tổ khổ với Mạnh bà bà cũng không có (bởi vì không cần đi Địa phủ). Nhưng là nếu người có kháng độc, chắc... Người muốn chà đạp hãnnhư thế nào liền chà đạp như thế, so với dụ thụ còn dụ hơn.

Đội ngũ [Thư Hiệp]: Vào.

Nhẹ cười nghiêng thể gian ai ya chạy tới, vừa vặn Ô lão đại chết. Lúc này lại là rác, sau khi thu vào trong bao, đi theo đại đội, đứng vững vị trí, bắt đầu giúp các nàng thanh tâm. Chỉ có Thư Hiệp một mình đi tìm NPC kích bắt đầu chiến đấu.

Lần thứ tư có ba con quái, trước ra Bất Bình Đạo Nhân nói rất nhiều, cùng Trác Bất Phàm, cuối cùng là Nhâm Bình Sinh. Cửa này rất dễ a, chỉ cần ai dính trạng thái boom hẹn giờ, thì chạy ra xa, khi hết thì vào lại là được. Bất Bình Đạo Nhân khi thì miễn dịch nội công, khi thì miễn dịch ngoại công, đội ngũ này nội ngoại đều có, rất nhanh liền giải quyết hết.

May mắn Nhẹ cười nghiêng thể gian không có dính trạng thái boom hẹn giờ, bằng không hẳn phải ngây ngốc đứng một chỗ, làm không tốt còn đem đội ngũ nổ tan xác. Sau khi giải quyết đi Trác Bất Phàm, Nhâm Bình Sinh yếu đuối không thể chịu được một kích, sát thương nhận phải bị nhân cao, tùy tiện đánh vài cái đã gục, liền ô đồ vật này nọ ra.

Kết quả chẳng có ai được lên TV (nhất đồ có giá trị thì sẽ được lên kênh hệ thống a)...

Đến boss cuối cùng, Lý Thu Thủy! (@@) Đồ nàng rút ra cao nhất đó chính là Tàn khuyết thần tiết cấp 7, tuy rằng tỷ lệ rất thấp, nhưng vẫn có biết bao anh hùng phải quỳ gối khom lưng, đầu rơi máu chảy, thậm chí còn không trung trình thủ tiết nói: Thu Thủy tỷ tỷ, ta cùng người ngủ một đêm, cho ta cái Tàn khuyết thần tiết cấp 7 đi!

Có thể thấy được Tàn khuyết khó lấy đến cỡ nào. Đối với Nhẹ cười nghiêng thể gian mà nói, Tàn khuyết là cái quái gì vậy? Có thể ăn sao? Hết thấy chỉ là phù du, cho hắn nhiều Nhuận Hồn Thạch một chút để hắn tăng cấp kỹ năng Võ Hồn đi. Bất quá... Võ Hồn của hắn hình như chỉ có một kỹ năng? (bó tay bó chân).

Đội ngũ [Thư Hiệp]: Nhẹ cười, có pet Thần Hựu không?

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thể gian]: Không có.

Đội ngũ [Thư Hiệp]: Đại lát nữa ta kêu người Mộc Kê thì người phải Ngai Nhược Mộc Kê. Trên mặt đất xuất hiện bầy băng, người có chạy thì để ý tránh.

Nếu nói kỹ xảo chạy trốn quần công bạo phát, cậu chắc chắn không có biết, hơn nữa bây giờ có nói cũng dường như đã trễ. Trước cứ qua được lần này rồi tính. Lăng Quân Diệu nghĩ như thế.

Nhẹ cười nghiêng thể gian yếu ớt sử dụng Thanh tâm buff buff, đem máu của mọi người hồi phục. Cầm cái con cá sấu cấp thấp, hồi phục mana cho đầy, bắt đầu tiếp tục dame chạy.

Thu Thủy tỷ tỷ vừa ra tới, đã bị Cầu bạo đồng chí quăng tới một cái x2 (nhân đôi sát thương nhân phải).

Đại thần hạ lệnh:

Đội ngũ [Thư Hiệp]: Đồ sát nàng.

Nhóm hủ nữ máu sôi sôi trào, nhất tề xuất kích, dùng sức đập kỹ năng công kích. Không biết Cầu bạo đồng chí là cái số cứt chó gì, phóng ra một cái Khe sơn hành lữ, lại x2, Lý Thu Thủy rất nhanh xuất hiện bạo phát —— Hoa Kiếm Vũ.

Nhẹ cười nghiêng thể gian không biết đây là gì, chính là nghi hoặc như thế nào màn hình trò chơi biến thành màu xanh biếc (Ngất với em). Dưới chân có băng, nhìn nhìn một lúc, tiếp tục xem bọn hắn ngược Lý Thu Thủy.

Thu Thủy tỷ tỷ máu trắng tấp giảm xuống, lần thứ hai Kiếm Vũ cũng đã xuất hiện, nhìn thấy nàng còn có một nửa ống máu là ngã xuống đất , trạng thái x2 lại biến mất ! Lúc này đúng là thời gian Hoa Kiếm Vũ sát thương cao nhất, Tô Bắc Bằng nhìn thấy máu của mình lập tức rút một nửa, tim đập rộn lên, theo bản năng điểm Ngai Nhược Mộc Kê.

Cùng lúc đó, nhìn thấy trong đội ngũ Thư Hiệp nói:

Đội ngũ [Thư Hiệp]Nhẹ cười, mau Mộc Kê.

Ai... May là không chết, cử chỉ ăn ý này bị nhóm hủ nữ bắt được ngay.

Lý Thu Thủy sau khi hết bạo phát, rất nhanh liền nằm, rơi ra cái bao bao.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]miss(không có nhật được đồ).

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]cùng miss.

Đội ngũ [Cầu bạo]Lý Thu Thủy rất không nể tình , tốn cả một buổi đánh phiêu, mà cho chúng ta trần trường trở về! !

Đội ngũ [Cầu ái]Ta có một Nhuận Hồn Thạch . Phá , hắc hắc hắc

~Thư Hiệp tổng thu hoạch cũng một cái Nhuận Hồn Thạch . Kịch , Nhẹ cười nghiêng thế gian vẫn là Nhuận Hồn Thạch . Ngự.(ý trời ý trời a).

9. Chương 9: Lăn Vào Bang Đây Sóng Gió (thượng)

Nhẹ cười nghiêng thế gian nhìn lại đội ngũ, không nói đến một tên full 7 đại Võ Đang, còn lại đều là mấy cô hủ nữ full 3, tiểu phiêu kia căn bản không có gì khó khăn. Tô Bắc Bằng chỉ cần sau khi bọn họ tiêu diệt BOSS mãnh liệt buff thanh tâm là xong.

Lần thứ hai tiểu phiêu, Tô Bắc Bằng vẫn đánh đánh dame chay, ngăn người một lúc là xong. Chính là chuyện này chỉ nhận được một viên Nhuận Hồn Thạch . Ngự cũng không có, cả đội đều miss. Sau khi mọi người khách sáo một lúc lâu trên thi thể Thu Thủy Tỷ Tỷ, chuẩn bị nhà ai nấy về thì Thư Hiệp đại thần lên tiếng .

Đội ngũ [Thư Hiệp]:Nhẹ cười, có muốn vào bang của chúng ta không?

Này có phải hay không là có ý... Cái đuôi đại hôi lang phe phẩy, bắt đầu hành động rồi?

Có thể nói, Tô Bắc Bằng là một tiểu bạch từ trong game đến ngoài đời, cho nên vào bang hay không đối với cậu không có gì quan trọng. Không chỉ không có người hảo tâm kéo cậu, giúp cậu giải quyết các vấn đề, mà đôi khi bang phái còn loạn thành một đoàn, chẳng hạn như cãi nhau, nhìn thấy liền phiến. Chính là lúc này đại thần đã lên tiếng ... Ừm ...

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]: Vào bang có gì tốt a?

Đội ngũ [Thư Hiệp]:Chính sách tam bồi.

Đội ngũ [Cầu ái] Bồi ăn cơm, bồi ước hội, bồi... XXOO?

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]Bồi đã chiến trong bụi rậm, bồi 69, bồi khẩu X?

Các bạn đã bị mời khỏi đội ngũ.

Cầu ái cùng Thảo nê mã đồng chí sau khi nhìn thấy thông báo này liền chảy xuống hai hàng nước mắt ... Vì sao vì sao! ! Khi người ta đang kích động lại bị dội cho xô nước đá? ! Đại thần, cầu vô cùng tiêu hồn a!

Còn lại hai người xem, phải cố gắng nhịn xuống điều muốn nói, cảnh tượng tốt đẹp, tiếp tục xem.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Đừng hiểu lầm, chỉ cùng người thăng cấp, cùng người đi phó bản, cùng người ngắm ngắm phong cảnh.

Thư Hiệp có điểm sót ruột, sợ Nhẹ cười thật sự tin lời hai nữ nhân nói lung tung kia. Bất quá có một chút nói trúng rồi, bồi ước hội, ngắm phong cảnh... Ừm, sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu! Còn chuyện sau này ... Không vội không vội.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]:Chỉ có vậy thôi a?

Thăng cấp... Cậu không quá cần. Phó bản... có chút động tâm. Còn ngắm phong cảnh... làm gì có nhiều thời gian thoải mái nhàn hạ như vậy a? Mỗi ngày xoát mã tặc, đào khoáng, trồng trọt đã không còn dư thời gian rồi.

Lăng Quân Diệu sờ sờ cằm, người này đòi hỏi thiệt là quá nhiều đi. Đệ nhất server bồi cậu đi phó bản, mà cậu cũng không cần a? Bao nhiêu người muốn còn chẳng được. Nhủ lại mi sơn, tiếp tục thả mồi:

Đội ngũ [Thư Hiệp]:Một con trâu thú cao huyết tể?

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]: Xong thủ tục mua bán!

Cầu bạo cùng Chưa bao giờ thảo nó, hai cô bạn hủ nữ trợn mắt nhìn... Tiểu thụ thụ cứ như vậy bán mình có phải quá rẻ hay không! ! Một con cao huyết tể bảo bảo, sau đó hẳn phải cùng đại thần đi phó bản, đi xoát kinh nghiệm thăng cấp, đi ngắm phong cảnh. Rốt cuộc là ai bồi ai a? ! Ai ô ...

Nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ, sau khi Tô Bắc Bằng xin nhập bang, liền lui đội. Vừa rời đi đội ngũ, cậu nhận được hai thông báo, một cái là hoan nghênh cậu vào bang, một khác là Thư Hiệpmuốn thêm cậu làm hảo hữu, hệ thống hỏi cậu có muốn thêm Thư Hiệp vào danh sách hảo hữu hay không, không chút do dự điểm phải.

Tô Bắc Bằng kích mở khung thông tin bang phái, ID bang là 11, có thể xem là bang hạng nhất hạng nhì server đi, cao thủ có cả một bó to, thường xuyên không có việc gì làm thì lôi nhau ra Kính Hồ PK tạo nên một hồi long trời lở đất, cùng với mấy đại bang khác hờ tị lại PK, rảnh rỗi ở không cũng PK.

Không ngờ Thư Hiệp không phải là bang chủ, mà chỉ là phó bang chủ. Bang chủ là một người tên Phiêu Vũ 113 cấp nữ Nga Mi, trạng thái offline. Nhìn thấy Nhẹ cười nghiêng thế gian tiến bang, lập tức cả bang bàn tán xôn xao.

Bang phái [Hôn nhẹ miệng]Đây chẳng phải là đối tượng trước kia Thư Hiệp đuổi giết sao?

Bang phái [Nhạc Nhạc]Đúng rồi, thân là nhân yêu còn hung hăng càn quấy muốn chết a!

Bang phái [Dương Mị Mị]Cực kì chán ghét loại người này! Không có tiền, còn ngang ngược muốn chết, thật không biết làm nhân yêu có cái gì đáng giá mà kiêu ngạo ?

Bang phái [Hôn Nhẹ Miệng]Ta còn nhìn thấy Thư Hiệp mang nó đi tiểu phiêu ...

Bang phái [Nhạc Nhạc]Chắc chắc ... Trơ mặt mo ra!

Nhìn thấy bọn người cùng hang ổ với Phiêu Vũ riu ra riu rít, Lăng Quân Diệu không phát hiện mặt anh càng ngày càng cứng ngắt, ánh mắt càng thêm sâu thẳm âm trầm.

Bang phái [Cầu ái]Bọn thất học thật đáng sợ... Xin các đại tỷ hãy đến hỏi hỏi baidu cái gì mới chân chính là “nhân yêu” .

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]Đúng đúng đúng... Khi chúng ta vừa mới vào bang liền nói xấu chúng ta, hiện tại Nhẹ cười samavào, đã thay đổi đối tượng .

Tổ bốn người hủ nữ vừa mới cùng cậu đi xoát tiểu phiêu cũng nhân cơ hội phản bác giúp, vừa mới vào bang, Hôn nhẹ miệng, Nhạc Nhạc, Dương Mị Mị liền lấy tên của người ta ra chế giễu. Nói cái gì Cầu ái chính là rất thiếu tiền, còn không bằng đi bán thân. Cầu bạo chính là rất YD, không bằng đi tìm mấy người đại hán thỏa mãn chính mình. Thảo nê mã thì sao không cùng động vật XXX . Dù quá đáng thế nào, nhóm hủ nữ cũng nhin. Chính là hiện tại, tiểu thụ thụ vào bang liền bị nói xấu, không thể nghi ngờ láchm thêm dầu vào ngọn lửa vừa tắt của các nàng , khiến nó hừng hực bốc cháy lên .

Bang phái [Chưa bao giờ thảo nó]Ngực lớn nhưng không có đầu óc, mũi lại mọc đầy lông, ác linh lui tán ~ Nhẹ cười sama, xin mời ngồi. Muốn uống trà hoa cúc hay trà dưa leo a?

Bang phái [Chiến ý phi dương]Các người đều thu liễm đi, dù sao người ta là do lão đại mời đến.

Ngụ ý chính là Nhẹ cười nghiêng thế gian tuy không là gì, nhưng muốn nói xấu cậu cũng phải nhìn sắc mặt lão đại mà nói.

Bang phái [Ta yêu cơm chiên trứng]... Đi qua.

Bang phái [Lão tử chính là tiêu điểm]... Thiếu thất sơn tiên tổ.

Nể mặt đối phương là nữ nhân, Thư Hiệp không có nặng lời với các nàng, dù sao hiện tại Nhẹ cười nghiêng thế gian không thực sự có mối liên hệ nào với anh, thay cậu ra mặt cũng không tốt lắm. Bất quá anh phát cái loa tỏ rõ lập trường của mình.

Loa [Thư Hiệp]Hoan nghênh Nhẹ cười nghiêng thế gian gia nhập bang của chúng ta. Mọi người tương thân tương ái nhé!

Vì thế... Sau khi phát cái loa xong, Lăng Quân Diệu mới phát hiện, anh quên mất tiêu cái nhóm hủ nữ kia.

Loa [Cầu ái]Đại thần bắt công! ! Chúng ta cũng gia nhập bang, sao đại thần không chào đón chúng ta? Ô ~ đáng thương tấm lòng thuần khiết của chúng ta đều vỡ thành nhiều mảnh.

Loa [Cầu bạo]Ái Ái đồng chí, cái quan trọng là ở phía sau! ! Người muốn cùng Nhẹ cười samagiành tiểu công sao? Tương thân tương ái, tương thân tương ái, ý nghĩa của nó? Các người biết mà.

Loa [Ta có một con thảo nê mã]Tốt đẹp vô cùng

~ Loa [Dương Mị Mị]Ta là tiểu Thái, trên đường phố mua thức ăn

~ Tô Bắc Bằng nhìn thấy nhóm nữ nhân trên loa, hắc tuyến bò đầy mặt. May mắn cậu không có xem kênh bang phái, bằng không cậu nhất định sẽ tặc mao... Phỏng chừng không ai có thể đỡ.

:”(Snail Đại Nhân thân mến! Chương này ta không hiểu nhiều thứ quá! Mà ta cũng không muốn tìm hiểu câu bọn nó chữ là gì nên ta để nguyên. Cầu beta làm mượt hơn a :”>

10. Chương 10: Lặn Vào Bang Đầy Sóng Gió (trung)

Khi làm xong nhiệm vụ sư môn, đã là hơn mười giờ. Tô Bắc Bằng cảm thấy một mỏi liên logout, tắt vi tính, đi ngủ. Nghiêm Vi Hững cùng Cừu Thiên Ngọc phỏng chừng còn ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt. Nằm ở trên giường, tay gối sau đầu, cậu tròn tròn mắt nhớ lại những gì xảy ra trong trò chơi đêm nay.

Kỳ thật... Kể có tiền không phải hoàn toàn là người xấu? Ít nhất Thư Hiệp rất tốt, dẫn cậu đi phó bản, còn sẽ tặng cậu cao huyết tế bảo bảo.

Sau đó lại nghĩ tới mấy lời nói của nhóm hủ nữ, cùng Thư Hiệp nói ‘Cười’, nhiệt khí lại tăng, hai má nóng rực... Không biết như thế nào, tim đập có chút không bình ổn . Đêm cừu ngủ ngủ ngủ! ! Ngày mai thứ bảy, dậy sớm một chút đào khoáng, trông tốt, làm nhiệm vụ sư môn... A, hóa ra cần làm nhiều như vậy a. Một con cừu, hai cừu... Ân, một con Thư Hiệp, hai con Thư Hiệp, ba con Thư Hiệp...

Sau khi Nhẹ cười nghiêng thế gian logout, đám nữ nhân kia lại càng hung hăng càn quấy.

Bang phái [Nhạc Nhạc]Ái ô! Cũng còn biết nhục nhã, bị người khác nói trúng tim đen, không còn mặt mũi gặp người, nên mới logout chứ gì.

Bang phái [Dương Mị Mị]Ai... Thư Hiệp có phải mất có vấn đề hay không? Kể ghê tởm như vậy mà cũng không chịu nhìn cho rõ đã kéo vào bang.

Bang phái [Hôn nhẹ miệng]Nhị Mị! Nếu để Nhị Vũ thấy được, người chết một trăm lần cũng không đủ!

Bang phái [Dương Mị Mị]Đó là sự thật a! ! Hiện tại yêu nhân kia tai tiếng bốc mùi, mùi thối xông ra gần chết cả khu !

Bang phái [Thư Hiệp]Câm miệng.

...

Rốt cục an tĩnh lại. Bản thân Lăng Quân Diệu rất chán ghét đám nữ nhân này, hiện tại thấy các nàng bình luận Nhệ cười như vậy, càng cơn tức trào ra. Không được... Vì để cho anh đừng có bốc lửa giận ngút trời, cứ coi như Nhệ cười chính là người của anh đi? Cho dù là ai...

Anh vuốt cằm tự biên tự diễn một lúc lâu, cuối cùng khóe miệng giương lên một nụ cười tà mị, ánh mắt thâm thúy lóe ra vài tia âm hiểm.

Nếu đã quyết định cậu là của anh, dĩ nhiên cũng phải đem gu thẩm mỹ mặc của cậu sửa lại cho hoa lệ một chút, không làm anh mất mặt chứ? Nghĩ vậy, anh liền kích mở thị trường giao dịch nguyên bảo, cơ hồ toàn bộ quầy hàng nào cũng xem qua, không tìm được đồ thủ công tốt, hoặc là thuộc tính cao nhưng không có thể lực, hoặc là thể lực cao mà thuộc tính không được đầy đủ, chỉ có một con Hùng Miêu rất tốt, tư chất 2406, mới vừa sinh sản xong, tư chất là trung thành . Giá bán là 1. 3 vạn nguyên bảo(13k nguyên bảo a), mắt cũng không chớp mắt lấy một cái liền mua. Sau đó trực tiếp ở Nguyên bảo thương *** mua một loạt các kỹ năng chuyên dụng cấp Cao dành cho trân thú trung thành, Cao Ngưng Thần , Cao Thế Sát ... thẳng đến khi trong tài khoản của anh nguyên bảo chỉ còn dư lại hơn hai vạn thì Lăng Quân Diệu mới lộ ra nụ cười hài lòng. Bắt đầu nâng ngộ tính cho Hùng Miêu.

(*) Thị trường giao dịch nguyên bảo: Là nơi gửi bán các món hàng có chữ ‘Giao dịch kim nguyên bảo’, của các người chơi trong cùng một server gửi bán. Giá là người bán kê ra, người mua chỉ click mua chứ không thể trả giá. Sau khi bán được hệ thống sẽ thông báo cho người gửi bán lại thu hồi tiền. Và dĩ nhiên có tính thuế.

(**) Nguyên bảo thương *** là Cái hình cục vàng nằm cạnh bản đồ nhỏ trong màn hình game. Mọi lúc và mọi nơi đều có thể nhấp vào đó (À quên trừ Địa phủ và Nhà lao). Shop này là shop hệ thống, bày bán những món do hệ thống bán. Và dĩ nhiên giá nó sẽ cao hơn ở ngoài từ gấp 2 đến gấp 3 lần.

(***) Kỹ năng trân thú phóng xuất nhanh hay chậm phụ thuộc vào tư chất trân thú, nếu pet cẩn thận thì xài skill dành riêng cho cẩn thận, nếu pet nhát gan thì xài skill dành riêng cho nhát gan.

Đem số tiền còn dư mua thiết nhiều căn cốt đan sơ cấp, trung cấp, cao cấp ... Thuận tay kích kích kích. Sau đó hệ thống luôn luôn xoát xoát xoát.

Hệ thống Thư Hiệp trải qua một phen cố gắng, cuối cùng đem ‘Hùng Miêu Biến Dị’ ngộ tính tăng lên tới 5.

Hệ thống Thư Hiệp trải qua một phen cố gắng, cuối cùng đem ‘Hùng Miêu Biến Dị’ ngộ tính tăng lên tới 6.

Lúc này, nhóm hủ nữ.

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]LOOK , đại thần lại bắt đầu đốt tiền.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]Là chuẩn bị pet cao huyết tể cho Nhệ cười samadì? !

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]Quả nhiên, đại thần tiểu công, thực ôn nhu đối tiểu thụ tốt quá chừng có phải không?

Đội ngũ [Cầu bạo]Cố! Phỏng chừng sau này Nhệ cười sama càng ngày càng không thể ly khai đại thần...

Đội ngũ [Cầu ái]Phi! ! CP của ta, đam mỹ của ta, BL của ta, không thể dính vào tiền tài ích lợi! Như vậy không trong sáng, không phải là tình yêu! Ta tin tưởng, Nhệ cười samakhoàng thể ly khai đại thần, không phải bởi vì nhìn trúng đại thần có tiền, tin chắc tin chắc! !

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]Được rồi... Kỳ thật, người ta cho rằng, Nhệ cười samasẽ vì đại thần công phu trên giường giỏi mà không thể ly khai hẳn...

Đội ngũ [Cầu bạo]Được rồi, đến lúc đó đại thần không thể ly khai Nhệ cười sama, nguyên nhân chính là... tiểu hoa cúc mềm mại phần hồng kia...

Đội ngũ [Cầu ái]Phư phư phư ~~~ Đáng ghét, các người đều rất không trong sáng a không trong sáng. Kỳ thật... Bỏ đại gia chỉ nghĩ đến tiểu công đã thích tư thế 'Cười', tiểu thụ thích 'Cười' càng sâu... Che mặt, phun máu mũi...

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]+

Đội ngũ [Cầu bạo]+1

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]++1. Kỳ thật, Ái Ái đồng chí, người mới chính là không... trong sáng nhất !

Sau khi Lăng Quân Diệu xoát hết nguyên bảo, Hùng Miêu ngộ tính rốt cục lên 9, xem ra hôm nay GM tham lam quá, ăn nhiều tiền như vậy, chỉ phun ra cái 9. Hít thở sâu một hơi, Lăng Quân Diệu thoát khỏi trò chơi, đóng laptop lại, gồkinhxuống, nhẹ nhàng xoa xoa mắt, đứng dậy đi tắm.

Sau khi anh logout, vừa vặn Phiêu Vũ thượng tuyến .

Bang phái [Phiêu Vũ]Nhóm nhị hàng, ta tới ! ! Vỗ tay sấm dậy, hoa tươi bừng đi lên.

Bang phái [Dương Mị Mị]* vỗ tay *Nhị vũ, sa người hôm nay onl trễ vậy?

Bang phái [Nhạc Nhạc]Ác, người mới đến a. Vỡ kịch hay đều bỏ lỡ.

Bang phái [Phiêu Vũ]Kịch gì hay?

Bang phái [Nhạc Nhạc]Nhị vũ ta nói cho người, chồng của người hôm nay mang theo một tên gay rác rủ đi phụ bản. Không biết như thế nào, hôm trước còn ra treo giải thưởng đuổi giết hắn, bây giờ đối với hắn thật tốt a. Nay, còn đem hắn lôi vào bang, thậm chí phát loa hoan nghênh hắn, nói càn cùng hắn tương thân tương ái, ta cắt ảnh ra, cho người xem.

Bang phái [Hôn nhẹ miệng]Đúng đúng rồi a! Hơn nữa yêu nhân kia rất là hung hăng càn quấy, cái acc xác xơ tiêu điều xấu xí, thật không biết hắn lấy đâu ra nhiệt tình mà kiêu ngạo.

Phiêu Vũ mới vừa lên trò chơi, tâm trạng đang tốt đẹp vậy mà nhất thời biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, còn lại chính là uất khí, không cam lòng. Sau khi nhìn nhị Nhạc share cho nàng một bức ảnh, nàng sắp đem con chuột trong tay bóp nát. Một tiện nhân yêu thế mà dám cùng nàng giành nam nhân? Hai má tú lệ thoảng nhiên lên một nét tươi cười âm tàn. Cùng nàng đấu? Nàng sẽ làm hắn sống không yên! !

P/S: *Giẫm giẫm* *đạp đạp* *giày xéo* đáng ghét cho mi chết này, đồ nữ nhân nào tàn.

11. Chương 11: Lặn Vào Bang Đầy Sóng Gió (hạ)

Tô Bắc Bằng mơ mơ màng màng mở mắt ra, ầu... Ngoài cửa sổ ánh mặt trời thật là rực rỡ, rất chói mắt. Nhìn nhìn lại hai cái giường đối diện, Cừu Thiên Ngọc cùng Nghiêm Vi Hứng không còn ở trong phòng, phỏng chừng đi học rồi. Đi học? ! ! Choáng váng? Vội vàng vớ lấy cái đồng hồ... Mười giờ hai mươi ba phút, má ơi! Còn hẹn hôm nay online sớm một chút, kết quả...

Nhanh như chớp, cậu xách laptop ra khỏi động. Nóng lòng một lúc lâu, rốt cục cũng mở được máy. Chọn mở trò chơi, đăng nhập.

Màn hình trò chơi vừa mới sáng lên, liền nhận được tin tức hảo hữu, khung tin nhắn riêng:

[Thư Hiệp]Đã online? Tối bang phái đi.

[Nhệ cười nghiêng thế gian]Ấn.

Trở lại bang phái thành thị thì trông thấy Thư Hiệp bỗng bệnh trên đôi cánh Sí Bàng Huyền Vũ, vẫn có Du Long vây quanh anh, chẳng qua lúc này không thả con Cùng Kỳ ra.

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Thì ra người chim là như thế này a...

Phụ cận [Thư Hiệp]...

Thư Hiệp thả người xuống đất, sau đó giao dịch Nhẹ cười nghiêng thế gian.

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian](^ ^) Ta không cưỡng lại được sự cảm dỗ a...

Tô Bắc Bằng mắt gần như sắp mù . Tim đập dồn dập, có chút khấn trương, có điểm hưng phấn. Ngón trở tay phải nhịn không được chọt chọt vào hai lúm đồng tiền trên má, đây là động tác bản năng mỗi khi cậu kích động. Con Hùng Miêu đeo kính cầm cây ghita thật sự rất anh tuấn . Ngộ tính 10 linh tính 10, tư chất đều hơn bốn nghìn , kỹ năng tất cả đều là cấp cao. Rất hoàn mỹ...

Phụ cận [Thư Hiệp]Ta biết mà.

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian]...

Khi nhìn thấy ba chữ ‘Ta biết mà’ này, Tô Bắc Bằng lập tức điểm xác định giao dịch. Biết cái gì chứ... Giống như nói da mặt cậu thật sự rất dày. Cậu rõ ràng thực thẹn thùng thực khách khí mà, xem đi, giống bây giờ nè, mặt vẫn còn hơi nóng nóng.

Sau khi Lăng Quân Diệu giao dịch xong, lộ một nụ cười. Không biết vì sao, nhìn thấy cậu chấp nhận con trâu thú mình chuẩn bị cho, tâm tình của anh có điểm phấn khởi.

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta đi chạy thương.

Phụ cận [Thư Hiệp]Hảo. Ta đi shopping.

Sau đó Thư Hiệp sửa đổi chức vị của cậu thành Thương nhân, Nhẹ cười nghiêng thế gian chạy đi lĩnh thương phiếu. Lúc trước khi mới hơn 45 cấp là cậu đã biết chạy thương nhân kiếm tiền. Nhất là thứ bảy, được gấp đôi lợi ích. Cậu hăng máu gà xin vào một bang chạy chạy. Lúc ấy mọi người cũng rất nhiệt tình, hướng dẫn từng câu từng câu . Sau đó cái bang kia thay đổi bang chủ, thêm người càng ngày càng hỗn tạp, cả ngày cãi nhau suốt, Tô Bắc Bằng ngại phiền liền lui.

Bất quá, cách chạy thương vẫn còn nhớ rõ. Khi thời gian lương thực 94 bạc, cậu đem tất cả tiền trong thương phiếu để mua món mắc nhất, sau đó nhảy lên bậc cửa nhảy ra khỏi thành. Bang này thương tuyến cũng tốt lắm, từ Chính Đông Vô Di, đến Chính Tây Thảo Nguyên, chạy đi rồi chạy về là full chuyển .(xa đã man mà bảo tốt >_<)=“ mới=“ vừa=“ quay=“ về=“ tới=“ cửa=“ thành=“ thị=“ bốn=“ bang,=“ thì=“ danh=“ hiệu=“ trên=“ đầu=“ nhẹ=“ cười=“ nghiêng=“ thế=“ gian=“ trở=“ lại=“ thành=“ “hồi=“ ức=“ bang=“ chúng”.=“ cậu=“ nghi=“ hoặc=“ hỏi=“ thư=“ hiệp:=“ [=“ nhẹ=“ cười=“ nghiêng=“ thế=“ gian=“]ta=“ sao=“ lại=“ thành=“ bang=“ chúng=“ vậy?=“ [=“ thư=“ hiệp=“]ta=“ xem=“ xem.=“ không=“ bao=“ lâu,=“ nhẹ=“ cười=“ nghiêng=“ thế=“ gian=“ được=“ đề=“ bạt=“ thành=“ công=“ vụ=“ sứ.=“ sau=“ đó=“ cậu=“ lại=“ nhảy=“ lên=“ bậc=“ cửa=“ tiếp=“ tục=“ chạy.=“ kết=“ quả,=“ mới=“ chạy=“ một=“ nửa=“ map,=“ lại=“ biến=“ thành=“ bang=“ chúng.=“ tiếp=“ tục=“ tìm=“ đại=“ thần.=“ [=“ nhẹ=“ cười=“ nghiêng=“ thế=“ gian=“]mẹ!=“ chơi=“ lão=“ tử=“ đấy=“ à?=“ !=“ [=“ thư=“ hiệp=“]ngoan...=“ này=“ không=“ phải=“ ta=“ làm.=“ lằng=“ quân=“ diệu=“ cũng=“ phát=“ hỏa.=“ lúc=“ này=“ còn=“ có=“ người=“ giải=“ thích=“ nói=“ thương=“ nhân=“ không=“ đủ=“ ,=“ cho=“ cậu=“ làm=“ cái=“ công=“ vụ=“ sứ,=“ giờ=“ lại=“ cắt=“ chức=“ tiếp.=“ xem=“ ra,=“ rõ=“ ràng=“ là=“ có=“ người=“ gây=“ khó=“ dễ=“ nhẹ=“ cười.=“ =“ bang=“ phái=“ [=“ thư=“ hiệp=“]loạn=“ dùng=“ quyền=“ hạn,=“ ta=“ cho=“ các=“ ngưoi=“ vĩnh=“ viễn=“ không=“ ra=“ khỏi=“ thành.=“ lời=“ ít=“ mà=“ ý=“ nhiều,=“ từng=“ chữ=“ lộ=“ rõ=“ khí=“ phách.=“ nhìn=“ thấy=“ những=“ lời=“ này,=“ bang=“ chúng=“ trong=“ bang=“ ‘hồi=“ ức’=“ vừa=“ kinh=“ vừa=“ sợ.=“ không=“ nghi=“ tới=“ nhẹ=“ cười=“ nghiêng=“ thế=“ gian=“ ở=“ trong=“ lòng=“ lão=“ đại=“ chiếm=“ vị=“ trí=“ quan=“ trọng=“ như=“ vậy.=“ khi=“ nhẹ=“ cười=“ nghiêng=“ thế=“ gian=“ theo=“ lộ=“ trình=“ thương=“ tuyến=“ chạy=“ tới=“ thảo=“ nguyên.=“ ngay=“

khi=" câu=" chuẩn=" bị=" vào=" thành=" thị=" thông=" thương=" thì=" màn=" hình="
 trò=" chơi=" chớp=" màu=" hồng.= " hệ=" thống=" chú=" ý!=" tân=" minh=" duật="
 đối=" với=" các=" hạ=" tuyên=" chiến=" .=" " hệ=" thống=" chú=" ý!=" các=" hạ="
 đã=" bị=" tân=" minh=" duật=" tấn=" công.= " không=" kịp=" thời=" gian=" phản="
 ứng.= " câu=" đã=" ngã=" xuống.= " lúc=" này=" bang=" hội=" cũng=" báo=" ra=" tin="
 tức=" nói=" hấn=" bị=" cướp=" thương=" .=" " bang=" phái=" [= " chưa=" bao="
 giờ=" thảo=" nó="]a!=" !=" nhẹ=" cười=" ngốc=" mụ=" bị=" cướp=" thương=" ,="
 nguyên=" rửa=" tên=" nam=" nhân=" kia=" bắt=" lực.= " bang=" phái=" [= " cầu="
 ái="]nguyên=" rửa=" cây=" hoa=" cúc=" của=" hấn=" bị=" chà=" đập!=" = " bang="
 phái=" [= " nhạc=" nhạc="]miệng=" thúi=" như=" vậy,=" khẳng=" định=" không=" vệ="
 sinh.= " " bang=" phái=" [= " ta=" có=" một=" con=" thảo=" nê=" mã="]các="
 đồng=" chí=" ta=" giúp=" các=" người=" đánh=" tiểu=" nhân.= " dừng=" nóng=" giận="
 dừng=" nóng=" giận...=" tô=" bắc=" bằng=" tức=" muốn=" điên=" ,=" thật=" vất=" vả="
 chạy=" đến=" nơi=" đây=" ,=" kết=" quả=" bị=" người=" ta=" bắt=" pk=" giết.= " mẹ!="
 != " thiệt=" là=" tức=" quá=" mà!!!=" lảng=" quân=" diêu=" nhìn=" chăm=" chăm="
 tin=" tức=" cướp=" thương=" trong=" bang=" phái,=" cả=" khuôn=" mặt=" đều=" đen.= "
 rất=" rõ=" ràng,=" là=" cái=" đám=" nữ=" nhân=" nhị=" hàng=" trong=" bang=" giờ="
 trò.= " ban=" đầu=" là=" cắt=" thương=" nhân,=" cắt=" chức=" vụ,=" thấy=" hấn="
 đe=" dọa,=" liền=" tìm=" người=" đi=" cướp=" thương=" nhẹ=" cười.= " lại=" còn="
 là=" chồng=" của=" nhạc=" nhạc.= " từ=" khi=" nào=" đám=" nữ=" nhân=" này=" có="
 quyền=" cần=" quấy=" như=" vậy?=" khéo=" miệng=" lóe=" lên=" một=" tia=" cười="
 lạnh,=" lảng=" quân=" diêu=" mở=" thêm=" một=" khung=" trò=" chơi,=" đăng=" nhập="
 acc=" chiến=" ý=" phi=" dương,=" ả=" thân=" tiêm=" phục=" tại=" thảo=" nguyên.= "
 khung=" tin=" nhẩn=" riêng:=" [= " thư=" hiệp="]lại=" chạy=" thương=" nào.= " [= "
 nhẹ=" cười=" nghiêng=" thế=" gian="]chạy=" muội=" tử=" người!=" tức=" chết=" ta,="
 bang=" của=" các=" người=" tuyệt=" đối=" là=" hồng=" bét,=" vừa=" tiến=" đến="
 liền=" có=" chuyện=" xấu=" không=" ngừng.= " [= " thư=" hiệp="]chạy=" đi,=" ta="
 giúp=" người=" báo=" thù.= " [= " nhẹ=" cười=" nghiêng=" thế=" gian="]vậy=" thì="
 được!=" hừm=" hừ...=" trước=" máy=" vi=" tính=" tô=" bắc=" bằng=" cười=" thựcđắc="
 ý=" .=" có=" đại=" thần=" hổ=" trợ,=" tới=" một=" người=" giết=" một=" người,="
 đến=" một=" đôi=" giết=" một=" đôi!=" quả=" nhiên,=" khi=" nhẹ=" cười=" nghiêng="
 thế=" gian=" chạy=" thương=" đến=" cửa=" thành=" ở=" thảo=" nguyên,=" tân=" minh="
 duật=" lại=" xuất=" hiện=" với=" thanh=" đao=" máu=" chảy=" đầm=" đĩa=" trên="
 đầu,=" ngồi=" ở=" cửa=" thành=" thông=" thương.= " lúc=" này=" tô=" bắc=" bằng="
 cũng=" thông=" minh=" ra,=" trực=" tiếp=" ngai=" nhược,=" thả=" ra=" hùng=" miêu.= "
 bắt=" quá=" màn=" hình=" của=" hấn=" còn=" chưa=" có=" hiện=" đồ,=" acc=" thiên="
 sơn=" kia=" đã=" khổng=" chế=" tân=" minh=" duật,=" quảng=" một=" đồng=" kỹ="
 năng=" bạo=" phát.= " không=" hề=" nghi=" ngờ,=" tân=" minh=" duật=" đã=" chết,="
 nhẹ=" cười=" nghiêng=" thế=" gian=" vào=" thành,=" chờ=" hàng=" hoá=" tăng=" giá.= "
 = " bang=" phái=" [= " nhạc=" nhạc="]chiến=" ý=" phi=" dương,=" người=" bị=" điên="
 à?=" != " giết=" chồng=" ta=" làm=" cái=" gì??=" = " bang=" phái=" [= " chiến=" ý="
 phi=" dương="]người=" không=" đủ=" tư=" cách=" ở=" trước=" mặt=" ta=" hung="
 hăng=" cần=" quấy.= " = " bang=" phái=" [= " nhạc=" nhạc="]tmd,=" dừng=" tưởng="
 rằng=" người=" ngọc=" 5566=" ta=" sẽ=" sợ=" người,=" người=" muốn=" cái=" gì?="
 != " = " bang=" phái=" [= " chiến=" ý=" phi=" dương="]lăn.= " lảng=" quân=" diêu="
 không=" muốnnhiều=" lời.= " cái=" chuyện=" ghê=" tởm=" như=" vậy=" mà=" nằng="
 cũng=" có=" thế=" làm=" được,=" không=" hổ=" độ=" nhất=" là=" lòng=" dạ=" đàn="
 bà.= " = " bang=" phái=" [= " cầu=" bạo="]phi=" dương=" v5!=" = " bang=" phái="
 [= " cầu=" ái="]cúng=" bái.= " = " bang=" phái=" [= " ta=" có=" một=" con=" thảo="
 nê=" mã="]cầu=" bao=" dưỡng.= " = " bang=" phái=" [= " chưa=" bao=" giờ=" thảo="
 nó="]lại=" thêm=" phi=" dương=" đồng=" chí,=" lại=" thêm=" một=" phần=" cua="
 đồng=" ">

12. Chương 12: Âm Mưu Bắt Đầu

Bang phái [Cầu ái]Nhẹ cười đại nhân, vào đội chúng ta cùng nhau chạy đi.

Sau khi Nhẹ cười nghiêng thế gian vào đội,vừa đúng lúc nhóm hủ nữ chạy đến thành thị bên Thảo Nguyên. Chẳng qua bao lâu, hàng hóa liền tăng giá , mọi người bán đi rồi mua lại, sau đó như ong vỡ tổ hướng ngoài thành chạy. Lúc ở cửa truyền tống ra thành, Tô Bắc Bằng trông thấy Thư Hiệp vào đội .

Quả nhiên, Thư Hiệp cười thanh lân bạch trạch xuất hiện ở cửa.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Ta kéo các người chạy.

Đội ngũ [Cầu ái]()/ Thật tốt quá, ta vừa có thể xem tiểu thuyết vừa chạy.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]: Rất hải sâm (tiếng Quảng Đông có nghĩa là “rất vui được gặp bạn”), đại thần, đến hôn hôn một cái (3) .

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]Nê mã đồng chí, Nhẹ cười ngốc mụ sẽ tức giận đánh người bầm dập.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]Cái kia... Những gì các người vừa mới nhìn thấy đều là ảo giác, ảo giác!

Đội ngũ [Thư Hiệp]Nhẹ cười sẽ không tức giận, vì ta không cho nàng hôn.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]...

Tô Bắc Bằng ngay cả khí lực đánh chữ cũng không có, ai mà quan tâm người có hôn hay không hôn, có liên quan đến ta đâu mà lôi ta vào?

Đội ngũ [Thư Hiệp]Nhẹ cười chắc chưa ăn sáng phải không? Có muốn nghỉ một tí ăn sáng không?

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Làm sao người biết?

Chẳng lẽ anh ta chính là con giun trong bụng mình? Nani... Chẳng lẽ cần phải mổ bụng mới bắt được anh ta ra hay sao?

Đội ngũ [Thư Hiệp]Đoán. Đi ăn nhanh đi.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Vậy chạy thương thì phải làm sao bây giờ?

Đội ngũ [Thư Hiệp]Chờ người trở về

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta đi mua bánh bao thịt, sẽ sớm trở lại.

Tô Bắc Bằng tùy tiện mặc quần áo gọn gàng, tóc tai lộn xộn, mặt chưa kịp rửa, cầm tiền liền chạy bay về phía căn tin . Mua một chén sữa đậu nành cùng mấy cái bánh bao thịt, tức tốc xông về phòng. Thở phì phò ngồi xuống, gõ lên bàn phím vài chữ .

Ngồi trước máy vi tính, Lăng Quân Diệu bất đắc dĩ vừa cười vừa lắc đầu, vì trò chơi, cậu ấy nhất định đã chạy rất mau đi. Bánh bao thịt làm sao đủ dinh dưỡng đây? Bữa sáng là một phần cung cấp năng lượng rất cần thiết, xem ra sau này phải hảo hảo trông chừng cậu.

Mặc dù nói có Thư Hiệp làm xa phu kéo thương nhân chạy rất nhanh, nhưng bắt tri bắt giác cũng đến trưa. Mới chạy được 5 phiếu, lúc này Thư Hiệp nói muốn đi làm cơm, mọi người cũng chuẩn bị ăn cơm, đội ngũ liền tan.

Khung tin nhắn riêng:

[Thư Hiệp]Đi ăn cơm trưa, dừng lại vì trò chơi mà ăn bậy, thời gian còn nhiều, cũng nên ăn nhiều đồ dinh dưỡng phong phú.

Tô Bắc Bằng lại dùng ngón trỏ chọc hai má lúm đồng tiền.(Cùng chết được >"<)cậu="” cũng="” muốn="” ăn="” đồ="” ăn="” tốt="” hơn="” đó="” chứ="” chính="” là="” tiền="” a="” tiền="” a!="” cảm="”

giận=" tròng=" mắt=" nhìn=" khùng=" nói=" chuyện=" phím,=" cậu=" lấy=" điện=" thoại=" di=" động=" ra=" gọi=" điện=" thoại=" cho=" nghiêm=" vĩ=" hứng=" "uy?=" họ=" nghiêm,=" giúp=" tôi=" mang=" một=" phần=" thức=" ăn=" nhanh=" về=" ký=" túc=" xá."=" tô=" bắc=" bằng=" khẩu=" khí=" thực=" không=" khách=" khí=" sau=" đó=" từ=" di=" động=" truyền=" đến=" thanh=" âm=" bắt=" đặc=" dĩ=" cười=" khổ,=" "tôi=" đang=" phải=" bồi=" tư=" tư=" đi=" dạo=" phở=" đây."=" sau=" đó=" tắt=" máy,=" "cái=" tên=" không=" có=" nhân=" tính!="!=" cả=" ngày=" toàn=" nghĩ=" đến=" hẹn=" hò,=" cứ=" ham=" mê=" đi,=" sớm=" hay=" muộn=" cũng=" có=" một=" ngày=" phải=" chết=" trong=" tay=" đám=" nữ=" nhân.= " cầm=" thú!="=" cừu=" thiên=" ngọc=" hình=" như=" nói=" hôm=" nay=" đi=" nhà=" anh=" họ=" hân...=" vậy=" không=" có=" biện=" pháp=" ,=" đành=" phải=" tự=" mình=" đi=" ăn=" thờ=" dài,=" nhớ=" tới=" lời=" thư=" hiệp=" nói,=" cậu=" chạy=" đến=" toilet,=" hảo=" hảo=" ngắm=" nghĩa,=" đem=" mình=" sửa=" sang=" lại,=" mới=" xuất=" môn.= " cuối=" tuần,=" không=" có=" công=" chuyện=" gì=" trọng=" yếu,=" lằng=" quân=" diệu=" sẽ=" không=" phải=" đi=" công=" ty,=" công=" việc=" gì=" hay=" văn=" kiện=" gì=" đều=" ở=" nhà=" xử=" lý.= " bởi=" vì=" phải=" nấu=" cho=" tô=" tô=" đồ=" ăn=" dinh=" dưỡng=" mà=" phong=" phú.= " trừ=" phi=" thật=" sự=" nhất=" định=" phải=" đi,=" anh=" liền=" kêu=" chị=" hai=" tới=" đón=" tô=" tô,=" bắt=" quá=" tình=" huống=" đột=" xuất=" rất=" ít,=" ai=" bảo=" anh=" có=" nhiều=" trợ=" thủ=" đặc=" lực=" như=" vậy.= " được=" ở=" cùng=" nhẹ=" cười=" trong=" game=" đến=" tận=" trưa=" nên=" tâm=" tình=" anh=" có=" chút=" vui=" vẻ,=" cho=" đến=" khi=" làm=" xong=" cơm,=" ngồi=" ở=" trước=" bàn=" cơm=" rồi=" mà=" trên=" khuôn=" mặt=" tuần=" tú=" củalăng=" quân=" diệu=" vẫn=" còn=" treo=" nụ=" cười=" mím.= " tô=" tô=" bới=" một=" chén=" cơm,=" ánh=" mắtnghe=" hoặc=" nhìn=" ba=" ba,=" lại=" cúi=" đầu,=" ăn=" thịt=" bò.= " sau=" đó=" lại=" ngẩng=" đầu=" nhìn...=" cuối=" cùng=" nhin=" không=" được.= " "ba=" ba,=" ba=" ba=" cười=" thực=" rất=" nham=" hiểm."=" "...=" nụ=" cười=" củalăng=" quân=" diệu=" trở=" nên=" cứng=" ngắc,=" "tô=" tô,=" ba=" ba=" đây=" là=" cười=" ôn=" nhu!="=" "chính=" là=" con=" cảm=" thấy=" được=" rất=" giống=" nụ=" cười=" nham=" hiểm=" mà=" dương=" tỷ=" tỷ=" nói=" qua."=" tô=" tô=" nghiêng=" nghiêng=" đầu=" lại=" nhìn=" ba=" ba=" "bắt=" quá=" hiện=" tại=" không=" có=" nở=" nụ=" cười."=" vô=" nghĩa...=" còn=" có=" thể=" cười=" được=" sao?= " đứa=" con=" xấu=" tính,=" thật=" sự=" là=" rất=" đả=" kích=" cha=" nó!=" "ba=" ba,=" buổi=" chiều=" có=" thể=" đi=" vườn=" bách=" thú=" không?"=" lằng=" quân=" diệu=" trước=" tiên=" nghĩ=" đến=" nhẹ=" cười=" nghiêng=" thể=" gian,=" buổi=" chiều=" còn=" muốn=" kéo=" hân=" chạy=" thương,=" muốn=" mang=" hân=" đi=" phụ=" bản=" tử=" tuyệt=" trang.= " nghĩ=" nghĩ,=" "hảo."=" anh=" vẫn=" đồng=" ý.= " dù=" sao,=" tô=" tô=" là=" tất=" cả,=" là=" bảo=" bốianh=" thương=" yêu=" nhất=" != " sau=" khi=" ăn=" xong,=" lằng=" quân=" diệu=" trở=" lại=" trò=" chơi,=" thấy=" nhẹ=" cười=" đã=" logout=" .=" lúc=" này,=" nụ=" cười=" "ôn=" nhu=" lại=" xuất=" hiện=" trên=" mặt=" anh,=" tâm=" tình=" tốt=" đẹp=" lại=" cấp=" số=" nhân=" gia=" tăng=" bạo=" phát.= " không=" nghĩ=" tới=" cậu=" thực=" sự=" nghe=" lời=" anh,=" chịu=" rồi=" trò=" chơi=" đi=" ăn=" cơm=" a.= " nhưng=" thật=" ra=" là=" tô=" bắc=" bằng=" đã=" ăn=" xong=" bữa=" trưa=" ,=" lằng=" dùng=" ra=" muốn=" ngủ=" trưa,=" lười=" biếng=" đem=" laptop=" úp=" lại,=" sau=" đó=" nằm=" trên=" giường=" vù=" vù=" ngủ=" say.= " lại=" không=" ngờ,=" trò=" chơi=" rớt=" tuyến=" .=" lằng=" quân=" diệu=" thật=" vui=" vẻ,=" chuyện=" cần=" nói=" cũng=" quên=" luôn.= " không=" hề=" nhần=" lại=" cho=" tô=" bắc=" bằng,=" anh=" đi=" xem=" xem=" các=" sạp=" hàng,=" thương=" hội,=" tìm=" xem=" có=" đồ=" thủ=" công=" thích=" hợp=" hay=" không.= " mãi=" cho=" đến=" buổi=" chiều=" 3=" giờ,=" cũng=" không=" có=" tìm=" được=" món=" nào=" ưng=" ý.= " xoay=" xoay=" bả=" vai=" có=" chút=" cứng=" ngắc,=" gỡ=" xuống=" gọng=" kính,=" anh=" thay=" đổi=" trang=" phục=" dạo=" phở,=" đi=" gọi=" tô=" tô=" tỉnh=" giấc=" ngủ=" trưa,=" chờ=" bảo=" bối=" tắm=" rửa=" xong,=" hai=" cha=" con=" liền=" ra=" cửa=" đi=" vườn=" bách=" ">

13. Chương 13: Cùng Em Tới Chân Trời Góc Biển (thượng)

Khi Tô Bắc Bằng ngủ xong một giấc, trời đã chuyển sang màu ráng vàng. Rồi giương đuôi lưng một cái, đi đến ban công ký túc xá, nhìn thấy trời tỏa ánh hồng hồng, theo bản năng liếm liếm khóe miệng... Nhìn thật giống sốt cà chua.

Cúi đầu nhìn cây xương rồng cậu trồng mấy năm trước, bây giờ đã có thân tròn to như vậy. Đã nhiều tháng không tưới nước rồi, nghĩ như thế, cậu liền dùng tay thấm ướt bột nước, vẩy vẩy vào trên cây xương rồng. Bị gai mềm mềm như nhung đâm đâm, chẳng có chút đau, lấy tay đung mạnh vào cũng chỉ hơi đau nhẹ nhẹ.

Cây xương rồng ... Đến tận cùng đã từng bị thương tổn to lớn như thế nào, mới mọc ra nhiều gai như vậy để tự bảo vệ mình?

Không tiếng động thở dài, cậu đem cây xương rồng vào phòng, đặt ở cạnh laptop, hai mắt bình thường linh động khi nhìn vào cây xương rồng tầng tầng lớp lớp gai nhọn, giờ lại hiện lên hoang mang mờ mịt. Hít thở sâu một hơi, sau đó đi toilet rửa mặt, mở laptop, vào game online.

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]Đại nhân, người rất cục đã online. Tiến tổ, tiếp tục chạy thương đi, chúng tanhầm chẳng gần chết.

Bang phái [Cầu ái]Cầu đợi, chờ ta thu hoạch xong thửa ruộng này.

Bang phái [Cầu bạo]Tiền tổ của ta

~Nhẹ cười nghiêng thế gian vào đội ngũ của Cầu bạo, đợi vài phút, nhân tài đã đến đông đủ.

Bang phái [Cầu bạo]Thư Hiệp đại thần? Người đang ở đây vậy? Uy uy... Nhẹ cười ngốc mụ đã online, người tiếp tục đâm đường tãi xé đi

Các thành viên bang “Hồi Ưc” choáng váng, nữ nhân này thực trực tiếp, kêu Thư Hiệp đi kéo thương, điều này lúc trước, dù là ai cũng không dám làm, mà nay... Có cảm giác địa vị của Thư Hiệp cách các bang chúng thật xa thật xa, thế nhưng bangvừa mới thêm vào vài người, đã có thể khiến cho đại thần đi hỗ trợ kéo thương, thật là theo không kịp tình hình ...

Thấy Thư Hiệp không có nói gì trong bang, cũng không có truyền âm cho Nhẹ cười nghiêng thế gian. Xem ra là không có online đi.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Hắn không có online, tự chúng ta đi chạy. Dù sao chỉ còn có ba phiếu.

Đội chạy thương, lại xuất phát. Đội ngũ thật là chỉnh tề, bởi vì là trực tiếp đi theo đội trưởng. Tô Bắc Bằng cảm giác mình chính là làm nền cho nhóm hủ nữ này, đội trưởng Cầu bạo là Thanh Phong Di Giang màu noãn hồng, Thảo nê mã đồng chí là tuyết Vũ Sương Y màu thâm tử, Chưa bao giờ thảo nó là Ấm Dạm Điều Linh màu tử lam, Cầu ái là Tiên Lữ Tình Duyên, chỉ có chính mình... vẫn là trang phục môn phái, muốn bao nhiêu xấu có bấy nhiêu xấu. Nhất là lúc đánh quái! Hai chân xoạc to ra, nhìn y như đứng trung bình tấn... Tuyệt không tao nhã.

Chạy đến cửa Võ Di, mọi người mới vừa tự động đi theo đội trưởng, đã bị nêu lên:

Hệ thống CHÚ Ý! Yêu cầu là chó má đối với người tuyên chiến.

Đối phương thế tấn công hung hăng, giống như trực tiếp mở hình thức PK chuyên dụng, là môn phái Tiêu Dao, đã sớm thả cái kỹ năng bát trận đồ ở chỗ này chờ sẵn, giống như chính là chờ đội chạy thương của bọn cậu. Trước hết giết chết chính là Nhẹ cười nghiêng thế gian, máu cậu là giòn nhất, sau đó là Cầu bạo, bị x2, y như cây củ cải bị chặt chặt chặt. Thảo nê mã đồng chí phát hỏa, khi vừa hết trạng thái tấn công liền mạnh mẽ phản kháng, đập kỹ năng liên tục... Kết quả, chỉ đánh người ta rút có 1 ngàn máu...

Không thể nghỉ ngơi, bọn cậu toàn thể gục xuống.

Phụ cận [Yêu đều là chó má]Đã là gay thì phải biết hai chữ tự trọng. Trò chơi này không phải là nơi để các người dung thân.

Lửa giận phừng phừng cháy, lửa lửa lửa! ! N lửa hay nhiều hơn nữa cũng biểu đạt không hết sự phẫn nộ của Tô Bắc Bằng. Chỉ tự trách mình chính kênh đội ngũ, sau khi chết thì không thể đổi qua kênh lân cận được. Bất đắc dĩ, đi đầu thai, ở chỗ Mạnh bà bà uống xong bát canh, trở lại Lạc Dương.

Đội ngũ [Cầu ái]Nhẹ cười đại nhân, đừng chạy nữa? Chạy nữa, nhất định sẽ bị giết, đại thần lại đi vắng.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Chạy! ! Cũng không phải chưa từng chết!

Cậu không tin, không có Thư Hiệp cậu liền không thể chơi game được! ! Trước màn hình trò chơi, đôi mắt Tô Bắc Bằng lóe lên ánh sáng vô cùng kiên định, nghiêng răng nghiêng lợi một phen, ngẩng đầu đi tới, linh thương phiêu, tiếp tục chạy thương.

Vì thế hình tượng của cậu trong lòng nhóm hủ nữ lại cao lớn thêm không ít. Nhóm hủ nữ lóng lánh mắt, nhìn theo cậu rời đi một lúc lâu, mới kịp phản ứng. Sao có thể để Nhẹ cười đại nhân tự mình đơn độc chinh chiến sa trường? Thụ thụ rất yếu ớt, là cần có nhóm Yêu Nữ Nữ bọn nàng che chở ; cây hoa cúc là mềm mại, là cần có nhóm Yêu Nữ Nữ bảo dưỡng... Khụ, đại nhân đã chạy xa rồi.

Mọi người trị liệu xong, chạy đến cửa Võ Di, Minh giáo Thảo nê mã đồng chí dò đường, vừa dịch chuyển, y như tiên đoán, liền gặp phải công kích, tên kia quá hung hăng càn quấy, trên đầu còn treo móc cây đao rướm máu. May mắn nàng có thời gian bảo hộ, toàn bộ miễn dịch, đứng thoải mái một lúc lâu, nhìn thời gian bảo hộ gần hết , mới dịch trở về.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]Hắn quả thật đứng ở chỗ này chờ. Hãy nghe ta nói, Cầu ái, người ẩn thân có thể hơn 100 giây, đợi lát nữa người ẩn thân đi ra ngoài, ở bên cạnh hắn rồi hiện lên, thấy Nhẹ cười đại nhân chạy tới đây thì đem hắn đóng băng lại, sau đó Bao Bao cùng Chưa bao giờ thảo nó chạy qua, từng người phóng Bát Trận Đồ. Tiếp theo Bao Bao là đội trưởng, ngồi kỵ kéo Nhẹ cười đại nhân chạy, chờ hết thời gian tấn công, hắn mà có đuổi theo, ta sẽ Phong Hỏa liên thành, đem hắn kéo về, Chưa bao giờ thảo nó tiếp tục Bát Trận Đồ.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]Nhẹ cười đại nhân, người có Ngai nhục, thấy Chó má đuổi tới, người liền Ngai nhục. Như thế nào, biện pháp này có được không? Nếu như thành công ta lại tiếp tục thêm lần nữa.

Đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó]Thu được.

Đội ngũ [Cầu ái]Hiểu được.

Đội ngũ [Cầu bạo]Hết thấy phục tùng tổ chức!

Trước tiên, Thiên Sơn Cầu ái ẩn thân đi qua, thấy Nhẹ cười vừa đi ra, liền đem Chó má đóng băng lại. Tiếp theo, hai Nữ Tiêu Dao thả Bát Trận Đồ, đóng băng vừa bị giải trừ, Chó má đã bị tấn công, thấy thịt ở trước mặt, cũng không có cách nào bằm. Chạy đuổi theo Nhẹ cười nghiêng thế gian, kết quả từ phía sau lại có một Minh giáo chạy tới sử dụng Phong Hỏa liên thành kéo quay về.

Bao Bao đồng chí ngồi kỵ, chạy đến trước mặt Nhẹ cười, bắt tổ đội theo sau, sau đó ngựa không ngừng vó chạy a chạy.

Tô Bắc Bằng tìm đập bắt đầu gia tốc, có chút hưng phấn, có chút khấn trương. Năm chuột trong tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi... Đi đến map Tung Sơn đã là rất xa rồi, Thảo nê mã, Không thảo nó, Cầu ái đồng chí đều tuyên cáo hy sinh.

Sắp đến thành Lạc Dương , Chó má hung hăng càn quấy đã ở sẵn chờ. Vừa nhìn thấy màn hình lần nữa chớp hồng, Tô Bắc Bằng liền Nhai nhục, sau đó bỏ theo sau tổ đội, hai cái chân nhỏ dùng sức chạy a chạy a chạy.

P/S: Ngắt ngang xem ai tức biết liền.

14. Chương 14: Cùng Em Tới Chân Trời Góc Biển (trung)

Lạc Dương là thành thị, không có khả năng phát sinh giết chóc. Nhẹ cười nghiêng thế gian bình yên vô sự đi qua, tiếp theo là Nhạn Nam – nơi đầy sát khí trùng trùng điệp điệp. Tô Bắc Bằng vẫn đang ì ì ạch ạch chạy, không bao lâu, Chó má liền đuổi tới.

Nhẹ cười nghiêng thế gian triệu hồi ra Hùng Miêu, sau đó đem trạng thái chuyển thành PK hỗn chiến, thấy Chó má vừa đến gần, đánh đòn phủ đầu, quăng một cái Nguyệt Lạc Tây Sơn, làm cho đối phương mù, khi đối phương lung tung đảo quanh thì lại bắt đầu chạy. (Trạng thái mù cũng gọi là trạng thái hoảng sợ, chạy tứ tung mà không thi triển được kỹ năng, cũng không điều chỉnh được bản thân).

Chạy thương nhân chết tiệt, lại không thể triệu gọi tọa kỵ. Bạo Bạo đồng chí đang chạy theo sắp đến rồi, chính là không thể đuổi kịp cái tọa kỵ Hoa Sen của tên Chó má. Bất đắc dĩ, Nhẹ cười nghiêng thế gian phải điểm vào cao thần huyệt. Bị Chó má phát hiện ra, đối phương quăng một cái Đạn Chỉ Thần Công liền đem Hùng Miêu Biến Dị mới hơn mười mấy cấp giết chết ngay.

Sau đó là phóng vào Nhẹ cười nghiêng thế gian một cái x2, trúng mục tiêu, kết quả có thể suy nghĩ là biết. Nga Mi Tô Bắc Bằng đáng thương nằm xuống, đồng thời trong bang lại hiện lên tin tức cậu bị cướp thương.

Tuy rằng thực phần nộ, nhưng lúc này Tô Bắc Bằng cảm thấy bình tĩnh rất nhiều, ít nhất cậu đã cố gắng. Trúng chọi đá, nhóm hủ nữ ở trong đội đem tên Chó má kia mắng xối xả, song đành phải buông tha chạy thương..

Tô Bắc Bằng hít sâu một hơi, đem tiểu Nga My đến lời đài trị liệu, nhìn thấy Thư Hiệp vẫn còn đứng đó, cạnh bên là con Cùng Kỳ, cậu cũng triệu hồi con Hùng Miêu Biến Dị ra, sau đó đứng cạnh Thư Hiệp. Ái ô... Cùng Kỳ lão đệ của người phong độ, Hùng Miêu đại ca của ta cũng phong độ a~~.

Sau khi đắc ý một hồi, cậu rời đi ăn cơm chiều.

Chính là cậu không có phát hiện, Phiêu Vũ cùng tỷ muội kết bái của nàng là Dương Mị Mị cũng ở lời đài, vừa vận công thấy một màn Nhẹ cười nghiêng thế gian đứng ở bên cạnh Thư Hiệp, trong mắt của nàng nhìn thấy, chính là cái tên gay trơ mặt mo ra mà quần lấy Thư Hiệp. Hơn nữa con Hùng Miêu Kia...

Dương Mị Mị nghi hoặc một chút xem xét tin tức trang bị trân thú của Thư Hiệp, quả nhiên... Buổi sáng hôm nay Thư Hiệp nâng ngộ tính và linh tính con Hùng Miêu này là để đưa cho Nhẹ cười nghiêng thế gian. Không thể chấp nhận được điều này, nàng online QQ, gửi tin nhắn cho Phiêu Vũ:

Dương Mị:Nhị Vũ, nếu người không online, nam nhân của người sẽ bị người khác câu dẫn đi mất.

Lúc ấy Phiêu Vũ vừa online QQ vừa làm việc, sau khi nhận được tin tức này, lòng nóng như lửa đốt, trải qua một lúc lâu, cũng đợi được đến lúc tan tầm. Nàng chỉ biết, Thư Hiệp rất ưu tú, sớm hay muộn sẽ có người tới tranh giành. Điều này là không thể được, Lăng Quân Diệu là của nàng, bất kể là trò chơi, hay là đời thật! !(Mơ à babe (^ ^))

Sau khi cơm nước xong, Tô Bắc Bằng cảm thấy mắt hơi mỏi, cậu liền đi chạy đến mái hiên giảng đường, ngồi bệt xuống, hướng xa xa nhìn... Được rồi, cậu kỳ thật có điểm chỉ cao, cho nên chỉ dám tìm hiểu một cái đầu nhìn ra xa, nguyên lai màu xanh biếc thật sự hảo thiếu.(???)

Mở ra di động, bật mấy bài nhạc piano du dương, nhắm mắt lại, cảm thụ gió mát nhẹ thổi. Còn sống... Thật tốt.

Thẳng đến khi nghe xong 3 bài, cậu mới đứng lên, quay về ký túc xá.

Một lần nữa online, lại thêm một lần tinh phong huyết vũ.

Loa [Phiêu Vũ]Ta nói không lấy chồng là sẽ không lấy, ta từ mấy trăm năm trước đã gả cho Thư Hiệp. Dựa vào cái gì muốn ta tái giá với người a? Hơn nữa người vẫn là bang đối địch, nói khó nghe chút thì người ở trong mắt ta chính là cẩu.

Loa [Dương Mị Mị]Nhị vũ đừng nói nữa, lúc trước cũng là bởi vì hắn thật giống chó điên giết chúng ta, nên mới trở thành bang đối địch.

Loa [Nhạc Nhạc]Yêu nghiệt, nếu muốn bang chiến thì người cứ nói. Chúng ta sẽ không lùi bước, người không cần dùng phương thức này làm ra nhiều chuyện như vậy, người thích làm trò hề lắm sao?

Loa [Yêu nghiệt]Thư Hiệp không phải thật tâm thích người, người cùng hấn cùng một chỗ có ích gì chứ?

Loa [Phiêu Vũ]Người quan tâm cái rắm gì? Khi nào thì đến phiên người tới nói tam đáp tứ? Tuyên chiến, Kính Hồ tới đón ! ! Chưa thấy qua ai như người vậy, tiện nam nhân.

Nhẹ cười nghiêng thế gian còn chưa hiểu sao lại thế này, Thư Hiệp lúc này liền phát tới tin tức.

[Thư Hiệp]Muốn đánh bang chiến , người có tới giúp làm vú em? .

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Cút! Lão tử là vú anh.

[Thư Hiệp]Ừm, vậy là vú anh phụ trách máu cho ta.

Nếu như thường ngày nghe lời nói này, Tô Bắc Bằng sẽ mặt dày mày dạn cần bồi thường cái này cái kia. Thế nhưng bây giờ cậu ... cũng không biết vì sao trái tim có chút nhói, lòng có chút ê ẩm, Thư Hiệp treo máy suốt cả buổi chiều, không lẽ không trông thấy cậu bị cướp thương hay sao?

Đã vậy còn kêu cậu đi hỗ trợ bang chiến, mà nguyên nhân vì người đàn bà kia mà chiến... Cũng không có hỏi cậu đã ăn cơm chưa, buổi sáng hôm nay cùng giữa trưa rõ ràng còn quan tâm cậu như vậy. Hơn nữa... Buổi chiều không nói một tiếng đã rời đi, đi nơi nào cũng không nói, như vậy lúc lạnh lúc nóng, cảm giác... Thư Hiệp với cậu mà nói, thật là lạnh nhạt.

Lắc lắc đầu, Tô Bắc Bằng suy nghĩ mãi sẽ loạn. Vào đội ngũ của Thư Hiệp, đi theo đội ra tới cửa Kính Hồ.

Bang “Hồi Ưc” là đệ nhất đại bang toàn server, kể đến là bang “Hoành hành thiên hạ” của Yêu nghiệt, kể đến là “Trường kiếm vệ hồng trần”. “Hoành hành thiên hạ” cùng “Trường kiếm vệ hồng trần” là liên minh, tên liên minh là “Trừ đi hồi ực”, trong bang “Hồi Ưc” người chơi RMB(nhân dân tệ)rất đông đảo, một gánh vác hai.

Bang “Hồi Ưc” cùng liên minh “Trừ đi hồi ực” cứ gặp nhau, không phải người chết chính là ta sống, mỗi ngày phần lớn loa đều là bọn họ mắng chửi nhau, ân cần thăm hỏi cha mẹ đối phương bằng mấy từ ngữ thấp kém.

Kỳ thật ân oán rất đơn giản. Yêu nghiệt lúc trước theo đuổi Phiêu Vũ, bởi vì cùng Phiêu Vũ đi phó bản, hấn ngã, Phiêu Vũ cứu hấn, hấn liền mỗi ngày phát loa nói yêu. Chính là người ta liếc cũng không liếc hấn, sau lại vì khiến cho Phiêu Vũ chú ý, hấn liền dùng phương pháp biến thái ... bắt tay —— giết. Vốn là giết kết bái của Phiêu Vũ, cuối cùng rốt cục thành đối chiến với nàng, kết quả là một phen giết chóc, sau đó Phiêu Vũ phát hỏa, mở acc Thư Hiệp đi giết người.

Chính là nàng thao tác thật sự chẳng ra gì, chơi acc full 7 còn bị một Tiêu Dao ngọc 5566 giết. Bang chúng “Hồi Ưc” thấy lão đại bị giết, đương nhiên là mỗi người lòng đầy căm phẫn, quơ lấy binh khí đi báo thù. Vì thế người tới ta đi, giang hồ cứ như vậy kết thù lớn.

Tóm lại, nói mà tóm lại, đều là do nữ nhân gây ra họa. Thư Hiệp sau lại còn không biết lý do thế nào, liền có hơn hai cái bang đối địch anh.

Mà hiện giờ ước hẹn Kính Hồ, lại là nữ nhân chọc ra sự tình.

Tô Bắc Bằng thấy Thư Hiệp thêm BUFF trạng thái tốt lắm, triệu hồi ra Cùng Kỳ lão đệ chờ xuất phát, cậu cũng bắt đầu khẩn trương lên, theo đuôi Thư Hiệp vào Kính Hồ.

P/S: Ghét cái con nhỏ Phiêu Vũ ghê gớm

15. Chương 15: Cùng Em Tới Chân Trời Góc Biển (hạ)

Lag không di chuyển được! !

Đây là cảm giác đầu tiên sau khi Nhệ cười nghiêng thế gian tiến đến Kính Hồ, đi một bước lag một bước, chẳng thể điều khiển được. Kỹ năng quân công của trân thú, kỹ năng môn phái làm hoa cả mắt. Thư Hiệp tỏ đốicùng Nhệ cười, Tô Bắc Bằng chỉ việc buff máu cho mình Thư Hiệp. Thấy anh rướtmáu, liền chạy theo Thanh Tâm. Cầu X, máu thực dày, một cái Thanh Tâm hồi máu nhiều như vậy.

Chinh chiến sa trường, có đạo lý nào mà không thấy máu? Rất nhanh, Tô Bắc Bằng trông thấy màu hồng quen thuộc chớp đỏ đỏ trên màn hình. Thư Hiệp thấy máuNhệ cười thắng tấpgiảm xuống, mà đông quá không biết là ai đánh. Anh giận dữ, trên không vẽ ra một kỹ năng quân công của Võ Đang – Trữ Diệu Thất Tinh, liền tiêu diệt ít nhiều địch nhân.

Có lẽ người đánh Nhệ cười giỏi ẩn nấp, mà Nga My lại máu giòn. Cho nên ...

Hệ thống Ngải đã bị [Dương Mị Mị] giết chết, đối phương đã gia nhập danh sách cừu nhân.

... Dương Mị Mị? Nhớ không lầm thì là người trong bang đi?

Quên đi, có lẽ là rất loạn, giết lầm mà thôi. Nghĩ như thế, Tô Bắc Bằng liền điều khiển Nhệ cười nghiêng thế gian đi Lôi Đài hồi đầy máu, lại vào Kính Hồ. Màn hình dịch chuyển một chút, hình ảnh vừa sáng lên, tại sao cậu lại ngã xuống vậy?

Máu Thư Hiệp chỉ còn có một nửa , Tô Bắc Bằng thật sốt ruột. Nhanh chóng điểm hồi sinh, lại phóng đi Kính Hồ. Hệ thống nêu lên, Nhạc Nhạc giết cậu. Cậu không hồn không giận nhũu mảy, sao lại giết lầm nhiều như vậy ?

Lần này tốt hơn một chút, màn hình dịch chuyển Kính Hồ, còn có chút máu da, theo bản năng xoa bóp Ngai Nhược, sau đó triệu hồi ra Hùng Miêu Biến Dịch, chờ thời gian Ngai Nhược vừa hết, vội vàng thanh tâm cho mình. Lúc này Thư Hiệp chỉ còn một phần tư máu , bèn không thêm thêm máu chính mình nữa, Tô Bắc Bằng liền mãnh liệt buff Thanh Tâm choThư Hiệp, đồng thời lại nhận lấy công kích.

Cuối cùng, trước khi cậu chết đã gần như giúp Thư Hiệp hồi đầy máu. Một lần nữa sống lại, sau khi nhìn thấy Phiêu Vũ là người giết mình, cậu thật không thể nào bình tĩnh nổi.

Bang phái [Nhệ cười nghiêng thế gian]Móa, các người không có mắt sao? Cùng bang mà lại giết nhau?

Hơn nữa còn là người yếu ớt như mình...

Bang phái [Phiêu Vũ]Thật có lỗi, mở sai hình thức PK.

Bang phái [Thư Hiệp]Mở hình thứcPK đồng minh đi.

Tuy rằng Thư Hiệp hạ chỉ huy, chính là Nhệ cười vẫn bị đánhmột lần nữa, sau đó Tô Bắc Bằng nhận được thông báo lại là Phiêu Vũ giết cậu.

Phát hỏa, nổi giận. Một lần còn có thể nói sai hình thức PK, vậy lần thứ hai tính sao? ! Dù cho ngu xuẩn thế nào, cũng không thể phạm hoài một sai lầm đơn giản như vậy đi?

Nhệ cười trực tiếp rời khỏi Quân đoàn. Đi TMD bang chiến, đi TMD Kính Hồ, đi TMD ...

Thư Hiệp rời khỏichiến loạn , chạy về Tô Châu.

Khung tin nhắn riêng:

[Thư Hiệp]Làm sao vậy?

[Nhệ cười nghiêng thế gian]Vú anh của người chịu bi kịch như vậy, thôi thì người tìm người khác đi! ! Lão tử mặc kệ .

Mở ra tin tức bang phái, gọn gàng linh hoạt kích vào lui bang.

[Thư Hiệp]Lúc này vẫn là cùng bang giết người?

[Nhệ cười nghiêng thế gian]Phiêu Vũ, Dương Mị Mị, Nhạc Nhạc.

Lăng Quân Diệu thật sự nổi giận, đám nữ nhân này đến tột cùng là nhảm chán tới mức nào, sao cứ làm mấy cái chuyện này?

Loa [Phiêu Vũ]Bang Hồi Ưc toàn bộ rút lui, Yêu nghiệt đã giải thích với ta.

Bang phái [Thư Hiệp]Thật là trùng hợp, Nhẹ cười vừa lui bang, chiến tranh liền kết thúc.

Lăng Quân Diệu thông minh như vậy, như thế nào mà đoán không ra? Màn kịch này, sợ là Phiêu Vũ triệu tập người tới tự biên tự diễn a? Chỉ để đuổi Nhẹ cười đi? Ở trong bang chiến, thuận tiện đem Nhẹ cười giết hại mấy lần, thật sự là nhàm chán.

Bang phái [Dương Mị Mị]Gay đi rồi? Tát hoa, tát muối, tặng ôn thần

~ Bang phái [Nhạc Nhạc]Nhị vũ, tặng người ít lá bưởi tắm rửa, tẩy đi mùi khó ngửi a.

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]TMD! ! Chịu không nổi . Đại thần người thật quá đáng, đám nữ nhân này khi dễ Nhẹ cười như vậy, sao người chỉ im lặng? Người rốt cuộc là ôm cái dạng tâm tình gì mà đối đãi Nhẹ cười ?

Bang phái [Cầu ái]Thư Hiệp, người không có phát hiện cái gì không thích hợp sao? ! Người sáng hôm nay còn nói buổi chiều sẽ tiếp tục mang theo Nhẹ cười đi chơi, kết quả chính mình không rên một tiếng liền tiêu thất, lưu lại cái hào đứng tại Lôi Đài. Chúng ta mang theo Nhẹ cười đi chạy thương, kết quả bị người ta cầu, véo, chà đạp một lần lại một lần.

Bang phái [Cầu bạo]Đúng vậy, người không có chứng kiến thông báo bang phái cướp thương sao?

Bang phái [Chưa bao giờ thảo nó]Hơn nữa nếu ta đoán không sai, rất có thể là một vài ngọn lửa đổ ký bốc lên từ đám nữ nhân nhàm chán trong bang đi

Lăng Quân Diệu thở dài, quên nhắc lại cho Nhẹ cười là do chính bản thân anh sơ suất, không có bận tâm cảm thụ của cậu đã kêu cậu đi bang chiến, cũng là do mình không đúng, hướng hồ đối phương còn yếu ớt như vậy...

Thư Hiệp sau khi nhìn thấy Cầu ái, Cầu bạo, Chưa bao giờ thảo nó cùng Thảo nê mã các nàng bị đá ra bang, dứt khoát lui bang.

Loa [Thư Hiệp]Phiêu Vũ, ta chưa bao giờ xem người là gì cả. Sau này, chúng ta vẫn xem nhau như người xa lạ đi. Bang Hồi Ưc này, cũng cho người luôn.

Loa [Phiêu Vũ]Vì cái gì? ! Bởi vì cái tên gay ghê tởm Nhẹ cười nghiêng thế gian kia? ! Chờ người bị lừa đến không còn một mảnh lúc đó người mới sáng mắt ra.

Loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Cút con mẹ nó đi! ! Đừng có đánh rắm, liếc mắt đưa tình cũng đem tên ta ra.

Loa [Thư Hiệp]Đừng đem chính người biến thành khó coi như vậy.

Loa [Phiêu Vũ]Người cường chế ly hôn sao? ! Nhân yêu kia có cái gì tốt? !

Loa [Thư Hiệp]Đừng trái một câu nhân yêu phải một câu nhân yêu, nhìn xem chính người là loại mặt hàng gì đã. Người cho là người có chỗ nào đáng giá mà kiêu ngạo ? Ở trong mắt ta, ngay cả cứt chó trên mặt đất cũng không bằng.

Loa [Phiêu Vũ]Được, người giỏi lắm! Ta sẽ không để cho người sống yên ổn! !

Loa [Sô-đa bính]Phiêu Vũ, chính người tâm kế nặng như vậy, làm ít nhiều chuyện xấu rồi đi? Người khác không rõ ràng lắm, nhưngta mình bạch. Ta thực vui khi lão đại có thể nhanh chóng tỉnh ngộ.

Loa [Dương Mị Mị]Một ngày vợ chồng trăm năm ân ái, Thư Hiệp, người thật quá đáng.

Loa [Thư Hiệp]Tiểu Hồng, sau này ta sẽ nương tựa vào người .(Lẽ ra tên Nhẹ cười nghiêng thế gian là Thiển tiểu khuyển hồng trần, nhưng mình cứ thích là Nhẹ cười nghe thuận miệng hơn. Tiểu Hồng là Hiệp đại thần gọi Nhẹ cười)

Mới vừa uống một hớp nước để bớt lửa giận, Tô Bắc Bằng ‘phốc’ một tiếng phun nước đầy màn hình.

“Ai nha, laptop của tôi laptop của tôi! !” Tìm khăn tay vội vàng lau. Đều do tên chết tiệt...có tiền nọ, thật sự là yêu tinh hại người. Từ khi biết Thư Hiệp đến nay, anh ta mà lên loa là mọi người đều nhìn theo lời anh nói, mà mình thế nào cũng dính đạn. Trời, thanh danh a thanh danh, sẽ không thể nào rửa nổi.

Bây giờ còn dám gọi cậu là Tiểu Hồng... Móa, anh ta không biết nick name này rất giống kỹ nữ ở kỹ viện thời xưa hay sao? ! ! Được rồi, bị trêu chọc dù sao cũng phải phản kích đi?

Loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Muốn làm người hầu cho ta? Cỡ như người, ta chướng mắt.

Loa [Thư Hiệp]Vây cưới người làm vợ, cùng người đến chân trời góc biển.

Loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Vẫn là làm người hầu đi.

Loa [Thư Hiệp]Cứ như vậy quyết định , nương tử đừng thẹn thùng.

Tô Bắc Bằng thật muốn lật bàn phím , một đại nam nhân như anh ta, vậy mà mấy chữ phu quân nương tử cũng có thể tùy tiện nói ra miệng, da mặt thật là dày không thể tưởng tượng nổi.

16. Chương 16: Chân Trời Góc Biển (thượng)

“Ba ba... Ba ba cười thật sự là rất gian ác a~.”

Âm thanh nhu nhu đầy khẳng định của Tô Tô vang lên bên tai , nụ cười của Lăng Quân Diệu cứng ngắc. Vì cái gì con trai anh không hiểu phong tình như vậy? Mỗi lần cha của bé vừa có một chút vui mừng thì bé lại tạt cho một xô nước lạnh, vậy sau này vạn nhất ở cùng Nhẹ cười rồi, bé cũng tới hất cho một cái, chẳng phải khiến cậu ấy tức chết hay sao?

“Tô Tô, bài học làm xong rồi sao?” Nhìn thấy con trai cầm trong tay sách bài tập, Lăng Quân Diệu nhận lấy.

“Dạ, sau khi ba ba kiểm tra bài, con sẽ tắm rửa đi ngủ.”

Lăng Quân Diệu cẩn thận nhìn, sau khi không phát hiện vấn đề gì, ôn nhu xoa xoa đầu Tô Tô, “Được rồi, đi ngủ đi.”

Một lần nữa đem tầm mắt quay lại màn hình trò chơi, sờ sờ cằm. Rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục trêu chọc trêu chọc cậu vậy.

Khung tin nhắn riêng:

[Thư Hiệp]Nương tử, vi phu đã đợi không kịp, lúc nào có thể cưới người làm vợ a?

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta là vú anh.

[Thư Hiệp]Vi phu biết.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Vây người còn mở miệng một tiếng nương tử như vậy sao, người điên à?

[Thư Hiệp]Cắn khăn tay... Không gọi nương tử, vậy gọi thân thân?

“...” Tô Bắc Bằng trên mặt hắc tuyến rất hiếm khi xuất hiện bây giờ lại đếm không hết. Nghĩ đến một cái đại Võ Đang cắn khăn tay, ủy ủy khuất khuất trưng cầu ý kiến của mình ... Cậu nặng nề mà run rẩy, nổi da gà rụng trên đất. Thật là rùng hết cả mình.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta không dễ dàng kết hôn.

[Thư Hiệp]Thật xúc động. Có phải là gả cho ta, liền quyết định đời đời kiếp kiếp một đôi phải không? Vi phu thật chưa nghĩ đến cảm xúc của nương tử, xem loa...

Loa [Thư Hiệp]Nương tử, người đối vi phu yêu sâu sắc như vậy, vi phu thật sự không biết đền đáp làm sao. Chỉ có thể đợi tới đêm đông phòng hoa chúc thì cố gắng cho người đong đưa, cố gắng cho người thỏa mãn, cố gắng cho người rên rỉ.

Loa [Ta có một con thảo nê mã]A! Các đồng chí, ta phun máu mũi ... Này này này... Mất ta bị mù rồi sao?

Loa [Cầu bạo]Mất người không có bị mù... Nhìn thấy một đôi CP, từ yêu hận tình cừu đến viên mãn... Ô ô thật làm cho ta vô cùng cảm động, ta quyết định, tiếp tục dẫn đường cho những ai không tìm được tiểu công tử thụ thương yêu!

Loa [Chưa bao giờ thảo nó]Thần a, thật không ngờ Thư Hiệp đại thần lại là như thế... Khúc các người biết.

Loa [Phiêu Vũ]J phu D phu, hai đại nam nhân muốn ở cùng một chỗ, thực ghê tởm.

Loa [Cầu ái]Đi xuống! ! Người chẳng qua là một con nữ nhân bỏ đi.

Loa [Thương ly mộng]Thương tâm phát khăn tay. Tiểu Hồng Quả, người cứ như vậy mà bỏ rơi ta theo chồng..

Loa [Thư Hiệp]Tiểu Hồng Quả? Nick name này không tệ.

Loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Các người đều đi chết hết đi!!!

... Tiểu thụ ngọt ngào tặc mao .

Loa [Thư Hiệp]Tối thứ sáu lúc tám giờ đến lễ đường nhé các huynh đệ, lễ vật cho tân nương tử đều đã chuẩn bị tốt.

Khung tin nhắn riêng:

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta đi CM người! Lão tử đáp ứng người từ khi nào?

[Thư Hiệp]Cẩn khăn tay...

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Cẩn CM người!

[Thư Hiệp]Quan hệ của chúng ta, tất cả mọi người đều hiểu rõ, người còn muốn trốn tránh sao? Còn muốn vứt bỏ vi phu sao?

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Chết đi qua một bên! !

[Thư Hiệp]Thật không giả?

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Không lấy chồng!

[Thư Hiệp]Người sẽ không sợ vi phu tra ra địa chỉ sự thật của người, trực tiếp giết chết người, sau đó đem xác người ra mà chà đạp?

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Móa! ! Người cứ việc, còn không biết là ai chà đạp ai. Tiếp tục nói lung tung, lão tử đem JJ(tiểu đệ đệ)của người cắt như cắt cây cải củ!

Loa [Thư Hiệp]Tân nương tử thẹn thùng, ngày kết hôn để tính toán lại.

Lăng Quân Diệu cảm thấy được có chút đáng tiếc, xem ra phải tìm được nhược điểm của cậu, đâm một nhát, cậu ấy mới có thể ai ya theo sát chính mình a.

Loa [Sô-đa bính]Lão Đại, người cứ từ từ cố gắng a. Lễ vật cho chị dâu, ta còn thật không nghĩ ra là tặng gì.

Loa [Yêu người yêu người yêu người]... Lâu rồi mới online lại, chợt nghe nói lão Đại sắp kết hôn? Chắc chắc, hôm nào đem tân nương tử mang đi ra trượt đi a.

Loa [Hận người hận người hận người]Phư phư phư ~ công đức vô lượng.

Loa [Ta có một con thảo nê mã]Vạn thụ vô cương!

Loa [Hận người hận người hận người]Hảo đồng chí!

Khung tin nhắn riêng:

[Thư Hiệp]Tiểu Hồng Quả, ngày mai đi xây một cái bang.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]CMN! ! Không cho phép kêu Tiểu Hồng Quả. Vì saotaphải xây a?

[Thư Hiệp]Bởi vì là ta theo người đến chân trời góc biển.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Không có tiền. Còn người đừng theo ta, ta nuôi người không nổi...

[Thư Hiệp]Hết thấy đã có ta.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Người không biết ở trước mặt người khác khoe của sẽ khiến cho đối phương nổi sát ý sao?

[Thư Hiệp]Cái gì (o)? Chẳng lẽ không nổi tình ý sao?

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Vậy tên bang cứ gọi là Chân Trời Góc Biển đi.

Tô Bắc Bằng đã học được cách cứ xem thường những lời nói trêu chọc, mà bắt sang chủ đề khác .

[Thư Hiệp]Học thức uyên bác, nường tử, ta phát hiện ta ngày càng yêu người.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Tiểu Phiêu đi.

[Thư Hiệp]Tiểu nhân tuân mệnh.

Ạch... Thật chân chó.

Loa [Thư Hiệp]Các huynh đệ, vì các người sớm có chị dâu. Tiến tổ, phụ bản.

Loa vừa xuất hiện, xoát vẩy vẩy vài cái, người liền vào đây. Để xem JQ, nhóm hủ nữ cũng có xin, chỉ là lần này Thư Hiệp muốn thuận tiện mang Nhẹ cười đi đại phiêu, nên không đồng ý cho các nàng tiến tổ.

Tổ đội [Sô-đa bính]Chị dâu hảo! ! Ta là Sô-đa bính!

Tổ đội [Yêu người yêu người yêu người]Đại tẩu, vẻ đẹp của người giống như , cùng ta lưu lạc thiên nhai.

Tổ đội [Hận người hận người hận người]Đại tẩu mà người dám trêu chọc sao?Lăn đi.Đại tẩu, thỉnh coi thường cái tên nam nhân vô sỉ kia.

Tổ đội [Thư Hiệp]Dương tiên sinh ^__^ .

Nhìn thấy Thư Hiệp trưng ra cái khuôn mặt tươi cười, liền cảm thấy cả người nổi lên một trận ác hàn, máu đều nhanh đông lại . Ô... Lão Đại là nam nhân phúc hắc, không được, ngày mai nhất định phải tới công ty chạy đi hỏi anh cho rõ ràng, chị dâu tương lai của hắn là một người như thế nào mà làm cho lão Đại phải khom lưng a khom lưng.

Trong đội ngũ còn có Thiên Sơn Chiến ý phi dương không có nói gì, có thể trong lòng có chút áy náy. Lúc trước Nhẹ cười vừa vào bang, y cũng không có chút thái độ hoan nghênh đối phương. Cho nên luôn luôn trầm mặc. Kỳ thật y không biết, Nhẹ cười cũng không trách y, ngược lại, còn muốn cảm tạ y. Bởi vì cậu không biết Chiến ý phi dương nói xấu cậu, mà cho dù coi như có nhìn thấy cũng không hiểu. Chiến ý phi dương còn giúp cậu báo thù cướp thương.

Tổ đội [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Phi dương, nhĩ hảo a.

Tổ đội [Chiến ý phi dương]... Chị dâu hảo! !

Có trời mới biết, y là nín bao lâu mới dám gõ ra mấy chữ này. Chị dâu, ngài, ngài có thể không cần nhiệt tình với ta? Tiểu nhân ăn không tiêu, lão đại sẽ không bỏ qua cho y, những ngày an nhàn của y a... Sắp hết rồi .

Lăng Quân Diệu cảm thấy có chút nguy hiểm. Nhẹ cười đối với chính mình đều chưa bao giờ nhiệt tình như vậy, luôn luôn là khuôn mặt hung ác. Chính là lại có thể đối Phi dương trưng ra khuôn mặt tươi cười đón chào... Không được không được, vạn nhất Nhẹ cười di tình biệt luyến, anh biết sống sao đây? ! Tình

địch, chắc... Ở đâu nhảy ra hai kẻ. Hay là, ngày mai phái hai người này đi Anh quốc vậy?

17. Chương 17: Chân Trời Góc Biển (trung)

Sau khi cả đội vào phụ bản, Nhệ cười vẫn tiếp tục dame chay dame chay như cũ. Trong lúc này, cậu thuận tiện tìm trên mạng xem chỉ số tấn công và phòng thủ, cùng một số thuộc tính của Nga Mi. Thông thường đại Phiêu đều cần hai Nga Mi, phòng ngừa Thu Thủy tỷ tỷ làm mù một người, thì sẽ còn một Nga Mi buff máu cho đội.

Nhưng là hiện tại trong đội chỉ có một nam Nga Mi buff máu, chính là Nhệ cười cậu đây. May mắn Thu Thủy tỷ tỷ không có nổi điên, hai lần quần công cậu đều hoàn thành tốt trách nhiệm. Đối với phụ bản Phiêu Miếu Phong đã tương đối quen thuộc, Tô Bắc Bằng phát hiện mình miễn cưỡng coi như là phù hợp điều kiện đi tiểu Phiêu, nhưng là đại Phiêu... 180 kháng độc, thanh tâm phải hơn 10% , 90k~ máu... Nhìn xem máu của mình kia, ô... Tương lai a~. Chẳng lẽ cậu phải mang cái mệnh đánh chạy cả đời sao?

Sau khi hoàn thành xong tiểu Phiêu đại Phiêu, đã là hơn mười giờ, Nhệ cười tạm biệt tất cả mọi người trong đội ngũ và hảo hữu, logout.

Tổ đội [Thư Hiệp] Có đồ thủ công thượng hạng cho Nga Mi, toàn bộ đem ra cống hiến.

Tổ đội [Yêu người yêu người yêu người] Lão đại! ! Ta có cái nhẫn 7 sao, thuộc tính đầy đủ.

Nhìn cái món đồ thủ công này xem... Xin lão đại tha ta vừa rồi hơi vô lễ với chị dâu nha.

Tổ đội [Thư Hiệp] ^_^ Đồ thủ công này ta thu, nhưng có cơ hội vẫn đầy người đi công tác.

Tổ đội [Yêu người yêu người yêu người]...

Tổ đội [Hận người hận người hận người] Lão đại, chị dâu hiện tại cấp còn thấp? Có đồ thủ công tốt, chị dâu cũng mang không được a.

Tổ đội [Thư Hiệp] Ta cũng nghĩ vậy. Ngày mai bắt đầu dẫn cậu ấy xoát kinh nghiệm, xoát tứ tuyệt. Còn có, là huynh đệ ngày mai đi theo ta vào bang.

Nhìn thấy sự đồng ý từ mọi người xong, Thư Hiệp cũng rời đi đội ngũ, tiếp tục đi dạo phố. Nếu Nhệ cười là nương tử tương lai của anh, vậy thì kháng định đồ đặc phải xứng đôi với anh mới được, bằng không người khác biết lão bà của đệ nhất server Thư Hiệp lại là một Nga My bỏ đi như thế, còn đâu là uy tín, là danh dự của anh nữa?

※

Chủ nhật, mọi người vào mạng trường rất nhiều, tuy là Tô Bắc Bằng cảm thấy cũng không thực sự đông lắm, suy nghĩ một chút vẫn thấy nên về nhà thôi về nhà thôi, đường truyền mạng nhanh hơn nhiều. Mới vừa lên tuyến, đã bị Thư Hiệp kéo đi Côn Lôn Phúc Địa xoát kinh nghiệm.

Tổ đội [Nhệ cười nghiêng thế gian] Ta thực nhàm chán...

Nhìn Thư Hiệp giết một con quái, Tô Bắc Bằng cảm thấy thật nhàm chán.

Tổ đội [Thư Hiệp] Ân... Kể chuyện cười cho người. Có người hỏi Tiểu Minh: “Tiểu Minh, người người ôm chính là muội muội của người sao?” Tiểu Minh nói: “Là người muội, là muội muội của ta! !” (Mắc cười ghê, ai cù lét ta với T___T)

Tổ đội [Nhệ cười nghiêng thế gian]... Từ trước đến giờ đã có ai nói người vô duyên chưa, kể chuyện như thế thà không kể còn hơn.

Tổ đội [Thư Hiệp]... Lão bà, chuyện này không buồn cười à.

Tô Bắc Bằng không nói gì... Chẳng lẽ anh rất buồn cười sao? !

Tổ đội [Thư Hiệp]Người đi xem phim đi, lâu lâu nhìn nhìn xem là được rồi.

Tô Bắc Bằng mới vừa tìm ra mấy cái kênh hài, thì thấy cái tên thâu đêm chưa về Cừu Thiên Ngọc về mặt mỗi một trở về ngã xuống giường, hữu khí vô lực hỏi một câu, “Bắc Bắc, ăn tết cậu có về nhà hay không?”

Xiết chặt chuột trong tay một chút, Tô Bắc Bằng trừng mắt nhìn, thu lại ánh mắt u ám.”Bây giờ còn sớm, đã nghĩ đến ăn tết, cậu mong là thu được tiền lì xì sao?”

Cừu Thiên Ngọc thở dài ngao ngán, “Bắc Bắc... Mẹ tôi nhớ cậu.”

“...” Tô Bắc Bằng lúc này ngay cả liếc mắt nhìn Cừu Thiên Ngọc cũng không dám. Mẹ hắn tên là Vương Thanh, một người rất lương thiện và phúc hậu, mỗi lần cùng hắn trở về, dì Vương liền đem tất cả tay nghề ra chiêu đãi cậu. Sau khi nghe nói về thân thế của Tô Bắc Bằng, bà luôn xem cậu như con trai ruột mà yêu thương, thậm chí so với Cừu Thiên Ngọc chỉ có hơn chứ không kém.

Chính là Tô Bắc Bằng không dám đi, cậu sợ cái loại ánh mắt này... Mang theo ánh mắt đau lòng lại thương hại, từ nhỏ cậu chịu đủ rồi. Cừu Thiên Ngọc nhìn thấy sắc mặt cậu dần dần tái nhợt, có chút lo lắng, “Kỳ thật, cậu thoát ly mấy cái ràng buộc này, sẽ rất tốt mà?”

“Không! !” Tô Bắc Bằng kích động hét lớn một tiếng, trừng trừng mắt, trên mặt có điểm ướt ướt, Cừu Thiên Ngọc lo lắng.

Loại cảm tình này, ân tình này, há lại có thể thoát liền thoát, có thể dứt liền dứt ? Cậu sao lại không nhớ nhà chứ? Suốt hai năm , số lần về nhà không nhiều hơn ba lượt. Chỉ cần vừa nhìn thấy hình ảnh ba mẹ cưng chiều đệ đệ, cậu thấy thực hâm mộ, đố kị, thậm chí là hận. Vì cái gì đó không phải là cậu?

Nếu lúc trước cậu không rời Lưu gia gia thì tốt rồi, loại cảm tình này, ân tình này, chỉ cần muốn thoát liền thoát, muốn dứt liền dứt.

Cừu Thiên Ngọc đứng lên đi đến bên cạnh cậu, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của cậu. Sợi tóc mềm mại, tỏa ra mùi thơm tự nhiên nhiên, Cừu Thiên Ngọc thất thần trong chớp lát.

“Móa, chó có sờ tôi, tôi sẽ không cao được !” Tô Bắc Bằng phẫn hận hất tay hắn ra, trừng mắt liếc hắn một cái. Bản thân hắn cao hơn 1m8 đương nhiên không lo, chính là cậu mới 1m7 a 1m7! ! Tổn thương sâu sắc a... Chẳng thể trách ba người bọn cậu cùng đứng với nhau, nhóm mỹ nữ đều là trước đối tiên đối với cậu ném qua ánh mắt khinh thường.

Cừu Thiên Ngọc khi khi một tiếng bật cười “Nếu không, đem cậu ném vào trong lò lửa nướng, sau đó lấy ra dùng cây búa đập đập?”

“TMD, tự cậu nướng cậu đi. Uy, đừng đem mấy câu trêu chọc nữ hài tử sử dụng ở trên người của tôi, lão tử không phải dễ chọc.”

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân biết sai rồi, đại nhân.” Cừu Thiên Ngọc cười rồi nằm lại trên giường, ngủ.

Tô Bắc Bằng hừ một tiếng, cái tên kia nhất định là thâu đêm chưa ngủ.

Tầm mắt một lần nữa quay lại màn hình trò chơi, cậu thiếu chút nữa là ngất đi.

Cậu cùng Thư Hiệp hai người đều nằm úp sấp ngã xuống đất, hoa hoa lệ lệ mà chết .

Tổ đội [Thư Hiệp]Nương tử, mau trở về!

Tổ đội [Thư Hiệp]Nương tử? Chết tiệt, vì phụ nhện không được .

Phụ cận [Thư Hiệp]Muốn giết thì cứ tìm ta mà tới, đừng có mà chạm vào Nhệ cười! !

Tổ đội [Nhệ cười nghiêng thế gian]...

Tổ đội [Thư Hiệp]Lão bà thực xin lỗiVi phụ không bảo vệ tốt người.

Thư Hiệp tuy là một đại Võ Đang full 7, nhưng ít không địch lại nhiều, đối phương có hai Nga Mi, mắt thấy sắp một người sắp chết lại buff máu hồi trở về. Đánh một lúc lâu, máu dù có cao đến đâu, công kích cao tới đâu, cũng không đánh được sáu người.

Kỳ thật... Hai người song song tự tử, Lăng Quân Diệu không quá muốn thừa nhận trong lòng có điểm cao hứng, đương nhiên, nếu không phải là bị người khác giết thì càng tốt hơn.

Lại là Địa Phủ âm u ẩm thấp, đường đá, nước Hoàng Tuyền, nhìn thấy Mạnh Bà lão tử trên mặt đầy nếp nhăn. Nếu không phải ở Địa phủ không thể thư từ qua lại, Thư Hiệp thật muốn nói một câu: Nương tử, uống xong Mạnh bà thang, dù có qua ngàn kiếp, ngàn vạn lần đừng quên vi phu, người đã nói bên nhau đời đời kiếp kiếp ! !

Loa [Thư Hiệp]Giết ta, vẫn còn có thể tha thứ, động đến Nhệ cười, các người đều phải chết!

Loa [Phiêu Vũ]Thư Hiệp, hẳn đến tột cùng có cái gì tốt? Đáng giá cho người làm như vậy! Người trước kia cũng chưa đối với ta như vậy!

Loa [Thư Hiệp]Nhệ cười là vô cùng đáng giá.

Tô Bắc Bằng nhìn thấy câu này, mặt lại bắt đầu nóng bốc cháy.

Loa [Yêu người yêu người yêu người]Lão đại uy vũ! !

Loa [Hận người hận người hận người]Kỳ thật lão đại đang tranh thủ khoe hắc là tốt nhất.

Loa [Cầu ái]Đừng nói toẹt ra như thế chứ! !

Loa [Nhệ cười nghiêng thế gian]Thư Hiệp không phải tốt nhất.

Lại ào một cái ... Lăng Quân Diệu chỉ cảm thấy chính mình bị tạt cho một chậu nước đá mang về từ Bắc cực, thật lạnh a~. Khuôn mặt tuần tú biến xanh, một phen nghiêng răng nghiêng lợi, chuột trong tay sắp bị anh bóp đến nát vụn. Thư Hiệp không phải tốt nhất, Thư Hiệp không phải tốt nhất, Thư Hiệp không phải tốt nhất... Mấy chữ này thật giống như ruồi bọ , luôn luôn luôn luôn bay vo ve quanh đầu anh! ! Anh không phải tốt nhất... Đây có phải có ý là trong lòng cậu đã có tốt nhất? ! Chẳng lẽ... Chẳng lẽ bị kịch của anh chưa bắt đầu mà đã kết thúc hay sao?

Loa [Nhệ cười nghiêng thế gian]Những cái tốt của hẳn phải do ta phát hiện ra, không có tốt nhất, chỉ có rất tốt!

‘Ầm ầm ùng ùng ùng ùng’. Lăng Quân Diệu nhìn thấy trước mắt có vài tiểu thiên sứ bay quanh anh thổi loa, đánh trống. Nước đá tưới lạnh thân thể giống như bị ném vào Địa Ngục Liệt Hỏa, nháy mắt trở nên nóng hầm hập.

Loa [Cầu bạo]Các người dám ở trên loa mà tú ân ái sao?

Loa [Ta có một con thảo nê mã]Ta đã bị mù mắt.

Loa [Phiêu Vũ]Gay quả nhiên là cận bã buồn nôn nhất thế giới.

Loa [Nhệ cười nghiêng thế gian]Móa, chúng ta là kiều ngạo gay. Sao phải e ngại người? Khiến người không có thai không sinh con được sao? Khiến người cả nhà chết hết sao? Cả ngày khoe miệng đường như bị trĩ sang mở miệng ra là gay, ta xem người chính là do gaysinh ra.

Toàn bộ thế giới an tĩnh...

18. Chương 18: Chân Trời Góc Biển (hạ)

Đội ngũ [Thư Hiệp] (3) Cảm ơn lão bà đã cho ta một gia đình ấm áp, hôn hôn.

~oOo

~“Nè ~ Ai lại làm cho Tiểu Bằng Bằng của tôi tức giận?” Nghiêm Vi Hứng vừa vào cửa đã thấy Tô Bắc Bằng đang ngược đãi bàn phím của cậu, gõ chữ như sét đánh mà lại dường như rất vui. Hai tròng mắt sắp phun lửa, mặt đỏ lên, bao nhiêu uất khí dồn nén.

Tô Bắc Bằng liếc cũng không thèm liếc mắt một cái, “Biến, lão tử hiện tại đang bực mình, chứ chọc tôi!”

“...” Xem ra hẳn vẫn không thể nào giúp Tiểu Bằng Bằng vượt vuốt lông xù rồi a! Nghiêm Vĩ H ứng nhún nhún vai, tiến vào toilet rửa mặt, nằm trên giường ngủ đi vậy.

Cái đám bạn bè của Phiêu Vũ, người nào người nấy đều hung hăng càn quấy, liên tiếp lên loa, Nhệ cười nghiêng thế gian vừa định phản kích từng người, Thư Hiệp lại tìm tới cửa.

[Thư Hiệp]Người cứ xem họ như đàn khỉ ở trước mặt chúng ta diễn trò, không cần trả tiền, có được không?

Lúc này Tô Bắc Bằng lửa giận gì cũng không còn, Thư Hiệp thật sự là rất tuyệt , so với Diệp Tuyệt sư thái còn muốn tuyệt, không thể không bội phục.

[Nhệ cười nghiêng thế gian]Được rồi, nhìn đám ngu ngốc này biểu diễn.

Nhệ cười nghiêng thế gian rời đi, Thư Hiệp chạy ra Lôi đài hồi phục đầy nộ khí, cười con phụng hoàng không thể nào đẹp hơn. Thấy nương tử rời đi, Thư Hiệp đương nhiên phải đuổi theo, vạn nhất bị người hù chạy mất thì biết làm sao bây giờ? Nhưng mà, tọa kỵ của y tốc độ nhanh hơn, vì thế Thư Hiệp chạy một phát vượt lên ở trước mặt rồi lại ngừng, chờ Nhệ cười đuổi theo kịp, lại tiếp tục chạy.

Sau đó lòng Tô Bắc Bằng lại dấy lên ngọn lửa... Một đại nam nhân mà bảnh bao như vậy, nhất định là người không đứng đắn a!

Nhệ cười không vào một bang hội cấp cao, cho nên kỹ năng trốn tránh vẫn là rất thấp, tuy rằng độ thuần thực cao, nhưng không thắng được cấp. Chỉ là có một ít gạo để nấu nướng thức ăn. Có đôi khi vận khí tốt, có thể dùng để làm nhiệm vụ sư môn gì đó, nhất cử lưỡng tiện, mỗi lúc như vậy cậu liền thực sự cao hứng.

Bây giờ đang là thời gian chờ lúa chín, Nhệ cười đứng nguyên tại chỗ ngồi đợi. Thư Hiệp thấy thế cũng đi đến phía sau cậu ngồi xuống. Nhìn sơ qua giống như là Nhệ cười rúc vào ngực Thư Hiệp, thật yên tĩnh và ngọt ngào.

Vì thế, khi bạn trẻ Bạo Bạo đến thu hoạch nông sản trông thấy, nhện không được, phát ra tiếng sói tru...

Loa [Cầu bạo]Ngao...Các đồng chí, ta nhìn thấy đại thần ôm sama, xem ra xu thế có vẻ như sắp củi khô bốc lửa, một giây sau chính là cảnh ừ a a ... Che mặt.(là hình ảnh ừh ... ah~ ... ah~ ... đó :”>)

Tô Bắc Bằng thật tình muốn chết cho xong, rõ ràng mình là nam, vì có gì mà luôn bị con gái trêu chọc? TMD, Thư Hiệp rảnh rồi ngồi gần như vậy làm cái gì cơ chứ?

Phụ cận [Thư Hiệp]Muốn chạy trốn, đừng quan tâm đến các nàng?

Thấy Nhệ cười đứng dậy gọi tọa kỵ, Thư Hiệp đoán.

Phụ cận [Nhệ cười nghiêng thế gian]Vô nghĩa, chẳng lẽ chờ các nàng đến chế giễu à! Đầu óc người bị con lừa đá !

Phụ cận [Thư Hiệp] (3) Lão bà, bình tĩnh .

Phụ cận [Nhệ cười nghiêng thế gian]Ôn nhu đại thần gì đó? Có thể ăn sao? Có thể ăn sao? !

[Hệ Thống]: Thư Hiệp mời người gia nhập đội ngũ, có đồng ý hay không?

[Hệ Thống]: Thư Hiệp mời người cùng ký, có đồng ý hay không?

Phụ cận [Nhệ cười nghiêng thế gian]...

Nhìn thấy tên kia ngồi lên tòa hoa sen, Tô Bắc Bằng liền hận bản thân không thể theo kịp Thư Hiệp trong game, thua kém anh ta gần cả trăm lần! ! Lần đầu tiên là Hắc Sí Bang (cánh chim màu đen), lần thứ hai là Thanh Lân (thanh lân bạch trạch), hiện tại lại là cái xe hoa bảnh baonày... Anh ta rốt cuộc có bao nhiêu tiền a? TMD! ! Làm cái quái gì mà giàu có như vậy, dư tiền quá sao không đem tiền hiến tặng cho một người nghèo như cậu a? Bị kích, lão tử ngay cả cá ngậm còn chẳng có mà ăn ...

Nhệ cười đồng ý, tùy ý Thư Hiệp mang theo đi Tô Châu, sau đó là Kính Hồ.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Kính Hồ là một nơi tốt.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Phi! ! Lão tử là cuộc sống ngoạn gia, không phải chỉ có đánh nhau, Kính Hồ có gì tốt? !

Đội ngũ [Thư Hiệp]Tán tỉnh tốt, yêu đương vùng trộm tốt, thân mật tốt!

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Tốt CM người! !

Tô Bắc Bằng hiện tại có thể trăm phần trăm xác định, tên này tuyệt đối không biết xấu hổ là gì. Những lời đáng thẹn như thế đều có thể dễ dàng nói ra miệng, khiến cho mặt cậu đỏ hồng, tim đập cũng không bình thường. Hừ, nhất định là một đại thúc đáng khinh, cả ngày nghĩ như thế nào đi trêu chọc mỹ nữ xinh đẹp, ngôn ngữ chẳng hề đứng đắn.

Nếu Lăng Quân Diệu biết lúc này anh tạo ở trong lòng Nhẹ cười ẩn tượng như thế, chắc chắn sẽ buồn bực mà ăn không ngon.

Hai người đi qua đoạn gấp khúc của một cầu trúc nhỏ, đi đến một đình tử nhỏ thì ngừng lại. Tô Bắc Bằng chỉnh góc nhìn bầu trời, phát hiện giờ này là hoàng hôn rực đỏ, đình bờ bên kia rải rác mấy cây liễu rủ. Trong nước, lá sen từng mảnh hướng lên trời, nụ hoa chờ đợi nở rộ thành hoa sen thường thường theo gió nhẹ đong đưa, hồ nước nhẹ nhàng gợn sóng. Phong cảnh trong game Thiên Long cũng không tệ.

Hai người liền lẳng lặng ở trong này quên cả thời gian. Không quá bao lâu, trên bầu trời màu rực đỏ chuyển sang đêm tối, đầy sao nhô lên cao, khi sáng khi mờ. Địa phương không thêm sát khí, thường thường là đầy trời tinh phong huyết vũ, lại có được phong cảnh đẹp như thế, không thể không nói, thiết kế game có chút biến thái.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta đi viết nốt luận văn giáo sư giao.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Được.

Cũng tốt, Lăng Quân Diệu cũng đi xử lý một số công việc.

Tô Bắc Bằng học chuyên ngành tài chính, môn học chuyên ngành là kế toán. Luận văn là giáo sư chuyên ngành chỉ đạo bố trí đề mục làm Xí Nghiệp- chu kỳ quản lý tài vụ , ngẫm lại đã cảm thấy đau đầu. Muốn trực tiếp lên baidu vài trang, thu thập vài đoạn tổ hợp lại, sau đó đem nộp. Chính là lão sư trung niên mập kia thực khó đối phó, mỗi bài luận văn của sinh viên đều đem lên baidu tra kỹ, nếu phát hiện là đoạn nào thì bỏ đoạn đó ra, mắng người ta tới cầu huyết lâm đầu, thực không biết tìm hang nào chui.

Đến giữa trưa, Tô Bắc Bằng dù ra sức suy nghĩ cũng mới viết được có một ít. Đi ăn cơm trưa không được bao nhiêu, liền trở về ngủ trưa.

Bất giác tỉnh giấc, lại là hoàng hôn đẹp vô hạn. Hình như ngủ cũng lâu rồi, giờ mới nhớ tới ở trên Thiên Long acc cậu còn cùng Thư Hiệp ở Kính Hồ ngắm cảnh mà! !

Rửa mặt qua loa, ngồi trở lại trước laptop. Thấy hai người vẫn bình an vô sự, vẫn đang ở dưới đình ngắm cảnh. Bất quá... Chung quanh giống như xuất hiện thật nhiều người. Chiến ý phi dương? Yêu người yêu người, hận người hận người hận người, còn có thật nhiều người không biết quý danh, mỗi người hoặc là Du Long, hoặc là Huyền Diệu, hoặc là Phi Phượng... Trông vô cùng chướng mắt.

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta đã trở về. Ta cứ nghĩ rằng ta lại đi mạnh lão bà tử ăn canh .

Phụ cận [Thư Hiệp]Nương tử phải tin tưởng vi phu! ! Hết thấy đã có ta!

Mọi người muốn phun. Từ khi gặp Nhẹ cười, da mặt của anh ta là càng ngày càng dày , có thể so với Trường Thành! ! Rõ ràng là sợ có người xấu tới giết, anh đã nhờ bằng hữu đến hết đây, bảo hộ bọn họ.

Cho nên có ai thật cường hãn muốn động tới hai vị phu phu đang yêu đương vùng trộm này, thực khó khăn.

Phụ cận [Yêu người yêu người yêu người]Lão Đại, ta nghĩ bồi Hận đi phụ bản ! Chị dâu đã trở lại, chúng ta có thể đi chứ?

Phụ cận [Thư Hiệp]Muốn đi phụ bản, buổi tối đưa Nhẹ Cười cùng đi. Hiện tại, lão bà đi dựng bang đi.

Ach, Tô Bắc Bằng lúc này mới nhớ tới việc dựng bang này. Thư Hiệp mang theo Nhẹ cười tới bang hội quản lý viên, điểm giao dịch với cậu. Nhẹ cười thấy trên bảng giao dịch hiện 5000 kim thì Tô Bắc Bằng thiếu

chút nữa bất tỉnh. Tên này này quả nhiên là phi thườnggiàu có a... Có lẽ nào, ngân khố quốc gia là anh ta trông coi ?

Cậu nghĩ dựng bang là cần nhiều tiền như vậy, liền giao dịch. Tên bang trước kia đã nghĩ kỹ, là Chân Trời Góc Biển, sau khi nộp đơn, chờ hệ thống phản hồi. Rất nhanh, bang phái mới ở server này xuất hiện. Tô Bắc Bằng nhìn rương vật phẩm, còn dư 4950. Nguyên lai dựng bang dễ dàng như vậy.

Đội ngũ [Thư Hiệp] Số tiền còn lại người trước tiên giữ lại, đến lúc đó mua một miếng xây thành lệnh.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]ác.

Loa [Chiến ý phi dương]Nhiệt liệt chúc mừng bang Chân Trời Góc Biển , hoan nghênh các vị nhân sĩ gia nhập!

Phi Dương một cái loa, các vị trong bang đều tiếp loa lên. Tô Bắc Bằng cười nhẹ, bọn họ không thể bớt tăng bốc chút sao?

Đội ngũ [Thư Hiệp] (3) Cám ơn lão bà cho ta một cái nhà ấm áp, hôn hôn.

“Nga ~” bên tai truyền đến thanh âm của Nghiêm Vĩ Hứng, tà âm kỳ quặc, rồi ném cho Tô Bắc Bằng một ánh mắt như muốn nói ‘Thì ra là thế’. Như Nghiêm Vĩ Hứng đã đoán, Tô Bắc Bằng hai má đỏ bừng như trái cây mùa thu, đến cả cổ cũng đỏ. Ngại muốn chết, cảm giác của cậu như là vừa thi chạy trăm mét xong, tim sắp đập tới sao?

“Nga CM người! !”

“Tiểu Bằng Bằng có niềm vui mới, người ta ngay cả người yêu cũ cũng không phải sao?” Nghiêm Vĩ Hứng ỷ khuất méu máo, ánh mắt u oán bắn về phía Tô Bắc Bằng, bộ dáng kia thật giống như là nữ nhân bị phụ lòng, thấy buồn cười.

Lại dám trưng ra bộ mặt như thế, Tô Bắc Bằng hung hăng đập hấn một cước: “Không có gì thì đi chỗ khác chơi, tôi đang vội .”

Nghiêm Vĩ Hứng cười khở, gọi Cừu Thiên Ngọc, hai người song song đi ra ngoài.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Tiếp tục nói lung tung, lão tử sẽ không khách sáo với người! !

Đội ngũ [Thư Hiệp]Hảo hảo hảo, ta sai rồi. Người đi ăn cơm chiều đi?

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Không được ăn cá chưng dưa chua, không muốn ăn cơm...

Nghĩ đến vị ngon của cá chưng dưa chua, Tô Bắc Bằng đã cảm thấy bụng đói kêu vang, đáng tiếc... Không có tiền a không có tiền! !

Cá ngâm? Lăng Quân Diệu nhú mày, anh chưa từng làm món ăn này, xem ra cần phải mua sách nấu ăn về học một ít.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Người tới nhà ta đi, ta làm cho người ăn.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]→__→ Người làm có thể ăn sao?

Đội ngũ [Thư Hiệp]Cần khăn tay... Lão bà không tin ta.

Anh thật ra trong ngoài đều xứng đáng là tuyệt thế hảo nam nhân !

Tô Bắc Bằng không thèm để ý tới Thư Hiệp . Cánh rừng rộng lớn chim chóc gì mà không có.(?)(Beta: ý câu này gần giống câu rừng rậm bao la, lo gì không có củi đốt)

Đội ngũ [Thư Hiệp]Lão bà người trước tiên đi dạo đi, ta đi nấu cơm .

... Có thật không vậy? Anh ta thật đúng là biết làm cơm a? Tô Bắc Bằng đang nhớ lại thời gian học sơ trung, cậu cũng một mình làm cơm cho cả nhà ăn. Lúc ấy ba mẹ vừa về đến ngủi được mùi đồ ăn luôn khen con trai họ có bao nhiêu tài giỏi, chính là sau khi có đệ đệ, ba mẹ nói sợ cậu làm đồ ăn sẽ không dinh dưỡng, hoặc là không sạch sẽ, liền mời đầu bếp chuyên nghiệp...

Từ đó về sau, cậu vứt bỏ hơn mười quyển sách nấu ăn, không bao giờ lại bước vào phòng bếp.

Cậu từng cho rằng chuyện hạnh phúc nhất, đó là nhìn thấy người nhà bởi vì ăn cơm của cậu mà hiện lên nụ cười thỏa mãn...

Sâu kín thở dài, một cỗ chua xót nảy lên trong lòng. Tô Bắc Bằng quyết định bổ nhiệm Thư Hiệp làm Phó bang chủ xong, offline trò chơi, tiếp tục viết luận văn.

(Không phải là ta edit sai, mà là tác giả viết a~ Thường thì vào bang 3 ngày trở lên mới dc làm Phó bang chủ mà)

19. Chương 19: Phu Phu Tương Tù (thượng)

Tìm vài cái luận văn xem thử, đều không có thấy có gì hay ho, Tô Bắc Bằng quyết định buông tha, dụi dụi hai mắt. Nhìn sang laptop cạnh bên cây xương rồng nhỏ, thu lại u ám trong mắt, tắt đi laptop. Thời gian vẫn còn rất sớm, nhưng cậu cảm giác cả người đều rất mệt mỏi, cũng không biết là trong lòng mệt hay thân thể mệt.

Mở vali quần áo, lấy ra một khung ảnh cũ kỹ. Tiểu nam hài trắng trắng tròn tròn mới sáu tuổi, cùng ba ba ma ma nắm tay ở giữa một vườn hoa cải dầu cười rất vui vẻ. Đây là thời gian lúc cậu mới vừa được nhận nuôi, ba mẹ mang theo cậu về ở nông thôn sâu thẳm dân ca, du ngoạn chụp ảnh.

Ngày đó, e là ngày vui nhất trong hai mươi ba năm của Tô Bắc Bằng cho tới nay. Đầu tiên là bắt bướm, cùng ba ba bắt cá nhỏ, tiếp theo là nướng cá, ăn đơn giản, cho đến hoàng hôn ở trên một gò núi nhỏ xem mặt trời lặn, cả nhà mới thỏa ước mong mà trở về nhà.

Có thể nói, lúc ấy hàng nghìn hàng vạn yêu thương đều tập trung ở cậu, mãi cho đến ma ma có bầu. Lúc ấy cậu vẫn còn rất đơn thuần, phi thường cao hứng chính mình sẽ có một đệ đệ hoặc là muội muội. Nhưng ba mẹ sắc mặt càng ngày càng lạnh nhạt, cậu cũng không có để ý đến. Thẳng đến một ngày kia sáng sớm, ma ma gọi hẳn bảo phải trở ở trường, nói là ba ba công tác vội, không thời gian đưa đón cậu đến trường tan học. Tuy rằng không muốn, nhưng cậu vẫn phải đáp ứng.

Khi cậu lên trung học, cậu đã có thể hoàn toàn minh bạch. Cậu ở tại ... ‘nhà’ này, đã muốn mà nói đúng hơn là chính xác không hề tồn tại.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mảnh kính lạnh băng, nhìn thấy khuôn mặt như tiểu thiên sứ của đứa bé kia cười rạng rỡ, Tô Bắc Bằng cảm giác tim đau như bị đao khoét. Từng nhiều lần cố lấy dũng khí gọi điện thoại về nhà, muốn nghe giọng cha mẹ, nhưng đáp lại đều là âm thanh lạnh lùng xa lạ. Trừ bỏ hỏi cậu còn tiền hay không cũng chỉ có hỏi cậu cần bao nhiêu tiền.

Chẳng lẽ... Một chút quan tâm thôi cũng xa xỉ như vậy sao?

Đôi mắt có chút chua xót, Tô Bắc Bằng chớp mắt mấy cái, cất kỹ khung hình, tắm rửa chuẩn bị ngủ.

※

Lại là ánh nắng rực rỡ giữa trưa, Tô Bắc Bằng từ cái nơi mà thức ăn không bao giờ phong phú – nhà ăn kia chạy nhanh như thi chạy trăm mét xông về ký túc xá, mở lên laptop, online game. Cậu vẫn kích động như vậy, hưng phấn như thế. Thật giống như mất mát tối hôm qua chỉ là một giấc mộng, ưu thương của Tô Bắc Bằng giống như phù dung sớm nở tối tàn, hiện giờ đã không còn tồn tại.

Bang phái [Cầu bạo]Chảy nước miếng, Nhẹ cười ngốc mụ lên!

Bang phái [Cầu ái]Nhẹ cười ngốc mụ, chúng ta nhớ...ngươi lắm a! !

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]Lại gặp mặt nhau, Nhẹ cười đại nhân thân ái ha

~ Bang phái [Chiến ý phi dương]Chị dâu hảo!

Bang phái [Yêu người yêu người yêu người]Chị dâu hảo!

Bang phái [Sô-đa bính]Chị dâu, chào buổi trưa!

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Các vị hảo.* then thùng * Hình như có thêm thật nhiều người, ai là người mới thì mau khai ra số đo ba vòng, để cho ta đánh giá.

Bang phái [Chưa bao giờ thảo nó]... Nguyên lai đại nhân cũng có thể đáng khinh như vậy.

Bang phái [Cầu ái]YD(***)đăng)thụ ... Ta thích .

Bang phái [Không cần sờ ta]Bang chủ đại nhân, tiểu nhân đã ở trên giường nằm sẵn,chờ người đến đo ba vòng, đánh đánh giá giá.

Bang phái [Chưa bao giờ thảo nó](o) A! Má ơi, hàng này... Hàng này... Các vị, hần là tiểu trung khuyến sau này của chúng ta achảy nước miếng

Bang phái [Nhan tịch]Uyên uyên cùng ôm khi nào ...

Bang phái [Mộc tử mộc]Ương ương ở một bên xem náo nhiệt! Tổ chức a tổ chức, rốt cuộc tìm được rồi .

Bang phái [Cầu ái]Phu phu phu ~ có vẻ như hủ nữ đều bị câu dẫn tới đây.

...

Tô Bắc Bằng bắt đắ dĩ day day trán, cứ tiếp tục như vậy, nữ nhân trong bang là có thể lấy thúng úp voi . Bang vừa mới tạo tối qua, mà hôm nay người mới thêm thiệt nhiều. Đoán chừng là đi theo Thư Hiệp mà đến, đương nhiên, cũng có hủ nữ tìm tổ chức.

Bang phái [Cùng thiên tranh phong]Chị dâu, lão Đại gọi người đi Võ di chính tây xây một cái thành thị, nơi đó có thể xây.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Được.

Map để xây thành thị cho bang phái có chút thiếu thốn, bất quá server này có điểm biến thái. Người không thích cậu dựng bang phỏng chừng tương đối nhiều, cho nên đến bây giờ còn có nhiều map có thể xây thành thị, kỳ thật tối hôm qua Nhẹ cười nên xây thành , nhưng tâm tình của hần không tốt, nên offline trò chơi. Bằng không hiện tại mọi người đều bị phân phó làm Q xây dựng .

Nhẹ cười trên đường đi đến Võ di, nhìn thấy Chiến ý phi dương luôn luôn đi theo sau lưng của mình, .

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Phi dương a~, vì cái gì luôn đi theo ta a?

Bang phái [Chiến ý phi dương]Lão Đại nói có rất nhiều người có ý đồ bất chính với chị dâu. Bất kể là ham mê sắc đẹp của chị dâu, hay là đồ kị chị dâu có một người chồng tốt, toàn bộ chém chết hết.

Trầm mặc...

Rốt cuộc có bao nhiêu cái “Lão Đại nói” ? Còn có, câu nói kia! !’Đồ kị chị dâu có một người chồng tốt’ là CM nó ý tứ? Ta dám cá! Nói tới nói lui, Thư Hiệp kia vẫn là muốn tự dát vàng lên trên mặt của anh ta mà.

Xây xong thành, Tô Bắc Bằng phát hiện trong tay nải của mình ít đi một nghìn vàng, có điểm rối rắm. Vàng còn không có mà trị liệu,vậy mà giờ lại tiêu nhiều đến như vậy.

Tất cả mọi người tự giác bắt đầu làm Q xây dựng. Tô Bắc Bằng có chút cảm giác thỏa mãn, cũng không biết là vì sao. Tổng cảm thấy từ trước đến giờ chưa bao giờ gia nhập vào một bang nào đoàn kết như vậy, tựa hồ như có cảm giác bọn họ đang cùng đi đến chân trời góc biển. Có người nhiệt tình là tốt rồi, quý ở tấm lòng không quý ở số lượng. Cậu thậm chí bắt đầu tính toán sau này sẽ không thu thêm người, bởi vì nhiều người liên loạn, loạn tất nhiên sẽ có mâu thuẫn. Cứ như vậy hơn mười người liên rất tốt, trên bảng danh sách cao thủ bang bọn họ liền chiếm một nửa, cũng sẽ không sợ sau này bị ăn hiếp.

Tô Bắc Bằng chưa bao giờ cảm thấy được nguyên lai nhiệm vụ xây dựng bang phái lại đáng yêu như thế. Có lẽ là do tâm tình tốt, cả buổi chiều làm nhiệm vụ bang phái cũng không cảm thấy mệt. Mãi cho đến Thư Hiệp online.

Bang phái [Thư Hiệp]Lão bà, ta tới (3) Đã xây xong thành rồi àh?

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ừm, hơn nữa cứ theo đà này, không lâu là có thể thăng cấp bậc bang phái .

Bang phái [Nhan tịch]Moaz~ ha ha ha , thụ không có tặc mao a. Xem ra hẳn đối với xưng hô ‘Lão bà’ thế này đã muốn tập mãi thành thói quen . Đại thần, đóa hoa cúc xinh đẹp kia đang chờ người ngắt đó!

Bang phái [Cầu ái]+1

Bang phái [Cầu bạo]huy chương đồng

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]huy chương bạc

Bang phái [Chiến ý phi dương]Lão Đại, người có mệt không? Bản thiết kế kia người đã hoàn thành rồi à?

Bang phái [Thư Hiệp]Ừm

Nguyên lai là Lăng Quân Diệu vì để cho bọn hắn đồng tâm hiệp lực xoát nhiệm vụ bang phái, chính mình lãnh trách nhiệm hoàn thành công tác của bọn hắn, vội cả ngày, quả thật mệt đến ngất ngây. Bất quá, Nhẹ cười hẳn là sẽ vui vẻ đi? Vừa nghĩ như thế, anh lại cảm thấy dù có mệt hơn anh vẫn chịu được.

Bang phái [Mộc tử mộc]Hóa ra lão Đại cùng Phi dương là đồng nghiệp ở ngoài đời nha.

Bang phái [Chiến ý phi dương]Xác thực mà nói ta là giai cấp bị bóc lột

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Phát hiện nha, Thư Hiệp cấp bậc tuyệt đối chính là thủ trưởng, bằng không tại sao có thể có nhiều tiền như vậy nạp vào trò chơi, TMD thật sự là giai cấp bóc lột!

Bang phái [Thư Hiệp]Lão bà, vi phu cố gắng kiếm nhiều tiền cũng vì tương lai lo lắng cho người thôi.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Cút! ! Lão tử không muốn bị bao nuôi.

Bang phái [Thư Hiệp]Hảo, ta lấy tiền cho người bao nuôi ta.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Người có thể bớt vô sỉ hơn không?

Bang phái [Thư Hiệp]Lão bà, những lời này là phải để dành nói lúc trên giường chứ.

Có trời mới biết, Tô Bắc Bằng sắp học máu . Tên này thật là không biết xấu hổ tới cực điểm.

Bang phái [Mộc tử mộc]Moaz~ ha ha ~~ JQ quả nhiên là đẹp nhất thế gian, làm hủ nữ thật sự là quá hạnh phúc .

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]+1.

Bang phái [Cầu ái]+1088. Mộc Mộc đồng chí, người bỏ lỡ nhiều rồi. Chúng ta chính là nhìn thấy quá trình JQ của họ nảy mầm rồi đến trưởng thành.

Bang phái [Mộc tử mộc]Không có việc gì, dù sao đại nhân bây giờ còn không có đồng ý, vẫn còn cái hay để xem.

Bang phái [Thư Hiệp]Thôi được rồi, nói chính sự. Bàn tính ngày mai có thể là sẽ vào bang, cho hắn làm người quản lý tài sản trong bang đi, ban thưởng, trừng phạt chẳng hạn đều do hắn quản lý. Còn về chạy thương, xây dựng, các loại nhiệm vụ bang phái, ta tin tưởng mọi người đều cũng đã biết hết rồi đi. A Dương, sô-đa bính, Hận người, Yêu người còn có các huynh đệ lợi hại khác, các người đều là acc cực phẩm . Trang bị và trân thú đều đầy đủ, nếu chế được đồ thủ công tốt thì ưu tiên bán cho các bạn còn yếu trong bang sử dụng, mà nếu tặng càng tốt.

Bang phái [Thư Hiệp]Sinh sản trân thú cũng như thế. Các người cũng không phải là không có tiền xài. Mọi người chúng ta cần chính là đoàn kết giúp đỡ nhau, không phải tính toán chi li, đừng giống như trong bang Nhớ lại vậy, chỉ vì một bất hòa nhỏ mà phát sinh nhiều chuyện. Như vậy thực phiền, hiện tại ở Chân trời góc biển, ta tin tưởng mọi người đồng lòng thì ai cũng sẽ thành nhân tài. Còn về bang quy thì ... lão bà, người tới nói đi.

Tô Bắc Bằng ngăn người xem, càng xem Thư Hiệp nói càng cảm thấy được có đạo lý. Như thế nào lời nói xoay chuyển, trực tiếp đem vấn đề quảng qua cho mình. Có điểm đột ngột, hẳn cũng chưa chuẩn bị tốt a.

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]Oa lặc, ta một mực tìm kiếm một bang phái có tổ chức như vậy nhưng là không ra a!!!

Bang phái [Cầu ái]Ừ ừ! Chúng ta chính là kẻ yếu, Thư Hiệp đại thần, mong mấy huynh đệ tốt của người chiếu cố yem a~. Che mặt...

Bang phái [Cầu bạo]Ta đã có thể nhìn thấy tiền đồ tốt đẹp của bang chúng ta a.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Bang quy số một: Không cho phép trêu chọc bang chủ.

...

Kênh bang phái im lặng như tờ, thẳng đến...

Bang phái [Thư Hiệp]Kháng nghị! ! Cẩn khăn tay* ủy khuất * Lão bà, ta đều nhìn không tới người, sờ không tới người, ăn cũng không tới người, còn không cho ta chiếm tiện nghi ở miệng, ta sẽ điên mất.

20. Chương 20: Phu Phu Tương Tùy (trung)

Bang phái [Cầu ái]Đồng kháng nghị! ! Thụ thụ mà không để trêu chọc thì ngày tháng đam mỹ sẽ không còn a~.

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]Đồng kháng nghị! Bang chủ đại nhân, bang quy này quá là hà khắc rồi, ta mãnh liệt yêu cầu xóa bỏ!

Bang phái [Mộc tử mộc]... Đại nhân, người thật là ác độc đi a~! ! Người ta mới quen biết được nhóm hủ thôi, người không cho ta xem JQ sao?

...

Trong lúc nhất thời, kháng nghị hết đợt này đến đợt khác làm Tô Bắc Bằng đau đầu nhức óc. Chỉ là một điều bang quy đơn giản như vậy mà sao ai cũng kháng nghị. Móa... Bang chủ như cậu chẳng phải không còn địa vị sao? !

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Nếu đã nhiều ý kiến kháng nghị như vậy, ai nguyện ý làm bang chủ thì làm, lão tử mặc kệ! ! Bang quy do các người tự quyết định!

Kênh bang phái lại một lần nữa yên tĩnh. ngạo kiều tặc mao thụ quả nhiên không dễ chọc... Sao đây sao đây?

Lăng Quân Diệu càng ngày càng hoảng hốt, thế này thì anh phải thỏa hiệp sao? Chính là, nếu không trêu chọc Nhẹ cười, cậu cũng sẽ không tặc mao, sẽ không tức giận, sẽ không thể nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của cậu, nhưng nếu không thỏa hiệp, cậu trong cơn tức giận rồi bang, sau đó giận lây sang chính mình, không còn quan tâm đến mình... Đây quả thực là vấn đề khó khăn lớn nhất mà anh từ khi lọt lòng tới nay gặp được. Nghĩ nghĩ... Cưỡng bức hay là dụ dỗ, chắc là dùng dụ dỗ đi?

Bang phái [Thư Hiệp]Lão bà, người cũng có thể trêu chọc lại bọn hắn.

Nhìn thấy những lời này, ánh mắt Tô Bắc Bằng chớp nhanh nháy nháy nháy nháy, giống như chỗ đầy ngói sao vũ trụ. Hắc hắc hắc... Vậy có phải cậu có thể đem đám nam nữ trong bang, tặc trêu chọc mỗi người, YY vài nghìn lần? Vậy cũng hay, dù thế nào đi nữa nhóm hủ nữ kia trêu chọc mình cũng là không đau không ngứa, nhiều nhất chính là khó chịu. Nhưng mình đi trêu chọc bọn họ thì khác. Thỏa mãn lòng mình, cũng tổn hại bọn họ, một hòn đá ném hai chim, rất không sai.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Vậy được rồi.

Mọi người cùng ở trong lòng rơi lệ... Lão Đại, người vì tâm tư của bản thân, đem tất cả đều bán rẻ, ngoan độc, đủ ngoan độc!

Vì xem JQ... Nhịn! —— tiếng lòng hủ nữ.

Bang phái [Thư Hiệp]Bính Bính, người có một số nguyên liệu chế tốt, cùng với kỹ năng nghề, hiện tại đã đủ chưa? Đi thu nguyên liệu đó để làm ra một số đồ thủ công, trước hết làm cho bang chủ a. Cậu ấy thân là người đứng đầu một bang, đương nhiên không thể như vậy mà đi ra dọa người. Còn về chi phí là trong bang thanh toán, hay là cá nhân người ra, liền tùy người quyết định.

Bang phái [Sô-đa bính]OK, không thành vấn đề. Vẫn là câu nói kia, cấp bậc của chị dâu...

Bang phái [Thư Hiệp]Ác, nói đến cái này. Lão bà, đem acc của người giao cho ta đi, ta giúp người luyện cấp cho mau.

... Chính là nhóm thủ hạ của Thư Hiệp không nói gì. Lúc trước chính acc của anh đều là trực tiếp tìm người luyện thay, giờ anh lại muốn tự chính mình giúp chị dâu luyện acc? Chậc chậc chậc ... Lão Đại đối chị dâu là càng ngày càng cưng chiều a.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Hảo.

Nhẹ cười cùng Thư Hiệp đăng nhập QQ, Tô Bắc Bằng liền gửi ID và mật khẩu đi, một chút cũng không có do dự. Dĩ nhiên, acc của cậu cũng không có tài sản gì, hơn nữa Thư Hiệp là người có tiền có quyền thế nhất cả cái server này, làm gì mà để tâm đến acc của mình? Ngẫm lại cũng không thể nào có cơ hội xảy ra đi?

Thư Hiệp ghi chú lại mấy dòng chữ mà đối phương gửi qua xong, lại bắt đầu lâu dài tính kế. Nhìn đã nhìn thấy, nói chuyện sớm hay muộn cũng cần tiến hành, QQ đã có, kế đến là điện thoại, địa chỉ... Ân, sắp tới là sẽ đem cậu ăn không còn xương luôn rồi?

Bang phái [Thư Hiệp]Hiện giờ rảnh rồi chúng ta đi phỏ bản đi. Tứ tuyệt, đến mấy dame cùng một Nga Mi.

Bang phái [Chiến ý phi dương]Tổ.

Bang phái [Sô-đa bính]Tổ.

Bang phái [Mộc tử mộc]Tổ.

Bang phái [Cầu bạo]Cầu tổ !

Bang phái [Yêu người yêu người yêu người]Tổ.

Thư Hiệp quyết đoán cự tuyệt Cầu bạo, còn lại cho hết vào, hơn nữa còn mời thêm Nhẹ cười. Sô-đa bính là đại Tiêu Dao 112, toàn thân đánh đầy ngọc5566, Yêu người yêu người yêu người là Thiếu Lâm máu trâu108, đồng dạng là ngọc5566, chỉ có Mộc tử mộc là Nga Mi103,ngọc3344, tệ nhất là Nhẹ cười... ách, chỉ ép có một cái ngọc cấp hai. Thực hiện nhiên, Nhẹ cười vẫn là dame chạy dame chạy.

Thư Hiệp nhân cơ hội kêu Nhẹ cười đi nhìn xem cách phòng thủ và tấn công của phỏ bản Tứ tuyệt trang. Tô Bắc Bằng liền hoàn toàn bỏ mặc, ra baidu mà nhìn nhìn. Không bao lâu, QQ liền kêu títtít vang lên, Thư Hiệp phát tới tin tức:

Lão bà, acc của người đã chết! !

Tô Bắc Bằng cả kinh, điểm mở trò chơi nhất thời hoảng hồn ... Cậu vừa mới nhìn thấy cửa thứ nhất phải chú ý chính là cạm bẫy, cậu liền chết ở trong cạm bẫy.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Ta tính thế này, lão bà dùng voice đi, ta dạy người đi.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ác

Đội ngũ [Thư Hiệp]Nên lắng tai nghe ta nói nha.

Đối phương phát tới mời chat voice, Tô Bắc Bằng tiếp. Sau đó chợt nghe đến một âm thanh trầm thấp từ tính, nhẹ nhàng êm ái: “Lão bà?”

21. Chương 21: Cái Gọi Là Tiệm Nhân (thượng)

Đội ngũ [Thư Hiệp]Lão bà, người trước tiên đi xem cách hạ phó bản này đi.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta đã nhìn qua . Cũng không cần có dame nhiều, chỉ có một người thêm máu là được. Bị quái truy thì liền chạy OK .

Đội ngũ [Thư Hiệp]Ân.

Hội A Bính, Phi Dương hình như ra đi ăn cơm còn chưa có trở lại. Lãng Quân Diệu quyết đoán lựa chọn thủ đoạn có hiệu suất nhất —— loa.

Loa [Thư Hiệp]Dame to Thiếu thất sơn mời tổ đội.

Rất nhanh liền tổ đầy người, <> và <> đều là Tiêu Dao 102, Gắn nhau là nữ, Triền miên là nam, đoán chừng là một đôi vợ chồng. Sau đó là một người phái Thiên Sơn kêu Băng Ngạo Thiên Hạ, xem hào quang sáng lấp la lấp lánh xung quanh hẳn, không nhìn trang bị cũng biết là một nhân vật trang bị cực phẩm a~. Cuối cùng tiền tổ là một Minh giáo kêu Hỏa Uy, máu chỉ có mười hai vạn, tương đương với Tô Bắc Bằng.

Sau khi đi vào, trừ bỏ Nhẹ cười, tất cả mọi người là cao thủ, cửa thứ nhất rất nhanh liền qua. Mọi người máu cùng khí lại tốt hơn phân nửa, sau khi tiếp tế xong, Phiêu Vũ cùng <> hàn huyên:

Khung chat riêng:

[Phiêu Vũ]Hai người các người đã trở lại a? Du lịch thế nào?

[Say ‘Gắn nhau]Tạm được đi.

[Phiêu Vũ]Các người đang làm cái gì? Phó bản?

[Say ‘Gắn nhau]Đúng vậy, cùng với chồng của người đi Thiếu thất Sơn, sao mà người không đi cùng?

[Phiêu Vũ]Mie! Đừng nói nữa! Nhẹ cười nghiêng thế gian có phải hay không ở cùng đội ngũ với các người?

[Say ‘Gắn nhau]Đúng vậy, như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao?

[Phiêu Vũ]Hắn chính là cái tên nhân yêu ghê tởm muốn làm kẻ thứ ba!! Giật chồng của ta! Thư Hiệp cường chế ly hôn , còn lui bang, các người không biết sao?

[Say ‘Gắn nhau]Không phải chứ?! Chúng ta mới vừa lên đến liền vào tổ đội của hắn đi Thiếu thất a, không biết đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy. Ta phải đi nói với chồng của ta.

[Phiêu Vũ]Ân, ta không để cho tên nhân yêu kia yên! ! Rồi sẽ có một ngày phải đuổi hắn cút ra khỏi Thiên Long! Hắn không xứng.

[Say ‘Gắn nhau]Chồng, Nhẹ cười nghiêng thế gian trong đội kia là nhân yêu, Nhị Vũ nói hắn là muốn làm tiểu tam, câu dẫn Thư Hiệp, hiện tại Thư Hiệp đã cùng Nhị Vũ cường chế ly hôn . Hèn gì ta cảm thấy như thế nào mà không thấy Nhị Vũ ở trong đội ngũ.

[Say ‘Triền miên]Ai ya ~ lại có loại sự tình này a? Thế mà tên nhân yêu kia còn chết tiết khó ưa như vậy. Vậy phải làm thế nào đây?

[Say ‘Gắn nhau]Nghĩ cái biện pháp chính hắn chết luôn đi, thực ghê tởm, Thư Hiệp chính là người bình thường a~.

[Say ‘Triền miên]Ừ, chính là vậy.

Lúc này bọn hắn đã đánh tới cửa ải Mộ Dung Phục rồi . Trước khi giết trang tុy hiên xong, Nhẹ cười bị dính trạng thái xấu vòng tròn núi vây quanh, không đứng, là bị lão Trang coi trọng, lão chạy đuổi theo cậu, khiến cho cậu luôn ở Quý Môn quan bồi hồi, mỗi khi Băng Ngạo Thiên dẫn đi cừu hận của trang tុy hiên từ người cậu, Nhẹ cười mới một lần lại một lần vượt qua kiếp nạn. Tô Bắc Bằng thật là cảm động a...cũng chỉ biết giúp Băng Ngạo Thiên buff thêm máu .

Không khí có điểm vi diệu, Lăng Quân Diệu ngửi được mùi vị nguy hiểm.

Đội ngũ [Thư Hiệp]... Lão bà, người cũng phải để ý đến máu của ta a.

Tô Bắc Bằng nhìn cũng không muốn nhìn y, nhìn xem máu dày đến thế này, CMN chứ, rút mười vạn máu vẫn còn đó mấy chục vạn máu. Một cái Thanh tâm liền đầy.

Mộ Dung Phục ở trong Thiên Long là một boss rất gian trá, bất kể là Yên tử ỏ hay là Thiếu thất sơn, hẳn đều cũng có một kỹ năng phản phệ lại thương tổn. Nói cách khác, người đánh cho hắn càng đau, hắn khiến cho người rút càng nhiều máu. Bất đồng chính là, Yên tử ỏ là một chọi một, mà Thiếu thất sơn thì lại là nhằm vào một người, nếu hắn nhắm ngay ai, lúc này dù ai đánh Mộ Dung Phục, tên Mộ dung cũng đem thương tổn toàn bộ bắn ngược đến người kia.

Nhẹ cười như cũ đứng một bên đứng ngó, chỉ cần thuận tay buff buff cho cái Minh Giáo Hỏa Uy da mỏng một vài cái thanh tâm là xong.

Đội ngũ [Say ‘Triền miên]Chắc chắc, đứng ngó thật sự là thoải mái mà~ lão bà, chúng ta cũng đứng, đừng đánh nữa đi. Nhìn xem nàng thật sung sướng,không thêm máu cũng không đánh, còn xem mình là nữ vương ấy.

Đội ngũ [Say ‘Gần nhau]Ừ, chúng ta cũng đừng đánh nữa.

Mọi người rung cả mình. Đàn ông đàn ang mà nói chuyện thật ảo lả, đặt ở Thanh triều, chính là một tên thái giám đi.

Thư Hiệp thấy có người nói Nhẹ cười, nổi giận.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Người nói ai hả?

Đội ngũ [Say ‘Gần nhau]Một cây củ cải một cái hồ, ai nhảy thì chính là người đó.

Đội ngũ [Bằng Ngạo Thiên Hạ]Thật là cái tên đàn bà làm người ta phát ngái.

Đội ngũ [Hỏa Uy]Nàng là lão bà của đội trưởng, máu cùng trang bị đều chẳng ra gì, các người như vậy không phải rõ ràng kêu nàng đi chịu chết sao?

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Các người mắt mù? Không phải ta thêm máu, các người đã chết sớm một trăm lần, nói chuyện không có lương tâm!

Thư Hiệp minh bạch rồi, cậu lúc này mới nhớ tới <> là tỷ muội kết bái của Phiêu Vũ, hiện tại hai vợ chồng hẳn sợ là hướng về phía Nhẹ cười.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Không đánh liền rút ra khỏi đội ngũ đi.

Uy nghiêm vẫn luôn tồn tại, Triền miên và Gần nhau không dám đứng lần nữa, tiếp tục đánh Mộ Dung biểu ca.

Tô Bắc Bằng là cái người rất... cực đoan, đối với cậu ả sao, cậu sẽ trả lại kẻ đó gấp trăm lần, dám sỉ nhục cậu... Chờ xem, cậu sẽ dùng tất cả thủ đoạn để trả thù ! Vì thế, khi biểu ca gỡ trò phóng kỹ năng phản đòn—— mục tiêu nhân vật: <>. Moa ha ha ha... Cơ hội báo thù đến đây.

Nhẹ cười quanh thân nở rộ từng chùm hoa mai, một cái Cửu âm thần trảo phóng ra nhưng không đủ, tiếp tục bổ cái Tây Tử Bồng Tâm... Tốt lắm, cái tên ảo lả Triền miên liền xuống đất. Nhẹ cười cũng thoải mái .

Đội ngũ [Say’ gần nhau]Mie, người không phải ở đó đứng ngó sao? Đánh cái gì mà đánh! Người là cái thứ phạm tội gì a? !

Đội ngũ [Thư Hiệp]Người thử hung dữ một lần nữa xem. Lão bà của ta là tay mới, lỗ tay cũng thực bình thường.

Đội ngũ [Hỏa Uy]Ai xoát phó bản mà không chết qua một lần, đứng lên là được, làm gì mà phải nặng lời trách móc người khác.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Nàng nói không sai, ta là thứ phạm tội. Bởi vì ta không tội, nàng lại tội hơn ta, vậy ta phải càng tội hơn nàng như vậy mới tốt.

...

Mọi người lặng im, Nhẹ cười hoa hoa lệ lệ trắng.

Triền miên nằm ở chỗ đó, Nhẹ cười cũng không thêm hồi sinh hân. Thẳng đến Mộ Dung Phục tung ra trạng thái Kính Hoa Thủy Nguyệt, cậu mới hồi sinh Triền miên. Không thể không nói, Tô Bắc Bằng thật sự rất xấu xa, lúc Mộ Dung biểu ca có trạng thái Kính Hoa Thủy Nguyệt, Nga Mi là không thể thêm máu, bằng không máu biểu ca cũng sẽ cùng nhau khôi phục. Vì thế Triền miên lại một lần nữa nằm.

Đội ngũ [Say' triền miên]. . .

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Người còn dám nói ta không cứu người sao?

Đúng là có cứu, nhưng so với không cứu còn thảm hại hơn...

Ở trước máy vi tính Lăng Quân Diệu cười đến rất sang sảng, thiếu chút nữa hù dọa Tô Tô đang ở phòng khách xem phim hoạt hình. Ba ba mấy ngày nay thật là càng ngày càng lạ, thường thường lộ ra nụ cười âm hiểm, hoặc cười ha ha một mình...

Cuối cùng còn một cửa là Đinh Xuân Thu. Sẽ gọi về Huyết Chú vu cổ cho hắn thêm máu, đồng thời đối với người chơi xung quanh tạo thành thương tổn. Lúc này, mọi người vừa mới bắt đầu chạy trái trái phải phải, theo lộ tuyến chạy cách Huyết Chú vu cổ, vừa đánh vừa chạy, dọc theo lộ tuyến hình chữ nhật chạy vòng, đồng thời người trúng độc phải chạy ra xa đồng đội, điểm ấy là rất trọng yếu.

Kỳ thật cũng rất thuận lợi... Ân, thật sự cũng rất thuận lợi. Tuy rằng Nhẹ cười có lần không thấy rõ mình là 'Chia sẻ thương tổn' mà không phải 'Cùng phó hoàng tuyến' chạy trốn cách mọi người rất xa nên chết đến hai lần, thì ngoài ra thuận lợi đem Đinh Xuân Thu máu mãi tới chỉ còn có da .

Khụ... vợ chồng Triền miên máu cũng mãi còn tới da giống như vậy. Nhẹ cười nhìn cũng không nhìn hai người bọn họ, cấp ba người khác thêm máu tràn đầy, vì thế trước vài giây lúc Đinh Xuân Thu ngã sấp, hai người vợ chồng bọn họ cũng ngã. Tô Bắc Bằng thoả mãn nhất được bao bao, triệu hồi ra phi phượng, móng chim đều không lưu lại một cái cho hai tiện nhân trên mặt đất, nghênh ngang rời đi.

Tốt lắm, Lăng Quân Diệu lại cười đến rung trời rung đất ...

22. Chương 22: Phu Phu Tương Tùy (hạ)

Tô Bắc Bằng không muốn thừa nhận mình là lão bà của anh, trực tiếp kích vào dấu x, tắt tiếng. Mặt nóng quá nóng quá, FML(*), cái tên Thư Hiệp này khuôn mặt đã có thể dùng từ tường đồng vách sắt mà hình dung. Trong trò chơi trên chóc cậu còn có thể nhẫn nhịn, dựa vào cái gì, ngay ngoài đời đều trên như vậy là sao? Còn dùng cái âm thanh truyền cảm dễ nghe kia, CMN cho dù là nam sinh cũng không có biện pháp miễn dịch đi?

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Tiếp tục gọi bảy, bản nhân đem người ném vào rừng rậm, cho các loại dã thú đem người XXOO đến chết mới thôi.

Bang phái [Cầu Ái] Hào... Khẩu vị nặng.

Bang phái [Không cần sờ ta] Thực xấu hổ quá ... Chứng kiến lời nói trần trụi như thế này

Bang phái [Chiến ý phi dương] Lão đại, người còn cần cố gắng a.

Lần thứ hai lên tiếng, Thư Hiệp không dám tiếp tục gọi bảy. Dù sao lão bà xù lông, người bị liên lụy chịu khổ vẫn là chính mình a.

“Cửa thứ nhất là đơn giản nhất, khi nào có tiếng chuông gõ, vừa vào cửa thì ném một cái kỹ năng quần công bảo bảo ngay. Mẫn Mặc đọc một câu thơ thì sẽ phóng cam bẫy, lúc này cậu xem xem trên mặt đất có một cái chữ màu đen thật to, né tránh phạm vi sáng lên của nó là được. Cửa thứ hai là Tần Vận, nàng sẽ thả ra

Chiêu Hồn Phiên, cậu đi theo mọi người chạy đường chéo là OK. Nhưng nàng sẽ thả Chúc Ảnh Dao Hồng, cậu cần tránh xa ai bị trạng thái xấu này, nếu chính cậu bị thì phải ngay lập tức tránh xa tổ đội ra. Tiếp theo là Đào Thanh, hắn sẽ triệu hồi ra đối ứng bằng hỏa huyền độc 4 loại mặc hổ, cậu công kích thuộc tính gì thì đánh vào mặc hổ loại đó...”

“Đợi chút đợi chút, ” Tô Bắc Bằng cắt đứt anh, “Tôi muốn lấy giấy ghi lại.”

Ấn... Lăng Quân Diệu híp híp mắt, thanh âm của đối phương thật là dễ nghe, làm cho tâm tình của anh khoan khoái. Phỏng chừng lúc ở trên giường ... Lại càng có tình thú hơn đi? Chắc ... Anh phát hiện tư tưởng của mình càng ngày càng đáng khinh. (Giờ mới phát hiện sao =3=!!)

“Tiếp tục đi.”

Thu được chỉ thị, Lăng Quân Diệu nói tiếp : “Đào Thanh còn có thể triệu hồi Thanh Ưng, chỉ cần Thanh Ưng tới gần hắn sẽ hồi máu cho hắn, vậy nên cần tiêu diệt sạch Thanh Ưng trước khi bọn chúng tiếp cận được Đào Thanh, chuyện này dành cho dame chính lo . Cuối cùng là Bằng Xí, hắn có được toàn bộ tuyệt chiêu của ba boss trước, cũng chính là những gì tôi vừa mới nói với cậu, hắn đều biết. Gọi về Tinh La tiểu tốt là hồi máu, chạy Long trụ là né tránh tương tự Tàn Vận thương tổn Chiêu Hồn Phiên, hắn lập ra cạm bẫy dưới chân cùng Mẫn Mặc đọc thơ giống nhau, chỉ bất quá lực sát thương của hắn lớn hơn nữa mà thôi, nhất định phải nhanh chóng né tránh. Hiểu chưa?”

“Ấn.” Kỳ thật... Tô Bắc Bằng cũng không hiểu rõ cho lắm, khụ khụ... Nam nhân mà, nói cái gì cũng không thể bảo không hiểu, như vậy rất là mất mặt! Chậm rãi học là được.

Nhẹ cười nghiêng thế gian hồi sinh lại, Thư Hiệp hạ lệnh, cả đội người tiếp tục xông vào phó bản Tứ tuyệt trang. Tô Bắc Bằng còn không phải thực ngốc, chỉ có ở Bằng Xí thiết lập cạm bẫy thì cậu chết 1 mạng. Một đội như vậy quả thực có phần mạnh, không quá bao lâu, phó bản Tứ tuyệt trang ba lượt rất nhanh liền xoát xong. Tô Bắc Bằng thỏa mãn nhìn thấy mình tăng không ít kinh nghiệm, tiếp tục như vậy thắng cấp thì cùng với đi train cũng giống nhau thôi.

Sau khi hoàn thành xong phó bản một lúc, tai nghe ầm ầm nghe được tiếng hít thở... Cậu mới phát hiện Thư Hiệp còn chưa tắt chat voice với cậu . Hơn nữa hơi thở của anh làm cho cậu có chút đỏ mặt tía tai, tim đập rộn lên. Ai, ngay cả chính cậu cũng không biết loại phản ứng dị thường này là sao.

“Nhẹ cười, có thể... Nói cho tôi biết tên của cậu không?” Vẫn là âm thanh ôn nhu dễ nghe như vậy.

“Hỏi tên người khác, thì trước tiên phải giới thiệu tên mình mới là lễ phép đi?”

“Vi phu kêu Lăng Quân Diệu, chưa vợ, không bồ, không biến thái (**).”

“... Không có ba thứ đó đâu phải là đàn ông.” Tô Bắc Bằng có chút xấu hổ, chỉ muốn anh giới thiệu tên thôi, có cần phải khai sạch ra như vậy không?

“Còn cậu?”

“Cá chưng dưa chua...”

“A?” Lăng Quân Diệu buồn bực... Lão bà có tên thức ăn?

“Tôi nói tôi đói bụng, muốn ăn cá chưng dưa chua!! Đồ đầu heo.”

Tô Bắc Bằng nghe được thanh âm của anh mơ hồ có chứa chút hưng phấn, “Cậu nói cho tôi biết địa chỉ, tôi gửi một phần cho cậu?”

“Phi! Chờ cậu gửi lại đây, bản nhân đã đói bụng đến chỉ còn xương cốt, cá chưng dưa chua cũng thành cá thối”.

“Dù sao sớm hay muộn cũng có một ngày phải biết thôi, vi phu trừ bỏ ở trên giường ra, những mặt khác đối với cậu đều rất có tính nhân nại.” Tiếng cười ái muội tiết lộ tâm tình của anh khi này.

Tô Bắc Bằng đầu óc chốc lát biến thành trống rỗng, cho đến khi kịp phản ứng... Lại là nhanh tay đóng khung chat voice lại. CMN, từ khi cậu nhận thức Thư Hiệp cho đến nay, bị đối phương dùng lời nói ăn không biết bao nhiêu là đậu hủ? Bây giờ còn nói được như vậy ... *** đang! Cậu thật muốn đem khuôn mặt đỏ này đi

luộc chín trứng chim, rồi ăn luôn cho xong. Mặt nóng muốn bốc hơi nước, tựa hồ tim đập như không còn là của cậu nữa rồi.

Lăng Quân Diệu nhìn thấy khung chat voice bị tắt, miệng bắt giác nở nụ cười.

※

Ngày qua ngày, trong trò chơi, Tô Bắc Bằng đi theo Thư Hiệp ăn ké đã ba tuần lễ, còn một chút xíu nữa thì cấp độ sẽ lên 98. Nhìn thấy khung kinh nghiệm màu tím, chỉ còn 1 ngum nhỏ nữa, cho nên mới vừa lên mạng Nhẹ cười liền thúc giục Thư Hiệp đi xoát Tứ tuyệt trang. Không ngờ đối phương gửi lại một khung tin nhắn:

[Thư Hiệp]Ngày hôm nay ta giúp người buld đồ một tí . Lão bà, nhìn xem máu của người.

Tô Bắc Bằng nhìn nhìn máu của mình, thêm tận 7W máu luôn?! Mở ra trang bị mà nhìn, hai cái nhẫn lv 95, 7 sao có đầy đủ thuộc tính băng công kích, thể lực, còn nhiều thêm một đôi giày cấp 94, 7 sao 6 dòng thuộc tính, đều có cộng thể lực, mũ cũng đổi thành Ngọc nhĩ đóa loại nội công, hộ thủ cũng là loại 7 sao 6 dòng (***) giống trên.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Người giúp ta làm lại đồ àh?

Mấy món đồ chế thủ công này là đồ thượng hạng rất mắc tiền a?

[Thư Hiệp]Àn

Nhưng thật ra do A Bính làm, chẳng lẽ lão bà không thấy được tên người chế tác? Chậc chậc ... lão bà hóa ra là một tiểu bạch thỏ a

~Tô Bắc Bằng nhớ tới lời Thư Hiệp nói lúc vừa xây xong bang hội, đem dòng chữ vừa gõ xong ‘Bao nhiêu tiền? Ta trả cho người’ liền xóa sạch. Như vậy chẳng phải là tạt Thư Hiệp một xô nước lạnh sao? Chính là nghĩ đến anh đối với mấy bang chúng khác trong bang cũng tốt như vậy, cũng có thể có thể cho bọn họ đồ thủ công, trong lòng Tô Bắc Bằng mơ hồ có chút không thoải mái.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Còn giúp ta xoát xong hết phó bản?

[Thư Hiệp]Chỉ có thiếu thất sơn không xoát.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Vì cái gì mà không xoát?

[Thư Hiệp]Máu của người hẳn là cũng đủ rồi, vì phụ mang người đi.

Nhẹ cười không nói cái gì nữa, cậu đã quen với việc đối phương thường thường một câu lão bà, hai câu nương tử, tổng chính là để anh có thể nghiễm nhiên mà tự xưng ‘Vị phu’? Nếu không thể bắt người ta ngừng, vậy thì phải nhẫn nhục chịu đựng, ai ya nhận đi, có lẽ còn có thể hưởng thụ cảm giác ôn nhu này. Tuy rằng những lời này dùng ở trong game có chút quái dị ...

Nhẹ cười sửa sang lại hành trang, mang theo ít lương thực cho tran thú, tiến vào đội của Thư Hiệp.

(*) FML là 1 câu chữ tục tiếng anh. Vì ta rất ưu nhã nên sẽ k dịch câu này, mí bạn tự google mà tìm hiểu :”)

(**) vô thê thất, vô oán sàng nhân, vô bất lương thị hảo: ngụ ý là chưa vợ, chưa có người làm ấm giường, không có sở thích kỳ quái.

(***) 7 sao 6 dòng: sao để chỉ phẩm chất của trang bị, dòng là các dòng thuộc tính của trang bị. Tui chỉ muốn khoe là hồi xưa tui chơi TN có vị sư huynh nhân phẩm cực tốt, làm ra vũ khí bao giờ cũng được từ 5 sao 7 dòng trở lên (chú thích by Ốc snail2618)

23. Chương 23: Cái Gọi Là Tiện Nhân (trung)

Bang phái [Say' gần nhau]Mie!!! Con bà hấn, Nhẹ cười nghiêng thể gian là cái tên nhân yêu đáng chết vô cùng tiện!

Bang phái [Say' triền miên]Ồ ô... Cầu an ủi. Chúng ta bị ngược rất là thảm!!!

Bang phái [Dương mị mị]Hiện tại cậu tácó Thư Hiệp bảo vệ, cũng không có cơ hội mà gây hấn với cậu ta.

Bang phái [Tiểu Ái Muội]Sư thúc sao vậy? ! Bị người khi dễ àh? Chúng ta đi giúp người báo thù!

Bang phái [Phiêu Vũ]Đồ đệ a, ta cũng bị khi phụ . * ủy khuất *

Bang phái [Tiểu bảo bối]Tiểu Ái Muội! ! Chúng ta đi giúp sư phụ sư thúc báo thù đi! ! Không phải chỉ là một nhân yêu thôi sao, muốn làm hấn chết cũng dễ thôi!

...

Trong bang Hồi Ưc (*) đã chỉ còn rải rác vài ba cao thủ, còn lại là một đám loạn thất bát tao có quan hệ kết bái cùng Phiêu Vũ. Tỷ như Tiểu Ái Muội , Tiểu bảo bối là một đôi Thiên Sơn không đến 80 cấp, sự thật là một đôi nhân yêu tình nhân, cả ngày ghê tởm cứ như vậy trong bang phô JQ tú ân tú ái . Phỏng chừng sự thật cũng là đám thiếu gia nhà giàu đi, acc toàn bộ full ngọc 5 , một người là Tỷ Võ Trang Nguyên, một người là Tỷ Võ Bằng Nhân.

(*) Mình sẽ sửa tên bang này từ Nhớ Lại thành Hồi Ưc nghe hay hơn nhỉ?

※

Sau khi xoát xong Thiếu thất sơn, trong đội ngũ chỉ còn lại có Thư Hiệp cùng Nhẹ cười nghiêng thể gian. Khụ, đương nhiên, Nhẹ cười là đi trồng trọt, Thư Hiệp vẫn làm cái đuôi theo sau.

Lăng Quân Diệu trong lúc vô ý nhìn thấy một chồng văn kiện chất cao, mới phát hiện... Anh còn có công tác chưa xử lý xong. Khóc, không thể bồi lão bà nữa rồi.

Đội ngũ [Thư Hiệp]* khóc lớn * lão bà, vi phu còn có văn kiện chưa có làm xong. Vì kiếm tiền nuôi người, chỉ đành rời người đi trước.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thể gian]Phải không? * vỗ tay * vậy thì tốt quá! Mời người nhanh mà cút ngay đi.

Theo bọn hủ nữ kia học được mấy câu, rốt cục cũng có lúc phát huy công dụng . Tô Bắc Bằng vụng trộm cười sung sướng.

Đội ngũ [Thư Hiệp]* ủy khuất * lão bà lòng dạ thật ác độc, cứ như vậy bỏ rơi ta a. Thương tâm, vi phu khóc cho người xem.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thể gian]Hãy khóc đi khóc đi đừng ngại ngần! !

Đội ngũ [Thư Hiệp]...

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thể gian]Thôi được rồi, không nói giỡn nữa, công tác trọng yếu, nhanh đi đi.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Ấn. Hình như có Tổng liêu đại chiến. Trước đây không phải người đã đi sao? Kiểm quân cờ, đi chơi đi. Ta sẽ ở lại đài treo một chút, chờ ta làm xong cho tốt sẽ trở lại cùng người.

Tô Bắc Bằng không nói gì nữa. Bởi vì cậu hiện tại đang vội vàng làm cho mặt hạ nhiệt xuống... Như thế nào tình hình hiện tại lại thành rathế này, cảnh này thật giống như là ông xāvì công tác không thể không rời đi bà xā, sau đó sợ bà xācô đơn, vì vậy ông xāan ủi bà xā, tìm thú vui cho nàng tiêu khiển để nàng đừng tịch mịch?

Tổng liêu kỳ thật là quý danh của phó bản ngược tiểu hào đến chết. Phó bản bên trong chia làm 2 phe, một cái Tổng, một cái Liêu. Chia đội cũng không có đều, một bên thực lực thì rất mạnh, một cái thì rất yếu, bởi vì là do hệ thống phân phối ngẫu nhiên. Mặc kệ người là nhân vật to lớn như thế nào, thì cũng đều đánh

không lại GM đại thần, không phải sao? Nếu cho tùy ý lựa chọn... Phỏng chừng cũng sẽ loạn —— những cao thủ phần lớn đều là quen biết nhau? Sau đó liền thương lượng như thế nào mà vào một phe cánh... Cho nên nói, đây chính là điểm còn lớn thiếu hụt của Thiên Long .

Lần trước Tống Liêu là do Thư Hiệp dùng giọng nói dạy, ngẫu nhiên phân phối đến Liêu, nhét đầy quân cờ vào trong hộp, lần này thì cậu lại muốn vào Tống. Sau khi báo danh, Tô Bắc Bằng luôn luôn cầu nguyện, vụn vặt lần phải vào Tống a! ! Một cái lục bát trang bị có thể bán 400YB=10R MB , thật dễ dàng a!

Kết quả... Bị kịch, là Liêu. Dù sao cũng đương lúc nhàn rỗi, xem như vào chơi đi.

Nhưng mà khi mở ra thông tin Quân Đoàn ... Cậu thật lòng chẳng muốn chơi nữa, CMN hai cái tiện nhân —— vợ chồng Say' triền miên đang cùng một Quân Đoàn với hần! ! Hơn nữa Say' triền miên còn là đội trưởng. Thật sự là mù mắt chó, dẫm phải cứt chó. Ngẫm lại thì cậu vẫn không rời khỏi phó bản Tống Liêu, dựa vào cái gì mà cậu phải hần rời đi a? Hừm, không phải một đôi phu thê thôi sao, cứ xem như là rác rưởi, coi thường đi.

Có thật nhiều người giống Nhệ cười, muốn vào Tống lại bị phân phối đến Liêu, sau đó liền lựa chọn rời khỏi hoạt động, làm chuyện khác. Vì thế... Say' triền miên đem Nhệ cười vào một cái tiểu đội mà ai cũng bỏ đi hết rồi, chỉ để lại một mình. Tô Bắc Bằng ở trong lòng ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà hần —— người này rốt cuộc là có bao nhiêu tiện a? ! Chẳng lẽ muốn chiến thắng tiện nhân thì phải tiện hơn so với hần sao? Tốt lắm, cậu bây giờ sẽ đem tất cả “tiện” trong thâm tâm bới móc đi ra, tiện chết bọn hần!

Tức giận a tức giận, trong Tống Liêu này cũng không còn cách nào khác để “chơi”! Nhệ cười chỉnh đoàn thể kênh:

Đoàn thể [Nhệ cười nghiêng thế gian]Keo kiệt không phong độ thù dai ẻo lả đội trưởng, cẩn thận bị bên kia ngược ngược bạo cú, cụ già tiếp tục Tống Liêu, ta đi rồi, cúi chào nhé!!

Quyết đoán kích vào rời đi Tống Liêu, trong lòng thoải mái hơn.

Chat mật [Say' triền miên]Cút mau cho ta, người cái

...

Chó cắn người, không lẽ người cắn lại chó? Tô Bắc Bằng đương nhiên sẽ cắn, trực tiếp đáp trả lại một phát, báo cáo vi phạm lên hệ thống, sau đó cậu thực phần khởi chứng kiến ——

Hệ thống Say' triền miên buông lời khiếm nhã, không hợp thuần phong mỹ tục, đã bị cấm nói 5760 phút.

Tô Bắc Bằng trong lòng muốn hát vang ầm lên á. Chưa bao giờ cảm thấy được GM đại nhân sao mà dễ thương đáng yêu như vậy, thật sự là quá sung sướng. Cậu mừng rỡ muốn đem bàn phím gõ nát vụn .

Khung nói chuyện phiếm:

[Nhệ cười nghiêng thế gian]Thư Hiệp heo! ! Cái tên triền miên kia chửi ta, ta báo cáo nên bị cấm nói , ha ha ha, vui chết ta!

Thư Hiệp không có ở đó, cho nên không thể nhanh chóng hồi âm tin tức của cậu. Trong lòng đột nhiên cảm thấy... có chút cô đơn. Xua xua đi cảm giác quái dị, Tô Bắc Bằng điều khiển Nhệ cười nghiêng thế gian, thế nhưng không biết phải làm cái gì. Giống như... không có Thư Hiệp, cái gì đều không muốn làm.

Tô Bắc Bằng đầu óc chợt như tỉnh táo ra, phục hồi tinh thần lại, tìm đập dần dần gia tốc. Cậu không khỏi cảm thấy rung động khi nghĩ đến vấn đề này... Không biết bắt đầu từ khi nào, cậu đã vô thức ý lại, dựa dẫm vào một người nào đó? Huống hồ đối phương là trồn hay vương, là mập hay gầy cũng không biết, chỉ nhận biết anh ta qua nhân vật trong trò chơi mà thôi!

Không nên không nên, sau này nhất định phải khống chế tâm tình của mình. Chính là... bây giờ thật sự không biết phải làm cái gì a.

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình:

Khụ ... không thể tình tường nhờ rõ câu cú của cấm ngôn nó ra làm sao, các tình yêu tạm chấp nhận đi nha. Hoặc là có ai biết, thì thỉnh nói cho ta biết.

P/S: Tổng Liêu Đại Chiến của TLBB không đủ cấp là không thể tham gia. Mỗi người sẽ nhận một cái Lục Bát Kỳ Hạp, thu thập đầy đủ các quân cờ tướng vào trong hạp đó. Đủ bàn cờ trong hạp thì sẽ đổi được một món trang bị Lục bát – thêm máu giới hạn rất là cao. Bất quá, những tiểu hào giống như ta thì xem trọng, còn những người có tiền thì chẳng xem nó ra gì, khinh thường kẻ có tiền quá đi

24. Chương 24: Cái Gọi Là Tiệp Nhân (hạ)

Trong lúc này, cả bang Hồi Ưc đang chen vào một phòng trên YY.

“A ~~ tức chết ta thật là tức chết ta! ! Lão bà lão bà, ta bị tiệp nhân Nhệ cười kia báo cáo cấm nói!” Rõ ràng là một thanh âm trầm thấp, nhưng lại cố tình làm nững giả bộ dễ thương, trừ bỏ cái tên Triền miên, còn có ai?

“Mie! Yêu nhân kia thật sự là hung hăng cần quấy muốn chết đi được! Làm sao bây giờ? Làm như thế nào trả thù hắn đây hả? Con bà nó, dám cho rằng chúng ta dễ chọc a?” Gần nhau tức giận đến sắp vỡ hũ bàn phím.

“Sư thúc, sư thúc không phải sợ, ta cùng Tiểu Bảo Bối đi tìm hắn. Chính chết hắn.” Tiểu Ái Muội càng ngày càng muốn cùng Nhệ cười gây hắn. Đến tột cùng hắn có cái gì tốt đẹp cơ chứ? Trước đoạt chồng của sư phụ, hiện tại lại làm cho sư thúc bị cấm nói. Một tên nhân yêu, làm sao có thể mà một tay che trời?

“Tốt, giết chết hắn!” Tiểu bảo bối cũng hòa theo.

※

Khung nói chuyện phiếm:

[Thương Ly Mộng]Tiểu Hồng, có thể tới Cổ mộ giúp ta kéo kéo đồ đệ của ta không? Không có Nga Mi, Tiểu Dao như ta không thể nào tránh khỏi bị quái cắn mà tổn thương chết luôn a! Ách! đúng rồi, ta lui bang rồi, ngày mai sẽ vào bang của người ha ha

~[Nhệ cười nghiêng thế gian]Hảo.

Tô Bắc Bằng ngấm lại dù sao cũng không có việc gì. Kéo kéo tiểu hào cũng không sao. Lúc trước cậu cũng đã từng đi Yến vương cổ mộ, là vì ở đây kinh nghiệm nhận được cao hơn so với các nơi khác. Nhận được lời mời gia nhập đội, hắn nhanh chóng kích vào xác nhận.

Nhệ cười nghiêng thế gian vừa đến nơi đám Tiểu Mộng đang train —— Yến Vương Cổ Mộ tầng 2, liền nhìn thấy đồ đệ của nàng sau lưng kéo theo một đoàn quái đông nghìn nghịt, khí thế rất là kinh khủng! Vì thế, Nhệ cười còn chưa kịp xuống ngựa, thế mà đồ đệ của nàng ta đã nằm xuống .

“Phốc...” Tô Bắc Bằng nhin không được bật cười. Cậu vẫn cho rằng cậu đã là một tay game thủ gà mờ lắm rồi, không nghĩ tới còn có người so với cậu càng gà hơn.

Đội ngũ [Thương Ly Mộng]Tiểu ủng tử! ! Ta nói người đứng ở một bên ai ya chỉ cần đứng thôi là tốt rồi, dẫn quái làm cái gì, người cho rằng là máu người rất trâu sao? ! Đám một phát là chết tươi rồi! ! Sư phụ nói không nghe, hảo mất mặt vì sư a

Đội ngũ [Tọa ủng thiên hạ] Ta thật không tin đám quái này là chủ động công kích, vừa mới nghe người nói thì có chút hoài nghi mới đi chạy một vòng, kết quả thật sự là nó sẽ đánh người. Hiện tại ta tin.

Lần này Tô Bắc Bằng là ngay cả sức để cười cũng không có. Đầu óc người này đến tột cùng là cấu tạo bằng gì a?

Sau khi hồi sinh hắn xong, xung hự hai cái, Nhệ cười liền giúp Tiểu Mộng thêm đầy máu, sau đó đứng ở bên cạnh Tọa ủng thiên hạ, bắt đầu từng chút từng chút một đánh quái phụ.

Chơi Thiên Long, nếu muốn thắng cấp mau, khổ bức xoát quái là nhất định —— nhất là tiểu hào, mà kể cả đại hào, chỉ dựa vào phó bản Tứ tuyệt trang cũng không thể được, tuy rằng kinh nghiệm nhiều, nhưng là một ngày nhiều nhất chỉ có thể xoát ba lượt. Mà xoát quái lại khác, một ngày nhiều nhất có thể xoát 7000 con, vượt quá 7000 con quái thì sẽ rơi vào trạng thái mệt mỏi, lúc này mặc kệ làm gì, kinh nghiệm đều là 1, đánh phó bản hay là đánh quái cũng không khác nhau.

(*) Kinh nghiệm của bản thân ta thì 7000 con quái ta sẽ tắt game tắt máy, sau đó mở lại vào game thì sẽ trở về 0 con quái như ban đầu.

Cho nên Thư Hiệp mỗi lần vào acc Nhệ cười xoát kinh nghiệm, thông thường là xoát đến 6500 liền xong , chờ Tô Bắc Bằng thượng tuyến thì cùng nhau đi chơi .

Tô Bắc Bằng nhìn thấy kinh nghiệm của mình khi vừa từ Tổng Liêu Đại Chiến đi ra thì đầy, có thể thăng cấp. Mở ra khung thuộc tính nhân vật, vừa định kích vào thăng cấp đã thấy nêu lên bị Tiểu Ái Muội tuyên chiến .

Đang hoảng loạn đến mức không thiết tới thăng cấp, trực tiếp buff cho mình thanh tâm không ngừng, sau đó lại thấy nêu lên Tiểu bảo bối đối Nhệ cười tuyên chiến, cậu này mới phát hiện, Tọa ủng thiên hạ cùng Tiểu Mộng đã sớm nằm úp sấp trên mặt đất . Xem ra này hai cái tên này trang bị cùng ngọc đều cao lắm, đánh người phi thường đau.

Đờ người ra, kích vào Ngai Nhược Mộc kê trạng thái vô địch, Tô Bắc Bằng leo lên ngựa muốn chạy tới điểm dịch chuyển Cổ mộ tầng 2, kết quả bị một cái Lạc Mã Tiên đánh vỡ, Tiểu Ái Muội chờ cậu hết thời gian miễn dịch, phóng Lan Hoa Điểm Huyết Thủ, Tiểu bảo bối phóng đến Di Hoa Tiếp Mộc rồi lại sử dụng kỹ năng quần công Ứng Kích Trường Không , quái xung quanh và Nhệ cười cùng nhau bị giết.

Bị bạo a bị bạo, lập tức đã bị bạo!!!

Đồng thời bang phái xuất hiện tin tức: Bốn bang bang chủ Nhệ cười nghiêng thế gian bị Hồi ức bang Tiểu Ái Muội giết chết, thật sự là sỉ nhục lớn lao!

Bang phái [Cầu bạo] Aaaaa! Ai khi dễ Trần Bang Thần Thục của chúng ta? !

Bang phái [Cầu ái] Ái ái ái! ! Không cho phép bắt kính với bang chủ như vậy. Phải là, ai khi dễ Trần Bang Chi Thụ của chúng ta? !

Bang phái [Mộc tử mộc] Nhệ cười sama! Chúng tiểu nhân thề chết theo người, tổ đội, báo thù đi thôi! Thiệt là tức giận quá đi!

Tô Bắc Bằng giận!! Vốn tâm tình vừa khôi phục lại bình tĩnh, kết quả hiện tại cơn tức toàn bộ dâng lên. Ở Địa phủ nhìn Mạnh Bà mặt nhiều nếp nhăn, Tô Bắc Bằng liền hận không thể một mũi lửa đốt Địa phủ này!

Đội ngũ [Tọa ủng thiên hạ] Sư phụ! ! Chờ đồ đệ trở nên mạnh mẽ , liền giúp người ngược chết bọn hần! ! Giúp người báo thù. Còn có Nhệ cười mỹ nữ

Đội ngũ [Thương ly mộng] Bang Hồi ức quả nhiên đều là chó điên! ! Tiện tiện tiện tiện tiện muốn chết!! Người ta dạy đồ đệ lại không trêu chọc đến hần, nổi điên làm gì giết người lung tung, chẳng khác nào lưu manh.

Đội ngũ [Nhệ cười nghiêng thế gian] Bọn họ là bang Hồi ức ? Vậy thì chắc là nhằm vào ta, thực xin lỗi.

Đội ngũ [Thương ly mộng] không có việc gì không có việc gì, đừng có nói như vậy. Là ta gọi người tới. Chỉ là bọn hần thật quá độc ác, bang Hồi ức toàn giữ lại một lũ ác độc.

Đội ngũ [Nhệ cười nghiêng thế gian] Chúng ta đi báo thù! Tiểu Mộng, đem đội trưởng chuyển qua cho ta. Sau khi trở thành đội trưởng, Nhệ cười lập tức chuyển thành quân đoàn.

Bang phái [Nhệ cười nghiêng thế gian] Giúp ta báo thù thì vào quân đoàn!

Rất nhanh, Mộc tử mộc, Cầu ái, Cầu bạo, Thảo nê mã, Không thảo nó, Nhan tịch —— cũng chính là đám hủ nữ đang online trong bang đều vào quân đoàn. Nếu như các huynh đệ của Thư Hiệp online, tổ một cái đoàn phòng chừng cũng không đủ, nhưng mà hiện tại bọn hần có vẻ như đều có việc không online.

Đoàn đội <> chậm rãi hướng về phía Cổ mộ. Cẩn rằng một cái, Tô Bắc Bằng mua cái vụ ảnh tầm tung —trong giới thiệu trò chơi viết hoa mỹ rằng: Bất kỳ người trong lòng của người đang ở đâu, người đều có thể thông qua đạo cụ này xóa tan tầng tầng mây mù, tìm được người người yêu dấu nhất. Kỳ thật này CMN chính là đạo cụ hút tiền vì báo thù giết người mà chế tạo ra !

Tìm tìm tìm, ân, không sai, quả thật còn ở Cổ mộ tầng 3. Phỏng chừng đoán được cậuse đi báo thù.

P/S: “méo mó” là cách cả đội cùng nhau nói chuyện qua mạng, hẳn là mọi người đã biết? (Mình không biết méo mó là gì nên sửa luôn là YY cho xong)

(Chính là YY đó ạ =))) (by Ốc snail2618)

25. Chương 25: Vô Tình Làm Nũng

Có lẽ là Tiểu Ái Muội cùng Tiểu bảo bối đối với thực lực mình rất có lòng tin, nhìn thấy đối phương kéo đến đây tám người, vẫn bình tĩnh vững vàng như núi. Nhẹ cười biết mình thao tác chẳng ra gì, trang bị càng không cần phải nói, đứng ở phía sau đội ngũ, cảm giác giống như núp sau lưng người khác. Chính là cậuse cũng biết, Thiên Sơn có kỹ năng tàng hình, mọi người mới vừa thu hồi tọa kỵ, hai gia hỏa kia liền ẩn thân.

Tô Bắc Bằng kịp phản ứng, nhanh chóng triệu hồi trân thú Hùng Miêu, kết quả chưa đến một nửa thời gian triệu hồi thì đã thấy nêu lên tuyên chiến, Tiểu bảo bối trước tiên phóng một cái Lan hoa điểm huyết thủ, tiếp tục một cái Di hoa tiếp mộc, Ứng Kích Trường Không, lại đến cái Phượng Vũ Cửu Thiên, Nhẹ cười lúc này chỉ còn lại có một chút máu da, mọi người rất cực kịp phản ứng, đề Tiểu bảo bối ra thi nhau đánh.

Trong hỗn loạn, Tô Bắc Bằng buff thêm máu cho bản thân, CMN lại thấy báo lên bị Tiểu Ái Muội tuyên chiến! Vẫn là một cái Lan hoa điểm huyết, Phượng Vũ Cửu Thiên, Nhẹ cười thảm kêu một tiếng, ngã xuống đất. Lúc này hẳn mới chú ý tới, hẳn rút 18 vàng! !

“Mie nó quên mất! !” Tô Bắc Bằng tức đỏ mắt, thật muốn xuất huyết, hùng hực lửa giận mà uống vào Mạnh Bà thang, rồi trở lại kho hàng. Bị kích bắt đầu xuất hiện, kho hàng một chút tiền cũng không có —sao lại thế này? Như thế nào toàn bộ lại ở trong bao? Hiện tại chỉ còn 4436 vàng ... Thiếu mấy chục kim a, nói cách khác, lúc trước bị giết cũng rút tiền sao! !

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]~~ ta rút mấy chục vàng.các đồng chí, bang ta hung hăng ngược chết bọn hắn đi! !

Bang phái [Cầu ái]Báo cáo tổ chức, vì đội chúng ta có bạn nhỏ Mộc tử mộc rất là uy lực, hai Thiên Sơn gian trá kia lại tàng hình rồi ...

Bang phái [Cầu bạo] Nhẹ cười sama, không ngược bọn hắn được, làm sao bây giờ?

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]TMD, rác rưởi có cha sinh không có mẹ dạy, để ta đến dạy dỗ bọn chúng! !

Bang phái [Mộc tử mộc]Tạc mao tiểu thụ tức giận rồi, nga nga! ! Ta thật sự sợ Thiên Long bị bạo đến hồng luôn a.

Sau khi Nhẹ cười cẩn thận cất kỹ tiền vàng, cười ngựa, hùng hổ phi về phía Cổ mộ! ! Máu nóng sôi trào, lửa giận hùng hực thiêu đốt, không ngược chết Tiểu Ái Muội, Tiểu bảo bối, cậuse không mang họ Tô! !

Mọi người đều biết, hai tên Tiểu Ái Muội này có bao nhiêu là đáng ghét và bỉ ổi, sau khi Nhẹ cười đuổi tới, hai tên kia vẫn ở nơi dịch chuyển Cổ mộ tầng thứ ba với tầng thứ hai. Thiên Long có cái quy định chết tiệt, sau khi dịch chuyển sẽ có một khoảng thời gian rơi vào trạng thái vô địch. Vì thế Tô Bắc Bằng càng giận hơn! !

Nhưng mà cũng có thể làm gì đây...

Hai cái tên kia chơi chán, sau khi dịch qua tầng thứ ba thì dùng định vị phù, biến mất ở cổ mộ. Nhóm hủ nữ + Tọa ủng thiên hạ + Tiểu Mộng ... Lòng tràn lửa giận không chỗ phát tiết, làm sao bây giờ? Ngâm nước đá? Đó là cách giảm bớt dục hỏa mà ...

Dù thế nào thì hỏa lớn này, cũng chẳng biết trút vào đâu. Nhẹ cười đành phải buông tha thôi.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]mọi người trở về đi. Quên đi, mấy chục vàng coi như ta cho ăn mày !
Coi như bị chó cắn !

Đội ngũ [Tọa ủng thiên hạ]sư phụ... Ta thật đồng tình với nàng nha. Nàng là cái người xui xẻo nhất mà ta biết từ khi chơi game này tới giờ.

Mọi người chỉ cảm thấy không khí chợt lạnh xuống, lưng có điểm âm hàn...

Đội ngũ [Thương ly mộng]ách ách... Tiểu Hồng! ! Đồng ngôn vô kỵ (*), tiểu hài tử không hiểu chuyện, tha thứ hân nha

~ Đội ngũ [Tọa ủng thiên hạ]Sư phụ! ! Ta 19 tuổi! !

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Tiểu tử máu đầu còn chưa ráo, ta người lớn không thể nào chấp nhất được.

Đội ngũ [Tọa ủng thiên hạ]...

Được rồi, Nhẹ cười lại thắng, thành công chặn lại cái miệng của Tọa ủng thiên hạ.

Sau khi trở lại Lạc Dương, Nhẹ cười mở ra danh sách thù nhân, kích vào thông tin của Tiểu Ái Muội và Tiểu Bảo Bối, phát hiện bọn họ đi về hướng Nhạn Nam. Đại khái là nhìn thấy Nhẹ cười đi ngược trở về, nên muốn chặn đường Nhẹ cười tiếp tục ngược cậu. Tô Bắc Bằng giận điên lên, cũng chẳng quan tâm thực lực của chính mình đến tột cùng như thế nào, thậm chí tới ném một cái móng vuốt (Cửu âm thần thảo) phát tiết tức giận cũng tốt.

Lại cười ngựa phi về Cổ mộ.

Bi kịch, vừa tới Cổ mộ tầng 1, tiếp tục tra xem tin tức thù nhân, phát hiện hai người lại quay về Lạc Dương ...

Tô Bắc Bằng đỉnh đầu đã muốn bốc khói , thiếu chút nữa nhện không được quăng ngã laptop.

Bang phái [Thư Hiệp]Lão bà, làm sao ngươi bị giết hai lần? !

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Ngươi rốt cuộc đã tới, ta buồn bực muốn chết ! Hôm nay thật là một ngày xui xẻo, đi Thiếu Thất Sơn thì gặp hai cái tiện nhân kia, đi Cổ mộ kéo đồ đệ của Tiểu Mộng thì lại gặp hai tiện nhân khác. Được rồi, này còn chưa tính, bản nhân dẫn đội đuổi theo giết, bọn hân lại chạy trở về. Khi ta quay về Lạc Dương , nhìn thấy bọn hân đi Cổ mộ, ta cũng đi theo, chờ ta chạy đến thì bọn hân lại về thành ... Cái con bà nó, tức chết ta!

Bang phái [Thư Hiệp] Đừng tức giận đừng tức giận, vi phụ giúp ngươi trút giận!! Giận quá hư thân mình sẽ không tốt. Ách... Nhưng thật ra hôm nay lúc ta vào acc của ngươi, thuận tiện cầm tiền trong kho đi dạo chợ, quên giúp ngươi cất vào .

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Mie! ! Tất cả đều do ngươi, đền tiền cho ta!

Bang phái [Thư Hiệp]Được được được, tiền của vi phụ đều là của ngươi. Đừng tức giận a... Tiền của ta ngươi muốn bao nhiêu cũng được, chỉ cần ngươi có thể bớt giận là được.

Bang phái [Cầu ái]Tiểu thụ làm nũng... Tiểu công an ửi, cảnh đẹp cảnh đẹp.

Bang phái [Nhan tịch]Thư Hiệp, kỳ thật ngươi là sợ Nhẹ cười tức giận sẽ có nếp nhăn đi? Cạc cạc

~ Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]Không đúng! ! Là nóng giận hại thân —— thân thể không tốt = không thể H = không thể “làm” hết sức= lòng dạ không vui.

Bang phái [Thư Hiệp]Ta không phải nam nhân nông cạn. Cho dù Nhẹ cười thân thể không tốt, bộ dạng có xấu, ta cũng sẽ không vứt bỏ hẳn, vừa gặp đã thích, ta là người cái gì cũng tốt, nhưng có một cái khuyết điểm chí mạng, chính là rất si tình.

...

Cả bang yên tĩnh, Tô Bắc Bằng từ lửa giận chuyển sang xấu hổ, lại cảm nhận được trong lời nói của Thư Hiệp có thiết nhiều uy lực, mỗi lần đều có thể châm một mối lửa ở trên người cậu, làm cho cậu có chút ngại ngùng lại có chút mừng thầm...

Trước mấy vi tính, Lăng Quân Diệu tâm tình không thể nào bình ổn, cảm giác sớm hay muộn nói một câu này, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian. Hiện tại đúng là thời điểm tốt, nhịn không được liền gõ mấy chữ này. Miệng bất giác cười khở, Lăng Quân Diệu có chút bồn chồn, vì sao cái gì cũng có thể dễ dàng, nhưng đối với Nhẹ cười nói ra những lời cắt sâu trong lòng mà trước đây chưa từng nói, bất kể đó là lời ngọt ngào hay là lời thề hay lời thỏ lộ, thì dường như, anh có chút không khống chế được.

Nhìn thấy tin tức bang phái phát ra tin Nhẹ cười bị Tiểu Á Muội giết chết, Thư Hiệp nhớ tới lúc trước chính mình còn giúp Phiêu Vũ kéo hai cái tiểu hào này, hình như chỉ mới là tháng trước. Từ Triền miên, Gần nhau đến Tiểu ái... Không có một người nào là không có quan hệ với Phiêu Vũ, nữ nhân này, thật là không có ý định dừng tay? Trong lòng anh cho tới bây giờ chưa có chán ghét ai như vậy.

Loa [Thư Hiệp]Người nào có quan hệ với Phiêu Vũ mà tiếp tục dùng thủ đoạn này, ta sẽ không nể nang tình cảm. Một lần rồi lại một lần khi dễ Nhẹ cười, ta không có bị mù mà không nhìn thấy.

Loa [Bằng Ngạo Thiên Hạ]Một nữ nhân có thể vô sỉ đến mức này sao?

Loa [Phiêu Vũ]ngươi có ý tứ gì? ! Muốn khiến ta ngay cả bằng hữu cũng không có sao? Thư Hiệp, người đừng quá đáng! Bằng ngạo, người tính làm cái gì ta? Biển, đừng có mà làm chướng mắt ta.

Loa [Thư Hiệp]Ta chỉ nói vậy, tính cách của ta, người có thể hỏi biểu ca của người.

Loa [Mộc tử mộc]Đại thần uy vũ, đã đảo bánh bèo! (=)) ha ha)

Loa [Chưa bao giờ thảo nó]Đại thần uy vũ, ngược chết bánh bèo!

Bang phái [Sô-đa bính]Lão Đại, chúng ta đã trở lại. Từ khi A Bính đi, mọi người có gì thay đổi không? Chị dâu, người đã lên 98 cấp chưa

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]ác, có thể lên.

Nói xong, Tô Bắc Bằng mở ra khung thuộc tính nhân vật, kích thăng cấp.

Bang phái [Sô-đa bính]Hảo. Thế là có thể dùng thêm một bộ đồ thủ công cao cấp . Lão Đại, người đưa cho chị dâu đi.

Bang phái [Thư Hiệp]Ấn. Lão bà, bắt đầu từ đêm nay, người sẽ không tiếp tục bị khi dễ, chạy về bang phái đi, ta đang ở đó đợi.

(*) Đồng ngôn vô kỵ: Lời nói của trẻ nhỏ không biết cân nhắc (by Ốc snail2618)

26. Chương 26: Tiệp Nhân Chỉ Dùng Để Ngược (thượng)

*Cảnh báo: trước khi các bạn đọc chương này xin hãy chuẩn bị sẵn sàng thật nhiều khăn giấy, để dùng làm gì thì đọc đi sẽ biết. Hô hô hô

Trở lại lãnh địa bang phái, Tô Bắc Bằng liền nhận được yêu cầu giao dịch từ Thư Hiệp. Sau khi nhìn thấy mấy món trang bị được bỏ vào, số sao chớp chớp đủ để đâm mù mắt người, trái tim Tô Bắc Bằng không

tự chủ được gia tốc đập liên hồi. Trời ạ trời ạ...Cậu vẫn cho rằng cái loại tiểu hào không có tiền chống lưng như cậu vĩnh viễn không thể nào mặc được mấy món trang bị thượng hạng như thế, chính là xem xem...

Mão tám sao, Hạng Liên tám sao, Y Phục tám sao, Nhẫn tám sao, Hộ thủ tám sao ...

Toàn bộ đều là có thể lực và thuộc tính công kích max, chỉ có Hạng Liên không phải thực hoàn mỹ, không có thêm dòng giới hạn máu cao nhất, chính là thêm 160 điểm thể cùng 158 điểm băng công kích, đã là tốt lắm tốt lắm ...

Tô Bắc Bằng có điểm kích động, thậm chí muốn ngất xỉu luôn. Sau đó lại nhìn thấy Thư Hiệp giao dịch tới một tấm ngân phiếu 5000 kim nguyên bảo, cậu thiếu chút nữa đã hộc ra máu...

Phụ cận [Thư Hiệp] Lão bà, vào tiền trang đi ta đổi thêm phiếu nguyên bảo đưa cho người.

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Ách

~Giao dịch nguyên bảo đến tay cũng phải mỏi, Tô Bắc Bằng áp ứng hỏi.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Còn bao lâu nữa a?

Đội ngũ [Thư Hiệp] Ách, vẫn còn nhiều lắm .

Tô Bắc Bằng mắt trợn trắng, tiếp tục giao dịch, kích vào phiếu nguyên bảo, giao dịch, kích vào phiếu nguyên bảo... tay của cậu sắp gãy rồi a.

Khi cậu sắp chịu không nổi thì Thư Hiệp rút cục nói.

Đội ngũ [Thư Hiệp] Muốn ép full ngọc 7 hay là ngọc 6677 đều do người quyết định.

(*Đập bàn*, ta cũng muốn có Đại thần bao dưỡng full 7 nha~)

Nhìn thấy trong tay nải kim nguyên bảo thật nhiều thật nhiều chữ số, trong lòng Tô Bắc Bằng sắp phun ra lửa... CMN sao lại có nhiều tiền như vậy chứ?

Tô Bắc Bằng nghĩ nghĩ, vẫn là cảm thấy có chút không thỏa đáng.

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Có phải quá khoa trương hay không? Ta cảm thấy acc ta đã trở thành acc đại gia rồi hay sao ấy?(?)

Phụ cận [Thư Hiệp]... Người nên nhớ kỹ chồng người là ai.

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Cút! Full 5 là tốt rồi? Full 7 hoặc là 6677 thực quá kiêu ngạo .

Quan trọng là ..., sau khi cắt đứt quan hệ với Thư Hiệp ...chắc là cậu có thể bồi thường ít một chút a?

Phụ cận [Thư Hiệp] không được, người là người đứng đầu một bang, đại biểu cho cả bang phái của chúng ta, đi ra ngoài như vậy rất là dọa người a. Sau này người trong bang chúng ta cũng sẽ full 4 5 hết.

Nói cách khác, đây chẳng phải là đang thực hiện lời nói lúc trước anh nói rằng sẽ chiếu cố hết tất cả các tiểu hào trong bang đó sao? Được rồi, vậy không cần do dự .

Phụ cận [Thư Hiệp] Còn thiếu một trân thú phụ thể, ần... Hôm nào xem xét sau. Hiện tại người ép ngọc trước đi.

Tô Bắc Bằng mềm lòng —— kia không phải là tiền của mình. Vì thế bắt đầu hăng máu, mua phù hợp thành bảo thạch cao cấp, phù khắc bảo thạch cao cấp, đến phù khảm bảo thạch cao cấp tương ứng, còn có một đồng ngọc băng công kích cấp 6. Sau khi mua đầy cả tay nải ...

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Mỗi cái trang bị thì ép cái dạng ngọc gì ta cũng không biết a.

Phụ cận [Thư Hiệp] Ách...Được rồi, hiện tại cũng đã muộn . Người đi ngủ đi, ta sẽ vào acc người giúp người ép.

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Ần. Ngày mai... người online lúc mấy giờ?

Lăng Quân Diệu nở nụ cười, tiểu bạch thổ hện trước thời gian với mình , có tiến bộ.

Phụ cận [Thư Hiệp]nếu không, vì phụ đem số điện thoại di động cho người? Người muốn tìm vì phụ lúc nào thì gọi , ta sẽ luôn luôn có mặt khi người cần.

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Được đằng chân lân đằng đầu, người đến tốt cùng còn có thể vô sỉ đến mức nào nữa? ! Chúc ngủ ngon !

Nhìn thấy tin tức hân logout, Lăng Quân Diệu cười khổ lắc đầu. Sao lại dễ dàng xù lông như vậy chứ? Chắc... Còn cần khoảng bao lâu nữa mới bắt được cậu đến tay?

Đương nhiên, Tô Bắc Bằng lại một lần nữa mặt đỏ sung huyết. Cậu phát hiện, Thư Hiệp luôn luôn dùng lời ngon tiếng ngọt để làm cho cậu bối rối. Cậu vừa tắm, trong đầu vừa hiện lên những lời ‘Ta luôn xuất hiện mỗi khi người cần’, càng nghĩ càng... mừng thầm, càng nghĩ càng... bất an. (sao lại là mừng thầm?)

Không ngờ Thư Hiệp có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu .

Vì không để cho mình miên man suy nghĩ, cũng vì muốn làm cho hai má nóng bỏng hạ nhiệt độ xuống, cậu quyết định !! Đi tắm. Vì thế, nhất quyết khiêng cả thùng nước lạnh đổ từ đỉnh đầu đổ xuống, lạnh đến run cả người. Cuối mùa thu , CMN thật sự lạnh quá. Bất quá mặt giống như không thể hạ nhiệt độ ...

※

Hành động đối xử ác độc với đồng tiền bắt đầu. Hệ thống nhảy hàng loạt thông báo —— [Nhẹ cười nghiêng thế gian] khinh thường ngọc cấp 6, hợp thành một viên Lam tinh thạch cấp 7, rồi lại hợp thêm ngọc thể lực Hồng bảo thạch cấp 7...

Vì thế, dĩ nhiên sẽ có người cảm thán trên kênh thể giới.

Thế giới [Thăm thẳm thăm a]Hân, nếu không phải Đại tiểu thư nhà giàu thì cũng là nhân tình được Đại gia bao dưỡng.

Thế giới [Meo meo cái meo]Người nói đúng, hân chính là tên nhân yêu được Thư Hiệp đại thần nuôi dưỡng!! Quá ghê tởm, có thể lừa nhiều tiền như vậy để mua nhiều trang bị cao cấp và ngọc cấp 7, thật không biết xấu hổ a.

Thế giới [Ta yêu người người đừng rời bỏ]không biết rõ ràng thì đừng có mà ăn nói lung tung, không lẽ không nói ra mấy lời khó nghe đó thì các người không thể chịu nổi à.

...

Loa [Tiểu Ái Muội]Phi!! Nhân yêu chết tiệt đáng ghê tởm, đừng tưởng rằng người lên đồ lên ngọc thì ta không thể làm gì người, bản nhân theo đùa chết người.

Loa [Tiểu bảo bối]A, chồng hảo bạo, bất quá người ta rất thích.đùa chết nhân yêu.

Loa [Mộc tử mộc]... Sao ta lại có cảm giác hình như hai kẻ kia không phải sinh vật địa cầu? So với shi* cầu còn làm cho người ta ghê tởm hơn.

Loa [Thư Hiệp]Chó điên nhà ai đang cắn loạn? Có muốn ta đánh cho tàn đời luôn không!

Đại thần nói chuyện, ai còn dám hó hé tiếng nào? Chờ sau khi giúp Nhẹ cười chuẩn bị cho tốt trang bị ép full ngọc vào, Thư Hiệp nghĩ nghĩ, vẫn là phải cho Tiểu Ái Muội và Tiểu bảo bối nhìn cho rõ nhan sắc.

Khóe miệng bất giác nâng lên một nụ cười lạnh, mở ra chương trình hack đã lâu không chạm đến. Ban đầu anh ở đại học chọn môn học khoa học kỹ thuật vì tính, cũng không phải là học bình thường. Sau khi tìm hiểu kỹ, quyết đoán xâm lấn sang lĩnh vực hack...

Đáng thương Tiểu Ái Muội, Tiểu bảo bối còn không biết chuyện gì xảy ra, tự dưng quay mắt một cái màn hình máy tính bỗng xanh lè. Trắng rồi lại xanh rồi trắng rồi xanh rồi đen rồi về xanh ... Rồi đơ luôn cả máy. Bất đắc dĩ, hai người chỉ biết gọi điện thoại tố khổ cho nhau, biết được gặp phải tình huống giống nhau, trong lòng đối với đối phương thương tiếc yêu thương càng sâu, vì thế ước hẹn đi tiệm Internet chơi. Còn cái máy tính ở nhà, thì quyết đoán đem đi sửa.

Thư Hiệp hack acc bọn hân xong, nhìn vào, thì tài sản cũng có nhiều lắm. Mở cái tiểu hào, đem toàn bộ gia sản của hai người này qua hết rồi mới logout.

Đồng thời, anh hạ lệnh truy sát.

Loa [Thư Hiệp] Treo giải thưởng, giết Tiểu Ái Muội Tiểu bảo bối một lần, có hình ảnh chứng thực thì đem đến đây lĩnh 100J.

Ha ha, lần này Tiểu Ái Muội Tiểu bảo bối thật sự là ngày tàn đã đến .

Bang phái [Say ‘Triền miên]Ta chính là sư phụ của nhóm bọn hần, Ai~... Thư Hiệp thật sự là càng ngày càng quá mức !

Bang phái [Phiêu Vũ] Là ta làm phiền hà mọi người.

Bang phái [Dương mị mị] không có chuyện gì đâu Nhị Vũ, nhân yếu kia cũng sẽ có một ngày gặp báo ứng thôi.

Bang phái [Say ‘Gần nhau]Đúng vậy a, chúng ta không vội, từ từ sẽ đến.

P/S 2: Đọc xong biết khăn giấy dùng làm gì chưa? Chùi nước miếng đó

27. Chương 27: Tiệm Nhân Là Để Dành Ngược (hạ)

Tiểu Ái Muội cùng Tiểu bảo bối sau khi đến tiệm Internet, mở máy thì liền vào game Thiên Long, kết quả vừa qua thời gian bảo hộ liền trực tiếp bị miếu sát . Hai người song song tự tử về Mạnh Bà uống canh.

“Kháo, những người này bị bệnh hay cái gì đây?” Tiểu Ái Muội tức giận đập bàn cái rầm. Đây là nơi giải trí nơi công cộng, cho nên trong tiệm Internet có một vài ánh mắt nhìn hần không hài lòng.

“Uy... Cậu kiểm chế chút đi, đây cũng không phải là ở nhà của mình.” Tiểu bảo bối tóm lấy y phục của hần, ý bảo hần nhìn xem chung quanh. Thói quen xấu luôn sửa không được, thật làm cho người ta phiền não.

Tiểu Ái Muội không cam lòng hừ một tiếng, điều khiển lên nhân vật đi đến lô đài Lạc Dương, rồi khó hiểu mở tay nài ra xem sao không đủ tiền mà hồi máu.”What? Tôi mới vừa mua viên Hồng bảo thạch cấp 5 mà?” Hần nhớ rõ hần không có cất trong thương khố a. Tiếp tục nhìn kỹ... Mấy ngàn kim nguyên bảo cũng không còn?

“Làm sao vậy?”

“Viên Hồng bảo thạch cấp 5 của ta không thấy!” Thanh âm có phần hoảng hốt, Tiểu Ái Muội vội vàng trở lại NPC kho hàng xem, kết quả... Bên trong chỉ để lại có một cái sơ cấp bảo thạch hợp thành phù, không còn cái gì khác. “Móa, acc của tôi bị hack!” Lúc này thì hần trực tiếp đập mạnh vào bàn phím .

Người quản lý tiệm Inetnet đi đến nói với bọn hần với thái độ không được tốt lắm, “Chú em, bàn phím này nếu như làm hư sẽ phải bồi thường.”

“Mẹ kiếp, phá hư một cái bàn phím, lão tử không lẽ không đền nổi? Cút đi!” Tiểu Ái Muội hung hăng đẩy tay quản lý một phen, đối phương lão đảo thiếu chút nữa chật vật ngã sấp xuống. Lúc này cái nhàu nhàu thu hút một đám ánh mắt tò mò.

Tay quản lý cũng không phải người dễ nhẫn nhịn, “Muốn ăn đòn phải không? Tao sẽ cho mày như ý!” Mới vừa nâng lên nắm tay muốn đánh tới, thì Tiểu bảo bối liền hét lên:

“A... Vàng của tôi, sách kỹ năng trân thú của tôi, ngọc của tôi, kim nguyên bảo của tôi! ! ! Đều bị trộm !”

Tiểu Ái Muội nghe vậy chạy đến trước màn hình của hần nhìn nhìn, quả nhiên cũng bị trộm ...

Thấy tất cả mọi người hướng bên này chăm chú nhìn, tay quản lý cũng không tiện đánh nhau, đành phải bỏ qua đi ra trước. Cái bọn trẻ trâu không có gia giáo này, thật khiến cho người ta không ưa nổi.

Khung nói chuyện phiếm:

[Phiêu Vũ]Đồ đệ, các người mấy ngày nay chớ ra khỏi thành .

[Tiểu Ái Muội]? ?

[Phiêu Vũ]Thư Hiệp vừa hạ lệnh truy sát các người.

[Tiểu Ái Muội]Mie! Thực CMN xui xẻo, acc bị hack , còn bị đuổi giết!

[Phiêu Vũ]Người bị hack acc sao? !

[Tiểu Ái Muội]Lão bà của ta cũng bị hack !

[Phiêu Vũ]Sao lại thế này?

[Tiểu Ái Muội]Quý tha ma bắt! Thực phiền CMN.

Loa [Tiểu Ái Muội]Aaaah~, cái tên rác rưởi nào hack acc của ta, có dũng khí đi ra cùng gia gia của người đờn đả độc đấu nè!

Tiểu Ái Muội nạp thêm mấy trăm đồng, chuẩn bị đều dùng tất cả để xoát loa mắng chửi người.

Loa [Tiểu bảo bối]Hack acc đều đi chết đi! !

Loa [Tiểu Ái Muội]Muốn giết ta cùng lão bà của ta? Có bản lĩnh đừng làm tay sai cho Thư Hiệp a! Đem vứt đi hết tôn nghiêm, vì kia 100J mà nhân cách cũng không cần sao? Thật giống như kỹ nữ bán X.

Loa [Chiến Ý Phi Dương]Giết người là đã tôn trọng người lắm rồi, đừng được tiện nghi còn khoe mẽ, chẳng khác nào khỉ cưỡi quần nhảy múa.

Loa [Cầu bạo]Moa ha ha ha...Còn bị hack acc sao? Đây gọi là báo ứng a, cho chừa cái tật hung hăng càn quấy. Xứng đáng! Em trai hacker, tỷ yêu người chết mất.

Loa [Tiểu Ái Muội]Cái con Cầu bạo thiếu trai XXX , người cút sang một bên đi mà tâm hoan đi.

Tiểu Ái Muội mới vừa nói xong, Cầu ái liền kích vào báo cáo. Phốc... GM thật là nhanh chóng, không đến vài giây liền phát ra tin tức Tiểu Ái Muội bị cấm nói.

Loa [Cầu ái]! Cái này gọi là gì nhỉ? Dưa chuột có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung?

Loa [Thư Hiệp]Tiểu Ái Muội, Tiểu bảo bối, chân trời góc biển này là thiên hạ của ta. Đừng làm cho ta phải nói lại một lần nữa.

...

Terminator đại thần lên loa thật uy vũ. Toàn bộ thế giới tự giác im lặng .

Tiểu Ái Muội cùng Tiểu bảo bối nhàm chán trong thành đi lang thang, đi vài cái phó bản, bởi vì cấp bậc thấp, quan hệ bằng hữu lại không tốt, tìm mãi mà không có đội ngũ để đi, ra khỏi thành thì lại bị đuổi giết. Chỉ có thể ở bốn thành Đại Lý, Lạc Dương, Tô Châu, Lâu Lan đi lang thang, chán đến mức muốn bùng nổ. Con tức này bọn hắn đều nuốt không trôi, nhất định phải báo thù!

Cuối cùng chỉ có thể bắt đắc dĩ logout về nhà.

※

Tô Bắc Bằng đang ngồi cắn bút làm bài tập, nhìn nhìn ngó ngó cái laptop, tay ngứa ngáy mà lòng cũng ngứa ngáy nhưng vẫn cố nhịn, nếu mà mở máy lên thì lại không thể dứt ra. Cậu có chút xiu xiu hối hận, nếu cậu lấy số điện thoại của Thư Hiệp, có thể gửi một cái tin nhắn nói cho anh biết mấy ngày tới cậu không online được , CMN ai bảo lúc đó anh lại đi trêu trọc cậu, trêu cái em gái anh ta. Hừm!!!

Không biết liệu Thư Hiệp có vì cậu không online mà không vui không? Hửn, anh tặc vui hay không liên quan rắm gì đến lão tử? !

Lắc lắc đầu, Tô Bắc Bằng cố gắng tập trung tinh thần.

‘Em là tâm can bảo bối của anh, yêu em yêu đến không đường cùng,cả đời này, đều không hối hận...’

Chuông điện thoại di động vang lên, nhìn thấy màn hình biểu hiện chính là hai chữ ‘Ma ma’, trong lòng Tô Bắc Bằng có chút run rẩy, một cổ chua xót trào lên.

“Alo... ? Ma ma?” Thanh âm cậu không hiểu sao có điểm khàn khàn.

“Bằng tử...”

Giọng ma ma mang theo một ít mỏi mệt, làm Tô Bắc Bằng vô cùng nghi hoặc, “Làm sao vậy?”

“Àh... Chính là hỏi một chút, con ở trường học có khỏe không?”

“Hoàn hảo...” Tô Bắc Bằng nhất thời cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, rất là khó chịu. Ma ma không hề quên cậu, hay là không thể nào quên cậu?

“Àh, có chuyện gì này mami muốn nói cho con nghe. Mẹ... Ba của con, mẹ...”

Loáng thoáng truyền đến tiếng nước nở, Tô Bắc Bằng luống cuống, ma ma đang tốt lành như thế nào lại khác?” Mẹ, người làm sao vậy? Sao lại khác?”

“Bằng tử a, con có thể hay không... mượn ai đó tiền a “

“Vay tiền?” Tô Bắc Bằng đầu đầy mờ mịt, khi nào thì nhà bọn họ cần vay tiền vậy?

“A... Không phải, ma ma chính là rất nhớ con. Không có chuyện gì... Con liền hảo hảo ở trong trường học học tập đi. A, ma ma gác máy.”

“Alo, alo? !” Không đợi Tô Bắc Bằng hỏi, mẹ cậu đã dập máy, chỉ để lại thanh âm tút tút tút của điện thoại...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng là nói tới vay tiền, sao lại thành nói nhớ mình? Còn có, mama vừa mới nhắc tới ba ba... Lại là vì sao?

Càng nghĩ càng hoảng càng gấp, tùy tiện thu thập chút đồ đạc, cậu kéo rương hành lý chạy nhanh. Vừa xuống thang lầu liền nhìn thấy Nghiêm Vĩ Hững, vội vàng giải thích, “Nghiêm Vĩ Hững, giúp tôi xin phép chủ nhiệm, nói nhà của tôi có việc gấp.”

“Chuyện gì a? Có muốn tôi cùng trở về với cậu hay không?” Nghiêm Vĩ Hững nhíu mày nhìn thấy cậu chạy xa, cũng không nghe thấy đối phương trả lời lại. Có chút mất mát, hắn nhìn về hướng Tô Bắc Bằng biến mất, trong mắt nhiễm lên một ít ảm đạm.

Từ trường học về nhà tuy rằng không phải quá xa, chỉ mất tầm ba giờ, chính là trong lòng lo lắng làm cậu sinh ra ảo giác, cảm giác ngồi trên xe thật lâu thật lâu mà vẫn chưa tới. Cậu thường xuyên kiểm tra đồng hồ mới phát hiện, thời gian chỉ mới nhích đi một chút mà thôi.

Khi sắc trời tối xuống, cuối cùng đã tới nơi. Nhà cậu vì thích phong cảnh đẹp nên mới chọn xây nhà ở địa phương hẻo lánh như vậy. Taxi cũng không chịu đi đến chỗ ngoại ô hẻo lánh, bắt đắ dĩ Tô Bắc Bằng phải chạy bộ trở về.

Chân đã có cảm giác tê dại mỗi mệt, thế mà cậu vẫn nhìn không thấy ngôi nhà quen thuộc cần đến. Tô Bắc Bằng càng thêm lo lắng bất an, sợ rằng mình có thể trễ một bước, liền sẽ phát sinh sự việc không thể挽回.

“A! ! Con mẹ nó, đau đau đau...” Tô Bắc Bằng không chú ý dưới chân, vấp phải một cái gì đó, té một cái oạch trên đất, cảm giác đau đến tê dại. Chống đỡ đứng người dậy nhìn lại thiếu chút nữa bị dọa đến ngất đi. CMN, thật sự là không hay ho chút nào, về nhà một chuyến mà có thể nhìn thấy thi thể bị bỏ ngoài đường..

Đó là khối xác của một cô gái, cánh tay phải loang lổ vết máu đã khô, trong tay còn nắm lấy một cây súng. Tô Bắc Bằng phát hiện, ***g ngực của cô ấy hình như còn phập phồng? Cậu nghi hoặc đi lên trước, nhìn thấy cô gái này thật xinh đẹp! Cho dù tóc tai hỗn loạn lại kèm thêm khuôn mặt tái nhợt vẫn không che khuất được nét hồn nhiên thiên thành, khí chất lạnh mỹ. Đúng vậy, chính là lạnh, đây là cảm giác đầu tiên của Tô Bắc Bằng.

Hướng mũi cô gái dò xét một chút, quả nhiên có ít hơi thở mỏng manh.

Cậu rối rắm nhíu mi, đã sắp về đến nhà, nhưng mà đem cô để ở chỗ này... Cô ấy khẳng định sống không quá ngày mai, nhìn xem máu tươi kia đã nhuộm đỏ cả nền cỏ là biết. Nhưng... không nhanh chóng chạy về nhà, vạn nhất thực phát sinh chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?

Quên đi, muốn cậu đem một người còn sống vứt bỏ ở chỗ này, để cô tự sinh tự diệt, cậu thật sự không làm được.

Cậu lấy tất cả tiền bạc trong hành lý ra, xong đem hành lý bỏ ở nơi này, tận lực không đụng tới miệng vết thương cô gái, quăng khẩu súng của cô ra xa. Cô gái này có lẽ không phải người thường, sao mà lại bị thương? Nhìn về cánh tay phải bị thương của cô ấy, là vết thương thật sâu—— bị súng bắn? !

Để tránh cho phiền toái, Tô Bắc Bằng quyết định đem cô đưa đi phòng khám tư nhân.

※

Trong trò chơi, Thư Hiệp ở Lôi đài nhằm chán ngán người. Nhẹ cười đã hai ngày không lên, anh một mực đợi, chính là đều không có kết quả. Thở dài thật sâu, Lăng Quân Diệu vừa định logout, liền chứng kiến Tiểu Ái Muội lại phát loa hung hăng càn quấy.

Loa [Tiểu Ái Muội] Nhẹ cười nghiêng thế gian, người có gan thì ra đây, gia gia của người hiện tại chờ không nổi nữa.

Loa [Tiểu Ái Muội] Nhưng mà Thư Hiệp không thể nào một mực bên cạnh người, người chờ, đôi ta không online thì thôi, nhưng ta cùng lão bà của ta chỉ cần online liền tìm cơ hội giết người!

Lúc này thật sự đụng đến nỗi đau của Lăng Quân Diệu, vốn cũng bởi vì Nhẹ cười mặc danh kỳ diệu biến mất hai ngày mà cảm thấy khó chịu, hiện tại rốt cục có địa phương phát tiết.

Bang phái [Mộc tử mộc] Theo ta điều tra từ bằng hữu trong bang Hồi Ưc nói... Tiểu Ái Muội cùng Tiểu bảo bối chuẩn bị biến mất vài ngày, trốn tránh đầu sóng ngọn gió.

Bang phái [Nhan tịch] sách, hai người này càn bả...

Bang phái [Chiến Ý Phi Dương] Trừ phi bọn hắn bỏ server này đi, bằng không lão đại sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ.

Bang phái [Sô-đa bính] Hai người bọn họ hiện tại... đập thêm ngọc cũng không phải đối thủ chị dâu nữa rồi?

Bang phái [Cầu ái] Báo cáo... Ta tiếp tục đổi mấy món đồ chế, ép thêm vài viên ngọc cao cấp, Tiểu Ái Muội cũng đánh không lại ta.

...

Lăng Quân Diệu lại dùng kỹ thuật hack, sau khi đem đổi đi số tài khoản của bọn hắn thì online. Xin xóa acc, xác nhận, động tác liền mạch lưu loát. Biến mất vài ngày? Miễn, vẫn là hoàn toàn biến mất thì tốt hơn.

28. Chương 28: Tin Dữ Và Vận May

Có lẽ ông trời vẫn còn thương xót mà chiếu cố Tiểu Bằng Tử, khi bé sắp không biết rõ tình hình gì mà bị đem vào cô nhi viện thì Tô Bình dắt vợ tới bệnh viện, hỏi phòng bệnh của Tô Bắc Bằng, đi đón Tiểu Bằng Tử.

Nhìn thấy ba ba ma ma, Tiểu Bằng Tử không biết vì vui mừng quá độ hay vì lý do gì, mà nước mắt lúc này liền ào ào chảy ra. Tô Bình coi thường ánh mắt phẫn nộ của Lâm hộ sĩ, trực tiếp mang Tô Bắc Bằng đi. Nhìn thấy Tiểu Bằng Tử bộ dáng ngây thơ đại khờ, trước rời đi khi vẫn không quên mỉm cười sáng lạn cúi đầu chào với cô, Lâm hộ sĩ cố kìm nén lại một cổ chua xót đang dâng lên trong lòng.

“Tiên sinh? Tiên sinh?”

Một thanh âm ngọt ngào vang lên bên tai, thân thể bị ai đó lắc lắc, Tô Bắc Bằng mở mắt đầy sương mù, che che ánh sáng, hít thở sâu một hơi, lại là cái không khí đầy hương vị tiêu độc gay mũi. Bất quá đôi mắt có chút ẽ ẩm ướt khó chịu. Nhìn ra phía ngoài thấy sắc trời đã rạng rỡ... Trời mau sáng quá vậy?

Y tá trẻ tuổi nhìn thấy nam sinh sách sẽ thanh tú, trên mặt cậu còn có lưu lại dấu vết nước mắt làm cho tâm hồn thiếu nữ của y tá hâm mộ —— bạn gái của cậu khẳng định thực hạnh phúc, có thể để cho cậu lo lắng đến rơi lệ.”Bạn gái của cậu đã vượt qua kỳ nguy hiểm, có thể vào phòng thăm bệnh, hiện tại đi làm thủ tục đi.”

Tô Bắc Bằng , cậu và cô gái khí chất lạnh lùng không tầm thường kia rõ ràng không cùng một cấp bậc, như thế nào mà bị ngộ nhận là người yêu? Cười khổ, lên nói tiếng cảm ơn, đi đến phòng của bác sĩ chuẩn trị.

Bác sĩ Hoàng cũng chính là chủ của phòng khám này, sắc mặt có điểm ngưng trọng nhìn Tô Bắc Bằng, “Bạn gái của cậu có thể đã chọc phải người rất hiếm ác, trên cánh tay cô ấy trái trúng một viên đạn, có thể là do chính cô ấy hoặc có người giúp cô móc viên đạn ra, làm cho mất máu quá nhiều, chậm thêm vài phút liền không cứu chữa được nữa. Hai người phải chú ý nhiều đó.”

Tô Bắc Bằng hiện tại bắt đầu cảm thấy may mắn chính mình đúng lúc đem cô ấy đến đây, “Cảm ơn bác sĩ.” Cầm hóa đơn, vừa nhìn vào là cậu cũng muốn hôn mê theo cô gái luôn. Tới hơn một vạn Nhưng mà nếu đi bệnh viện lớn, sợ là hơn vài lần số tiền này a.

Bác sĩ Hoàng liếc mắt đánh giá cậu một chút, mỉm cười nói, “Tôi xem cậu hẳn còn là một sinh viên đi, tiền thuốc men không cần lo lắng, cậu có thể chậm rãi trả khoản cũng không sao.”

Tô Bắc Bằng đỏ hết cả mặt, “Không... Không có việc gì. Phí phẫu thuật cùng tiền thuốc men của bác đã rất là rẻ rồi. Hơn nữa, phòng khám của bác cũng cần tiền để duy trì a.” Cùng lắm mượn trước ba mẹ trả trước số tiền này vậy.

Bác sĩ Hoàng mỉm cười gật gật đầu.

Cô gái vẫn còn hôn mê bất tỉnh, xem tình hình này năm ba ngày nữa cũng chưa chắc là sẽ tỉnh lại. Nhưng là trong nhà... Tô Bắc Bằng thật sự không yên lòng, đành phải đem số điện thoại của mình viết ra, đưa cho y tá đã chiếu cố cô gái kia, “Tiểu thư, phiền toái chị. Nếu cô ấy tỉnh thỉnh gọi điện thoại cho tôi, nhà của tôi còn có chút việc gấp. Nhờ chị giúp giùm .”

“Hảo.” Một tiểu suất ca dùng ánh mắt long lanh như thể nhìn cô gái trẻ như thế nào mà có thể chịu đựng được? Sau khi nhận được sự đáp ứng, Tô Bắc Bằng tùy tiện mua mấy cái bánh bao ăn cho no, rồi tiến về phương hướng nhà cậu chạy băng băng.

Cũng có thể đoán được, hành lý của cậu không có mang theo chắc đã bị nhặt đi mất rồi. Chẳng qua vết máu nữ nhân kia lưu lại vẫn còn tồn tại.

Nhìn thấy kiến trúc quen thuộc trước mắt, có mấy người bịt mặt lén lút vòng quanh nhà. Thật là kỳ quái ... Tô Bắc Bằng không khỏi tim đập rộn lên, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh... Có một loại trực giác —— nguy hiểm!

Càng nguy hiểm cậu lại càng bất an —— ba ba ma ma làm sao bây giờ? Em trai làm sao bây giờ? Không hề lo ngại cho bản thân, xông lên trước, tay còn chưa kịp đụng tới cửa, sau ột đã bị một vật lạnh ngắt đặt vào. Nghiêng qua liếc mắt một cái... Tìm Tô Bắc Bằng càng thối lại e rằng so với hồi nãy còn kịch liệt hơn... Không ngờ là súng. Cậu hai ngày này đúng là rất có duyên với súng? !

“Mày là ai?”

Người cầm súng ngữ khí không tốt.

“Tô Bắc Bằng.” Tuy rằng trong lòng sợ muốn chết, nhưng mà Tô Bắc Bằng sau khi gian nan nuốt ngụm nước miếng, giả bộ trấn định.

“Xem ra mày chính là con trai lớn mà Trần Ngọc Phượng nói đến . Vào đi thôi.” Người cầm súng ngữ khí lộ vẻ âm hàn ...

Mở cửa đi vào, Trần Ngọc Phượng – mẹ của Tô Bắc Bằng đang ôm em trai Tô Hữu ở trong lòng khóc đến nước mắt rơi như mưa.

“Mẹ...” Chuyện cho tới bây giờ, trong lòng Tô Bắc Bằng muốn an ủi mình rằng không phát sinh chuyện gì nhưng mà không thể nữa rồi. Nếu thật không có việc gì, trong nhà tại sao có thể có người bịt mắt cầm theo súng? Mẹ như thế nào sẽ khóc đến đau xót muốn chết như thế?

“Anh hai.” Nhìn thấy Tô Bắc Bằng xuất hiện, Tô Hữu chạy lên trước ôm mặt của cậu cọ cọ cọ, “Em rất nhớ anh nha. Đã lâu như vậy không về nhà. Ôm một cái.”

Tô Bắc Bằng mỉm cười ôm lấy em trai, vừa định lên tiếng hỏi sự tình đầu đuôi, Trần Ngọc Phượng lại đi trước mặt lạnh lùng thẳng thắn Tô Bắc Bằng “Làm sao mà con lại không nghe lời? Ta không phải bảo con ở trường học lo mà học tập sao? ! Trở về làm cái gì?”

Tô Bắc Bằng ướm hốc mắt, khàn khàn lên tiếng nói, “Mẹ... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Ngọc Phượng sâu kín thở dài, xem mặt tiều tụy, không chịu đựng nổi càng ứa nước mắt.”Vốn trong nhà còn tốt lành, chính là ba ba của con lại say mê sắc đẹp, ngàn vàng mua nụ cười mỹ nhân cũng coi như xong, chính là bị sắc đẹp quyến rũ trúng nhảm mỹ nhân kế ... Ô ô, công ty phá sản, ông ấy không cam lòng muốn thay đổi. Ngay cả căn nhà và tài sản tích tụ đều cầm đi đánh bài, lúc đầu là đánh đầu thắng đó, ai biết ông ấy lại càng cược lớn hơn nữa, cuối cùng lỗ vốn coi như xong, còn thiếu người ta một món nợ lớn hơn năm trăm vạn... Haiz~~...”

Tới năm trăm vạn? ! Nếu nhà còn như trước kia, trong nhà muốn chi ra hơn năm trăm vạn là rất dễ dàng, chính là công ty đã phá sản. Chẳng thể trách, chẳng thể trách mẹ trong gọi điện thoại có nhắc tới vay tiền...

“Hiện tại chủ nợ tìm tới cửa, đem ba ba con bắt đi, Ô ... Còn phái những người này mỗi ngày canh giữ ở cửa nhà, mẹ đi ra cửa vay tiền đều sẽ đi theo, chính là sợ chúng ta chạy trốn. Mẹ đưa Hữu Hữu đến trường cũng đi theo. Trong nhà khế ước nhà đất, xe đều đã đem đi cầm, bây giờ không còn gì. Mẹ đã tuyệt vọng... Ô ô, lúc trước quả thật có suy nghĩ qua, muốn tìm con giúp vay tiền, nhưng mẹ nghĩ nhà của chúng ta nếu đều chết, ít nhất còn con còn sống. Cho nên muốn con ở lại trường hảo hảo mà sống, kết quả...”

Tô Bắc Bằng kiên cường chịu đựng không rơi nước mắt, tiến lên ôm lấy mẹ, “Mẹ... Nếu mọi người đều chết, mẹ có gì để lại một mình con, còn mặt mũi gì mà con sống? Con là con của Tô gia, xảy ra chuyện lớn như vậy, con có quyền lợi biết sự thật! Hơn năm trăm vạn cũng không phải cái số tiền nhỏ, chính là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, sẽ có biện pháp mà.” Kiếp nạn thấy chân tình, có lẽ những lời này không phải không có lý. Sau khi xảy ra sự cố, mẹ không có quên chính mình, điều này làm cho cậu cho dù hăm sâu trong nhà tù đều ngọt như đường.

Cậu an ủi “Đừng lo lắng, hết thấy đều sẽ qua. Chỉ cần chúng ta trong lòng luôn xem nhau là người một nhà.”

Trần Ngọc Phượng cầm chặt tay của Tô Bắc Bằng, nhẹ nhàng gật đầu. Hi vọng ông trời có thể mở mắt, khiến cho bọn họ vượt qua một kiếp này, Bằng Tử cùng tiểu nhi tử Tô Hữu của bà vẫn còn nhỏ, sao có thể làm cho bọn họ sớm như vậy liền rời đi nhân thế? Có lẽ Bằng Bằng còn chưa kịp yêu đương, chưa cùng con gái người ta nắm tay, ông trời, tìm người làm bằng gì a~~ thật tàn nhẫn? ! Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đáng yêu của Tô Hữu, Trần Ngọc Phượng lòng lại càng như đao cắt.

Trần Ngọc Phượng mỗi ngày ra bên ngoài chạy tiền, tìm mấy tỷ muối trước kia hay đánh bài chung, họ hàng của Tô gia, bằng hữu của ông Tô Bình, kết quả gom đến gom đi ngay cả mười vạn đều không có... Khiến người khác thất vọng đau khổ chính là thân thích, mỗi người đều là mặt lạnh mà nhìn, lúc cho vay tiền còn đặc biệt không tình nguyện.

Lòng người thật là bạc bẽo. Trần Ngọc Phượng càng thêm thương tâm tuyệt vọng.

Tô Bắc Bằng tuy rằng trong lòng hoảng loạn, chính là mặt ngoài vẫn cố gắng trấn định —— cậu bây giờ là nam nhân lớn nhất Tô gia, cậu muốn vực dậy gia đình này!

Ngày bất tri bất giác đã qua năm ngày, Trần Ngọc Phượng khuôn mặt càng thêm tiều tụy không chịu nổi, giống như đã già đi rất nhiều.

Chỉ còn lại thời gian nửa tháng, hơn năm trăm vạn... Trước kia ba mẹ mua cho laptop kia hẳn là bán được mấy chục vạn, chính là cũng giải quyết không được sự tình khẩn cấp này. Nghiêm Vĩ Hứng, Cừu Thiên Ngọc? Theo cậu biết hai người này cũng không phải thực giàu có. Tô Bắc Bằng cười khổ, mà kể cả người ta thực giàu có, dựa vào cái gì phải giúp cậu? Cậu có quan hệ gì với họ chứ?

Cậu phát hiện, nguyên lai cậu có bằng hữu quen thân lại ít như vậy.

P/S: Vì lí do chương này quá dài nên cắt ra làm 2 phần edit cho đỡ ngắn. Nhưng lí do quan trọng hơn là chương sau có tình tiết rất kích thích nha, nên người ta cắt bỏ ghét!

Bệnh viện Kiến Dân, phòng 308. Một nam nhân cao ngất mặc âu phục màu đen đứng ở trước giường Lãnh Phỉ Hạnh, “Đại tỷ, những tư liệu mà chíchần đều nằm trong này.” Hắn cung kính lễ độ đem một xấp tài liệu đưa cho Lãnh Phỉ Hạnh nằm ở trên giường bệnh.

Mặc dù bị thương chưa khỏi, sắc mặt có điểm tái nhợt, lại làm cho cô tăng thêm vài phần lãnh mỹ, có chút làm người run sợ, lại có chút mỉa mai.

Tô Bắc Bằng, sinh viên trường đại học S, hệ tài chính, từng là một cô nhi sau được Tô Bình nhận nuôi...

Nguyên lai, cậu cũng là cô nhi...

Tô Bình? Chính là cái nam nhân hơn mười ngày trước đăng báo công ty phá sản?

Thấy Lãnh Phỉ Hạnh đem tư liệu nhìn chăm chú, nam nhân tiếp tục báo cáo, “Tô Bình, cũng chính là phụ thân Tô Bắc Bằng bởi vì công ty phá sản, đem tài sản tích tụ trong nhà đều cầm đi đánh bạc, không có thắng ngược lại thiếu nợ hơn năm trăm vạn. Hiện tại Ô lão đại cho người canh giữ ở nhà bọn họ, kỳ hạn đại khái còn có mười ba ngày. Đại tỷ, muốn hay không... Giúp bọn nhà họ trả món nợ này?”

Lãnh Phỉ Hạnh lãnh liếc mắt trừng hắn một cái, “Tiền của ta mà để dùng nuôi đàn chuột họ Ô à? Hừ... Đầu óc mày có phải bị cửa kẹp hay không?”

Nam nhân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, “Vây...”

“Nên làm như thế nào, mày còn không biết? Nuôi mày phí cơm!” Lãnh Phỉ Hạnh dùng ngữ khí thực bình thản nói chuyện nhưng khí thế áp đảo kia lại làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

“Dạ dạ vâng, đại tỷ xin chờ lo lắng. Em biết làm như thế nào, xin cứ an tâm dưỡng thương.”

Lãnh Phỉ Hạnh lại liếc mắt nhìn hắn một lúc, sau đó nhắm mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Chờ đợi cho sau khi nam nhân đi rồi, Lãnh Phỉ Hạnh lại mở mắt ra, cầm lấy di động bấm dãy số trên tư liệu.

Đây là ngày thứ bảy từ khi Tô Bắc Bằng về nhà, điện thoại của cậu vang lên. Là một dãy số xa lạ.”Alo? Cậu là Tô Bắc Bằng?”

Giọng nói lộ ra một cỗ hàn khí, thanh âm xa lạ này làm cho Tô Bắc Bằng cảm thấy nghi hoặc.

“Đúng, xin hỏi ai vậy?”

“Cậu là ân nhân của tôi. Tôi biết nhà cậu gần đây có rắc rối lớn, tôi chỉ cần cậu chấp nhận một yêu cầu của tôi, tôi có thể cam đoan cả nhà cậu bình an vô sự.”

Mặc dù đối phương ngữ khí nghe có chút suy yếu, nhưng tràn đầy tự tin.

Ân nhân của cô ấy? Chấp nhận một yêu cầu? ! Tô Bắc Bằng giống như thấy được hi vọng lóe sáng, trong lòng bàn tay không tự giác đổ mồ hôi lạnh, tim đập rộn lên... Cậu sợ hãi, sợ hãi bắt không được chút ánh sáng vừa lóe lên này...

“Thực ... sao?” Nếu như là thật sự, cậu lựa chọn tin tưởng cô gái này để cam đoan cả nhà của cậu an toàn vô sự.

“Ân. Cứ chờ đợi trong chốc lát. Rất nhanh liền gặp nhau. Tôi tên là Lãnh Phỉ Hạnh. Sau này có phiền toái gì, chỉ cần không phải vấn đề rất lớn cứ tìm đến tôi. Tôi sẽ dốc toàn lực giúp đỡ cậu!” Lãnh Phỉ Hạnh không có nghĩ qua rõ ràng liền mở miệng ra hứa hẹn như vậy ... Có lẽ, đồng dạng là bởi vì Tô Bắc Bằng cũng là

cô nhi giống cô, làm cô không tự chủ được quan tâm chuyện của cậu? Dù sao cô nhi bị khinh rẻ... Cái loại tư vị này, cô đã trải qua...

“Cám...” Không kịp cảm ơn, liền nghe được thanh âm tút tút tút của điện thoại. Xem ra đối phương đã cúp máy? Lãnh Phỉ Hạnh? Hồn nhiên thiên thành, khí chất lãnh mỹ rất hợp với cái tên này a.

29. Chương 29: Giác Mộng Đau Đớn

Công cô gái trên lưng đi vòng vòng xung quanh, sau khi hỏi rất nhiều người, cậu đi vào một cái ngõ tắt nhỏ hẻo lánh. Nghe nói nơi này khám bệnh không có giấy phép hành nghề, nhưng mà bác sĩ có kỹ thuật đặc biệt sắc bén. Con người lại rất tốt bụng, thường xuyên không thu phí khám bệnh của người bệnh. Cho nên cho dù đến nay vẫn không có giấy phép hành nghề, nhưng vì mọi người được lợi mà không báo cáo lên chính quyền.

Khi tới nơi, Tô Bắc Bằng chỉ còn nửa cái mạng, tay và chân đều rã rời. Phòng khám đã hiện ra ở trước mặt, có chút cũ nát, nhưng dụng cụ và trang bị y tế lại rất đầy đủ. Một chú trung niên nước chùng hơn năm mươi tuổi nhìn thấy Tô Bắc Bằng chật vật, nhiệt tình bảo mấy y tá tới đưa người bệnh vào phòng giải phẫu. Tô Bắc Bằng vội vàng muốn về nhà, lại bị một nữ nhân hung dữ mặc áo trắng gọi lại:

“Người là người nhà bệnh nhân sao?”

“Ách...” Tô Bắc Bằng đứng hình, này cần phải trả lời thế nào đây? Chẳng lẽ nói cậu là người đi đường nhặt được cô ấy?

Nữ y tá bởi vì cậu ‘Ách’ mà ảo giác là ‘Ân’, đem ra một ít giấy tờ bảo cậu ký tên. Tô Bắc Bằng có chút bất đắc dĩ ký tên.

“Phẫu thuật đại khái cần liên tục mấy giờ liền, cậu cứ an tâm mà chờ đợi.”

Tô Bắc Bằng muốn mắng “Mie, an tâm cái muội a! ! Chuyện trong nhà còn không có giải quyết xong”. Nhưng nếu hiện tại nói như vậy, thật là có chút không ổn. Quên đi... Cậu cứ ở lại chờ xem, cứu người phải cứu cho trót, tiền phạt phải tiền đến Tây Thiên. Đợi cô ấy liên hệ với người nhà rồi, cậu sẽ rời đi sau. Dù sao hiện tại, toàn thân cậu cũng hư thoát, vô lực a!

Ngồi ở cái ghế trước cửa phòng phẫu thuật, Tô Bắc Bằng mệt đến mức muốn ngất, nhắm mắt nghỉ ngơi, đầu vô thức lệch sang một bên, liền ngủ gục. Không khí ở bệnh viện thật sự không dễ chịu tí nào, thật đáng ghét...

Tối quá, chung quanh thật là tối đen.” Ô ô... Ba ba, ma ma...” Cậu nhìn không thấy gì cả, không có ai, ba ba ma ma đi nơi nào rồi?

“Khóc cái gì mà khóc, còn khóc nữa lão tử một đao đem mày làm thịt!” Đột nhiên xuất hiện ánh sáng, đứa bé còn không kịp vui sướng đã thấy một nam nhân hung ác tay cầm con dao găm lóe lóe ánh sáng lạnh lẽo, hung thần ác sát uy hiếp.

Đứa bé khóc càng lợi hại hơn, trên làn trắng nõn nà mặc cho nước mắt lan tràn, càng làm cho người khác lo lắng.

“Em nói đại ca, anh đừng quá kích động. Làm thịt nó, tiền của chúng ta liền bay mất.” Một nam nhân thấp bé đứng ở bên cạnh nam nhân hung ác khuyên can, sau đó đóng cửa lại, để bóng tối bủa vây căn phòng.

Nam nhân hung ác chờ không được, gọi điện thoại di động, “Cái gì? Không giao tiền? Mới hai ngàn vạn, chúng mày con mẹ nó đã không giao ra được sao? Mạng con trai của chúng mày cũng không giá trị hai ngàn vạn à? !”

Ài ngờ đối phương trực tiếp cúp máy.

Đây là lần bắt cóc thất bại nhất của bọn hắn.

“Phi!” Nam nhân hung ác đi vào căn phòng tối, hướng về phía bé trai trên người phun nước bọt, phát hỏa, hung hăng cho đứa bé một cái tát tai. Bé trai hai mắt đầm lệ, không dám khóc, cứ thút thút rồi lui về phía sau đến sát vách tường. Hoảng sợ nhìn nam nhân, nước tiểu không kiềm chế được, ướt quần...

Nam nhân hung ác lại rút ra dao găm, “Mày là đứa trẻ cũng không được thương yêu, ba mẹ tình nguyện giữ tiền cũng không muốn cứu mày. Mày sống trên đời cũng không có ý nghĩa, để thúc thúc tiền mày đi đầu thai sớm.”

Bé trai hoảng sợ ngưng thở, nhìn con dao găm sắc bén loay loay, cách mình càng ngày càng gần, càng ngày càng sợ hãi, càng ngày càng tuyệt vọng...

“Không muốn không muốn —— đừng !! A...” Khi đứa bé thét chói tai, cũng là lúc bụng truyền đến đau đớn vô cùng, sắc mặt của đứa bé nháy mắt tái nhợt. Cực độ sợ hãi cùng thống khổ đè nặng lên tâm hồn, sau đó đứa bé trợn trắng mắt muốn té xỉu, nhưng cánh tay lại thêm một trận đau đớn kịch liệt, để cho đứa bé muốn ngất xỉu cũng không thể.

Lúc này lại vang lên tiếng còi xe cảnh sát. Nam nhân cùng em trai nghe được, luống cuống, phá hư cửa sổ của căn phòng tối rồi bỏ chạy.

Phỏng chừng là hai người xấu xa này chết đều không thể tưởng tượng được, không ngờ là bé trai cái khó ló cái khôn, móc ở trong túi quần món đồ chơi xe cảnh sát, bật công tắc, mới có tiếng còi xe cảnh sát vang lên. Bé trai cả người run rẩy, che miệng vết thương, ném xuống đất xe đồ chơi, sau đó lảo đảo vài bước, bắt đầu chạy như điên. Năng lực sinh tồn bị kích thích, rất nhanh liền chạy tới nội thành. Có người thấy, kêu xe cứu thương giúp.

Khi đưa cậu vào phòng giải phẫu đã sắp phẩu hồi. Máu chảy rất nhiều, bụng bị một đạo vết thương dài ba tấc, đứa bé quần áo nhiễm máu đỏ tươi. Hộ sĩ mới tới thấy đứa bé đáng yêu như thế, lại bị hành hạ, nhin không được đỏ mắt khóc. Trời ơi, thương tổn một đứa trẻ thật sự là ác quá mà.

Có lẽ bé trai này rất may mắn, trong ngày này, kho máu bệnh viện sung túc, đủ để bảo vệ tánh mạng. Sau khi tỉnh lại, đem số điện thoại di động của baba nói cho Lâm hộ sĩ, hộ sĩ bấm gọi, dùng ngữ khí rất ngọt hỏi có phải hay không baba của Tô Bắc Bằng tiểu bằng hữu, nhưng đối lại đối phương nổi giận dưng dưng trả lời một câu không phải, liền treo.

“Bằng Bằng, em có đọc sai số điện không vậy? Đối phương nói không phải nha?”

“Không... Có, sai a.” Tiểu Bằng Tử thực khẳng định.”Tỷ tỷ... Đưa cho em thử gọi đi?”

Hộ sĩ tiểu thư mỉm cười đưa điện thoại di động đưa cho cậu. Tiểu Bằng Tử vẫn là thực suy yếu, tay bấm trên bàn phím được dây số đều thực cố gắng hết sức. Bấm một lúc sau, không bao lâu đối phương liền bắt máy, Tiểu Bằng Tử mới vừa định kêu ba ba, chợt nghe thấy thanh âm giận dữ của ba ba :

“Nói bao nhiêu lần? Tôi không phải baba của Tô Bắc Bằng!”

“Cha... Ba ba?” Tiểu Bằng Tử thanh âm trở nên run rẩy.

“...”

Đối phương trầm mặc.”Ba ba, con đang ở một mình ở bệnh viện.”

“Bằng Tử? Con đang ở bệnh viện nào? Ba với mama con sẽ đến.”

Vừa mới bị ba ba hù dọa, hiện giờ Tiểu Bằng Tử lại vui vẻ tươi cười, cao hứng nói cho Lâm hộ sĩ tỷ tỷ, “Tỷ tỷ, ba ba ma ma của em muốn đến đây đó.”

Vì thế Tiểu Bằng Tử nói với hộ sĩ tiểu thư rằng papa ma ma của bé muốn đến đây, nhưng ngày lại ngày qua, y tá của cả bệnh viện cùng hộ sĩ cũng biết trong phòng 402 có một nam hài kêu Tô Bắc Bằng, bé mỗi ngày đợi ba ba ma ma, chính là thẳng đến thương thế của bé tốt lắm, không sai biệt lắm có thể xuất viện, đều không có đợi được.

Lại là đến phiên Lâm hộ sĩ tiểu thư tới chiếu cố tiểu bằng tử, vừa mới nghe được mỗi câu “Ba ba mama của ta muốn đến đây”, Lâm hộ sĩ liền đỏ mắt. Đứa bé đáng yêu như thế lại không ai cần, lòng dạ ba mẹ bé đến tột cùng là làm bằng cái gì?

Từ khi vào bệnh viện cho đến hiện tại, ba mẹ Tiểu Bằng Tử đều không có xuất hiện qua, Lâm hộ sĩ ôm lấy Tiểu Bằng Tử, “Tỷ tỷ biết, bọn họ sẽ đến. Em cần mau mau ăn cơm, nhanh nhanh mập mập, ba ba mama của em mới có thể càng thêm yêu em nhiều.”

“Dạ!” Tiểu Bằng Tử ngoan ngoãn húp cháo. Ba ba ma ma nhất định sẽ tới, nhất định!

30. Chương 30: Tất Cả Chỉ Là Một Trò Chơi

Tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được gỡ bỏ, Tô Bắc Bằng vui mừng mà la lên xả uất ức. Ma ma ngày hôm qua đi ra khỏi nhà, trước khi đi đã nói có thể hôm sau mới trở về, đại khái là đi vay tiền họ hàng ở xa. Nhìn xem thời gian, cũng không còn sớm, Tô Bắc Bằng đem đồ ăn nóng buổi trưa hâm nóng lại, sau đó kêu Tô Hữu rửa tay rồi ăn cơm.

“Anh hai, vì cái gì đều là trứng a?” Nhìn thấy thức ăn trên bàn toàn làm từ trứng mà ra, Tô Hữu cực kỳ bất mãn, giữa trưa ăn trứng, buổi tối cũng ăn trứng! ! Thầy giáo nói trứng mà ăn nhiều phóng rắm sẽ thúi lắm !

Tô Bắc Bằng ... Trong nhà thiếu một món nợ lớn, cơm nước làm sao có thể phong phú giống như thường ngày? Cười khổ, Tô Bắc Bằng hỏi, “Hữu Hữu có muốn mau chóng cao lớn bộ dáng anh tuần hử?”

“Có a~!” Nghĩ tới tương lai bé anh tuần biết nhường nào, Tô Hữu hai mắt liền lờ lờ sáng lên.

“Vậy ăn nhiều trứng đi ~ “

Tô Hữu trầm mặc cầm lên cơm...

Sau khi cơm nước xong, có hứng thú chơi trò chơi . Tô Bắc Bằng trở lại phòng, mở ra game online trên máy tính. Đăng nhập biểu tượng chim cánh cụt, và download Thiên Long.

‘Tích tích tích...’

Đồ mờ mờ... Chim cánh cụt thiếu chút nữa là phát nổ, một đại đội tin nhắn ùn ùn kéo tới làm ngẽn cả hộp thư .

‘Lão bà lão bà, vi phu rất nhớ người a, làm sao mà người còn chưa online nữa?’

‘Thân ái, ta đã giúp người ép xong ngọc rồi , 6667 thôi, như vậy được rồi không cần quá lợi hại miễn cho... khu, vì tính phúc sau này của vi phu mà vi phu phải làm vậy a...’(cũng chính là ngăn cản cậu phản công? Nói nhỏ nha, sự thật là không cần ngăn cản đâu a. Đôi khi có cản cũng không được).

‘Lão bà... Như thế nào còn chưa online... Tiểu Ái Muội, Tiểu bảo bối ta đã giúp người báo thù rồi ! ! Ta trộm hack acc bọn hần, sau đó lại xin xác nhận hủy nhân vật! Thế nào, hả giận rồi nha?’

‘Thất sách thiệt là thất sách... Ta hần là phải xin người số điện thoại đi động chứ’

...

Trong đồng tin nhắn của Thư Hiệp, có một tin là của Nghiêm Vĩ Hứng. ‘Nhiều ngày như vậy, sao còn chưa quay về trường đi học? Đừng có nói tôi tại sao không điện thoại cho cậu, cậu thừa biết tôi chỉ thích điện thoại cho nữ nhân mà.’

...

Móa, CMN thấy sắc quên bạn, quên bạn thế này thà không quen! Tô Bắc Bằng cá giận. Trả lời lại tin nhắn của Nghiêm Vĩ Hứng: Cút đi, quan tâm nữ nhân của cậu đi. Nguyên rửa cậu dính phải HIV/AIDS!

Mạng trong nhà rất nhanh, chơi ba ván Tam Quốc Sát thì đã download xong game Thiên Long, cài đặt 5 phút đồng hồ là có thể vào game. Vừa bước vào trò chơi, khung tin nhắn của hảo hữu liền vang lên.

Khung nói chuyện phiếm:

[Thư Hiệp] Lão bà! Người rớt cục đã online.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian] Uhm, trong nhà đã xảy ra chút chuyện, cho nên nhiều ngày như vậy không online được.

[Thư Hiệp] Chuyện gì, cần vi phụ hỗ trợ không? Ta rất sẵn lòng!

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]. . . Đã không có việc gì nữa rồi .

[Thư Hiệp] À a.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian] Người hack acc của Tiểu Ái Muội, Tiểu Bảo Bối? ! Còn xóa acc đi luôn?

[Thư Hiệp] Nói đến chỗ này mới nhớ, ta còn chưa vào acc bọn hần đi tìm NPC xác nhận xóa.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian] Người có biết suy nghĩ không vậy? Hack acc người ta rồi còn đổi mật khẩu, mau đem trả người ta đi. Tất cả chỉ là một trò chơi, bọn họ khi dễ ta, cũng sẽ có người ngược lại bọn họ. Người ngốc thật... Nếu là bị người khác biết được, thanh danh của người, sẽ như bị mất hết a!

[Thư Hiệp] Cảm động! ! Lão bà như vậy là đang suy nghĩ cho ta, hôn một cái nào,

[Nhẹ cười nghiêng thế gian] Hôn em gái người, nhanh trả lại đi.

[Thư Hiệp] Uhm.

[Thương Ly Mộng] Tiểu Hồng? Người rớt cục đã online? Acc của người trang bị đã nâng cao dữ lắm, hâm mộ và ghen tỵ quá đi! Bất quá ta cũng bởi vì vào bang Chân trời góc biển, được lão Thư chiếu cố rất là tốt. Ta lên ngọc toàn bộ full 4, đồ thủ công toàn bộ đều 6 sao trở lên , ha ha

[Nhẹ cười nghiêng thế gian] – Người đã vào bang à? Uhm, vậy cũng tốt.

[Thương Ly Mộng] Tại người không online đã lâu, chứ ta vào bang đã gần tám trăm năm rồi

Bang phái [Cầu ái] Nga da da! ! Nhẹ cười sama, người rớt cục online, tiểu nhân đối với người tưởng niệm dữ dội như nước sông Trường Giang dâng trào...

Bang phái [Cầu bạo] Nhẹ cười sama ~ người có nhìn thấy cảnh liễu ủ rũ héo hon kia không, cạnh bên nó là một thiếu nữ đau khổ trông chờ? Cảnh liễu kia giống ta cũng đang héo hon mong chờ người...

...

Đây là hát gì thế này? Đồ mờ hôi ... Hai câu này làm cho Tô Bắc Bằng thiếu chút nữa phun máu.

Bang phái [Mộc tử mộc] Bang chủ đại nhân, hoan nghênh trở về! Bang phái đã thăng lên cấp 2 rồi.

Bang phái [Nhan tịch] Mie, nếu biết hôm nay Nhẹ cười sama trở về, ta sẽ không xoát nhiệm vụ . Dựa vào! ! Như thế này sao nhìn JQ a?

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã] Ai nha nha... Mỗ chính là “thủ đắc vân khai kiến minh nguyệt” a~, sama làm cho vô số người hâm mộ mến thương mong chờ, rớt cục đã chờ đợi được.

Bang phái [Chưa bao giờ thảo nó] Khụ... Nếu như mà định lực không lớn, sợ là sớm nhào vào người ta làm một ít chuyện “Ừ a a “, nhưng mà người nào đó định lực không có được như vậy... Tiểu biệt thắng tân hôn đó nha, định luận này có thể nào mà phá vỡ?

Bang phái [Phá bàn tính] Nha nha nha, đây là Đại tẩu trong truyền thuyết sao?

Bang phái [Chiến Ý Phi Dương] Chị dâu buổi tối hảo!

Bang phái [Sô-đa bính] Bác gái Bàn tính, đừng hâm mộ như vậy, đây chính là chị dâu truyền thuyết!

Bang phái [Phá bàn tính] Móa, bác gái cái em gái người!

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Người chính là Bàn tính trong truyền thuyết ? ! Đồ mờ hôi, mắt ta không mù đi? Đề nhất phú gia Bàn Tính ...

Bang phái [Tọa ửng thiên hạ] Đề nhất phú gia? ! Cầu bao nuôi, xoay xoay xoay ~ xoẹt xoẹt xoẹt

~~ Bang phái [Nhan tịch]Manh ...

Bang phái [Mộc tử mộc]Thực manh ...

Bang phái [Cầu bạo]Manh phát nỏai nha, lại có một CP mới sản sinh, đặt cược đặt cược, ai công ai thụ, đặt trời rút tay ra a!

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]Thật khó biết mà cược, nếu Bàn tính là công... thì có vẻ hẳn rất hiền lành. Tiểu Ứng Ứng ... cũng rất công? Ách...

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta đặt hồ công!

Bang phái [Phá bàn tính]Sao không cược ta, hiền lành dịu dàng có gì mà không tốt? ! Ta chỗ nào mà không công? !

Bang phái [Tọa ửng thiên hạ]Người chỗ nào cũng không công!

Bang phái [Phá bàn tính]...

...

Vì thế, Tiểu ứng ứng thắng?

Loa [Tiểu Ái Muội]Ai nha, đã lâu rồi mới có hứng online, vừa lên phát hiện acc bị hack đã được trả trở về . Cái tên hack acc, sợ gia gia của người chứ gì? Ha ha ha...

Loa [Tiểu bảo bối]chồng ~ai chẳng sợ hãi uy vũ người a.

Loa [Bằng Ngạo Thiên hạ]đừng làm phiền quần chúng.

Loa [Phách liểu nhĩ]— có thể hay không đừng như vậy ghê tởm...

Loa [Nhĩ muội đích nhĩ muội]Ai yo ~ thực chịu không nổi.

Loa [Thư Hiệp]Hủy bỏ lệnh truy sát đối với Tiểu Ái Muội, Tiểu bảo bối.

Một câu hủy bỏ lệnh truy sát này làm cho mọi người không biết suy nghĩ làm sao , đây là tình huống gì a?

Tô Bắc Bằng nhưng thật ra nở nụ cười, Thư Hiệp thật là thông minh nha, biết cậu muốn làm gì?

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Thư Hiệp heo.

Bang phái [Thư Hiệp]Có vi phụ! Lão bà... Có thể đem từ heo bỏ đi không?

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Tiểu hiệp tử? Tiểu thư tử? Tiểu thư hiệp tử?

... Thật là lạnh —— nghe giống thái giám quá đi? !

Bang phái [Thư Hiệp]khụ, lão Phật gia có gì phân phó?

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]đi ngược người ngược người thôi. Vụ ảnh tầm tung đã chuẩn bị tốt.

Bang phái [Thư Hiệp]Tuân chỉ!

Anh tanghien chơi trò giả trang này hay gì vậy? Tô Bắc Bằng khinh bỉ.

Nên nói Tiểu Ái Muội, Tiểu bảo bối quá ngu muội hay là quá đơn thuần đây? Nghe được hủy bỏ lệnh truy sát liền vui sướng đi ngắm phong cảnh —— từ Tầng Hoàng Địa Cung tối tăm cho đến Yến vương cổ mộ đầy tơ nhện, hai cái người này thẩm mỹ cũng khác với phàm nhân quá đi.

Thư Hiệp dùng vụ ảnh tầm tung kiểm tra được bọn họ đang ở Yến vương cổ mộ tọa độ tầng một. Sau khi báo cáo lại, Nhẹ cười lập tức triệu hồi tọa kỵ.

... Chắc, Sí bằng tuyết vũ, bộ thời trang Tiên lữ tình duyên xa xỉ, kiểu tóc Ly Mộng màu tím nhạt, Tô Bắc Bằng thiếu chút nữa đã nghĩ đến acc này không phải của mình —— nếu trên đầu có hiện mấy chữ ... kia không đủ lớn để nhìn. ... Đây là vịt con xấu xí hóa thiên nga trong – truyền – thuyết sao?

Nhìn nhìn lại chỉ số máu, nguyên lai máu của cậu cũng có thể dày da như vậy sao! Hơn bốn mươi vạn máu, không phải nhìn lầm. Thuộc tính công kích lại càng không phải nói, cao đến sắp làm Tô Bắc Bằng bạo phát.

Sau khi vào đội của Thư Hiệp, hai người nắm tay mà đi song song ... Ách không, song song hướng về Cổ mộ huyệt ... Phi phi phi, là đi anh dũng giết địch! !

Kết quả là, các loại JQ đang nảy mầm thì nảy mầm ngày càng cao.

Bang phái [Ta sẽ yêu cơm chiên trứng] báo cáo quân đoàn hủ nữ, ta nhìn thấy chị dâu cùng Lão Đại tay trong tay hướng về phía Cổ mộ mà đi.

Bang phái [Thương ly mộng] Tay trong tay, thực xấu hổ quá đi... Nhưng mà từ này, ta thích.

Bang phái [Mộc tử mộc] Các đồng chí, tiến quân đoàn, thề chết theo JQ!

Bang phái [Nhan Tịch] Cầm lấy hạt dưa, bưng một ly trà hoa cúc, thưởng thức một đoạn JQ có một không hai ... Cuộc sống của ta, thật sự là thích ý vô cùng!

...

Sau khi tìm đến nơi Tiểu Ái Muội, Tiểu bảo bối đang ở, nhìn đôi tình nhân ... cũng là một hình ảnh đẹp, nữ Thiên Sơn như chim nhỏ nép vào người nam Thiên Sơn cho chàng ôm ấp, diễn cảm kia quả thực chính là ngọt ngào muốn giết chết người a. Ở một địa phương cảnh sắc rung rợn như vậy mà huyệt, không thể không nói Tiểu Ái Muội, Tiểu bảo bối coi như là quá kỳ dị .

Quân tử hữu thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác.

Tô Bắc Bằng giờ phút này thật sâu cảm thấy được quân tử cái gì đều là mây bay, cũng đã tốn hơn ba mươi kim tệ để truy tung, đuổi giết đuổi theo đến đây để hả giận, thì làm một cái đuôi so với quân tử còn sáng khoái hơn! Lúc này liền thu hồi tọa kỵ, triệu hồi ra trân thú Hùng Miêu, BUFF các loại hiệu ứng tốt, trực tiếp hình thức hòa bình chuyển sang tổ đội hỗn chiến, đi lên phóng ra một cái Nguyệt Lạc Tây Sơn.

Chọn mục tiêu công kích là Tiểu bảo bối, đánh ra một chiêu Tây Tử Bồng Tâm, buff buff máu một chút, vút ra thêm một chiêu Chương Nhân Pháp, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, Hàn Băng Xuyên Thách, Tiểu bảo bối chết trong lúc vẫn còn bị mù.

Thấy đến lão bà bị giết, Tiểu Ái Muội tất nhiên là thật sự phẫn nộ, trạng thái mù vừa hết liền ẩn thân đến gần Nhệ cười nghiêng thế gian. Đáng tiếc tâm pháp của hắn không cao, bảo bảo Hùng Miêu lại có Cao Thúc Phá, bị Nhệ cười nhìn thấy. Một cái Chương Nhân pháp ném qua, sau đó hoa mai từng mảnh từng mảnh vung ra. Mặc dù là công kích bình thường, nhưng thương tổn cũng cao đến dọa người. Không nói đến Tiểu Ái Muội kháng băng không cao, còn Nhệ cười thì ngọc băng công cấp 6 7 lại còn có thêm giảm kháng 6 7 cho nên đánh chay cũng rất đáng sợ.

Ám khí đã huyết, ném ám khí, Tiểu Ái Muội chỉ còn máu da . Lúc này hắn phóng ra một cái khổng chế, thực may mắn đem Nhệ cười vây khốn lại, Di hoa tiếp mộc, Phượng Vũ Cửu Thiên, Ưng đánh Trường Không cùng nhau đánh ra, đánh vào người Nhệ cười cũng có đau, nhưng máu dày như vậy, rốt có chút ít như vậy không đáng kể chút nào.

Sau khi hết thời gian khổng chế, Nhệ cười trực tiếp quăng vài miếng hoa mai đem đối phương đánh cho nằm úp sấp.

Tô Bắc Bằng trong lòng thoải mái . Xem các người còn dám tiến nữa không!

Lúc này loa lại tới nữa.

Loa [Tiểu Ái Muội] Nhệ cười nghiêng thế gian dựa vào nam nhân bao dưỡng, người là một tên đại nhân yêu, thật không biết xấu hổ. Xin xỏ Thư Hiệp tiến lên đồ lên ngọc rồi tới đánh ta thì có anh hùng gì?

Loa [Chiến Ý Phi Dương] Giết người là sự thật, đừng la lối ồm tỏi.

Loa [Tọa ủng thiên hạ] Thế người có người giàu có nào cho tiền ép ngọc không? Người có thể thì đi cầu dẫn một người cho ta xem. Ách, không được đánh cái chủ ý lên người Bàn tính, hắn là của ta

~ Loa [Tiểu bảo bối]Người đánh rắm cái gì đó? Cút sang một bên mà sửa đi! Nhẹ cười nghiêng thế gian, ta với người thề không đội trời chung. Phi!Nhân yêu chết tiệt.

Loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Thật sự là chó chê mèo lắm lông, người cũng không phải là nhân yêu sao? Buồn nôn quá! Ta là nhân yêu kiêu ngạo, còn phần người ... Đừng nói kiêu ngạo , ngạo kiêu cũng không thể nào có được? Ôm đùi nam nhân của người mà làm nũng tố khổ đi thôi ~

31. Chương 31: Vị Hôn Thê Từ Trên Trời Rơi Xuống

Không nghĩ tới thiệt là không nghĩ tới, Trần Bang Thần Thụ... khụ, bang chủ đại nhân biến mất nhiều ngày như vậy sau khi trở về thì uy lực chỉ có tăng không có giảm a! —— Tiếng lòng của hủ nữ trong bang đồng thanh nói. Chính là... các nàng vừa mới chạy đến Cổ mộ, CMN vỡ kịch hay liên tan, thật là bức xúc quá mà!

Bang phái [Cầu ái]Tiểu bảo bối có phải là không có não hay không a? Hay là quái thai, chính hản cũng là nhân yêu mà? Cả server ai chả biết...

Bang phái [Mộc tử mộc]Gật đầu.

Bang phái [Nhan tịch]Cho nên mới nói hai người bọn họ là quái thai.

Loa mới vừa im lặng không bao lâu, lại xuất hiện một cái loa khác làm chao đảo cả server.

Loa [Mạch Thượng Liễu Như]Oa ha ha ha, Tô Bắc Bằng! Người là cái tên tiểu thụ chết tiệt, bà cô ta tới tìm người ! Mau ra đây tiếp kiến!

Tô Bắc Bằng thiếu chút nữa phun ra máu...

Cái dòng này ... Bỗng dừng nhớ lại ——

“Ê, bốn tiểu thư nhìn trúng cậu là phúc khí của cậu, đừng có y y nha nha gì nữa, lấy tư sắc của cậu, thật là cuộc đời tu luyện tám trăm mới có phúc này.”

Ngón tay tiêm gầy nhắm ngay mặt Tô Bắc Bằng chỉ, nữ sinh cao ngạo nhưng quả thật rất đáng yêu nhưng cũng làm cho người khác giận sôi trào. Khuôn mặt nhỏ nhắn với mái tóc cuộn sóng nhẹ nhàng, lông mày thon dài trên đôi mắt phượng to tròn, mũi thon môi đỏ, mặc váy kiểu công chúa xòe dài ra. Chậc... chính là cách ăn mặc của La Ly.

“Họ Liễu ! ! Tôi sẽ không cúi đầu trước thế lực đen tối!” Tô Bắc Bằng nghiêng răng nghiêng lợi... Cái gì mà cha mẹ đôi bên hứa hôn từ trước, muốn đôi vợ chồng chưa cưới bọn họ thử hẹn hò? Hẹn hò? ! Đi mà hẹn hò với em gái cô ấy!

Liễu La Ly hai mắt lờ lờ tỏa sáng, hai tay tạo thành chữ thập.

“Oa... Là sự thật sao? Cậu thật là tiểu thụ thụ sao? Tôi không còn biết gì nữa rồi, ánh mắt sáng chói như pha lê như hợp kim của tôi không thể nào mà nhìn lầm được. Oa ha ha ha...”

Tô Bắc Bằng đại ... Cô gái này đến tột cùng là cái lối suy nghĩ nó ra thế nào vậy? Tiểu thụ thụ là cái quái gì? Căn bản là không thể thảo luận cái vấn đề này được nữa rồi...

“Này, không cưới bốn tiểu thư cũng không sao. Ha ha ~ mỗi ngày biểu diễn JQ cho tôi vui vẻ đi! Tôi xem cậu chắc là ngạo kiêu tặc mao thụ, gặp phúc hắc công a, hay là muợn tao công, a loại nào cũng thích hợp với cậu nha. Nga ha ha a ~ về sau thường xuyên liên hệ nha.”

Nhìn bộ dạng nàng phát tay rời đi, khụ... Tô Bắc Bằng thiệt tình cảm thấy rằng, nếu đem một cây quạt nhỏ cho nàng phe phe phẩy phẩy —— thì đúng là điển hình cho La Ly tiểu công chúa.

Chấm dứt hồi tưởng.

Nếu Tô Bắc Bằng quả thực không đoán sai—— ở trong ấn tượng của cậu chỉ có một người nữ sinh cao ngạo như thế —— cho nên chắc chắn nàng là Mạch Thượng Liễu Như? ! Hân ... Như thế nào trong thời gian nhà cần tiền, cậu lại không nghĩ tới tiểu công chúa nhà giàu này? Có lẽ ma ma có đi tìm, nhưng phỏng chừng là bị cự tuyệt rồi đi.

Tô Bắc Bằng giả bộ mắt diếc tai ngơ, xem như không nhìn thấy cái loa kia. Đi theo sau Thư Hiệp, lại cảm thấy có chút chột dạ... Tâm tình thực rất là quỷ dị..

Chính là, khi hai người song song trở về Lạc Dương thì loa lại sáng, vẫn là cái loại ngữ khí sợ thiên hạ không loạn kia.

Loa [Mạch Thượng Liễu Như]Ê! Tô Bắc Bằng, đừng cho là ta không biết người trong trò chơi này tên là Nhẹ cười nghiêng thế gian. Người cứ như vậy đối đãi với vị hôn thê sao? Nói một tiếng ta nghe xem! !

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]Ồ ...

Bang phái [Thương cách mộng]Tiểu Hồng đồng chí...

Bang phái [Chưa bao giờ thảo nó]Khụ... Nữ xứng – vật hy sinh trong truyền thuyết đây sao?

Bang phái [Thư Hiệp]Nương tử...

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Thư Hiệp heo! ! Người dám hiểu lầm ta, liền quay về nhà quỳ gối úp mặt vào tường ngay!

Bang phái [Tọa ửng thiên hạ]nga nga ~nhà có bồ dữ, à không, vợ dữ!

Bang phái [Chiến Ý Phi Dương]Đầu đầy hắc tuyến ...

Bang phái [mộc tử mộc]cảnh giác cao độ xem JQ.

Loa [Tiểu Ái Muội]Chắc, Tô Bắc Bằng a, ghét nhất là cái loại nhân yêu như thế này, bản chất cuối cùng cũng lộ ra, thật ghê tởm!

Loa [Mạch Thượng Liễu Như]Nơi nào đến chó điên cắn loạn à? Tô Bắc Bằng là để cho cái miệng bị trĩ sang của người kêu sao? Muốn tìm chết?

bang phái [Phá bàn tính]khụ, hôn thê của đại tẩu cũng thật có vương bát khí nha!

Bang phái [Tọa ửng thiên hạ]Bác gái Bàn tính~~ cầu bao nuôi, xoay xoay, xoẹt xoẹt

~ Bang phái [Phá bàn tính]một cước đạp bay!

Bang phái [Tọa ửng thiên hạ]ô ô ô, sư phó! Bác gái khi dễ ta.

Bang phái [Thương Ly mộng] ... Hàng này không phải đồ đệ của ta.

Bang phái [Tọa ửng thiên hạ]cút cút hết đi, sư phó cũng là người xấu, không bao nuôi thì thôi! ! Dựa vào tư sắc của ta, còn sợ không có năng lực tìm được người bao nuôi sao? Hừ, bổn đại gia không thèm bác gái!

Tiểu Ái Muội loa nhưng thật ra nhắc nhở Lăng Quân Diệu, cần tìm và tra người thật bên ngoài ra sao ... Đã tra ra đượcIP, tiếp tục tra nốt luônđịa chỉ chẳng phải rất dễ dàng sao, lúc trước tại sao không nghĩ tới chuyện này nhỉ?

Loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Xuống loa mau! ! Đừng có làm loạn .

Khung nói chuyện phiếm:

[Mạch Thượng Liễu Như]Oa ha ha, tiểu thụ ~~ tìm được tiểu công chưa? Chắc chắc, đầu năm nay tra công nhiều lắm, người nên lựa chọn cho kỹ nha.

Mạch Thượng Liễu Như cuối cùng cũng tìm được tư tán gẫu của Nhẹ cười.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Người có thể thu liễm một chút không?

Lúc trước khi nghe nàng nói, còn không biết tiểu thụ là có ý gì, bây giờ thì hoàn toàn minh bạch rồi.

[Mạch Thượng Liễu Như]Ai yo ~ nói mau, tìm được tiểu công chưa?

[Nhẹ cười nghiêng thể gian]... .. Công cái em gái người nha!

[Mạch Thượng Liễu Như]Còn chưa có sao? Ha ha ha, thể thì dễ xử lí!

Tô Bắc Bằng mới vừa cảm giác lưng có điểm rét lạnh, liền nhìn thấy một cái loa quảng cáo rao bán cậu...

Loa [Mạch Thượng Liễu Như]Bán một tiểu thụ phần nộn là Nhẹ cười nghiêng thể gian, ngạo kiều kèm tạc mao, có ham mê to lớn với tiền, vẻ bề ngoài đủ để cho các người chảy nước miếng. Bằng sơn phúc hắc công, ôn nhu phúc hắc công nhanh chóng báo danh! ! Tra công xin mời đi đường vòng, cảm ơn đã hợp tác.

Loa [Thư Hiệp]Hắn là người của ta, ai cho người bán!

Loa [Mạch Thượng Liễu Như]A! Tên đáng ghét, dám che dấu ta kín đáo như vậy! !

Bang phái [Cầu bạo]Oa kháo! ! Liễu Như hóa ra là đồng môn của bọn ta . Lão Đại, mau mời nàng vào bang đi!

Bang phái [Mộc tử mộc]+1! Mãnh liệt yêu cầu thêm nàng vào bang.

Bang phái [Cầu ái]Ta cảm thấy nhóm chúng ta ngày càng lớn mạnh nha!

Không cần bọn họ đi mời, Mạch Thượng Liễu Như đã tự lê thân đến, xin vào bang. Thư Hiệp không do dự, trực tiếp đồng ý —— nếu làm không tốt thì không khéo nàng lại là một rào cản cản trở anh và Nhẹ cười nha!

Nhìn thấy tin tức Liễu Như gia nhập bang, Tô Bắc Bằng che trán thở dài... Cuộc sống sau này, biết sống như thế nào đây! ?

Bang phái [Thương ly mộng]“Uyên uyên tương bảo hà thì liễu” !(*)

Bang phái [Mạch thượng Liễu Như]“Ương tại nhất bàng khan nhiệt nháo”!!

Bang phái [Chưa bao giờ thảo nó]Hoan nghênh Liễu Như hủ nữ ha ha

~ Bang phái [Mạch Thượng Liễu Như]Oa! Trong bang này cũng có đồng môn hủ nữ sao? Vậy thì chúng ta sẽ cùng nhau ngược cúc ... Ách, thưởng cúc, xem JQ đư nước miếng

Bang phái [Mộc tử mộc]Trên cơ bản... chỉ cần là nữ đều là hủ.

Bang phái [Mạch thượng Liễu Như]phu phu phu ~~ rất hoan nghênh! Cái tên tiểu thụ Tô Bắc Bằng kia! ! Bỏn tiểu thư mua cái acc này tới tìm người đúng quyết định rất chính xác ! Ta thật sự là vô cùng anh minh lại thông tuệ a! Chính là...trò chơi này chơi như thế nào a.

Bang phái [Nhan tịch]ha ~ có đội ngũ chỉ dẫn cho người, còn sợ học không được sao? Cho người sáng mắt, tiêu hồn thực cốt a ~ xem JQ từ phó bản, đó là chính là Thiên đường a!

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thể gian]Bang quy điều thứ hai, người mới vào bang làm một vòng nhiệm vụ bang phái, mỗi ngày năm mươi nhiệm vụ, toàn bộ phải làm cho xong!

Bang phái [Chiến Ý Phi Dương]...

Bang phái [Ta sẽ yêu cơm chiên trứng]...

Bang phái [Thư Hiệp]...

Không độc không phải tiểu thụ —— tiếng lòng hủ nữ trong bang.

Bang phái [Tọa ủng thiên hạ]khi nào thì có quy định này vậy?

Đám đông hủ nữ bị ai —— chỉ có thiên nhiên ngốc thụ mới dám nhảy vào hòng sama mà thôi.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thể gian]Ta là bang chủ, tất cả do ta định đoạt. Ta muốn khi nào thì liền là khi đó, ta nghĩ nó không có sẽ không có. Tọa ủng, người vào bang cũng không có làm đi? Bỏ sung!

Bang phái [Tọa ủng thiên hạ]Kháng nghị! ! Người đây là bá quyền,! !

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Kháng nghị không có hiệu quả, nếu không ta hạ lệnh cho toàn bộ bang không cho phép chơi cùng người, chính người tự đi một mình ~ Ai yo... Lười như vậy, làm sao có thể tìm thấy tiểu công. Cũng có thể bởi vì người siêng năng một chút, bác gái Bàn Tính liền ngưỡng mộ người, chủ động bao nuôi người thì sao?

Bang phái [Tọa ửng thiên hạ]...

32. Chương 32: Chúng Ta Cùng Sinh Bảo Bảo Đi (thượng)

Bang phái [Mạch Thượng Liễu Như]Làm nhiệm vụ thì làm nhiệm vụ! Bốn tiểu thư cũng không phải được nuông chiều từ bé, nhưng mà ai tới dạy ta làm đi?

Bang phái [Mộc tử mộc]Ai nha, này rất đơn giản. Có dùng YY không? Vào YY đi ta chỉ cho rất dễ nha.

Bang phái [Mạch Thượng Liễu Như]Có nha có nha! ! Có ai muốn hát hay không?

Bang phái [Chiến Ý Phi Dương]Ah~ Lão Đại hát rất hay. Mỗi lần đi KTV lại đặc biệt keo kiệt, có khi không hát, có hát cũng chỉ hát một bài, nhưng mà đừng nói đến mấy nữ đồng nghiệp trong công ty, ngay cả mấy nam đồng bào đều rung động nha!

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ai dô~! Thư Hiệp heo, hát cho ta nghe mau?

Bang phái [Thư Hiệp]Lão bà có lệnh, không thể không nghe theo a.

Bang phái [Mạch Thượng Liễu Như](o) A! Thư Hiệp là phúc hắc công phải không vậy?

Bang phái [Nhan tịch]Có phúc hắc hay không ai mà biết a ~~ trong lòng các người cũng biết mà.

YY Chân trời góc biển.

“Aha ~ hôm nay thật là có phúc, đã lâu không được cùng lão đại đi KTV .” Đây là âm thanh của Phá bàn tính.

“Oa! Nghe thấy âm thanh thực hay. Chào mọi người, tôi là Liễu Như “

“Mộc Mộc là tôi “

“Tiểu nhân Ly Mộng thỉnh chỉ giáo “

“Tôi là Tọa ửng thiên hạ! !”

...

Tọa ửng thiên hạ vừa mới mở miệng, YY lập tức liền an tĩnh. Thanh âm này, cho dù rất muốn biểu đạt khí thế đàn ông, vẫn là không che dấu được sự thực —— đại khái có thể cho là âm thanh của dụ thụ? Âm thanh nghe thật là ma mị, Ai dô ~~ ... Có chút mất hồn.

“Nhẹ cười?”

Lần thứ hai cùng Tô Bắc Bằng nói chuyện qua YY(những người khác thì đều bạnh quăng sang một bên), Lăng Quân Diệu tim đập có chút không kiềm chế được.

Tô Bắc Bằng lại nghe âm thanh trầm thấp gợi cảm kia, bỗng nhiên cảm thấy hưng phấn một cách quái dị.”Tôi đây.”

“A a! ! Chị dâu, cậu kêu lão Đại hát Tâm can bảo bối a, rất là hay nha.” Cái người phấn khích như vậy, đoán chừng liền là Ta yêu cơm chiên trứng đi? Nói đến bài hát Tâm can bảo bối này, chính là chuông điện thoại di động Tô Bắc Bằng thì phải?

“Thư Hiệp heo, hát một bài đi?”

“Vi phu không dám không theo a... Em như thế nào lại gấp gấp muốn nghe vi phu hát thử thế a~.” Thư Hiệp giả bộ cười khổ.

“... Không hát liền cú!” Tô Bắc Bằng cũng giả vờ tức giận.

Tranh cãi ầm ĩ chấm dứt, mọi người nín thở, chăm chú lắng nghe. Lăng Quân Diệu đem hình thức tự do sửa thành một mình anh, sau đó tìm được nhạc đệm, mở karaoke, âm nhạc vang lên sau, bắt đầu hát.

“Thế giới thì rộng lớn và bao la, trong khi mỗi ngày lại đổi khác.

Nhưng định mệnh lại cho chúng ta gặp gỡ nhau trong khoảng khắc

Em là điều tuyệt vời nhất của thế gian này.

Và anh nghĩ mình đang đắm chìm trong một giấc mơ ảo vọng”

Không biết là do tâm lý tác dụng hay vì cái gì, Tô Bắc Bằng có cảm giác mừng thầm—đường như Thư Hiệp hát bài hát này cho mình nghe. Âm sắc của anh vốn có sức hấp dẫn trời ban, hơn nữa lại rất quen thuộc bài hát này, dĩ nhiên hát ra phi thường dễ nghe.

Tô Bắc Bằng say mê ở trong tiếng ca, lắng lắng nghe, lại ở trong đầu tưởng tượng lên bộ dạng Thư Hiệp heo. Có lẽ sẽ không đẹp trai, nhưng khí chất mê người, có lẽ rất đẹp trai lại mê người, có lẽ không đẹp trai cũng không có khí chất nhưng lại có những tài năng đặc biệt. Đáng người là béo một chút hay là gầy một chút?

Hoàn toàn chìm vào tưởng tượng của bản thân.

Hát một nửa, Lăng Quân Diệu dần dần bình tĩnh hơi thở. Không biết tâm ý của mình có thể gửi được đến người nào đó hay không? Hát bài hát này, chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt như thế, giống như thật sự có một ai đó mà anh coi là tâm can bảo bối đang nghe anh hát...

” Em là tâm can bảo bối đời anh

Yêu nhau, một chữ tình ái đã chặn mất lối về con đường buồn bã ngày xưa

Có lẽ vì thế mà cả hai chúng ta đều không cách nào viết được chữ “Hối hận”

Cùng anh vượt núi lội sông không màng khó khăn hay gian khổ

Cùng em vượt qua những ngày u ám nhất, buồn bã nhất đời...”

Không biết... tâm can bảo bối của Thư Hiệp heo là ai đây? Chẳng lẽ là một cô gái nào đó? Chắc... Không cần phải tầm thường như vậy đi? Còn bộ dáng ôn nhu hiền lành? Vậy thì sẽ không giữ được anh ta, để cho anh ta có rất nhiều tiểu tam ...

Àn. Bộ dáng cuồng dã bạo lực? Sát. Vậy thì biến thành trung khuyển. Thật đúng là không thể nào tưởng tượng ra được a.

“Nhẹ cười ..”

Hát xong một ca khúc, không đợi người khác khích lệ, Thư Hiệp liền dùng âm thanh trầm thấp có điểm khàn khàn của mình kêu một tiếng, giống như là có cỗ ma lực kéo theo trái tim của mọi người, thiếu chút nữa làm cho cả đám ngất đi luôn... Thanh âm này, thật sự là mất hồn lại mị người a.

“Àn?”

“Chúng ta...” Lăng Quân Diệu phát hiện thanh âm của mình có chút run rẩy “Chúng ta... cùng sinh bảo bảo đi!”

“Phốc! ! !”

Không biết là ai, thật kích động.

Nhưng Tô Bắc Bằng càng thâm hại hơn... Từ trên ghế ngã xuống đất. Mie nó, rõ ràng còn đắm chìm ở trong đại dương ôn nhu của tên nam nhân này, vậy mà anh ta dám hỏi một câu khiến người ta sốc chết không kịp đên mạng như vậy, có phải hay không muốn mưu sát a?

Lăng Quân Diệu cũng có chút luống cuống, anh rờ ràng muốn nói ‘Chúng ta đi kết hôn đi’, kết quả đến miệng liền sửa thành đi sinh trâu thú bảo bảo đi, chính là không bỏ vô hai chữ trâu thú, liền trở thành hiểu lầm lớn như vậy.

“Không đúng không đúng, anh là nói... Chúng ta đi sinh trâu thú bảo bảo. Không phải em còn thiếu một con trâu thú Phụ Thể hay sao?”

Thư Hiệp kích động giải thích.

“Grr~~ ... Anh mau cút đi lăn trên bàn đĩnh cho tôi.” Tô Bắc Bằng ngay khí lực để mắng cũng không có.

“... Hay là cho anh quỳ úp mặt vô tường thôi nha! !” Lăn trên bàn đĩnh, mạng cũng không còn a~.

“Phu phu phu ~~ các bạn đồng đảng, tôi có ghi âm lại, cuối cùng câu nói kia tôi cũng ghi lại luôn. Tôi anh minh uy phong đi? A ha ha ha... Các loại hòm thư, các loại chim cánh cụt đâu, mau tới đây!” Nghe thanh âm này, hẳn là Mộc tử mộc.

Lăng Quân Diệu âm hiểm cười, “Thực cảm ơn cậua. Bác gái Bàn tính, lúc phát tiền lương cho các thành viên trong bang thì lương của Mộc tử mộc toàn bộ sung công! ! Cô ấy nguyện ý quyên góp nha, tinh thần như vậy, rất đáng giá để mọi người học tập.”

“A a a! ! Không cần a, lão Đại, em sai lầm rồi. Em sẽ nhanh tay tiêu hủy, chớ cúp lương của em.” Mộc tử mộc thật muốn ôm chân Thư Hiệp đại thần a. MD, đại thần rất phúc hắc thật rất phúc hắc.

“Tôi phải nhỏ a~!” Nhan tịch giận.

“Uy! Vì JQ, cô không thể bỏ qua tiền lương được hay sao? Tôi kính bĩ cô.” Ly mộng phát hỏa.

“Cái cọ cái gì nha, sau này mọi người tổ chức offline thì mọi người sẽ được nghe cho đã.” Phá bàn tính khinh thường. Thường xuyên nghe lão đại ca hát, kỳ thật anh đối với mị lực lão đại đã miễn dịch mất rồi

“Ác ác! ! Offline nha

~!”

...

Trong YY âm lên một mảnh hoan hô.

Tô Bắc Bằng bởi vì Thư Hiệp nói lộn mà tim đập mất trật tự.

Đùa giỡn một lúc, YY cũng an tĩnh không ít. Mọi người cùng tổ đội tổ đội, xoát phó bản xoát phó bản, tìm JQ tìm JQ. Thư Hiệp cùng Tô Bắc Bằng lập ra một tổ đội, xong bèn đến Trâu thú Lạc Dương.

Thư Hiệp mua một đôi ngốc ngốc ngư bảo bảo, bắt đầu thi hành cái tội ác vô cùng đó chính là đốt tiền. Vì thế hệ thống toàn bộ bị tin tức mạnh mẽ này chiếm lấy, tất cả thông báo đều là về người nào đó đang hoàn đồng trâu thú. Hoàn đồng không dưới hai mươi lần, mới ra một con toàn mỹ. Sau đó lại tiếp tục hoàn đồng con còn lại.

Lúc này, hoàn đồng thiên thư đều đã dùng hết. Hơn ba mươi lần đều không có hoàn đồng ra toàn mỹ.

Đội ngũ [Thư Hiệp] * ủy khuất * Lão bà... Hoàn đồng không được .

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Sinh sản pet mà thôi, vì sao phải hoàn đồng a?

Đội ngũ [Thư Hiệp] Ngất, người không phải không biết phẩm chất trâu thú cao rất là trọng yếu đi?

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Không phải xem tư chất cao là được sao?

Đội ngũ [Thư Hiệp] ... Phẩm chất cũng trọng yếu! ! Hay là người tới hoàn đồng đi.

Giao dịch qua con cái Ngốc ngốc ngư bảo bảo, Nhẹ cười dùng kim nguyên bảo, cần răng mua cái siêu cấp trâu thú hoàn đồng thiên thư, chín mươi tám kim nguyên bảo một cái, lương tâm đau nhói. Không thành công, đành xả thân ... làm cho đến khi nào ra thì thôi.

Hoàn đồng ... Ạch, lại quay về kiệt xuất.

Mua thêm, lại hoàn đồng ... Kiệt xuất

Tiếp tục kích shop nguyên bảo, lại hoàn đồng ... Kiệt xuất.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Kháo! ! Lão tử mặc kệ! Sinh cái trần thú thôi mà muốn bán nhà.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Tĩnh táo một chút nào! Người muốn cho nhi tử chúng ta chết từ trong trứng nước sao? * khóc lớn *

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Em gái người mới nhi tử! Người muốn sinh thì chính mình đi sinh!

Đội ngũ [Thư Hiệp]... Đây cần phải cùng lão bà người ở trên giường phối hợp mới được.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Người có phải rất ngứa da hay không?

Đội ngũ [Thư Hiệp]Không có ngứa da, nhưng trái lại nơi đó đó rất ngứa.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Hoa cúc ngứa phải không? ! ! Muốn bị bạo? !

Đội ngũ [Thư Hiệp]Lão bà thật háo sắc...

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian](#) Móa

Đội ngũ [Thư Hiệp]lại hoàn đồng tiếp đi, hoàn đồng không ra thì ngày mai tiếp tục hoàn đồng nữa.

Tô Bắc Bằng nghiêng răng nghiêng lợi một lúc lâu, chịu đựng lương tâm đau đớn, tiếp tục mua thêm hoàn đồng thiên thư, lại tẩy. Ấy da~~! ! Hoàn mỹ 2388! !

Chưa bao giờ cảm thấy được con số 38 thuận mắt như vậy a, yêu chết 38 !

Đội ngũ [Thư Hiệp]lão bà, đây là sức mạnh tình yêu a. Chúng ta đi sinh bảo bảo đi!

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]...

Kết lại rằng cảm giác những lời ‘Chúng ta đi sinh bảo bảo đi’ này thật quái dị.

33. Chương 33: Chúng Ta Đi Sinh Bảo Bảo Đi (hạ) [chương Vip]

(hihi dc 1/2 chặng đường rồi)

Sau khi xác nhận sinh sản trần thú xong (), Tô Bắc Bằng dựa theo lời Thư Hiệp—— về môn phái nâng cấp kỹ năng tâm pháp. Khụ... Thanh tâm quả thật có chút thấp, đem vàng trong kho quay về núi Nga Mi, nhìn thấy cột kinh nghiệm màu tím kia dần dần cạn, lương tâm một mặt đau nhói ...

Nhắm mắt lại, hít thở sâu một hơi. Kinh nghiệm, không có gì quan trọng, có thể train! Tiền, không có gì quan trọng, có thể kiếm! ! Liền kích kích ...

Lúc sau hé mắt ra nhìn, được rồi. Kinh nghiệm sạch trắng, vàng mang theo trong người cũng chỉ còn hơn một trăm ... Ít nhất thanh tâm tăng lên 10% , thật không dễ dàng a.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Nâng cấp tâm pháp thật tốn kém một cách dọa người ... Kinh nghiệm cứ như vậy mà tuột về 0. Cấp 102 cách ta thực xa xôi a thực xa xôi.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Ấn, kinh nghiệm cũng không phải khó kiếm. Mỗi ngày train 6500 con quái thì tốt rồi. Chúng ta đi phiêu đi?

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ấn.

Bang phái [Thư Hiệp]Lớn nhỏ bay vào tổ.

Bang phái [Chiến ý phi dương]Tổ

Bang phái [Sô-đa bính]Tổ

Bang phái [Phá bàn tính]Tổ

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Khiêu chiến hay sơ chiến? Khiêu chiến? ! ! Chỉ có mình ta là Nga My, các người muốn diệt đội phải không?

Bang phái [Thư Hiệp]Bàn tính mang Tiểu ủng tử đi chơi đi. Vậy còn Mộc tử mộc?

Bang phái [Mộc tử mộc]Có, thưa Lão Đại!

Bang phái [Phá bàn tính]... Lão Đại, ta thật sự vô cùng muốn khinh bỉ người.

Bang phái [Tọa ủng thiên hạ]Bác gái, ta phải làm nhiệm vụ bang phái!!!!

Bang phái [Phá bàn tính]Nếu tiếp tục gọi ta bác gái, có tin ta sẽ đập bay người hay không?

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta cảm thấy thật sự thích hợp, người quản sổ sách của bang, quản lý và trừng phạt, quản cả những người bị người quản, không phải bác gái là cái gì?

Bang phái [Phá bàn tính]...

Đại tẩu... Ta cũng muốn đầy đầu gân xanh.

Sau khi thêm vào đội đủ người, một đám người kéo đi Lâu Lan, liền bắt đầu cuộc chiến Phiêu Miểu Phong. May mắn ghê, Tô Bắc Bằng nhặt được hai cái Nhuận hồn thạch – Phá cùng với một cái Sơ cấp bảo thạch hợp thành phù. Phó bản này vốn đã đi rất nhiều lần, nên tương đối quen thuộc. Chính là đại phiêu... Ôi, khẳng định là rất khó.

Không biết là tâm lý tác động hay là do vấn đề gì khác, vào phó bản Đại Phiêu nhìn thấy Bá ca, Tô Bắc Bằng liền cảm thấy tim đập thành thịch, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, tổng cảm thấy tiểu phiêu Bá ca không thể nào uy vũ như đại phiêu lúc này.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Lão bà, người đừng đánh. Thêm máu thì tốt rồi. A bính người lừa boss. A Phi, người chú ý Bá ca quay đầu lại thì người lừa phụ. Tiểu Mộc, người đánh trước rút máu giới hạn của boss đi.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ấn. Cái gì là rút máu giới hạn?

Đội ngũ [Mộc tử mộc]Thưa rõ.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Sớm kết hôn với ta, ta sẽ nói cho người biết

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Xem như ta không có hỏi.

Sô-đa bính trước tiên thả Định Hải Thần Châm, sau đó cuộc chiến với Đại bá bắt đầu. Sau khi kéo theo cừu hận, liền lôi kéo Bá ca xoay quanh vòng. Trong đội, kém cỏi nhất là Tiểu Mộc cũng full 4 5 , Bá ca công kích dù cố chấp thế nào, tốc độ di động chậm, với không tới người ta cũng đừng hòng có thể làm gì được. Cuối cùng đành uất hận mà nằm xuống.

Giết chết Bá ca, Tô Bắc Bằng thả lỏng . Kỳ thật... Cũng không khác với tiểu phiêu bao nhiêu. Chẳng qua đại phiêu thì Bá ca không bị kỹ năng khống chế ảnh hưởng, công kích tương đối cao mà thôi.

Giết chết Tang thổ công là tuyệt đối an nhàn, cương thi nha, có Chiến Ý Phi Dương tang hình tập thể, không phải là cương thi. Đến lúc đánh Ô lão đại càng thoải mái , trực tiếp ngồi ở thang lầu —— do độc kháng không đủ.

Chỉ có lúc giết Thu Thủy tỷ tỷ, làm Tô Bắc Bằng khóc không ra nước mắt. Ra một lần sương mù là sẽ chết một lần —— mỗi lần đều chuẩn bị tốt Ngai Nhược và Thần Hựu, nhưng lại bị mù. Liền mấy thứ kia chẳng còn hữu dụng...

Đội ngũ [Mộc tử mộc]– Nhẹ cười sama... Nhìn thấy sương mù thì liền trực tiếp Ngai nhược đi, sau đó chạy vòng vòng, hết Ngai nhược là cũng hết sương mù rồi.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]ác...

Bị nhấc nhở như vậy! ! Một nữ sinh mà thao tác còn nhanh hơn một nam nhân, thật sự là tổn thương không dậy nổi. Sau khi nhặt bọc, thất thủ quay về Lâu Lan...

Đội ngũ [Mộc tử mộc] a a a ! A Bính! ! Đem tàn khuyết giao ra đây, ta tặng người cái Kim thương bất ngã (?).

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Tàn khuyết?

Đội ngũ [sô-đa bính] * trang khóc * “Tàn khuyết thần tiết cấp 7”

Đội ngũ [Thư Hiệp] Là nguyên liệu để làm thần khí cấp 102.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] nguyên lai là vật trong truyền thuyết... mà Thu Thủy tỷ tỷ không muốn giao ra có phải không?

Đội ngũ [Thư Hiệp] lão bà, người tính toán khi nào thì nguyện ý kết hôn a? ! Điểm hảo hữu là 9999 rồi

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Ta có chút việc, out trước.

Đội ngũ [Thư Hiệp] không được trốn tránh! !

Đáng tiếc... Nhẹ cười nghiêng thế gian đã log out .

Tô Bắc Bằng không phải thật sự trốn tránh, mà là nghe được tiếng cửa mở. Đại khái là ma ma đã trở về, chạy xuống lầu, quả nhiên, chẳng qua... Ba ba cũng đã trở lại.

“Cha, mẹ.” Tô Bắc Bằng thật không dám tới gần ba ba, cảm giác xung quanh ông có một cỗ áp suất thấp, giống như tùy thời sẽ bùng nổ.

“Không có việc gì Bằng tử, Ô lão đại đã thả ba ba của con rarồi. Người canh cửa cũng dārời đi. Chẳng qua, xe của chúng ta cùng nhà bị lấy mất. Cuộc sống sau này có thể sẽ thực khổ.” Trần Ngọc Phượng của có điểm kích động, nhưng cũng có chút vui mừng.

“...” Tô Bình im miệng không nói, sau đó rút ra điều thuốc châm lửa, cau mày ngồi ở trên ghế sa lon.

Tô Hữu chui vào lòng mẹ ôm ấp “Ma ma...”

“A Bình, em không còn hơi sức đâu để trách cứ anh nữa. Chỉ hi vọng anh hiện tại bắt đầu làm lại từ đầu, thành thành thật thật. Như lúc ban đầu chúng ta làm.” Trần Ngọc Phượng hai tròng mắt ngập đầy nước mắt, khi nhận được điện thoại đi đón Tô Bình, đến khi về đến nhà, ông đều không có nói qua một câu. Bà có điểm lo lắng Tô Bình từ nay về sau thất bại hoàn toàn...

“Tôi không cam lòng.” Tô Bình cuối cùng mở miệng, trong lời nói ẩn hàm lên vài tia hờn giận. Ánh mắt sắc bén quăng ném hướng Tô Bắc Bằng, “Bằng tử, con còn có tiền không?”

Tô Bắc Bằng gật gật đầu.

“Toàn bộ đưa cho ba.”

“A Bình, anh lại muốn làm cái gì?” Trần Ngọc Phượng nóng nảy, che ở trước mặt Tô Bắc Bằng.

“Lại đi đánh cược một lần, thắng tôi sẽ trở về.”

‘Ba!’ Trần Ngọc Phượng một cái tát vung tới, Tô Bình trên mặt liền in rõ dấu năm ngón tay” Anh đến bây giờ còn không tỉnh ngộ? Anh có phải điên rồi hay không? ! Vẫn còn muốn đi đánh bạc? Anh lại muốn bị bắt hả, sau đó cho chúng ta một ngày một đêm bôn ba, kiếm tiền cho anh trả nợ, lo lắng anh bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm tánh mạng? Có phải hay không? ! Chúng ta bây giờ đã là cùng đường, nhà, xe đều bị lấy mất. Nhưng chúng ta còn có hai tay, còn có thể làm lại từ đầu. Chính là mạng không có hai đầu... Mất đi là sẽ không còn tìm lại được nữa.”

“Ca ca, ôm...” Tô Hữu chưa bao giờ thấy qua ma ma tức giận như vậy, có chút sợ hãi, đi đến bên chân Tô Bắc Bằng. Tiểu tử kia thân mình co rúm lại, đã tám tuổi rồi sao còn nhát gan như vậy a...

Có lẽ Tô Bình bị Trần Ngọc Phượng tát một tát này đánh tỉnh, cả người tê liệt ngã xuống ở trên ghế sa lon, nhắm mắt.

“Bằng tử, con đi theo mẹ.”

Tô Bắc Bằng ôm đệ đệ đuổi kịp cước bộ của mẹ, đi vào phòng.

Trần Ngọc Phượng có chút không được tự nhiên, nhìn thấy Tô Bắc Bằng, có chút khó khăn mà nói ra “Bằng, bằng tử a, con... Còn bao nhiêu tiền?”

“Hơn hai mươi vạn đi. Kỳ thật mẹ à, số tiền này đều là ba mẹ cho con, chẳng qua con không dùng đến, tự con có tiền riêng. Con đều dựa tiền làm thêm kiếm được mà sống. Hiện tại, cuối cùng có đất dựng võ. Số tiền này, mẹ cứ việc dùng. Chẳng qua, nếu sợ mất, đừng để cho ba ba xằng bậy.”

Trần Ngọc Phượng sờ sờ mặt Tô Bắc Bằng, vui mừng nở nụ cười, “Con trưởng thành rồi. Làm khó con, Bằng tử. Hiện tại, chúng ta trước hết tìm gian phòng nhỏ thuê ở đi, sau đó tìm việc làm.”

“Àn. Ít nhất còn có nhiều ... tiền thế này, chúng ta ngày sẽ không quá khổ.” Tô Bắc Bằng an ủi ma ma, “Chúng ta, khi nào thì dọn nhà?”

“Sáng ngày một phải dọn đi. Giờ mẹ sẽ đi liên hệ vài người bạn xem xét xem có nhà nào không. Học tập quan trọng hơn, chuyện trong nhà, cứ để ba mẹ đi xử lý. Con sớm đi quay về trường học đi, địa chỉ nhà mới mẹ sẽ gửi tin nhắn nói cho con biết.”

“Àn.”

Sau khi ra khỏi phòng mẹ, Tô Bắc Bằng tiếp tục lên Thiên Long. Lần này cách lần trước online có chút nhanh, cùng Thư Hiệp nói một chút cho anh tabiết vậy.

Khung nói chuyện phiếm:

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Thư Hiệp heo, vừa mới nãy trong nhà có chút chuyện xảy ra. Ta ngày mai phải quay về trường học, đại khái buổi chiều có thể tiếp tục online.

[Thư Hiệp] Àn... Sẽ không phải lại tiếp tục biến mất không lý do đó chứ?

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Không biết nữa.

[Thư Hiệp]Không tin. Người vẫn là đem số điện thoại di động cho ta, để ta đề phòng...

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Được rồi. 150898XXXXX. Không được gọi quấy rối điện thoại ta đó! !

[Thư Hiệp]Người không nói, ta còn không nghĩ tới...

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]. . . Ngày mai cần phải đi sớm, hiện tại có chút muộn rồi. Ta trước out. Còn về trân thú bảo bảo... Người vào acc ta đi lĩnh OK?

[Thư Hiệp] Àn.

Logout, tắt, nằm vật xuống ở giường. Di động vang lên —— là tin nhắn. Một dãy số xa lạ, bấm mở ra, nhìn thấy nội dung, Tô Bắc Bằng liền đoán được đối phương là ai.

“Thân ái chúc ngủ ngon. Không cần quá nhớ thương vì phụ.”

Nếu bây giờ có thể nhìn thấy Thư Hiệp, cậu muốn lấy mặt của anh ta so với bức tường, rốt cuộc bên nào dày hơn?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cập nhật chương mới trễ ... Thân nhóm, tân niên khoái hoạt! !

-0- Chân của ta bị nước nóng làm phỏng, hoàn hảo lúc ấy tay không có bị gì, cho nên không có gì trở ngại, nuôi vài ngày đến hiện tại đã không còn cảm giác đau. Cho nên mới trễ cập nhật. Lát nữa còn tới 2 chương —— ta không có giữ lại chương nào thủ thân đâu nha.

34. Chương 34: Xoát Biểu Ca (là Đi Yến Tử Ổ Đánh Mộ Dung Phục Đó)

“Đại tỷ, Tô Bắc Bằng đang chơi game online Thiên Long Bát Bộ 2, Ở server BL Giao long NP (khụ khụ ... tên sv với tên giao long có chút manh), tên nhân vật là Nhệ cười nghiêng thế gian.”

Nam nhân mặc áo vest đen bị Lãnh Phi Hạnh phái đi bảo hộ Tô Bắc Bằng đứng thẳng lưng báo cáo.

Nằm ở trên giường nghỉ ngơi, Lãnh Phi Hạnh mở ra hai tròng mắt xinh đẹp, “Đã biết, đi xuống đi.”

Chờ đợi nam nhân kia lui ra, cô mang laptop tới bên giường, gửi một bức thư: Giúp tôi tìm một cái acc game online Thiên Long Bát Bộ 2, server BL giao long NP.

※

Ngày hôm sau, Tô Bắc Bằng đem tiền đưa cho mẹ rồi liền thu thập đồ đạc, quay về trường học .

Mất hết cả một buổi sáng, đến khi quay về tới trường học, cảm giác thật mệt mỏi. Bụng cũng rất đói... Muốn ăn một chút cơm mà không còn khí lực, đành lê bước lên kí túc xá.

“Bằng tử?”

Chân trước vừa mới bước vào , chợt nghe tiếng của Cừu Thiên Ngọc, quay đầu lại, quả nhiên là tên đó, trong tay còn cầm theo cặp ***g đựng cơm.”Chuyện trong nhà đều xử lý xong rồi à? Rốt cục đã trở lại, các anh em cứ tưởng cậu đã chết rồi.”

“A...” Tô Bắc Bằng mệt mỏi không muốn nói chuyện. Sờ sờ bụng, tỏ vẻ chính mình đói bụng đến không còn khí lực .

Cừu Thiên Ngọc nhướn nhướn mày hỏi, “Cá ngăm dưa chua phải không? Ca mời cậu ăn! Chờ chút.” Nói xong lại trở về xếp hàng, giúp Tô Bắc Bằng mua Cá ngăm dưa chua.

Tô Bắc Bằng nhìn thấy bóng lưng xán lạn tiền đồ của tên đó, thiếu chút nữa cảm động đến lệ rơi đầy mắt. Có bằng hữu thân thiết thật tốt quá đi thôi .

Sau đó hai người song song trở lại ký túc xá, Tô Bắc Bằng vẫn là theo thói quen mở laptop đăng nhập vào game Thiên Long. Bối cảnh cùng âm nhạc quen thuộc vang lên, nhập vào tài khoản và mật khẩu, sau đó bưng cặp ***g lên, chuẩn bị ăn cơm.

Cừu Thiên Ngọc vỗ nhẹ lên đầu cậu, “Bộ cậu là con ấu trùng vòng du hử, ăn cơm mà không chơi thì sẽ chết sao?”

“Tôi nói họ Cừu... nếu mà còn vỗ đầu tôi, có tin hay không tôi đem cậu bạo đến chết? Vạn nhất tôi ngu ngốc như cậu, thì làm sao cậu bồi thường đây hử?” Tô Bắc Bằng liếc mắt nhìn Cừu Thiên Ngọc, ăn cơm, theo thói quen điều khiển Nhệ cười nghiêng thế gian đến Lôi Đài Lạc Dương —— Thư Hiệp thường xuyên đứng chỗ này. Thư Hiệp, anh takhông có online, chắc là đang làm việc đi.

“Ách. Quan tâm cậu mà cậu còn quay sang cấn lại tôi, cậu có phải là chó không vậy? Thực không có lương tâm.”

“... Ngại quá, tôi là người không thích bị tên ham bạo lực quan tâm ~.”

“Mặc kệ cậu.” Cừu Thiên Ngọc ném một cái xem thường, ăn cơm của mình. Nhưng mà cảm thấy không cam tâm a! Cậu ta còn chưa cảm ơn mình về phần cá ngăm dưa chua? !

Ban ngày trong bang không có người nào cả, đi học, công tác, còn có mấy người, toàn là người Tô Bắc Bằng không có quen. Nghĩ nghĩ thật đúng là chỉ có thể đi chạy thương. Ở bang hội kim khố lãnh ngân phiếu, mua thương phẩm, vừa ăn cơm vừa chạy chạy.

Cừu Thiên Ngọc hôm nay có tiết học, cơm nước xong, ngủ một chút là đi mất. Chỉ chừa Tô Bắc Bằng một mình ở trong ký túc xá, chơi một mình, chạy thương trong game Thiên Long.

Thật sự thực nhàm chán... Lúc này vô cùng tưởng niệm đám hủ nữ huyền ảo trong bang, được rồi... chỉ cần có người, cho dù là Thư Hiệp trêu chọc, cậu cũng muốn a a a a ! Chạy được vài chuyến ,liền quyết định

chạy xong lần này thì không chạy nữa. Ngủ đi! Buổi tối nhiều người onl. Dù sao hiện tại bản thân cậu cũng rất mệt mỏi.

Chạy đến vô di, kích mở bản đồ, hướng thành thị bang phái chạy tới. Cảm thấy hơi hơi buồn ngủ, xoa xoa hai mắt mỗi một, sau khi mở mắt ra lại thì nhìn thấy màn hình một mặt màu đỏ. Lại là một tên Thiên Sơn! Còn có Nhạc nhạc, Dương mị mị, một tên Nga Mi, một tên Tiêu Dao.

Nói như vậy là có chuẩn bị trước khi đến sao? Hết thời gian không chế, Tô Bắc Bằng nhanh chóng buff cho mình một cái thanh tâm. Sau đó ngại nhược, triệu hồi ra trân thú Hùng Miêu. Kích chọn vào tên Tiêu Dao liền xoát kỹ năng. Đừng hy vọng có thể làm gì, cậu tu luyện thấp, kỹ năng tâm pháp thấp, kỹ năng không chế này vừa hết, lại đến một kỹ năng không chế của người khác chụp lên.

Ngay cả Dương mị mị cũng không chế được Nhẹ cười vài giây, huống chi còn có Thiên Sơn Tân Minh Duật cùng Nga Mi Nhạc nhạc không chế? Bọn chúng luân phiên không chế lên Nhẹ cười rồi đánh, muốn một cái thanh tâm cũng không thể. Mắt thấy máu của mình sắp hết, Tô Bắc Bằng muốn lật ngược tình thế cũng không thể.

Rất cực, Dương mị mị bắn trúng một cái x2, máu của cậu rút còn nhanh hơn. Cuối cùng kích vào Cao thần hựu, muốn triệu hồi vật cưỡi... Mới phát hiện cậu chạy thương, không thể làm như vậy. CMN, Nga Mi cũng không có kỹ năng gia tốc. Thiệt tình làm sao mà cậu chạy trốn được đây?

Hai cái chân ngắn nhỏ chỉ có thể dạt ra chạy như điên, không nghĩ tới bọn họ xúm vào đánh trân thú của cậu. Không bao lâu liền giải quyết xong, trân thú vừa chết, Cao thần hựu cũng mất hiệu lực, mũi nhọn một lần nữa nhắm ngay cậu. Kỹ năng công kích không ngừng đánh úp lại, Tô Bắc Bằng buff một cái thanh tâm lại bắt đầu chạy.

Lúc này CMN lại trúng một cái x2! ! Sau đó bị một cái ám khí dả huyết không chế... Mù, không thể làm gì, lúc này ngay cả ngại nhược cũng không thể xài, bị kích... Nhìn vạch máu cuối cùng tuột về không, Tô Bắc Bằng thở dài.

Cái sự mệt mỏi này đã thành thói quen? Cậu thể nhưng không tức giận...

Bang phái [Không cần sờ ta]a! Bang chủ, người lại bị cướp thương.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]...

Nhìn thấy cái chữ “ lại “ kia, Tô Bắc Bằng buồn bực.

Quay về Lạc Dương, máu cũng không thêm hồi, nằm trên giường, ngủ.

※

Vừa mở mắt thì có cảm giác thiên hôn địa ám. Lại là buổi tối. Bật đèn, ngồi vào trước laptop, nghĩ được một mùi đồ ăn nồng đậm. Bên cạnh bàn đặt cặp ***g đựng cơm nóng hôi hổi, đũa trên đó là tờ giấy —— biết cậu là heo nhất định sẽ chẳng muốn đi mua cơm, thừa dịp còn nóng ăn đi. Tôi cùng Thiên Ngọc đi ra ngoài chơi. —— Nghiêm Vĩ Húng

Chắc chắc... Ra là hai tên đó đi ra ngoài lêu lổng, cũng không biết làm chuyện xấu gì nữa. Bất quá, thực tri kỷ quá đi, đã chuẩn bị sẵn cơm chiều cho mình. Ngấm lại lời Cừu Thiên Ngọc nói lúc trưa ... được rồi, ăn xong mới chơi.

Sau khi đánh răng rửa mặt cả người sáng khoái không ít, cơm nước xong cậu mới đưa tầm mắt chuyển hướng về Laptop.

Khung tin nhấp nháy liên tục.

Nói chuyện phiếm khung:

[Thư Hiệp] Thân ái, người có đó không?

[Thư Hiệp] Ngất, người không cần tự mình đi chạy thương a.

[Thư Hiệp] Online thì gọi ta.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]đến đây.

[Thư Hiệp]Ân. Bảo bảo sinh ra không được tốt lắm, ta lấy đi luyện đan .

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]. . . Dù sao cũng mới sinh sản đợt đầu.

[Thư Hiệp]Không có việc gì. Chúng ta đi xoát Yến Tử đi.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Yến tử?

[Thư Hiệp]Chính là phó bản Yến tử ỏ. Còn gọi là xoát Biểu ca, sẽ nhặt được tân mạng thần phù cùng hàn băng tinh tiết. Người nhìn người xem, bây giờ còn cầm thần khí 82, ta nghĩ nên đổi là vừa.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Người ghét bỏ?

[Thư Hiệp]Vi phu không dám...

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Hừ, không dám? Không phải ý tứ của người là thực sự ghét bỏ đó sao

[Thư Hiệp]Tuyệt đối không có! ! Lòng ta đối với người, có trời đất chứng giám!

Bang phái [Thư Hiệp]Xoát biểu ca, mời thêm đội.

Bang phái [Cầu ái]Anh anh anh ~~ biểu ca tuyệt không đáng yêu. Bất quá... Vì JQ, ta bất cứ giá nào cũng phải đi !

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]Lão Đại, ta muốn đi!

Bang phái [Không cần sờ ta]lão Đại, người không thấy được bang chủ bị cướp thương sao?

Bang phái [Chiến Ý Phi Dương]... Oài, đều giết những người đó mấy chục lần rồi, cũng không thể giết chết luôn được.

Bang phái [Nhan tịch]Vậy đến bao giờ, hai người các người mới chọn một ngày tốt, mà kết hôn hả? Có JQ tất nhiên là tốt, nhưng mà dù sao cũng phải đơm hoa kết trái đi chứ?

Bang phái [Thư Hiệp]Thời giờ đều đã chuẩn bị tốt! ! Nhưng mà cô dâu còn rất ngượng ngùng.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Vậy sau đó. Của người là của ta, của ta, cũng là của ta?

Bang phái [Thư Hiệp]Không thành vấn đề! ! Vi phu cả người đều là của người.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Người đáng giá mấy đồng tiền? Không thèm.

Bang phái [Cầu bạo]Phốc phốc phốc... Lão đại thật đáng thương.

Bang phái [Thư Hiệp]... Thực thương tâm. Vậy khi nào thì báỉ đường?

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Trước xoát biểu ca.

Được rồi, Lăng Quân Diệu thừa nhận chính mình có chút lo lắng, kèm theo nôn nóng. Bất quá... Tốt xấu cậu ấy đã đáp ứng! ! Tâm tình vô cùng hoan hỉ, mang theo Nhẹ cười, Cầu ái, Thảo nê mã, Nhan tịch, Cầu bạo đi xoát Yến tử ỏ.

35. Chương 35: Xoát Biểu Ca (hạ)

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta muốn khinh bỉ chính mình ... Không đúng,khinh bỉ cái người tạo ra trò chơi này! Tào lao quá ... Êm đẹp không muốn làm ra một đồng thuyền như vậy làm gì?

Nhìn thấy tất cả mọi người dùng khinh công phần phật phần phật bay mất, chỉ chừa một mình cậu ở trên thuyền mà bồi hồi. MD nha ... Khinh công thật tình là không dùng được, sao thế nhỉ?

Đội ngũ [Thư Hiệp]Lão bà đừng nóng vội, vi phu tới đón người.

Đội ngũ [Cầu bạo]Ác ác, chú rể công cô dâu .

Đội ngũ [Cầu ái]Chết mất...Không phải là muốn ở ngay trước mặt Biểu ca mà động phòng đi?

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]Ta kháo, việc đó không thể được.Vạn nhất làm cho Biểu ca dục hỏa công tâm, trực tiếp bỏ nhào vào Đoàn Dự, thì thật tình là không được tốt cho lắm ...

Đội ngũ [Nhan tịch]... Đến lúc đó, ta sẽ quay lại toàn bộ sự việc diễn ra trong phó bản này, gửi lên Diễn đàn game Thiên Long. Nhan đề là: Hai công hai thụ, không hiểu nghĩ gì, lại nổi hứng lên chơi trò OOX, thật là yindăng, thật là mất hồn.(ừm mọi người tự hiểu yin dăng là gì đi, ta k dịch toẹt ra đâu :>)

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Các người muốn tạo phản phải không? !

Ách ... Tô Bắc Bằng thiết tình cảm thấy được tư tưởng của đám nữ nhân này càng ngày càng hủ bại .

Thư Hiệp sử dụng kinh công đến chỗ Tô Bắc Bằng rồi dùng chế độ tổ đội theo sau mà vừa bay vừa kéo, cuối cùng đem Nhẹ cười lôi đến được thuyền của NPC Hồ Diên Báo tướng quân. Mọi người cũng vừa đứng lúc đem toàn bộ BOSS trên này giải quyết xong.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Lão bà, nhặt bọc trên đất đi. Nhìn thấy “ Thuốc giải của Bí tô thanh phong” trong bọc mà Đoàn Diên Khánh rơi ra thì cất vào, lát nữa sẽ phải dùng đến.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ách, đã nhặt được .

Vì thế, Thư Hiệp lại kéo Nhẹ cười hướng bên NPC Tiền Hoàn Vũ mà chạy.

Kỳ thật xoát Yến tử cũng có nhiều kinh nghiệm, muốn Cừ Ma Trí xuất hiện thì phải xoát xoát xoát xoát quái rồi lại xoát quái. Nhưng cần chú ý họ Cừ hỏa công có điểm sắc bén, hỏa kháng mà không đủ là máu sẽ bị rút một cách thảm hại. Nhưng tất cả mọi người toàn full 5 trở lên , máu dày như da trâu, cho nên tùy tiện cũng vượt qua cửa này.

Tiếp đó chính là cửa ải khó nhất: Xoát Biểu ca.

Thư Hiệp kéo cả đám người đi về khu vực Yến Tử Ổ của Mộ Dung Phục, cả đội bắt đầu BUFF trạng thái đầy đủ, chuẩn bị ngược biểu ca.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Lão bà, người qua đánh trước đi. Đánh vài cái rồi lui ra.

Nhẹ cười nhìn về phía Biểu ca, tiến lên, trực tiếp ném qua Tây tử bồng tâm. Thấy biểu ca hùng hùng hổ hổ tiến về phía mình mà phẫn nộ, Tô Bắc Bằng run cả tay, nhanh chóng lui ra phía sau. Nhan tịch chụp Họa địa vi lao lên Biểu ca để máu rút nhanh hơn, sau đó đặt Bát trận đồ.

Tô Bắc Bằng biết Thư Hiệp vớ lại bảo mình đi lên đánh trước, bởi vì Nga My có tỷ lệ đánh trúng trạng thái hư nhược: rút máu và khí của mục tiêu khi đánh. Biểu ca bị cậu phóng dính trạng thái hư nhược, máu liền bị giảm đi 26%. Chắc, Nga Mi thật là cường đại quá đi, sao mà mình không ngộ ra nhỉ.(không chắc có phải 26% k :3)

Đội ngũ [Thư Hiệp]Biểu ca này với Biểu ca của phó bản Thiếu Thất Sơn không khác nhau lắm, cũng sẽ có lúc nộ Đầu chuyển tình đi: bắn ngược lại thương tổn nhận phải. Chẳng qua Yến tử thì không có bắt người khác chịu sát thương thay, mà ai đánh thì tự mình phải chịu bắn ngược. Trong chốc lát, nếu nhìn thấy trên người hắn có một thanh kiếm lóe ánh vàng xoay xoay vây quanh, liền ngừng đừng đánh nữa.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ừm.

Tô Bắc Bằng thấy Biểu ca bị khống chế đến sít sao, cũng liền yên tâm đi đánh. Ném cái Chương Nhân Pháp xong... Biểu ca máu như thế nào lại khôi phục như cũ? ! Ách ... Chẳng lẽ hệ thống xuất hiện BUG hay sao? Cậu rõ ràng không có buff thanh tâm, khụ... Coi như có buff thanh tâm cũng không có thể cấp quái mà buff thanh tâm đi?

Đội ngũ [Thư Hiệp]Ngất. Quên nói với người. Lão bà, sau khi rút máu biểu ca xong, người liền đổi buff trạng thái Kiềm thức đi. Bằng không sẽ giúp hắn hồi phục lại như cũ đó.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ách...Hóa ra là vậy.

Lần này khổng chế không có liên tiếp, biểu ca thoát khỏi khổng chế. Trên người quả nhiên xuất hiện ánh vàng. Lúc này, Tô Bắc Bằng chú ý tới khung nói chuyện phiếm có một đoạn đối thoại.

Vương Ngũ Yên: Đoàn công tử, người có thể giúp đỡ biểu ca của ta không?

Đoàn Dự: Vương cô nương có phân phó, tại hạ tất nhiên rất vinh hạnh. Chính là nàng xem Lục Mạch Thần Kiếm của ta, khi được khi không...

Vương Ngũ Yên: ** quên đi, vẫn là ta tự mình tới đi.

Tận lực bồi tiếp: Vương Ngũ Yên đưa ánh mắt liếc về hướng phía Nhan tịch.

Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự, bắt đầu hướng về Nhan tịch mà đánh cuồng bạo ... Máu rớt một cách lợi hại. Tô Bắc Bằng nhanh tay buff máu cho Nhan tịch, nàng liền tàng hình. Vương Ngũ Yên liền đưa ánh mắt chuyển hướng người khác. Ẩn thân có thể giải trừ phải không?

Đội ngũ [Thư Hiệp] Trước tiên đem biểu muội giết đi.

Vì thế chỉ để lại Nhan tịch ở lại giữ Biểu ca, mọi người hướng Vương Ngũ Yên đi tới.

Đội ngũ [Cầu ái] Các đồng chí! ! Dem vật hy sinh Vương biểu muội này ngược chết ngược chết!

Đội ngũ [Cầu bạo] Trở ngại Biểu ca cùng Đoàn Dự thực hiện JQ... Chắc, thực đáng giận, mọi người dùng sức, bóp chết nàng bóp chết nàng!

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã] ... Vương muội tử, chớ trách ta không lưu tình. Vì JQ, đành phải hy sinh người.

Đội ngũ [Nhan tịch] Ta cũng muốn ngược vật hi sinh... Sao Biểu ca lại muốn giết ta, bọn ta cũng vì hạnh phúc của người và Đoàn Dự mà. Ai... Biểu ca a, người phun ra cái Hàn băng tinh tiết không cố định và Tân mãng thần phù cấp 7, ta sẽ đem Đoàn Dự lột sạch quần áo toàn thân, tắm tã sạch sẽ thơm tho đem gói lên trên giường của người.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Phốc... Đoàn Dự, nếu người không đề ta ra mà phóng Lục mạch thần kiếm, ta liền cấp cho nhà người một cái “éch oi” ... (*** toy đó :3 ta chém)

...

Đội ngũ [Cầu ái] Hảo.

Đội ngũ [Cầu bạo] Hảo hảo.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã] Hảo hảo ló...

Đội ngũ [Thư Hiệp] ... Lão bà, thật bư hãn.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Sa nào? Người cũng muốn có một cái?

Đội ngũ [Thư Hiệp] Vi phu không cần! ! Không cần cái món kia, ta cũng có thể cho người muốn ngừng mà không được.

Đội ngũ [Nhan tịch] Ai nha, các người thực sắc... Quả nhiên chỉ có ta thuần khiết nhất.

Đội ngũ [Cầu bạo] Nhan tịch đồng chí, người sẽ bị vạn người luân.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã] Cái tên này rất không biết xấu hổ. Đây là một đám đầu óc đen tối, người giả cmn bộ tinh khiết cái gì! Lôi ra ngoài đánh một trăm trận cho ta. Sau đó ôn ôn nhu nhu mà SM nát cái hoa cúc kia!

Một bên nói chuyện một bên đánh, biểu muội cứ như vậy bị ngược tới chết, mọi người lại nhắm ngay biểu ca giết giết giết. Võ Đang có kỹ năng khổng chế lâu thật lâu, mọi người dame lại cao, rất nhanh biểu ca máu cũng chỉ còn không đến 1 dòng (máu boss 3 dòng), lúc này liền phóng Bí tô thanh phong.

Đội ngũ [Thư Hiệp] Lão bà, người mở túi ra lấy “Thuốc giải bí tô thanh phong” ăn đi.

Nhẹ cười ăn thuốc giải, trạng thái tán công đã được giải trừ.

Nhan tịch thấy biểu ca phát phát tay, xem ra là muốn phóng Băng Thiên Tuyết Địa, lúc này Cầu bạo đồng chí ném ra một cái kỹ năng khổng chế môn phái cấp 80, thành công ngăn cản, vì thế biểu ca lại bị mọi người ngược đãi. Lúc này ngay cả cơ hội trở tay đều không có —— do Nhan tịch đặt bẫy Bát trận đồ đặc biệt dày đặc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thân nhóm, nhiệm vụ hôm nay hoàn thành xong. Ngày mai ít nhất hai canh. Chúc ngủ ngon ! !

36. Chương 36: Chinh Phạt Trác Lộc (thượng)

Đội ngũ [Cầu ái] () Xem ra Biểu ca đã đề Đoàn thụ nhiều lắm rồi, sắp tinh bì lực tẫn nên Biểu ca không còn sức đối phó với chúng ta nữa.

Đội ngũ [Nhan tịch]phư phư phư

... Chúng tớ Biểu ca rất công , hấn không thể nào là thụ.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Các người không biết đâu, là ta thương lượng với hấn, hấn chịu gục dưới tay chúng ta, sẽ đưa cho hấn một lọ cao hoa hồng nha

~ Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]... Nhẹ cười sama thắng.

Thảo nê mã mới vừa nói xong, Tô Bắc Băng liền nhìn thấy hệ thống nêu lên: Thư Hiệp tặng 999 đóa hoa hồng cho người.

Sau đó chính là thông báo: “Thư Hiệp đem 999 đóa hoa hồng dâng tặng trước mặt Nhẹ cười nghiêng thế gian, thâm tình nhìn nàng mà nói: nếu nàng là giọt lệ trong mắt ta, kiếp này ta sẽ không bao giờ khóc.”

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]người bị điên sao?

Đội ngũ [Thư Hiệp]Ừm... Chính xác mà nói là yêu người đến phát điên .

Đội ngũ [Nhan tịch]Mất ta mù rồi.

Đội ngũ [Cầu bạo]CMN thật là tú ân tú ái.

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]cẩn thận ta triệu hồi ra thảo nê mã (*) bạo chết hoa cúc của các người

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Thỉnh tìm Thư Hiệp heo. Ta là vô tội.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Tất cả đi làm nhiệm vụ bang phái ngay, trong hai ngày phải làm xong hết toàn bộ!

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]Ôm đùi! *khóc lớn *không cần a đại thần, nhóm tụi ta biết sai rồi.
. . Hai người cứ tiếp tục ân ái đi!

Đội ngũ [Nhan tịch]không cần a ~ ta nhìn thấy tổng quản bang phái là muốn phun máu chó rồi.

Đội ngũ [Cầu ái]Thư Hiệp đại thần thân ái, ta cái gì đều không có nói mà!

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian] () người kêu ai thân ái? Đồng chí Ái Ái, làm nhiệm vụ bang phái trong ba ngày không được nghỉ cho ta.

Đội ngũ [Thư Hiệp]Lão bà đừng ghen, vi phu đối với nàng không tính thù cũng không có hưng trí.

Tư tán gẫu [Băng ngạo thiên hạ đối với người nói]Có ở đây không? Bang các người cùng với bang của chúng ta đánh bang chiến đi

Tư tán gẫu [Người đối Băng Ngạo Thiên Hạ nói](o) A! Bang chúng ta chọc giận người sao?

Tư tán gẫu [Băng Ngạo Thiên Hạ đối với người nói]... Là chinh phạt, kiếm chút cống hiến bang á mà.

Tư tán gẫu [Người đối Băng Ngạo Thiên Hạ nói]-_- kiểm cái gì? Không biết cái gì là chinh phạt. Chờ, ta hỏi Thư Hiệp heo một chút.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Thư Hiệp heo, bang Băng Ngạo Thiên Hạ muốn cùng chúng ta đánh bang chiến ... Ách không đúng, chinh phạt?

đội ngũ [Thư Hiệp]Được.

Tư tán gẫu [Người đối Băng Ngạo Thiên Hạ nói]Thư Hiệp heo đã nói được nha.

Tư tán gẫu [Băng Ngạo Thiên hạ đối với người nói]Uhm, bang các người thắng trước, sau đó đến bang ta thắng. Nhưng đều phải cố gắng hết sức. Tới khi thời gian gần hết thì hãy nhường.

Tư tán gẫu [Người đối Băng Ngạo Thiên Hạ nói]@_@ thực phức tạp. Mau mở thử đi.

Rất nhanh liền nhận được tin tức hệ thống, Thư Hiệp heo liền tiếp chiến thư chinh phạt.

Đội ngũ [Cầu ái]() chinh phạt chinh phạt! Đã lâu không chinh phạt nha!

Đội ngũ [Ta có một con thảo nê mã]Bổn đại gia sôi trào , đi Trác lạc bắt được mấy tên nam nhân, không cần quản hấn là công hay thụ liền phát tiết phát tiết.

Đội ngũ [Nhan tịch]GOGO, hướng chiến trường trên giường mà đi.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]...

Còn chiến trường trên giường, đám nữ nhân này trong đầu óc chứa cái quái gì vậy?

Nhẹ cười bị Thư Hiệp kéo đi vào Lạc Dương Châu Nhiên, kích vào NPC sau đó liền đi vào Trác lạc chiến trường. Còn có mấy phút thời gian để chuẩn bị, Nhẹ cười ngồi dưới đất thiền tọa. Thư Hiệp thấy thế, cũng đi đến phía sau cậu, ngồi thiền. CMN góc độ kia nhìn qua, thật giống như là Nhẹ cười giống như chim nhỏ rúc vào trong ***g ngực ấm áp của Thư Hiệp. Không hiểu sao, Tô Bắc Băng lại đỏ mặt.

Phụ cận [Sô-đa bính]... Lão Đại, chị dâu, ban ngày ban mặt mà ...

Phụ cận [Phá bàn tính]Ban ngày ban mặt, thế nhưng... che mắt.

Phụ cận [Tọa ủng thiên hạ]Ách, không phải chỉ là ôm một cái thôi sao! ! Bác gái Bàn tính, bổn đại gia cho phép người yêu thương nhưng nhớ ta.

Phụ cận [Cầu ái]Phốc phốc phốc... Tiểu ủng tử, phải rụt rè một chút.

Phụ cận [Tọa ủng thiên hạ]Ác... Bàn tính bác gái, bổn đại gia cho phép người tới làm ấm giường.

Phụ cận [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Bản tôn cho phép người trước mặt nhóm hủ nữ, ban ngày ban mặt mà làm chuyện ừ ừ a ân gì đó. KY chuẩn bị xong chưa, biện pháp (BCS) cũng có chưa, rồi công cụ khuếch trương (ex oy) ... Thêm, cà- vạt, ngọn nến, roi da, liền ngay lúc này lấy ra hết đi.

Phụ cận [Cầu bạo]... Ta phát hiện ta thật sự rất CMN thuần khiết !

Phụ cận [Nhan tịch]So sánh vớiNhẹ cười sama, chúng ta còn trong hơn nước!

Phụ cận [Không cần sờ ta]anh anh anh ~~ các người đều háo sắc như vậy. Những lời này, đem bôi đem tư tưởng của ta.

Phụ cận [Chiến ý phi dương]Bản chất của các người đã là như thế rồi.

Phụ cận [Thư Hiệp]chinh phạt bắt đầu rồi.

Nhẹ cười, Phi Dương, Bàn tính, Sô-đa bính với Thư Hiệp một đội ngũ.

Thư Hiệp canh thời gian bắt đầu thực chuẩn, anh vừa mới nói xong, mọi người cũng nhận được tin tức nói chinh phạt đã bắt đầu. Trước kia lúc ở bang Hồi Úc, bất kể là bang chiến dã ngoại hay là chinh phạt đều cũng onl YY, do chỉ huy phân phối binh quân và ra lệnh, nhưng trận này Thư Hiệp không có yêu cầu. Thứ nhất, chinh phạt lần này là hình thức hữu nghị, bất kể như thế nào đều là mỗi bên thắng một trận. Thứ hai, tuy rằng Chân trời góc biển ít người, nhưng toàn là tình nguyện, một mà tựa như hai ...

Chính là có một việc anh không có tính đến, Nhệ cười cái gì cũng không biết.

Ở Xuy Vu Đài, đồng chí Mộc tử mộc ở lại bảo vệ cờ, Nhệ cười đứng bên cạnh ngắm cảnh, động cũng không động, thật ra là treo máy uống nước. Đúng lúc này, một Tinh Túc 104 xuất hiện, đặc biệt hung hăng càn quấy phóng kỹ năng quần công, Mộc tử mộc bảo vệ cờ bị công kích.

Nhìn thấy máu mình rớt, Tô Bắc Bằng dừng uống nước, có chút khó hiểu mà ngơ ngác ... Như thế nào lại rớt máu? Sau đó nhìn thấy có một tên Tinh Túc dùng sức đánh bạn trẻ Mộc tử mộc, liền minh bạch ... MK, người của bang Băng Ngạo Thiên Bang lại dám khi dễ người của lão tử? !

Đội ngũ [Nhệ cười nghiêng thế gian]MK, bọn hần giết người của bang chúng ta!

Đội ngũ [Thư Hiệp]Ách...Thân ái đừng kích động, chinh phạt chính là giết người. Nhưng mà không có thêm sát khí. Đơn giản mà nói chính là hai cái bang ở cùng nhau luận bàn võ học.

Đội ngũ [Nhệ cười nghiêng thế gian]Ác, ra là như vậy a.

Tô Bắc Bằng cảm giác mình thật sự có chút ngốc... Nếu là luận bàn, vậy không cần quan tâm . Cậu tiếp tục uống nước, trơ mắt nhìn chằm chằm Mộc tử mộc bị tên Tinh túc kia cùng với vài người mới tới ngược đã mà nằm úp sấp.

Phụ cận [mộc tử mộc]che mặt khóc ròng ~~Nhệ cười sama, người ta không có khi dễ người a! ! Thế sao người lại không buff cho ta miếng máu nào!

Phụ cận [Nhệ cười nghiêng thế gian](o) a! Ta đang uống nước.

Phụ cận [mộc tử mộc]o()o mau đánh bọn hần, trước đừng cứu ta. Đừng để cho bọn họ đốt cờ.

Lúc này Tô Bắc Bằng nhìn thấy phía trước cái tên Tinh Túc kia ở cột cờ trước mặt đánh đánh, khẳng định hần chính là đang đốt cờ đi, xem như lời Mộc tử mộc nói ra vội vã như vậy, cái lá cờ này rất là trọng yếu đi? Điều khiển Nhệ cười đi qua, trước phóng ra Nguyệt Lạc Tây Sơn, tiếp theo buff Trảm Tình Quyết, triển khai thể phóng ra một cái Tây Tử Bổng Tâm, hung mãnh mà đánh một cái, làm rớt 23k máu của đối phương... Thừa dịp hần bị mù, muốn lấy mạng hần, Cửu âm thần thảo, Chương nhân pháp, Ném ám khí chẳng hạn toàn bộ phóng qua.

Mắt thấy thật vất vả sắp sửa bóp chết đối phương , kết quả nhìn thấy hần chợt lóe hồng quang, máu lại hồi về không ít. Nhệ cười vừa nhìn liền trông thấy sau lưng hần có một em gái Nga My đang đứng thêm máu.

Được rồi, chuyện này cậu không tính toán, cậu có thể nhẫn. Nhưng không thể nào nhẫn khi hần kéo thêm một đám địch nhân đến, bọn họ đối với cậu như ong vỡ tổ ném ra khổng chế a a a!

Đội ngũ [Nhệ cười nghiêng thế gian]Mãnh liệt SOS!! Thư Hiệp heo, người nếu không đến ta không kết hôn!

37. Chương 37: Chinh Phạt Trác Lộc (hạ)

Đội ngũ [Thư Hiệp]Bình tĩnh một chút nào! ! Vì phu tới ngay! !

Đang hỗn chiến ở Viêm Hoàng Đài, chỉ còn chút máu nữa là có thể đốt được cờ của đối phương, nhưng Thư Hiệp nghe tiếng vợ kêu cứu, dứt khoát triệu hồi tọa kỵ, anh dừng mà phóng đi ... Một đám đồng đội nhìn cảnh này, đều ai da mà cảm thán: thật sự là một phu quân mẫu mực vì tình yêu mà vứt bỏ tất cả ...

Sau khi Thư Hiệp chạy đến nơi, chẳng hiểu làm sao mà Nhệ cười vẫn đứng ở đó yên lành an ổn, máu không rớt một giọt nào, cũng không có người đánh cậu. Anh thật là hoài nghi có phải vì Nhệ cười muốn cùng anh nên mới kêu SOS hay không. Nhưng nhìn thấy bang Băng Ngạo Thiên Hạ nóng nảy mà nói ở kênh phụ cận:

Phụ cận [Ta là Tiểu Mễ]Bang chủ, vì cái gì không cho chúng ta giết Nhệ cười a? ! !

Ác... Nguyên lai là Băng Ngạo Thiên Hạ ngăn cấm ? Lăng Quân Diệu có chút cảm giác bất an ... Chẳng lẽ, hần cũng thích Nhệ cười nhà mình hay sao? Đây không phải là chuyện tốt!

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Nhan Tịch chạy tới cứu ta rồi chạy trở về, thì người mới chạy tới! Người rồi cuộc đang làm cái gì? Có phải hay không muốn ngủ trên giường đình hả?

Đội ngũ [Chiến Ý Phi Dương]Chị dâu thực uy vũ!

Ha ha, tổng tài đại nhân, bình thường ở trong công ty uy phong lãnh đạm a, chỉ cần gặp Nhẹ cười là xiêu như bún thiêu ... Xấu mặt quá đi!

Đội ngũ [Thư Hiệp]Oan ức quá Bao đại nhân! Tiểu nhân thật sự là ngựa không dừng vó mà chạy tới !

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Hãy bớt sàm ngôn đi, lần tới đem bọn họ đánh trở về!

Đội ngũ [Thư Hiệp]Tuân lệnh!

Thu hồi tọa kỵ rồi tiến về phía trước, ánh sáng Đại thần lóe lóe muốn chói mắt mọi người. Lòng hận thù với kẻ có tiền bốc lên, mọi người uất ức mà đánh, không chế rồi kỹ năng công kích thuộc tính toàn bộ hướng trên người anh mà ném. Thư Hiệp chủ yếu là hỏa kháng, các loại kháng khác thấp một chút, Tiêu Dao đánh hỏa vào trên người anh là không đau không ngứa, chính là Thiên Sơn băng, Tiêu Dao độc phóng kỹ năng vào người, thì vẫn rất máu, rất càng ngày càng nhiều.

Nhưng tất cả chẳng thấm thía vào đâu! ! Nhẹ cười sama nhà chúng ta thanh tâm 10% cơ mà! Buff một cái máu liền hồi hơn 50k! ! Quả thực là trâu đến nhân thần cộng phần.

Kết quả là, Thư Hiệp lấy một địch một trăm, lại hoàn toàn không có áp lực gì cả. Đối phương chết rồi lại chạy đến xong chết rồi lại chạy đến, cứ như vậy mãi mà Thư Hiệp không hề chết mạng nào. Bang chủ Băng Ngạo Thiên Hạ phi thường phi thường cực đoan mệnh lệnh không cho phép đụng đến một sợi lông của Nhẹ cười nghiêng thế gian, mọi người thật tình là không có can đảm, cũng không có biện pháp khác để đánh hạ cậu nha! !

Ngay sau đó hủ nữ Nhan tịch nhà chúng ta cũng hung hăng càn quấy, điều khiển xa chiến đến bên cạnh Thư Hiệp đứng, còn kếm là không hết lớn một tiếng “Các người đều đi chết đi”, đem địch thủ luân dưới bánh xe hết người này đến người khác, xung quanh kỹ năng môn phái và kỹ năng trân thú quần công thi nhau xả xuống tạo lên một màn khói lửa tranh đấu thật đẹp mắt!

Chỉ có Một tử một đồng học đối với việc bảo vệ cờ rất là chấp nhất, thật giống như lá cờ kia là lá cờ đỏ phát phối biểu thị cho tinh thần nồng nàn yêu nước của đứa nhỏ này a! ! Chính là... MK, đến khi nhận ra đã quá chậm , nàng cũng muốn đi ngược người ngược hết bọn địch thủ a!

Đại cục đã định, Tô Bắc Băng thả lỏng tinh thần. Nhìn khung nói chuyện phiếm xem có tin tức gì bất nháo hay không.

Loa [Linh °C phi băng]Acc này đổi chủ.

Thế giới [Nán Nê Muội]Cùng Kỳ Biến Dịch đời thứ 6, tư chất cường lực cao, ai có nhu cầu pm thương lượng giá cả! Mua rẻ thì biến giùm.

Thế giới [Nằm cái đi]Chà Tiểu phiêu tiến tổ, đã có Nga My có dame , cần một Tiêu Dao, slot cuối.

Môn phái [Nhuyễn muội tử]Không biết Ác Bá đợt này là phái nào a

?

...

Ác bá? Giang hồ tiểu tiểu? ! Tô Bắc Băng nhớ tới, hoạt động này có thể nhặt được bí tịch và yếu quyết môn phái! Chưa đi thử qua một lần nào, bây giờ đi xem xem cho biết. Tuy rằng không biết cách chơi . Bất quá không ngờ acc đệ nhất nữ Thiên Sơn Phi Băng kia thay chủ, nếu Tô Bắc Băng nhớ không lầm, lúc trước cậu vừa mới vào bang Hồi Ưc, mở ra danh sách thành viên bang hội, có nhìn thấy cái tên này..

Theo loa điểm Phi băng tên, xem thông tin cá nhân, đối phương lui giúp. Ngẫm lại với, đều thay người , nhất định là lại tới qua.

Đội ngũ [Chiến Ý Phi Dương]Nguyên lai A Băng lâu như vậy không online, là vì bán acc.

Đội ngũ [Sô-đa bính]Ai~~... Nàng lúc trước theo đuổi Bác gái bứt không ra, sau nghe nói là đi du học ở Mỹ.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ọc một búng máu... Bác gái mị lực cao như vậy sao, nam nữ đều ăn thông sao?

Đội ngũ [Phá bàn tính]Đừng hâm mộ ca, ca chính là truyền thuyết.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Có tin ta hay không ta cho người biến thành truyền thuyết vĩnh viễn? ! Cho người cái bát người lại còn xin thêm cơm, dựa vào chút nhan sắc của người mà dám mở phường nhuộm sao? Mau mau đem Tiểu ủng tử lấy về nhà đi!

Đội ngũ [phá bàn tính]...

Đội ngũ [sô-đa bính]Ta đem đoạn này chụp lại, chuẩn bị chia cho đám nữ nhân kia xem. Tin tưởng rằng họ mà nhìn thấy mấy lời chị dâu nữ vương dạy dỗ, các nàng sẽ hưng phấn đến ngủ không yên .

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Vậy người đã đóng tiền bản quyền chưa?

Đội ngũ [sô-đa bính]... Chị dâu, lão đại không đưa chị tiền lương hàng tháng sao?

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Hắn đem hết tiền lương đưa cho người khác rồi .

Đội ngũ [sô-đa bính]Vậy đưa cho ai?

Đội ngũ [Thư Hiệp]Thật ra là đưa cho lão bà mua sữa cho con hết rồi.

...

Trận đầu chinh phạt bọn hắn vừa đánh vừa trò chuyện rồi cũng xong xuôi, trận thứ hai bởi vì là mười giờ rưỡi cũng tương đối trễ , sau khi mở xong phụ bản thì không có bao nhiêu người tham chiến, đại bộ phận đều offline đi ngủ cả. Mà bên Bảng Ngạo Thiên Hạ cũng mệt mỏi rã rời hết rồi, chẳng còn sức mà đánh đấm, sau khi vào trong Trắc Lộc, ai trộm đồ ăn liền trộm đồ ăn(một game nông trại),ai chơi tam quốc sát thì chơi tam quốc sát, ai làm gì thì làm đó.

Tô Bắc Bằng cũng cảm giác mắt có chút đau đau, tuy rằng ngủ một chút buổi trưa, nhưng ngồi máy tính lâu như vậy, cũng hơi mỏi mệt. Nghĩ đến ngày mai cậu còn muốn đi tìm việc làm thêm, ngẫm lại vẫn là sớm một chút nghỉ ngơi cho khỏe. Bằng không đem hai cái hốc mắt sưng thũng tím vạch như thế này, đi mà xin việc thì ai mà thèm nhận chứ.

Nói chuyện phiếm khùng:

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Thư Hiệp heo, ta ngày mai còn muốn đi tìm việc làm thêm, bây giờ trễ rồi không chơi nữa. Người cũng phải đi làm mà? Mau đi nghỉ ngơi đi.

[Thư Hiệp]Làm thêm? Lão bà thực chịu khó a. Vậy người sớm một chút nghỉ ngơi đi.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]ân, chúc ngủ ngon .

[Thư Hiệp]Ngủ ngon

~Offline xong, tắt máy tính, Tô Bắc Bằng vọt nhanh tới trên giường nằm xuống, chợt nghe điện thoại di động có tiếng chuông tin nhắn vang lên.

Chúc ngủ ngon , mộng đẹp. —— Lăng Quân Diệu.

Không thể phủ nhận, Tô Bắc Bằng trong lòng lại len nhẹ vào một chút vui vẻ. Loại cảm giác này, thật đúng là không diễn tả được. Mang theo nụ cười nhắm mắt lại, muốn sớm một chút đi gặp Chu công. Kết quả luôn thấy bóng dáng Thư Hiệp cùng Nhẹ cười trong trò luôn vờn mãi trong đầu, những lời nói cứ tái hiện lại mãi trong đầu...

CMN chúc ngủ ngon mộng đẹp, chúc làm gì cho cậu mất ngủ!

※

Tám giờ, di động có cài đặt sẵn báo thức vang lên. Tô Bắc Bằng từ trong mộng bừng tỉnh, nháy nháy mắt nhập nhèm, ngáy người một lúc lâu, nghĩ đến muốn tìm việc làm thêm, mới sức mình mà tỉnh táo ra, thay quần áo, đánh răng rửa mặt, tỉ mỉ chỉnh chu ăn mặc xong, mới chuẩn bị xuất môn.

Nhìn thấy Cừu Thiên Ngọc cùng Nghiêm Vĩ Hứng còn ở trên giường ngủ say như chết, Tô Bắc Bằng thật cảm thấy được có chút hâm mộ đồ kị, ném một cái xem thường, thuận tiện đạp một cước mở cửa đi ra ngoài, lúc đóng cửa còn cố ý dùng lực thật là mạnh.

“Ta kháo! Ai sáng sớm ồn ào quá vậy!”

“Muốn chết sao? Mie.”

“Muốn ăn đập phải không? ! Mới sáng sớm, thực CMN phiền! Đóng cửa lớn tiếng như vậy làm gì.”

... Có vẻ như nhiều dân ... Hai con heo trên giường kia còn ngủ như chết, nhưng xung quanh ký túc xá thì ... khụ, đều bất mãn . Tô Bắc Bằng tự nhận da mặt có chút mỏng, nhanh chóng bỏ chạy.

38. Chương 38: Tìm Được Việc Làm

Đi tìm một vòng xung quanh, phát hiện các công ty tuyển thêm người cũng không nhiều. Tô Bắc Bằng học tài chính, lại học thêm kế toán, thế nhưng đi các công ty nhỏ, vừa nghe nói là làm thêm, còn chưa có kinh nghiệm công tác, trực tiếp phát tay đuổi Tô Bắc Bằng đi không kịp.

Xem ra, muốn tìm việc làm thật sự không dễ dàng. Đi ở đường dành riêng cho người đi bộ, cậu nặng nề thở dài.”Nếu đại thúc kia còn ở đây thì tốt rồi...” Cái vị gọi là đại thúc kia chính là chủ quán cơm nhỏ gần đây, tuy rằng quán cũng chẳng lớn, nhưng hương vị lại rất ngon. Mỗi ngày lượng khách ghé ăn rất đông, Tô Bắc Bằng làm thêm ở đó được hai năm, nhưng mà tháng trước, con trai người ta làm ăn phát đạt , kiếm được thật nhiều tiền , bèn đón ông về nhà nuôi dưỡng.

Làm hại một sinh viên nho nhỏ chưa tốt nghiệp như cậu, lại không có kinh nghiệm công tác...

Xoa xoa bụng, có chút đói bụng, đã là giữa trưa, không đói bụng mới là lạ. Vừa vặn đi qua một cửa hàng bán bánh ngọt... Quyết đoán đi vào, chính là...

.... Vì sao nhiều bà nội trợ như vậy? Kháo, chẳng những toàn bà nội trợ không thôi, mà các cô gái tuổi trẻ xinh đẹp cũng có, nhìn kỹ thì họ đang vây quanh chủ cửa hàng bánh ngọt hỏi loại nào thì ngon loại nào thì dở, nhưng ánh mắt lại toàn hướng vào mặt người ta nhìn một cách thèm thuồng nha.

Được rồi... Ông chủ kia quả thật... Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng thật sự rất đẹp trai menly. Khuôn mặt tươi cười tràn đầy mị lực như tắm gió xuân mà bắn ra bốn phía, ôm sát đáng người thon dài cao ngất là bộ quần áo làm bánh, nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất ngữ, không có lúc nào là thiếu đi sự tao nhã cùng ấm áp.

Được rồi, đúng là rất ấm áp!

Úy Kiệt chú ý tới ở cửa có một thanh niên trẻ tuổi đang đứng, mím môi cười, phát phát tay, “Tiểu soái ca, muốn mua cái gì thì tiến vào chọn đi nào.”

Tô Bắc Bằng nhìn chung quanh, chẳng có đứa con trainào cả, được rồi, xem ra là nói với cậu.

Nhóm nữ nhân nghe được lời ông chủ nói, cùng nhau quay đầu lại. Nhìn mà suýt nữa chống đỡ không được với khuôn mặt vừa bánh trai lại ngây thơ nộn nộn, có bà nội trợ đã muốn... sôi trào “Trời ạ, tiểu suất ca này cũng rất đẹp.”

“Đúng đúng a Đúng vậy a, hôm nay đúng là no đã mất rồi.”

“Hắc hắc... Tiểu suất ca, cưngtới chọn đi. Đừng có ngại đừng có ngại, bọn chikhông làm gì cưng đâu.”

Nhóm bà nội trợ chen chúc xô đẩy, mở ra một đường nhỏ, nhường Tô Bắc Bằng đi tới. Làm cho Tô Bắc Bằng có chút ngượng ngùng, vành tai đỏ, cúi đầu, ánh mắt bối rối nhìn chung quanh. Ân? Nhìn thấy một tờ giấy? Thông báo tuyển dụng?

Tô Bắc Bằng một trăm tám mươi độ thay đổi phương hướng, chạy về cửa, nhìn mặt trước mới thấy rõ thông báo tuyển dụng, hai mắt loang loáng, tay nắm chặt, vọt tới trước mặt Ủy Kiệt trước mặt.”Ông chủ! ! Cửa hàng của anh có tuyển thêm nhân viên sao?”

“... Ách... đúng vậy.” Ủy Kiệt bị biểu tình khẩn trương mang theo một chút kích động của Tô Bắc Bằng làm cho y cảm thấy có chút buồn cười.

“Tôi nhận lời vào làm!” Tô Bắc Bằng không khách khí nói ra. Giống như nơi này biến thành cửa hàng củacủ, là cậu nhận lời vào làm, chứ không phải ông chủ nhận cậu vào làm? Bộ dáng này thật là ... không biết nói sao.

Ủy Kiệt vừa cười vừa nói “Được. Vậy cậu chờ một lát. Chờ sau khi các nữ khách hàng chọn lựa xong điểm tâm, lại nói sau.”

Gặp tình huống ông chủ có việc, các nữ nhân cũng không dám tiếp tục lưu lại, nhanh chóng chọn khẩu vị mình thích rồi tính tiền xong bỏ cửa chạy lấy người. Tô Bắc Bằng nhìn thấy bóng lưng các nàng rời đi, có chút vô lực thay ... Đám nữ nhân này... Lúc này khẳng định đều ăn xong cơm trưa rồi, chỉ sợ là nghĩ đến xem mặt ông chủ thôi à? Thuận tiện thỏa mãn dục vọng của chính mình đối với đồ ngọt.

Ủy Kiệt hướng Tô Bắc Bằng vẫy tay, ý bảo cậu đến quầy tính tiền.”Chắc là yêu cầu trên thông báo tuyển dụng cậu đều đã xem qua. Như vậy, đến nói chuyện...”

‘Ot ot...’

Một trận âm thanh khiến cho người khác xấu hổ vang lên, Tô Bắc Bằng xấu hổ cúi đầu, che bụng. Thật muốn tìm một cái lỗ chui vào, hoặc là... dắm vào cái bụng không hề có tiền đồ của mình một quyền! Đúng lúc như thế này lại kêu lên làm cho cậu mất mặt đến không biết phải làm sao.

“Ha ha, còn chưa có ăn cơm sao?”. Ủy Kiệt cười vô cùng tự nhiên, cũng không có ý tứ châm biếm gì cả, lấy từ trong tủ ra một cái bánh ngọt thật lớn. Nồng đậm mùi sữa vàmùi hương hoa quả khô, màu vàng đan xen màu trắng cùng ánh trong long lánh của bơ khiến Tô Bắc Bằng không ngừng nuốt nước miếng. Còn có ô mai cùng hai quả anh đào, nhìn thế nào cũng thấy mỹ vị.

“Cho tôi sao? ...” Khụ... Tuy rằng rất, rất muốn ăn, nhưng cậu vẫn còn biết ngại ngùng nha.

Ủy Kiệt mỉm cười gật gật đầu, thiếu niên này rất muốn ăn nhưng lại cực lực nhịn xuống làm cho lòng y xen nhẹ một cảm giác dịu dàng thoải mái.

Tô Bắc Bằng đem bánh ngọt nhận lấy, tuyệt không chút tao nhã bắt đầu ăn. Bơ dính tràn đầy trên miệng, lại còn thường xuyên phát ra vài câu tán thưởng “Ăn ngon thật a!” . Quả thật, vị ngọt nhẹ vừa phải, trước kia ăn bánh ngọt đều có rất nhiều dầu bơ, nhưng bánh này thì không, chỉ có tràn đầy mùi hương hoa quả nhẹ nhàng trong miệng. Kẹp ở bên trong cái bánh ngọt lại càng tinh diệu hơn, hình như là một lát chanh mỏng kèm với hoa quả tươi.

Đợi cho cậu ăn hết, Ủy Kiệt mới ôn hòa cười nói, “Cậu chỉ cần có thời gian hãy tới đây. Mỗi ngày đủ 4 giờ là được, mỗi giờ 60 nguyên, thế nào? Phúc lợi là 50 nguyên để ăn bánh ngọt trong cửa hàng tùy cậu lựa chọn.”

Tô Bắc Bằng ánh mắt thiếu chút nữa phóng ra lục quang, “Thật sao? Không có vấn đề gì cả! !” Có bánh ngọt ăn, còn có tiền lương cao như vậy, chắc chắn chắc... Đây sợ là công việc làm thêm tốt nhất mà cậu tìm được .

“Đúng vậy. Nhưng tôi có một yêu cầu, là phải lấy khuôn mặt chân thành, âm áp nhất cười đón tiếp khách hàng, nếu là không muốn cười, cũng nhất định phải lấy thái độ ôn hòa chiêu đãi. Hiểu chưa?” Điểm này là nguyên tắc Ủy Kiệt dùng người, xem ra là phi thường trọng yếu, cho nên vẻ mặt của y cũng có chút nghiêm túc.

“Vâng!” Tô Bắc Bằng không chút do dự đáp ứng. Không phải chỉ là mỉm cười thôi sao, không thành vấn đề.

Không thể không nói, Tô Bắc Bằng đối với Ủy Kiệt càng ngày càng có thiện cảm. Bán điểm tâm, mỹ vị tuy là hàng đầu, nhưng phục vụ làm ấm áp lòng người cũng rất là quan trọng. Một cửa hàng bánh ngọt, điểm tâm này làm ra tuy ngon, nhưng thái độ phục vụ không tốt, ai sẽ mua đây? Bất quá cậu nghĩ, Ủy Kiệt hẳn không phải là vì lợi nhuận mà làm như thế, có lẽ y đối với khách hàng là một mảnh thật tình, muốn khách hàng nào yêu thích điểm tâm cũng được phục vụ một cách chân thành nhất.

“Tốt. Vậy cậu trở về chuẩn bị một chút đi. Cậu có thể hôm nay tới đi làm, cũng có thể ngày mai tới làm.”

“Hi hi... Tôi buổi chiều có khóa, ông chủ ngày mai mấy giờ mở cửa tiệm vậy?”

“Hiện tại thời tiết không quá lạnh, sáu giờ đã mở cửa tiệm. Lúc ấy học sinh đều đến trường học, không kịp ăn bữa sáng ở nhà, thì sẽ ghé ngang mua bánh ngọt ăn, đó là thời gian bận rộn nhất trong ngày, cậu có thể tới lúc đó không?” Nói đến đây, chân mày Ủy Kiệt có chút nhướng cao.

“Được, không thành vấn đề.” Tô Bắc Bằng vỗ ngực, “Không phải là sớm một chút thôi.” ... Còn có chính là chơi trò chơi không thể quá muộn. Từ trường đến đây đại khái cần hơn hai mươi phút, nói cách khác... 5h30 phân nhất định rời giường (^)

“Tốt.” Ủy Kiệt lại một lần nở nụ cười.”Vậy cậu đi về trước chuẩn bị đi, còn muốn ăn bánh ngọt hay không?”

“A, không cần vậy. Ha ha, vừa nãy đã ăn một cái rồi, còn chưa có đi làm ngày nào mà. Tôi đây đi về trước nhé ông chủ, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Nhìn thấy cậu nhẹ nhàng rời đi, Ủy Kiệt hít thở sâu một hơi rồi nở một nụ cười. Thật sự là một thiếu niên tràn ngập sức sống a!

Pê / ẹt: Xi poi chương sau tựa đề là sơ ngộ ... hô hô ... Com đi com đi Với nại Ủy Kiệt hình như là địch thủ đang gờm của Đại thần nhà chúng ta.

39. Chương 39: Sơ Ngộ (thượng)

Hôm qua sau khi tìm được việc làm thêm, Tô Bắc Bằng ngủ một chút rồi lên lớp học. Đến chiều học xong, cậu cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi rồi, liền không thèm online nữa, tắm rửa qua loa, mở laptop tìm một bộ phim điện ảnh ngắn xem, xem xong thì chỉnh đồng hồ báo thức lên giường ngủ sớm.

Trong lúc cậu đang vù vù ngủ say, di động vang lên. Mơ mơ màng màng thò tay cầm lên, để gần sát tai rồi nói, “A lo... ?” Thanh âm có một chút khàn khàn, kèm theo một chút mê mang, thiếu chút nữa đem Lăng Quân Diệu bên đầu dây bên kia miểu sát (seckill).

“Nhẹ... cười?”

Đi? Thanh âm rất êm tai, có chút quen thuộc.”Sao...”

“Thân ái?”

“Đi mà Thân ái em gái mày! Ai là thân ái của mày? Tiếp tục gọi bậy, tao đem MM của mày cắt cho chó ăn.” (MM có thể hiểu là hai quả bự bự của phái nữ)

Lăng Quân Diệu cả kinh, một thân mồ hôi lạnh, lòng mang theo sợ hãi cúi xuống nhìn ngực của chính mình. May mà anh không có MM... Lắc đầu bắt đầu dĩ, Lăng Quân Diệu không biết nên nói cái gì. Hiện tại thì cũng đã hơn 11h rồi, thật vất vả mới có lấy được dũng khí cầm điện thoại lên gọi, muốn hỏi một chút cậu ấy vì cái gì không có onl game, có phải là trong nhà lại đã xảy ra chuyện hay không, kết quả... Nhẹ cười đang ngủ, lúc ngủ tính khí xấu đến như vậy a.

Hai người cứ như vậy mà để điện thoại di động dán bên tai, cậu không cúp anh cũng không cúp. Qua mấy phút đồng hồ sau, Lăng Quân Diệu mơ hồ nghe được một tiếng hít hít thở thở đều đều...

Chẳng lẽ, lại ngủ tiếp?

“Lão bà?”

“Àn...” Giống như vừa ngủ vừa mơ mơ màng màng trả lời.

“Nhẹ cười nghiêng thế gian là ai?”

“Gia gia của anh chứ ai! ” Lại có chút kích động... Rõng xong, lại vững vàng mà hít thở ... ngủ.

“A, vậy còn Thư Hiệp là ai?”

“Heo! Cả ngày chỉ biết nói với tôi những lời nói mập mờ. Làm trong lòng tôi ngứa ngứa, đúng là xấu xa vô cùng. Thư Hiệp heo chính là Thư Hiệp heo...”

Lăng Quân Diệu nhất thời bị đả kích, lòng nổi phong ba, hóa đá ...

“Nhưng là...” Tô Bắc Bằng đột nhiên ngáp ngừng, một lần nữa đem Lăng Quân Diệu tỉnh lại.

“Nhưng là cái gì?”

“Ngủ ngủ, vù vù...”

... Lăng Quân Diệu bắt đắc dĩ, dùng thanh âm trầm thấp mềm nhẹ dụ dỗ nói, “Ngoan... Ngủ đi, đem điện thoại để lên trên má. Nghỉ ngơi thật tốt, mộng đẹp!”

Đối diện thật lâu không truyền đến thanh âm, Lăng Quân Diệu sau khi tìm đập vững vàng, đưa điện thoại di động chuyển qua trước miệng, nhẹ nhàng mà...” Chụt” một tiếng, “Chúc ngủ ngon.”

※

Đã là cuối mùa thu, thời tiết có chút lạnh, Tô Bắc Bằng mặc một cái áo sơ mi dài tay sọc caro, cùng với một cái quần dài vàng nhạt, chân mang giày vải nhẹ nhàng, càng làm nổi bật ra được vẻ thanh tú pha chút tuấn tú. Sau khi chuẩn bị tốt, nhẹ nhàng bước ra cửa, hướng về phía tiệm bánh ngọt ấm áp xuất phát.

Xa xa liền nhìn thấy tiệm bánh ngọt nhỏ, chiếm diện tích hơn một trăm bình(*) vuông, có ánh đèn sang sáng, có vài người ra vào. Đại khái còn quá sớm, lưu lượng khách cũng không nhiều.

Đi vào trong cửa hàng, liền nhìn thấy Úy Kiệt mặc tạp dề, đội mũ trắng cao, má trái còn dính vào một ít bột trắng, từ trong khe hở giữa phòng bếp và gian chính lộ đầu ra, bận rộn đến không thở ra hơi.

Nhìn thấy Tô Bắc Bằng đến tiệm, mới thở phào ra mà nhẹ nhõm.”Cậu rốt cuộc đã tới. Mau, nhanh chóng lại nhìn một chút. Trước tiên, tôi dạy cho cậu dùng sổ sách kết toán số liệu buôn bán.”

Tô Bắc Bằng nhanh chóng chạy tới, Úy Kiệt dạy qua loa, liền lại lao vào phòng bếp. Hắn là còn có mẻ bánh chưa có làm xong. May mà hiện tại khách hàng cũng không phải rất nhiều, khách hàng chỉ định muốn điểm tâm gì, Tô Bắc Bằng liền giúp đối phương đóng gói hảo, sau đó lại đi ra quầy kết toán sổ sách. Đưa vào các mã số trên bánh, giá cùng giảm giá gì đó đều nhảy ra ngay, cậu liền đối chiếu lên lấy tiền liền OK. Cũng thật đơn giản.

Tới 6 giờ rưỡi, ông chủ cũng làm xong bánh rồi, sửa sang lại bề ngoài nghiêm chỉnh, đi ra gian chính ngồi xuống, Tô Bắc Bằng ai ya đi tiếp đón khách hàng, giúp khách hàng chọn các loại bánh bao, bánh ngọt, bánh trứng này nọ linh tinh, đóng gói. Úy Kiệt xem cậu quả thật là dùng khuôn mặt tươi cười hồn nhiên mà không thiếu ấm áp chào hỏi khách khứa, ngữ khí ôn nhu, động tác nhanh nhẹn mà không thất lễ, vui vẻ nở nụ cười. Đứa nhỏ này thật không tệ.

Dần dần, lưu lượng khách càng nhiều. Cơ hồ đều là học sinh, từ tiểu học đến trung học, càng gần bảy giờ càng khiến bọn họ bận rộn. Tô Bắc Bằng dần dần cũng không thể mỉm cười được nữa, thật sự là... cười đến có chút mỏi miệng, nhưng vẫn là ôn hòa hữu lễ đãi khách.

Đến trưa, khách hàng học sinh thì không có, nhưng lại là các dì nội trợ và các cô văn phòng, xem ra cửa hàng bánh ngọt này *** thật đúng là danh tiếng rất tốt, khách hàng lui tới nối liền không dứt. Tô Bắc Bằng hận chính mình sao không có ba đầu sáu tay!

Đến trưa, cậu mới có thể thở phào. Cả người cũng mệt mỏi muốn nằm dài ra cho xong... Có trời mới biết, cậu còn chưa ăn điểm tâm! !

“Lại đây.” Tạm thời không có khách hàng rồi, thấy Tô Bắc Bằng mệt đến nỗi không đứng được, Ủy Kiệt vội tay với cậu. Tô Bắc Bằng tiến lên, “Ông chủ có gì phân phó?”

“Nói cái này cái, tôi còn không biết cậu tên gì? Tôi là Ủy Kiệt.”

“Oa, tên ông chủ thật là dễ nghe. Tô Bắc Bằng, tên tôi cũng rất khí phách đi, ha ha ~ Bắc Minh Côn Bằng a!”

“Àn! Cậu có thể tan tầm rồi, đương nhiên, nếu cậu không chê thì tôi đã giúp cậu kêu phần cơm trưa. Đợi lát nữa hẳn là liền đem tới. Àc, buổi chiều cậu còn dư thời gian rảnh muốn làm thêm nữa, cũng có thể ở lại trong cửa hàng tiếp tục hỗ trợ, tiền lương là làm nhiều tính nhiều. Hoặc là cậu muốn trở về nghỉ ngơi cũng được.”

Không thể không nói... Lão bản thực rất con mẹ nó ôn nhu, Tô Bắc Bằng đều cảm động đến muốn lệ rơi đầy mặt! Thật muốn tiến lên đi ôm đù.

“Cám ơn ông chủ nhiều! Còn giúp tôi gọi cơm trưa, hắc hắc. Dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, liền tiếp tục ở đây hỗ trợ đi.”

“Được. Đi ngồi nghỉ ngơi một lát đi, nhìn cậu mệt đến tóc dựng đứng rồi.” Ủy Kiệt dĩ nhiên có thể nhận thức cái loại thống khổ này, lúc trước khi Tô Bắc Bằng đến vài ngày, anh đúng là... Đau lưng muốn chuột rút luôn a.

Ăn cơm trưa xong, Ủy Kiệt mang tới một quyển sách giới thiệu điểm tâm đi đến cái bàn duy nhất trong quán ngồi xem, mà Tô Bắc Bằng thấy không có khách hàng nào, cũng lấy điện thoại đi động ra, chơi trò Tam quốc sát mini.

Bởi vì là buổi chiều người ta phải về nhà ăn cơm, khách hàng cũng không phải rất nhiều, nhưng điểm tâm trong cửa hàng cũng bán được gần hết. Tới năm giờ, Tô Bắc Bằng nghĩ cũng là thời điểm phải trở về, liền cùng ông chủ nói, “Ông chủ, năm giờ rồi. Tôi đi về trước nhá”

“Hảo, ngày hôm nay cậu làm 10h. Cậu là muốn tính luôn từng ngày, hay là đến tháng thì kết toán sau, hay là khi nào cần tiền thì kết toán?” Ủy Kiệt vẫn là ôn hòa miệng cười kia.

“Khi nào cần tiền thì kết toán đi. Hì hì, tôi đây đi về trước vậy.” Tô Bắc Bằng xoay người, vừa mới chuẩn bị hướng cửa tiệm đi, liền nhìn thấy một tiểu nam hài khả cái cùng lúc bước vào cửa hàng, miệng cắn ngón tay, mắt lom lom nhìn thấy trong tủ một khối bánh ngọt hình hoa mai.

“Ca ca...”

Ngay cả tiếng nói cũng thực mềm mại, hảo... đáng yêu! ! Hai cái má phúng phính nộn thịt trông thật bầu bĩnh, phấn điều ngọc mài, hai bên mũi là hai viên thạch anh mặc đồng, lòe lòe tỏa sáng, còn có cái má lúm đồng tiền!”Ủ, tiểu bằng hữu muốn mua bánh ngọt sao?”

“Em rất muốn ăn nha. Không có tiền có thể ăn không? Nó nhìn qua ăn thật ngon...” Nói xong, tiểu nam hài lại đem tầm mắt chuyển dời đến bánh ngọt hình hoa mai kia.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: meo meo... Mọi người có thể đoán ra tiểu gia hỏa này chứ? Lạnh quá. . . Ngón tay cùng ngón chân đau quá a đau quá a! ! Lại PS(Photoshop). Thân nhóm phải chú ý giữ ấm a! !

40. Chương 40: Sơ Ngộ (hạ)

Tô Bắc Bằng ... Nhìn bộ dạng nhỏ xíu tham ăn kia thật sự là rất dễ thương đáng yêu ...

“Ông chủ, không bằng cho bé ăn bánhđi, cứtrừ vào tiền công của tôi có được không? ” Tô Bắc Bằng quay đầu lại, nhìn về phía Ủy Kiệt.

Ủy Kiệt còn chưa kịp trả lời, tiểu gia hỏa này lại tỏ ra không thoải mái.”Làm cái gì mà nói giống như người ta là ăn xin vậy! ! Em không có tiền, nhưng ba ba của em có nha. Ba ba sẽ trả tiền cho em mà. Chỉ... chỉ là...”

Tô Bắc Bằng không hiểu gì ...”Chỉ là cái gì?”

“Ai nha, có một bà cô đáng ghét cứ đeo theo ba ba của em, ngay cả khi em đói bụng, ba ba đều không chú ý tới em, em đành phải tự mình chạy đi.” Tô Tô ủy khuất cong lên miệng nhỏ, cúi đầu, vuốt ve bụng xẹp đáng thương. Ba ba thiệt là, đến trường học đón bé, nói dẫn bé đi mua bánh ngọt, kết quả có người chào hỏi ba ba thì ba ba liền dừng xe cùng bà cô kia tán gẫu vui vẻ quên cả trời đất. Ba không biết bé đói bụng lắm sao?

Ủy Kiệt đem bánh ngọt đưa cho Tô Tô, ôn nhu sờ sờ đầu của bé “Cho em. Vậy em có biết cách nào tìm được ba ba của em hay không?”

Tô Tô vừa ăn vừa lắc đầu, “Không biết. Em chạy đi một quãng xa ời là xa mới thấy nơi này a. Ai nha, thiệt nhiều bơ!”

“Hiện ở đã trễ thế này, ba ba của em nhất định sẽ lo lắng. Làm sao bây giờ đây? Em có nhớ số di động của ba ba em không?” Tô Bắc Bằng ngồi xổm xuống, nhìn thấy bộ dạng bé ăn bánh ngọt, hồi tưởng lại chính mình trước đây lúc bé có phải hay không cũng mất hình tượng như vậy...?

“Ohm uhm ahm! !” Tô Tô lỗ mũi hướng lên trời mắt mở to, sau đó gương mặt tỏ ra vô cùng vui vẻ, “Không có nhớ! Em chỉ nhớ được số di động của cô gái mà em yêu thương nhất thôi. Em chỉ biết số di động của Dương tỷ tỷ nha!”

Tô Bắc Bằng cùng Ủy Kiệt tròn mắt nhìn nhau, tương đối không hiểu được gì. Tiểu quỷ này... Đang lắm bầm lung tung gì đây a?

“Vậy em nói cho anh biết số điện thoại di động của Dương tỷ tỷ được không?” Ủy Kiệt ôn hòa hỏi.

Không ngờ, Tô Tô có chút khấn trương nhìn y đề phòng, “Để làm gì? ! Dương tỷ tỷ là của em, anh không được tranh giành với em!”

Nụ cười trên môi Ủy Kiệt cứng lại ... Thật tình cái đứa nhỏ này là đang ghen sao? Cho là y muốn theo đuổi Dương tỷ tỷ kia sao? Trẻ con bây giờthật sự là ... hết nói nổi.

“Em đừng hiểu lầm nha. Anh ấy không phải muốn tranh Dương tỷ tỷ với em. Đây, Dương tỷ tỷ khẳng định biết số di động của ba ba em đi? Đến lúc đó là có thể kêu ba ba của em tới đón nha.” Tô Bắc Bằng kiên nhẫn khuyên.Thằng bé nàylắm sao lại nhạy cảm như vậy, thật là phiền phức như người lớn?

Tô Tô vẫn còn tỏ ra bộ dạng chưa an tâm lắm liếc mắt nhìn Ủy Kiệt, thấy đối phương có vẻ vô hại, mới yên lòng.”Số điện thoại của Dương tỷ tỷ là...”

“Tô Tô ngu ngốc”

Tô Tô vừa định báo ra số di động, ở cửa lại xuất hiện một bé trai so với Tô Tô cao hơn một chút, bộ dạng như ông cụ non, khí thế làm cho Tô Bắc Bằng cùng Ủy Kiệt có chút không được tự nhiên —— như thế nào cảm giác hiện tại trẻ con càng ngày càng trưởng thành sớm vậy?

“Cậu mới ngu ngốc a! ! Cậu tới để làm chi? Đi ra ngoài đi ra ngoài đi ra ngoài! ! Một chút cũng không muốn gặp lại cậu.” Tô Tô trừng mắt dựng thẳng, đem bánh ngọt của mình giấu ra sau lưng, giống như sợ bị đối phương cướp đi.

“Phương Dục! Bảo con đi sau lưng ba, thế mà chạy loạn cái gì? !” Có thêm một người nữa bộ dáng hầm hầm chạy tới... Đùng đùng nổi giận đi về phía nam hải kêu Phương Dục kia, nhìn tư thế thật giống như muốn hung hăng đập đối phương một cái. Bàn tay to duỗi ra, đang định bắt lấy Phương Dục, nhưng lại bị đối phương linh mẫn nhanh nhẹn trốn thoát, hướng Tô Tô chạy tới.

Phương Dục không nhìn người hung hăng kia một cái, chỉ nhìn Tô Tô nói “Về nhà.” Lời nói lạnh băng ngắn gọn.

“Không... Không trở về!” Tô Tô chợt dạ ánh mắt loạn nhìn xung quanh. Nhưng thật ra là... Bé không nhớ rõ đường quay về như thế nào.

“Thật ngại quá, quấy rầy đến các người.” Một nam nhân so với Ủy Kiệt còn cao hơn một chút, đeo một cặp kính che lại ánh mắt hẹp dài lóe ra, lên tiếng xin lỗi, xem khuôn mặt... tuy rằng cùng Ủy Kiệt ôn nhu xinh đẹp bất đồng, nhưng là loại Tô Bắc Bằng muốn được trở thành như vậy nhất, diện mạo thực ra đáng nam nhân. Một cái áo xanh với quần kaki trắng nhẹ nhàng thoải mái làm nổi bật lên thân hình hoàn mỹ.

“Ôi chào! Tô Tô? Ba ba của cháu đâu?”

“Phương thúc thúc... Cháu không biết.” Tô Tô lễ phép kêu một tiếng, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn bánh ngọt.

“Hừ, chỉ có biết ăn thôi!” Phương Dục hai tay ôm ngực, trừng mắt nhìn Tô Tô, “Ăn chậm một chút.”

“Dựa vào cái gì? ! Tớ muốn ăn nhanh thì sao!” Tô Tô không nghe lời, vừa nãy còn ăn thật chậm, hiện tại liền cho khối lớn vào miệng cắn, ăn miếng này chưa xong đã cắn miếng khác. Kết quả bị kịch đã xảy ra...”Ngô ngô...” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, miệng còn nhét đầy bánh ngọt.

Ủy Kiệt vừa định đi lấy ly nước, không nghĩ tới đã có người so với y nhanh hơn.

Phương Dục vô cùng sốt ruột, Tô Bắc Bằng nhìn thấy bé ấy nhanh tay nhanh chân, tìm đúng mục tiêu, thẳng hướng tủ lạnh trong quầy, mang sữa tới, nhanh chóng cầm ống hút vào, đưa cho Tô Tô. Thấy Tô Tô hút vài hơi, bé ấy liền vỗ vỗ phía sau lưng Tô Tô, giúp Tô Tô thuận khí .

Tô Bắc Bằng cảm thán, mỉm cười lắc đầu. Tiểu hài tử chính là như vậy a. Rõ ràng thực quan tâm đối phương, nhưng luôn giả bộ không muốn cùng người ta giao hảo tốt. Ai dơ ~ thật là đáng yêu.

“Cám... cám ơn...” Đại khái là bị ghen làm cho Tô Tô trong mắt ngân ngấn nước, có chút thẹn thùng nhìn về phía Phương Dục cảm ơn.

Tất cả mọi người đều nhìn rõ, Phương Dục kia trên khuôn mặt lạnh băng có chút hơi hơi đỏ ửng, bé không dám trực tiếp nhìn Tô Tô, quay đầu đi, trong tay cũng càng thêm nhẹ nhàng chậm chạp vỗ vỗ lưng cho Tô Tô.

Phương Tuyền lấy điện thoại cầm tay ra thì Tô Bắc Bằng liền đỏ mắt... CM thật quá đáng, sao lại là người có tiền như vậy chứ! ! Không ngờ là Iphone 4 ... Mệnh số a mệnh số ... Đồng dạng là người, ông trời sao lại không công bằng vậy. [lúc tác giả viết ra truyện này thì Iphone 4 đang là mẫu mới nhất]

“Lão Đại, anh không cần con trai nữa sao?”

“Tôi đang đi tìm bé đây. Bé đang bên cạnh cậu à? Cậu đang ở đâu?”

“Ở tiệm bánh ngọt bên cạnh nhà của tôi.” Phương Tuyền nói xong liền cúp, mỉm cười nhìn về phía Tô Tô, “Ba ba của cháu đợi lát nữa sẽ chạy qua. Không cần phải gấp gấp ăn đâu.”

Tô Tô gật gật đầu, có chút ngượng ngùng đem vật bánh ngọt đang cầm trên tay đưa cho Phương Dục “Cái kia... người có muốn ăn không?”

Tô Bắc Bằng rõ ràng nhìn thấy Phương Dục ánh mắt nháy mắt liền sáng, nhưng lại cố ra vẻ, mắt tự nhiên nói “Không cần. Ăn nhiều sẽ béo.”

“Không cần thì thôi! !” Bị đối phương từ chối, Tô Tô lòng tự trọng bị đá thương, thân mình xoay lên, thoát khỏi Phương Dục vuốt ve, đi đến một bên tiếp tục chính mình ăn. Chia cho cậu ta ăn còn không cần, thật đáng ghét. Ngấm lại vẫn có chút khó chịu, hướng Phương Dục thề lười, lúc này mới ai ya ăn bánh ngọt.

Phương Tuyền sớm đã quen thuộc trường hợp này, đã không còn kinh sợ khi thấy chuyện quái dị . Thường xuyên nhìn phía cửa, lần thứ tám y liếc xem đồng hồ, rất cục gặp được bóng xe quen thuộc.

Lăng Quân Diệu xuống xe, vừa mới đi vào tiệm bánh ngọt liền nhìn thấy con trai của anh rất là không tao nhã đang gặm bánh ngọt, bên cạnh là tiểu gia hỏa Phương Dục đang đứng.”Cám ơn cậu, Phương Tuyền.”

Tô Bắc Bằng nháy mắt hóa đá. Mở to hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân đi giày tây này... Tóc chải thật sự chỉnh tề, xem khuôn mặt anh tuấn giống như là tác phẩm kiêu ngạo nhất của ông trời. Dáng người cao to, bả vai dày rộng, hai chân thon dài... Cậu có thể tưởng tượng ra được, thất lưng bị bao vây ở bên trong y phục có bao nhiêu là cường tráng !

Thanh âm này thanh âm này... Cùng Thư Hiệp heo là rất CMN giống ! Tô Bắc Bằng lòng có chút không không chế được, lung tung nhảy lên.

Lăng Quân Diệu thấy đứng ở sau lưng Tô Tô là một nam sinh mang vẻ mặt có chút quỷ dị mà nhìn anh, anh bắt đầu hoài nghi trên mặt mình có phải hay không dính bẩn hay dính gì khó nhìn nào đó? Hay là... Đối phương đã phát hiện mình là tổng tài tập đoàn Thần Dương? Anh gần nhất... Không có lên tạp chí đi?

“Làm sao vậy vị tiên sinh này? Trên mặt tôi có phải hay không bị dính gì đó àh... ?” Lăng Quân Diệu có chút kỳ quái sờ sờ khuôn mặt của mình.

Oa tắc... Ngừ điệu kia cũng là tương tự như vậy... Bất quá, Thư Hiệp heo có đẹp trai như vậy sao? Có sao? ! Khẳng định không có! Nhìn khí chất của người ta, phi quan tức phú (*), dáng vẻ không giống như Thư Hiệp heo, cả ngày chỉ biết buồn nôn, chẳng nói được câu nào là bình thường.

(*) Phi quan tức phú: không phải quan thì cũng là người giàu.

“Tiên sinh?”

“A... Ách, không... Không.” Tô Bắc Bằng khẽ run rẩy, hoàn hồn. Ánh mắt chợt dạ loạn phiêu, câu nệ đứng ở phía sau Ủy Kiệt. Hãy để cho bóng lưng ôn nhu của ông chủ che khuất tâm hồn nhỏ bé của cậu đi. Thật sự là quá dọa người... Lại có thể nhìn một người nam nhân đến xuất thần, người ta không biết còn tưởng rằng cậu không bình thường, đối đàn ông đẹp trai nhất kiến chung tình... A phi!

Lăng Quân Diệu nhứ mày, nhìn Tô Tô cũng ăn xong rồi, liền hỏi, “Bé ăn cái bánh ngọt này là bao nhiêu tiền?”

“16, hơn nữa thêm bình sữa kia là 20. Thịnh đến bên này, tiên sinh.” Ủy Kiệt mỉm cười dẫn dắt Lăng Quân Diệu đến trước quầy tính tiền.

Phương Tuyền tức giận nhìn Phương Dục, có chút dùng sức dặt tay của đối phương, sau đó nhìn đồng hồ rồi quay lại cười híp mắt nói với Lăng Quân Diệu “Lão Đại, chúng tôi đi về trước .”

“Hảo.” Lăng Quân Diệu gật gật đầu, “Cám ơn cậu, Phương Tuyền.”

“Ông chủ, tôi... Tôi cũng phải đi về. Tạm biệt.” Không biết sao lại thế này, Tô Bắc Bằng cảm giác đứng ở chỗ này có điểm khó chịu như bị dày vò... Không gian đặc biệt khó thở, cậu chẳng có dũng khí để mà hít thở.

Lăng Quân Diệu nắm lấy tay Tô Tô lên xe, vẫn chưa khởi động máy xe. Nhìn thấy Tô Bắc Bằng bước đi như bay rời đi, môi khẽ mím môi, lấy ra Iphone 4S, tìm tên ‘Nhẹ cười’, gọi tới. Quả nhiên, người nọ ngừng lại, chẳng qua giống như là do dự có nên nghe điện thoại hay không?

“Alo... ?” Tô Bắc Bằng do dự thật lâu, ngẫm lại vẫn là tiếp.

“Đêm nay, cậu có onl game không?”

“Có a.” Tô Bắc Bằng lại nghĩ tới thanh âm của nam nhân vừa rồi, thật sự rất giống...”Làm sao vậy?”

“Àn. Không có gì, vậy cậu trước đi ăn cơm đi.”

“Àn. Treo a.” Tô Bắc Bằng sau đó cúp điện thoại, tiếp tục hướng trường học đi.

Lăng Quân Diệu ý cười càng sâu, tâm tình có chút vui. Lúc trước chỉ biết rằng dây số di động này cho thấy đối phương cùng mình là ở chung một thành phố. Chẳng qua không nghĩ tới duyên phận lại là một thứ kỳ diệu như vậy, để cho anh với cậu không hẹn mà gặp, không hề có gì báo trước.

Không nghĩ tới Nhẹ cười là chàng trai xinh đẹp như vậy, làm tim anh rơi mất rồi, hiện tại hẳn là phải ra sức theo đuổi cậu ấy đi? Đương nhiên, cần thoát khỏi người đàn bà kia mới được. Nghĩ nghĩ, gọi một cú điện thoại cấp đại ca.”Uy? Ca, giúp em hẹn Trần thể thúc, tìm một thời gian nào đó, cùng đi uống chén rượu đi.”

“Nha, rốt cục muốn ba mặt một lời?”

“Ca a, các người không cần lo lắng cho em.”

“Chúng ta thì không có gì, chỉ là cậu phải biết rằng nhị ca của cậu lo lắng cho cậu thế nào.”

“Được rồi, em sẽ tìm một thời gian nào đó cùng nhị ca nói chuyện.”

Sau khi cúp điện thoại, Lăng Quân Diệu tắt hẳn nụ cười. Kỳ thật nhị ca vì anh làm quá nhiều a, sự kiện kia đều đã qua nhiều năm như vậy ...

“Ba ba?” Lên xe đã lâu như vậy, vẫn chưa về nhà, Tô Tô có chút buồn bực. Ba ba sắc mặt giống như có chút tái nhợt. Lăng Quân Diệu quay đầu lại mỉm cười, lúc này mới khởi động xe chạy về nhà.

Lúc Tô Bắc Bằng onl game, Thư Hiệp heo đã onl. Cậu có chút run sợ pm qua.

Khung nói chuyện phiếm:

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Thư Hiệp heo, xế chiều hôm nay người có tới tiệm bánh ngọt Noãn Noãn hay không... ?

Trong lòng cậu bắt đầu mâu thuẫn. Nếu nam nhân đó thật sự là y, cậu sẽ hối hận, bởi vì không có đứng nói chuyện thêm vài câu. Nếu không phải... Cậu cũng lại sẽ thất vọng.

[Thư Hiệp]Không có a. Bất quá Thân ái... Người cũng là ở DM thị?

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ân. Chẳng lẽ người...

[Thư Hiệp]Ta cũng vậy nha. Hắc hắc... Thật có khi khéo là chúng ta đã từng gặp nhau rồi mà không biết nhau đó.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Rất không có khả năng đi? DM thị nói như thế nào cũng rất lớn, thành phố thương nghiệp phồn hoa tập nập mà.

[Thư Hiệp]Chưa chắc. À mấy ngày nay giúp người thoát kinh nghiệm đều dùng để up tu luyện hết cả rồi. Đã đến giờ, đi lãnh trâu thú sinh sản nào.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Nhanh như vậy liền sinh sản lần hai sao?

[Thư Hiệp]Đó là do phu quân của người rất có năng lực đó biết không!

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Cút!

Cái vụ sinh sản trâu thú này thật ra cần rất nhiều may mắn, người có ID may mắn sẽ sinh sản ra trâu thú biến dị tư chất cao ơi là cao, thật sự rất cao. Còn người ID xui xẻo ... giống như Tô Bắc Bằng chẳng nói đến sinh sản trâu thú ... chỉ việc thoát Mã Tặc vài trăm con cũng không lụm được cái Tiên lữ tình duyên đồ tường nào, thật là đả kích không thể nào gượng dậy nổi.

Cho nên thực tự nhiên... Ngốc ngốc ngư sinh ra tư chất là 1868 ... Rất thấp có phải không? Ngay cả đời cũng thấp, muốn dắt đi dạo cũng chỉ là sát phong cảnh thêm mà thôi! !.

Ngay cả con của Thư Hiệp bên kia cũng thực thê thảm ... Như thế nào gien ưu tú như thế liền sinh ra đời sau nát vụn như vậy? Tô Bắc Bằng phát điên.

Bang phái [Chiến Ý Phi Dương]đáng thương cho lão đại chị dâu...

Bang phái [Mộc tử mộc]khụ... Là bởi vì đại thần... không đủ cố gắng?

Bang phái [Thư Hiệp]Nương tử của ta đêm nào cũng tiêu hồn thực cốt, ta sao lại không đủ cố gắng? !

Bang phái [Mộc tử mộc]phốc! ! Cố gắng cố gắng! ! Nam Nam sinh tử vốn không dễ dàng, cho nên không sinh ra thượng hạng, cũng không thể tránh được.

Bang phái [Cầu ái]Bạn trẻ Mộc Tử... Người thật sự là vừa tà ác lại phóng dăng.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]nếu không sinh ra thượng hạng... Kim nguyên bảo của ta giống như lá cây rơi rụng, lương tâm đau đớn.

Bang phái [Thư Hiệp]lão bà, chỉ cần chúng ta cố gắng! ! Nhất định sẽ có.

Bang phái [Mạch thượng Liễu Như]cố gắng cố gắng! ! Các đồng chí, ta vừa giết người

Bang phái [Nhan tịch](o) a! Thật sự a? Lợi hại lợi hại, đối phương bao nhiêu cấp?

Bang phái [Mạch thượng Liễu Như]ách... 56?

Bang phái [Phá bàn tính]... Mỹ nhân này có phần túng.

Bang phái [Tọa ủng thiên hạ]...

Bang phái [Thương Ly mộng] ... Tiểu Mạch, người nói người một acc 5566 đi khi để người ta một acc 56 tay mới, khu...

Bang phái [Mạch thượng Liễu Như]ai bảo hần ks mở khoáy của ta? ! Ta thật vất vả đi học để chế tạo đồ thủ công. Phi! Ta còn muốn rửa sát khí nè.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Tiểu Mạch tiểu thư, người đến nay vẫn là uy vũ không giảm như năm đó.

Bang phái [Mạch thượng Liễu Như]đó là đương nhiên! !

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]ta cũng muốn học chế thủ công...

loa [Thư Hiệp]Thu mua đá tạo đồ, vải bông cấp ba, bí ngân cấp 3.

Mọi người trong Chân trời góc biển rất muốn đem lão đại ra mà phi nhỏ. Lấy lòng bang chủ đại nhân cũng không cần mau lẹ như vậy đi? Vừa mới nói muốn chế thủ công, loa liền phát lên rồi. Thật sự là... Lại còn là nguyên liệu cao cấp, không hao tổn tí sức lại có khả năng chế ra đồ ngon.

Bang phái [sô-da bính]Chị dâu, ta tới dạy người.

Bang phái [Thư Hiệp]biến đi

Đại thần độc chiếm dục thật mạnh mẽ, sao có thể để cho lão bà của mình bị người khác dạy dỗ? Dạy dỗ dạy dỗ, phải là anh tự mình bồi tiếp a?

Khung nói chuyện phiếm:

[Thư Hiệp]Chế thủ công rất đơn giản. Có nguyên liệu là được, ta nhớ là ta đã giúp người học cái kỹ năng sống chế đồ bằng vải bông và bí ngân, người mở khung kỹ năng ra xem.

Tô Bắc Bằng nghe theo, quả nhiên. Hơn nữa đều là cấp 10. Thư Hiệp đem vải bông cùng bí ngân thu mua được giao dịch qua, còn nói:

[Thư Hiệp]người có thể đem năm cái cấp ba hợp lại thành một cái cấp bốn, như vậy tỷ lệ ra đồ ngon sẽ cao hơn. Chẳng qua ta chỉ mới mua được 5 cái.[Chế đồ bằng vải bông và bí ngân cấp 3 và 5 tỷ lệ ra đồ ngon rất thấp, ai biết các mảnh khoe căng thời gian thì mới chế được đồ tốt. Còn bình thường thì 4 5 6 sao mà thôi. Nhưng bí ngân và vải bông cấp 4 thì lại chế đồ ra tỷ lệ 7 8 sao nhiều hơn. Hầu như ai muốn chế đồ tốt đều dùng cấp 4 chứ không phải cấp 3 5]

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]không có việc gì, dù sao là tùy tiện làm làm.

[Thư Hiệp]ân.

Tiếp theo Thư Hiệp chỉ cậu mua đá tạo đồ, sau đó chế tạo, mua kiểm định.

Cậu dùng ba cái bí ngân làm ra nhãn Hoàng Dịch 95 cấp, bốn cái vải bông làm ra giày Huyền thế thánh ngoa 94 cấp. Lúc giám định đồ, Tô Bắc Bằng có chút khẩn trương, từng món từng món kiểm định, một lần so với một lần chịu đả kích...

Thế nhưng... Thế nhưng không có một món nào, không có một cái nào là quá 5 sao. Cội lòng tan nát như thủy tinh vỡ vụn rơi đầy đất. Sau nhiều việc suy đi tính lại thì ... Tô Bắc Bằng không thể không thừa nhận, cậu thật sự rất đen.

Bang phái [Thư Hiệp]Bà xã, thế nào?

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]không một cái nào 5 sao trở lên ...

Bang phái [sô-đa bình]người xem đi lão đại, đã bảo là ta tới đây.

Bang phái [Thư Hiệp]...

Lúc này Tô Bắc Bằng chứng kiến thế giới có tin tức nhiều người bán trang bị thủ công 7 8 sao, đây quả thực là đangchâm chọc cậu! !

Bang phái [Thư Hiệp]ta cảm thấy được nguyên nhân lớn nhất là... Người còn chưa có gả cho ta.

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Liên quan gì?

Bang phái [Thư Hiệp]không phải đều nói sao? Nhất nhân đảo môi tổng hội hữu tấn đầu, chích yếu kết cá hôn trùng trùng tẩy tủy hành liễu. [Ngụ ý xui xẻo thì chỉ cần kết hôn để xung hỷ là xong]

Bang phái [Nhan tịch]kết đi kết đi, xem các người đơm hoa kết trái , chúng ta lại tiếp tục đi tìm CP khác.

Bang phái [Ta có một con thảo nê mã]Nhẹ cười sama, đại thần chờ đã lâu rồi...

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Họ Thư kia.

Bang phái [Thư Hiệp]Thân ái, ôn nhu một chút a~~?

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]...

“Em là tâm can bảo bối của anh, yêu em yêu đến không đường thối lui, cả đời này đều không hối hận...”

Điện thoại vang lên, Tô Bắc Bằng nhìn thoáng qua, tim đập vẫn là chậm một nhịp... Đây không phải ở trong trò chơi nói xong rồi sao? Thư Hiệp lại lên cơn điên gì mà gọi điện lại nữa đây?

“Alo?”

“Nhẹ cười ... Chúng ta, kết hôn đi.” Thanh âm Lăng Quân Diệu cũng không quá ổn, thờ... cũng có chút dồn dập.

Đầu óc Tô Bắc Bằng nháy mắt trống rỗng. Không thể kịp phản ứng những lời này ... Kết, kết hôn? ! Kháo, Đùa gì kì vậy. Đừng nói tới ở trong nước hôn nhân đồng tính không được cho phép, cho dù là mền nhau... cũng phải chịu bao nhiêu người kỳ thị chẳng hạn?

Hơn nữa hơn nữa... Hai người bọn họ không tình cảm tới mức này đi? Còn chưa hề gặp mặt chưa hề kết giao! ! Tim đập rộn lên, Tô Bắc Bằng cảm giác mình nóng đến đổ mồ hôi . Tay nắm điện thoại có chút không xong ... Có một người đàn ông đang cầu hôn cậu... Không đúng, Mie... Hắn là nói trong trò chơi đi! !

Điên quá điên quá, cậu rớt cuộc là suy nghĩ loạn cái quái gì vậy? Tô Bắc Bằng ở trong lòng hung hăng phỉ nhổ chính mình một phen, giả bộ trấn định.”Kết liền kết đi, khi nào thì kết hôn?” Dù sao kết hôn cũng không có gì tổn thất, còn có kỹ năng phụ thê có thể sử dụng. Không phải có thêm một cái danh hiệu thôi sao? Nếu thích thì cứ cùng nhau chơi trò kết hôn. Không có gì không có gì, thật sự không có gì !

“Do cậu quyết định.” Lăng Quân Diệu nhìn thấy tương lai tươi sáng, thậm chí ở trong đầu hình dung ra một bức tranh trắng lẹ trong phòng tân hôn, hình ảnh Nhẹ cười che khăn hỷ đỏ thắm, im lặng ngồi ở đầu giường chờ anh. Tâm tình càng thêm kích động .

“Ân. Hỏi mọi người một chút đi. Trước cúp vậy, vào trò chơi nói.”

“Hảo.”

Bang phái [Thư Hiệp]ta cùng Nhẹ cười sẽ ký hôn vào tối thứ sáu lúc tám giờ, các người đều có thời gian đi dự hết chứ?

Bang phái [chưa bao giờ thảo nó]lão đại rất cục “Thủ đắc văn khai kiến nguyệt minh”.(mây tan thấy trăng sáng)

Bang phái [ta có một con thảo nê mã]không thành vấn đề không thành vấn đề, chuẩn bị tốt tiền lì xì đi!
! Không lớn ta không lấy! Cũng không thêm chúc phúc.

Bang phái [cầu ái]có thời gian có thời gian.

Bang phái [cầu bạo]có! Nếu lão bản dám để cho ta tăng ca, ta sẽ bãi công!

Bang phái [nhan tịch]nga ha ha a...

Bang phái [không cần sờ ta]anh anh anh... Cảm giác như là khuê nữ của ta phải gả đi, có điểm kích động.

bang phái [Thư Hiệp]cút!

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]cút!

Hai người đồng thời phát ra chữ cút.

Bang chúng tiếng lòng: ăn ý tới mức này rồi?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nga ha ha ha ha, đã lâu Cập Nhật đến đây thân nhóm. Tiếp tục đoán thử Phương Tuyền là ai đi? !

41. Chương 41: Khúc Nhạc Đạo Hôn Lễ

Lúc xoát đại phiêu, trong đội trừ bỏ Nhẹ cười, cùng Thư Hiệp, đám Mộc tử mộc đi vào đều chết lên chết xuống nhiều lần. Từ đầu cho đến khi đến nơi của Lý Thu Thủy đều gian nan không gì tả nổi, Nhẹ cười buồn bực cả đám đều thao tác chậm chạp, bước đi thì YD , đêm nay thật sự là không bình thường chút nào?

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Các người xảy ra chuyện gì vậy? Chết còn nhiều hơn ta.

Đội ngũ [Chiến Ý Phi Dương]khụ... Không có việc gì.

Đội ngũ [Phá bàn tính]không có việc gì không có việc gì.

Đội ngũ [Sô-đa bính]cảm ơn chị dâu quan tâm. Thật sự không có việc gì.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]được rồi được rồi, Đứa nào cũng kêu không có việc gì.Thăng thần khai báo, kháng cự... hanh hanh, thì đi làm nhiệm vụ xây dựng bang phái...

Đội ngũ [Phá bàn tính] lão đại, là chị dâu bức a. Không liên quan chúng ta đâu. Chị dâu, chúng ta đang suy nghĩ lễ vật tân hôn cho người a...

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Thư Hiệp heo, sao lại thế này?

Đội ngũ [Thư Hiệp]ách... Đây, cái gì kia...

Đội ngũ [Sô-đa bính]Lão đại yêu cầu chúng ta không được phép tặng lễ vật trùng nhau. Đám hủ nữ bọn họ nhanh tay đi tiên phong tặng nào là thời trang, đồ thủ công rồi trân thú biến dị . Chúng ta suy nghĩ thật lâu cũng không biết phải đưa cái gì...

... Tặng quà có chút khó coi sẽ bị lão đại khinh bỉ, mà quà quý hiếm đều có người chọn trước rồi. Đây thật sự là... Khổ bức đến tuyệt đỉnh.

Đội ngũ [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Chuyên tâm một chút qua cho xong đại phiêu! ! Ta chịu không nổi Lý Thu Thủy ! ! Lễ vật gì đó các người đến dự thì tốt rồi. Không cần quan tâm Thư Hiệp heo, chỉ cần ta vui vẻ là được. Không cần chú ý nhiều như vậy, các người coi như Thư Hiệp heo đánh rắm là xong. Nếu ta tiếp tục phải hồi sinh, ta sẽ sẵn chết các người từng người từng người một !

... Chị dâu, người thật sự là uy vũ vương bát chi khi như vậy sao?

Đội ngũ [Mộc tử mộc]không hổ là người có thể trấn áp Thư Hiệp đại thần, đồ mắt mà ngưỡng mộ...

Đại phiêu là phó bản cuối cùng trong ngày, còn thừa lại một lần, Nhẹ cười cự tuyệt, không xoát nữa. Từ tứ tuyệt đến thiếu thất, lại đến là tiểu và đại phiêu, tay cậu không cầm nổi chuột nữa rồi. Hơn nữa đã trễ thế này, sáng sớm ngày mai còn phải đi cửa hàng bánh ngọt. Sau khi cùng mọi người nói chúc ngủ ngon , cậu cùng Thư Hiệp lặng lẽ nói.

Khung nói chuyện phiếm:

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Người gây sức ép cho bọn họ làm gì vậy? Ta cũng không phải vì muốn những lễ vật kia mới cho người kết hôn.

[Thư Hiệp]ách... Ta chỉ là tùy tiện nói, đâu nghĩ tới bọn họ tin thật.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Vô nghĩa, tất cả mọi người kính trọng người, làm sao có thể không cho là thực đây? Sau này đừng loạn nói như vậy.

[Thư Hiệp]lão bà... Người thật sự, thực đặc biệt.

Tô Bắc Bằng đỏ mặt, tuy rằng hai chữ 'Đặc biệt' không biết là ngụ ý gì, nhưng lại khiến cậu mặt đỏ tim đập.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Nói bậy gì vậy?

[Thư Hiệp]Có nhiều người lừa đảo qua cầu rút ván, còn người, dù đưa tới cửa cũng không muốn.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]kia là bọn họ gốc! Chơi game chỉ cần vui vẻ là được. Cần gì phải ước lấy thêm phiền phức cho mình, khiến cho bản thân mệt mỏi như vậy, còn không bằng đi ngủ.

[Thư Hiệp]cho nên người trong lòng ta là đặc biệt nhất.

Được rồi... Tô Bắc Bằng mặt càng nóng , có chút đỏ mồ hôi.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta đây trước ngủ. Thứ bảy... Kháo, chính là ngày mốt?

[Thư Hiệp]Ân, người nhớ đúng giờ!

[Nhẹ cười nghiêng thế gian] () đã biết, chúc ngủ ngon .

Logout, tắt, ngủ.

Cậu bị kịch phát hiện... Chính mình lại bắt giấc nhớ đến Thư Hiệp heo. Lấy điện thoại cầm tay ra, xem đi xem lại tin nhắn lúc trước anh nhắn cho cậu mỗi đêm, trong lòng cảm thấy như có gì đang cọ cọ, vừa ngứa vừa thoải mái, còn có loại cảm giác ngọt ngào. Đêm nay còn không có nhắn tin tới, anh ta không gửi nữa sao? Mới vừa nghĩ như vậy, liền nghe được chuông điện thoại di động tin nhắn.

‘Mộng đẹp. Không cần nhớ anh quá nhiều, nhớ ít thôi cũng được. Chồng yêu quý của em, Lăng Quân Diệu.’

Ách! Đồ tự kỷ, ai sẽ nhớ anh chứ. Không biết xấu hổ...

Tiếp đó lại nhận được một cái tin ngắn.

‘Bằng tử, chúng ta tìm được nhà rồi. Đã dọn qua đó ở. Ở đường Cơ Hữu khu 4 nhà số 419.’ [Hả là 419 :3]

Nơi đó thật bình thường, không xa hoa cũng không quá sơ sài, có một nơi che gió che mưa đã tốt lắm rồi. Ở DM thị tác đất tác vàng này, giá đất cao muốn chết. Trả tiền thuê phòng chắc hao tốn quá nửa chỗ tiền dành dụm kia, cũng không biết ba mẹ cậu có chịu được không.

Trả lời tin ngắn cho mama cậu xong, Tô Bắc Bằng nhắm mắt lại, ngủ. Nhưng tại sao... Trong mơ, bóng dáng Thư Hiệp trong trò chơi, cùng nam nhân mặc âu phục sáng nay gặp phải, quỷ dị và hài hòa chồng lên nhau? Không muốn không muốn ! Phiền chết đi được ...

※

Sáng sớm bảy giờ, đúng là thời gian tiệm bánh ngọt đông đúc nhất. Mới sáng sớm mà khách mua bánh nói liền không dứt, đem Tô Bắc Bằng ép đến mệt đến chết được, không nhìn ra hình người. Cửa hàng hơn một trăm mét vuông cũng không nhỏ a, bên này chạy bên kia chạy lại, chân mỏi nhừ muốn chết.

“Ca ca!”

Đột nhiên chân hung hăng bị đụng phải, Tô Bắc Bằng thiếu chút nữa kinh hách mất hồn té ngã. Cúi đầu vừa nhìn, đúng là tiểu bao tử xé chiều hôm qua! ! “Là Tô Tô a, lại đây ăn bánh ngọt àh?”

“Đúng vậy ” Lăng Quân Diệu tiến lên, dắt con traicó chút vô lễ, “Tiểu tử này chắc là rất yêu thích cửa hàng bánh ngọt này . Lúc nào cũng nói bên tai tôi ‘Sau này muốn mua bánh ngọt cũng chỉ ở cửa hàng này ! Bơ thiệt nhiều thiệt nhiều, còn có soái ca ca!’ “

Anh bắt chước bộ dáng có chút nghịch ngợm của trẻ con, ngược lại cho Tô Bắc Bằng cảm giác thân thiết hơn. Lúc trước nhìn thấy anh bộ dạng nghiêm túc, hôm nay lại thấy bộ dạng thoải mái, làm Tô Bắc Bằng cảm thấy giữa hai người chênh lệch quả thật khác xa nhau nha. Nhưng mà hiện tại...

Soái ca ca? ! !

Là chỉ cậu sao là chỉ cậu sao? (... Lúc này mới kịp phản ứng)

“Ha ha ha, Tô Tô ánh mắt thật tốt a. Ca ca rất là soái sao?” Tô Bắc Bằng thật vui vẻ, còn có điểm kích động vuốt ve đầu Tô Tô.

“Dạ. Em muốn một cái bánh ngọt như hôm qua thật nhiều thật nhiều bơ.” Tô Tô lại chỉ tùy tiện phụ họa, ánh mắt dán chặt vào cái bánh ngọt anh đào để trong tủ kia , cả khuôn mặt như dính luôn lên cái cửa kính.

Sau khi tiếp đón xong Lăng gia phụ tử, Tô Bắc Bằng lại bên này chạy bên kia chạy, nơi nào cần thì chạy nơi đó. Lén lén được một lúc rảnh rồi nâng người lên thở sâu, nhìn thấy Lăng Quân Diệu đang chuẩn bị đi ra cửa kia đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm chính mình, trong nháy mắt đó... trong đầu óc cậu một mảnh trống không, cảm giác tim đập càng lúc càng nhanh.

Cặp mắt kia tựa như sương mù mà Lý Thu Thủy múa kiếm tạo ra, Tô Bắc Bằng nháy mắt hóa thành một chiếc lá nhỏ, ở trong bão sương mà đung đưa đong đưa, giống như ngay sau đó sẽ bị cuốn đến trái tim của đối phương ...

“Cậu trai, cậu trai?”

Khách hàng nhìn thấy Tô Bắc Bằng đắm đắm ngó cửa ngăn người, có điểm nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa, cũng không có gì kỳ quái mà. Không biết cậu còn đứng đó làm gì, liền kêu to gọi cậu.

“A... Ác ác, thật ngại quá, xin hỏi ngài muốn cái gì?” Tô Bắc Bằng nhanh chóng bắt buộc chính mình khôi phục bình thường, không thêm nghĩ nữa vừa này giống như trúng tiếng sét ái tình , phi phi phi, trong tích tắc thấy đầy hỏa hoa, phi phi phi! Trong tích tắc đầy thâm tình? ! Ách, không biết nên dùng từ gì giờ ... Cậu phát hiện, cậu càng ngày càng nghĩ lung tung này nọ , cứ tiếp tục như vậy, tinh thần không tập trung sẽ không làm việc được. Tóm lại, cảm giác vừa rồi thật làm cho người ta cảm thấy đáng sợ...

Úy Kiệt thấy Tô Bắc Bằng quả thật bận rộn quá mức, rồi lại bất khả tư nghị. Thông báo tuyển dụng còn dán ở cửa, nhưng sao chẳng có ai đến xin việc. Điều kiện rõ ràng rất hậu đãi, làm sao lại không ai đến đây? Y nghĩ mãi mà không rõ.

Buổi chiều còn có khóa, buổi trưa, Tô Bắc Bằng ăn cơm xong, cầm hai miếng bánh ngọt quay về trường học.

Sau khi trở lại Kí túc xá, Cừu Thiên Ngọc cùng Nghiêm Vĩ Hứng không ngờ lại có mặt trong phòng. Một tên ngủ ngon trên giường, một tên thì... được rồi, nằm ở đầu giường, xem tạp chí AV? Sách... Tại sao có thể có nam nhân hủ bại như vậy? Đầu của hắn đều là tình tròng đi?

“Vĩ Hứng, các cậu ăn cơm chưa? Tôi có hai miếng bánh ngọt đem về cho các cậu đây.” Tô Bắc Bằng đem bánh ngọt đưa đến trước mặt Nghiêm Vĩ Hứng.

Đối phương mặt mày hớn hở, “Oa! ! Tiểu Bằng Bằng thân ái của tôi cũng biết đau lòng cho anh em, tôi thật sự là cảm động đến tận đỉnh! Ca muốn lấy thân báo đáp , như thế nào?” Tên không biết sống chết này, lúc nào cũng thích dùng miệng chiếm tiện nghi.

Tô Bắc Bằng nhú mày, “Chỉ một khối bánh ngọt, cậu liền lấy thân báo đáp. Nếu mời cậu ăn một bữa, cậu chẳng phải đem toàn bộ bản thân và gia đình giao ra?”

“Nha! ! Củatôicũng là của cậu? Còn phân rõ ràng như vậy làm gì, hiện tại để cho tôigiao ra cũng được nữa.”

Nhìn tên Nghiêm Vĩ Hứng kia giống như đang ước gì có thể đem toàn bộ gia sản giao ra đây, trôngtiện như vậy, Tô Bắc Bằng thật tình muốn tát một cái lên khuôn mặt đó .

“Đi tìm chết đi! ! Dám lấy thủ đoạn để tán tỉnh nữ nhân mà đem đối phó với tôi, cậngừa da có phải không ? Tôìcho cậu chết không toàn thây

!;“

“Ai... Thật sự là tuyệt tình mà. Vì cái gì ông trời tạo ratôida tình, lại làm cho tôiyêu người vô tình như cậu...”
Nghiêm Vĩ Hứngthất hồn lạc phách, thương tâm thống khổ nhìn Tô Bắc Bằng. Nhướng đôi lông mày, đôi mắt lóe lệ quang...

Thật đúng là diễn kịch quá đạt.”Ách. Đừng diễn tình thánh ! ! Tôìphải ngủ một lát, một chút còn có khóa.”

Nhìn Tô Bắc Bằng ở trên giường cuộn cuộn lăn, xoay xoay xoay, tìm được tư thế thoải mái,sau đó nhắm nghiền mắt, Nghiêm Vĩ Hứng lộ ra nụ cười chua xót,thu lại thất vọng trong đáy mắt, đem khối bánh ngọt đưa lên miệng cắn. Có chút ngọt, có chút chua... Cũng có chút khổ. [=A=]

※

Buổi tối, Tô Bắc Bằng online, lại phát hiện, Thư Hiệp đi vắng. Thường thường đều là anhđứng ở lòi đài chờ cậuonline, ngày hôm nay lại đến phiên cậusao? Khụ... Tâm tình của cậulại có chấtvì diệu , không tự chủ được liền đứng ở địa phương mà Thư Hiệp hay đứng – Lòi đài, ngồi thiền , tìm phim xem.

Lúc này, Lăng Quân Diệuthường theo đại ca của anh cùng Trần thế thúc ngồi ở một phòng trong nhà hàng xa hoa.

“Đại ca, Tô Tô bên kia không nghịch ngợm chứ?” Bởi vì đêm nay có hẹn, Lăng Quân Diệukhông thể làm cơm cho Tô Tô ăn, liền để nhị ca đemTô Tôđón trở về Lăng gia chủ tịch.

Lăng Quân Giasang sáng nở nụ cười, “Cháu traicủa anh ngoan như vậy, saolại nghịch ngợm? Nhưng thật ra tiểu tử em, tất cả mọi người nhớ emmuốn chết a. Quay trở về nhà ở đi.”

Lăng Quân Diệuthở dài, “Em cũng muốn. Chính là...”

“Lão nhị đã thay đổi rồi, chẳng qua còn đặc biệt khẩn trương lo cho em, thương em. Rõ ràng nhớ em như vậy, lại không biết là thẹn thùng hay là sao màkhông dám mở miệng.”

“Ấn... Rồi nói sau. Trần thúc, lệnh thiên kim có mạnh khỏe?”

Trần Minh thấy đối phương nhắc tới tâm can của mình, khuôn mặt tươi cười như nở hoa, xem đó là thành công của bản thân “Ha ha, nhờ phúc hiền chất a. Lúc nào cũng khỏe mạnh.”

“Trần thúc, cháunghĩ... hẳn là nên cùng ngài nói rõ. Cháudối với muội muội xinh đẹp lung linh, không có cái cảm giác tim đập thành thịch, hô hấp gia tốc gì cả. Hoặc là nói trắng ra chút... Cháuthích nam nhân?”

Lăng Quân Giadường uống trà thơm, thấy đệ đệ nóimột câu như vậy, thiếu chút nữa nhin không được đem phun đầy nước trà lên người họ Trần kia. Thật là có điểm kinh ngạc ... Lăng Quân Diệuthích nam nhân, dùnhà bọn họ cũng không cần vợ hiền dâu thảo gì, các huynh đệ tỷ muội hạnh phúc mới là trọng yếu nhất.

Trần Minh cũng bị dọa không nhẹ, mắt tròn tròn, muốn từ trên mặt Lăng Quân Diệu tìm ra một tia đùa giỡn, lại không thu hoạch được gì. Đối phương bộ dáng chân thành, hoàn mỹ không có kẽ hở. Bất quá, ông cũng thực có can đảm nói, anh tasẽ không sợ ông đem chuyện này lan truyền bốn phía một phen, mượn dịpuy hiếp sao? Hừ, ông thừa hiểu. Ai kêu Lăng gia nhiều tiền địa vị lại cao như vậy?

“Này, nhân duyên tất nhiên là không thể miễn cưỡng. Cảm tình liền càng không cần phải nói, các cháu đều là người trẻ tuổi, chúng tagià rồisao quản được nhiều như vậy, là duyên phận hay là phúc kia đều là do ông trời sắp đặt rồi. Ha ha ha, không đề cập tới không đề cập tới, chúng ta cũng đừng làm mất hứng uống rượu.”
Trần Minh cũng coi như là một lão hồ ly, trên mặt vẻ xấu hổ đăbiến mất không còn một mảnh, trước tự mình uống bachel rượu nhỏ, uống một hơi cạn sạch.

“Cháu sẽ không uống rượu đâu,Trần thúc. Uống rượu lái xe, nhị ca củacháu sẽ nổi giận.” Lăng Quân Diệu có chút bất đắc dĩ.

“Trần thúc, cháu thay mặt mời thúc! Cạn ly.” Lăng Quân Gia hào sảng uống cạn hai ly, lúc sau trừng mắt nhìn đệ đệ của mình, ý bảo: mau mau đi đi.

Tiệc rượu này, dù có bão táp,Lăng Quân Diệu vẫn thoải mái mà thu phục . Đến nỗi Phiêu Vũ, đó cũng là sớm hay muộn cũng sẽ giải quyết.

※

Loa [Dương mị mị]đừng cười chết người ! ! Một nhân yêu cùng đại thần đứng đầu server WD kết hôn, chẳng lẽ là thế giới trở nên điên loạn rồi?

Loa [Nhạc nhạc]thật sự là trơ mắt mo ra a trơ mắt mo ra. Mẹ của hấn khẳng định không dạy hấn viết qua chữ xấu hổ a.

Loa [Tịch Nhan]nhé nhé nhé, các người đỏ mắt nha? Tận tình hâm mộ đồ kị đi.

Loa [Hôn nhẹ miệng]cái gì kia, nói cái gì đó? Là xấu xa mà còn giả bộ thuần lương? Đại thần đệ nhất server cùng nhân yêu Nhẹ cười nghiêng thế gian, thật là muốn bị người luân mà?

Loa [Chiến Ý Phi Dương]Miệng tiện ăn nói cho sạch sẽ. Khi nào thì đến phiên người tới YY hả? Thực đem mình làm [rễ hành] sao?

Loa [Tân minh duật]Người là người không có tư cách mở miệng nhất. Cả ngày giống như chó ở phía sau Thư Hiệp vẫy đuôi mừng chủ, người có biết thẹn hay không?

Loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Một đám khủng toàn thân đều bị trĩ sang phải không? Ta kết hôn thì liên quan gì đến dòng họ nhà các người? Nhìn lại bản thân mình, các người có tư cách gì nói. Cái gọi là Tân Rác Rưởi kia, cái này là do chính người tự tìm phiền phức. Luận ghê tởm, người thứ hai không ai dám là thứ nhất.

Loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Nữ nhân của người chỉ cần tùy tiện nói hai câu ngon ngọt, dúi vài cái ngực, người liền chịu thua phải không, nữ nhân gọi người làm gì người liền làm, thân là nam nhân, tôn nghiêm của người đâu? Người ghê tởm hay là ai ghê tởm hơn? Đừng đem chính người đi mà so sánh với người khác.

Loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Còn có đám nam nữ nhảm chán bang Hồi Ưc kia, ta không muốn ân cần thăm hỏi mười tám tổ tông các người, cũng đừng suốt ngày cắn loạn như chó điên, thật là nhiều dân.

Loa [Liền yêu dẫn sao cơm]nhô lên!

Loa [Phá bàn tính]chị dâu thật là bư hân a thật là bư hân a!

...

Thế giới [Sống bốn trăm năm]hấn chính là người đáng yêu nhất vĩ đại nhất server trong truyền thuyết ... nhân yêu?

Thế giới [Bán bánh xốp]ừ, a, thực là khí thế.

Thế giới [Không trát tóc]bất quá... Hấn có phải hay không rất... quá đáng sao?

Thế giới [Yêu nha yêu nha hận nha]cái rắm, đó là người chưa từng thấy đám nữ nhân ngu xuẩn đề tiện kia thôi. Chắc chắc... Theo như hảo hữu ta kể lại Nhẹ cười sama lúc vừa mới vào bang Hồi ực, cái đám nữ nhân câu dẫn nam nhân đề nghị bang chiến, sau đó thừa dịp loạn để đánh Nhẹ cười sama, làm cho người ta phải lui bang, liền ngưng chiến,mấy câu nhutát muối đũa ôn thần đều nói ra. Còn kém không phóng pháo hoa.

Thế giới [Yêu nha yêu nha hận nha]Đám nữ nhân kia, ai... Không có năng lực chiếm được lòng đại thần coi như xong, còn làm chứng ngại vật ngăn cản nhân duyên tốt của người ta, thật sự là...

Thế giới [Khiên trong tay ta, dẫn ta đi]thu mua đồ thủ công 80 cấp có thể mang loại thượng hạng, cho Tiêu Dao dùng, ai có PM ai có PM ai có PM

~~ Thế giới [Mỗi ngày đánh bụi cơ]trò chơi, tất cả chỉ là trò chơi mà thôi?

...

Lúc sau Lăng Quân Diệu online, liền chứng kiến loa thế giới không ngừng xoát. Không ngờ anhđi vắng có xú màđã có người khi dễ Nhẹ cười sao? (đại thần... Có vẻ như tiểu thụ nhà ngươi tương đối mạnh thể.)

Bang phái [Không cần sờ ta]lão Đại, ngươi lên rồi sao. Chị dâu lại cùng người khác ‘ăn cần thăm hỏi’ .

Bang phái [Mộc tử mộc](#) Móa bọn hần thực quá đáng, Bàn tính chỉlà phátloa thu mua con pet biến dị Diệp luyện hoa, muốn làm lễ vật đưa cho Nhẹ cười sama, tuy rằng không cần thận làm cho một số người biết tin tức sắp kết hôn... Đám tiểu nhân kia liền níu lấy việc này mắng chửi suốt một giờ , Nhẹ cười sama cũng mới vừa trở về, mới mắng xong.

Bang phái [Phá bàn tính]lão đại, bọn họ có phải là ăn no rừng mỡ ?

Bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]^_^ Thư Hiệp heo, ngươi lên a. Chúng ta đi hạ phó bản đi?

Bang phái [Cầu ái]không phải chứ Nhẹ cười sama, ngươi bị chửi lên loa hơn một giờ còn cười được?

Bang phái [Thư Hiệp]đó là bởi vì hần gặp được người mà hần ngày nhớ đêm mong a!

Tô Bắc Bằng kinh hãi... Nói, nói đúng! ! Mặc dù không phải làngày nhớ đêm mong qua như vậy, chính là không thể phủ nhận, khi nhìn thấy Thư Hiệp,không hiểu sao tâm tình của cậu thật tốt.

bang phái [Tọa ửng thiên hạ]Bác gái, ngươi nói xem tường thành bang phái của chúng ta có dày bằngda mặt lão đại hay không?

bang phái [Phá bàn tính]nhìn ra hần là có, chính xác là không dày bằng ...

bang phái [Chiến Ý Phi Dương]khẳng định không có dày bằng!

bang phái [Thư Hiệp]học một chút đi. Không mặt chai mày đá như thế làm sao truy người yêu đến tay?

bang phái [Tọa ửng thiên hạ]thụ giáo . Bác gái thân ái, chúng ta đi thân thân đi.

bang phái [Thương ly mộng]ta không biết tênày ta không biết tênày ta không biết tên này...

bang phái [Cầu bạo]này thật sự là... YD(***) đăng) dụ thụ?

bang phái [Ta có một con thảo nê mã](^ ^) nước miếng

bang phái [Cầu ái]JQ mới...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: oa Kaka... Xem quan vừa lòng hay không?

42. Chương 42: Hôn Lễ (thượng)

bang phái [Mạch Thượng Liễu Như]Sao đám người kia lại thay đổi mục tiêu?

bang phái [Liền yêu dẫn sao cơm]Hình như có người tên Phi băng gì đó thấy bọn chúngchương mắt, đâm chọc xía xói chúng, đánh không lại người ta, chúng đành lên loa phát tiết?

bang phái [Phá bàn tính]thật là nhục nhâ!

bang phái [Tọa ửng thiên hạ]Trước đây chúng đi giết người, còn mắng chửi người ta không ngóc đầu lên nổi, phải bỏ sang server khác của Thiên Long, hoặc là trốn trong thành, hiện tại đến phiên bọn chúngrời.

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Tổng kết: làm người không thể quá đề tiện!

bang phái [Thư Hiệp]Chuẩn!

Lão đại, anh có thể chân chó đến thế sao! Nói chậm một chút, cũng không ể vợ chết đâu. —— tiếng lòng bang chúng Chân trời góc biển.

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]lớn nhỏ bay vào tổ.

bang phái [Cầu ái]Nhẹ cười sama... Chúng ta đã lâu không cùng chơi đùa với người nha, khóc...

bang phái [Ta có một con thảo nê mã]Nước mắt lưng tròng nhìn Nhẹ cười sama...

bang phái [Cầu bạo]chúng ta đã không còn sợ Lý Thu Thủy , chớp chớp mắt, Nhẹ cười kun

~ bang phái [Chưa bao giờ thảo nó]Chỉ cần chúng ta cùng nhau đi, Tàn Khuyết Thần Tiết nhất định sẽ tới tay.

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]tổ !

bang phái [Thư Hiệp]hiếu được.

bang phái [Tọa ửng thiên hạ]Bác gái... Cứu với, bãi train Tần Hoàng Địa Cung 4 bị cướp .

bang phái [Phá bàn tính]CMN bọn nó. Người của ta mà cũng dám khi dễ, thật là chán sống rồi mà. Chờ, ta đến đây.

JQ nẩy mầm, đang dần lớn nhanh ...

Có đôi khi không thể không tin tưởng trên đời có mồm quạ đen, chuyện tốt thì không linh, chuyện xấu thì quá linh. Nhìn thấy trong túi có “Tàn khuyết thần tiết cấp 7”, Tô Bắc Bằng bắt đầu suy tính có phải vận số của cậu đang từ đen chuyển sang đỏ ... Ngày hôm nay lần đầu tiên tiểu phiêu đã có được Thần Tiết!

đội ngũ [Chưa bao giờ thảo nó](o) A! Đúng không, ta nói không sai chứ! >_< nhẹ=“” cười=“” sama=“” mau=“” khích=“” lệ=“” ta=“” mau=“” khích=“” lệ=“” ta!=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” cầu=“” ái=“”]còn=“” thật=“” sự=“” có=“” thần=“” tiết=“” a...=“” omo=“” tại=“” sao=“” ta=“” không=“” có!=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” cầu=“” bạo=“”]...=“” bạn=“” trẻ=“” ái=“” ái=“” người=“” đi=“” wckhông=“” mau=“” trở=“” lại=“” đường=“” ngay=“” đi?=“” đó=“” là=“” bởi=“” vì=“” nhân=“” phẩm của=“” chúng=“” ta=“” xui=“” xẻo=“” ...=“” thư=“” hiệp=“” cho=“” người=“” tặng=“” 999=“” đó=“” hoa=“” hồng=“” tô=“” bắc=“” bằng=“” ...=“” hần=“” mới=“” vừa=“” gõ=“” lên=“” ký=“” tự=“” còn=“” chưa đánh=“” xong=“” gửi=“” ra=“” nhận=“” được=“” thông=“” báo.=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” nhẹ=“” cười=“” nghiêng=“” thế=“” gian=“”]người=“” làm=“” gì=“” thế?=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” thư=“” hiệp=“”]chúc=“” mừng=“” người=“” nhật=“” được=“” thần=“” tiết.=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” ta=“” có=“” một=“” con=“” thảo=“” nê=“” mã=“”]trán=“” đổ=“” đầy=“” mồ=“” hôi=“” ...=“” kia=“” nếu=“” sinh=“” cái=“” trần=“” thú=“” tư=“” chất=“” 2800,=“” có=“” phải=“” hay=“” không=“” muốn mua=“” cải thiện=“” long=“” mua=“” a?=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” nhẹ=“” cười=“” nghiêng=“” thế=“” gian=“”]đừng=“” có=“” làm=“” chuyện=“” buồn=“” nôn=“” với=“” ta,=“” có=“” tiền=“” thì=“” không=“” bằng=“” đưa=“” luôn=“” tiền=“” mặt=“” cho=“” ta!=“” !=“” tặng=“” hoa=“” hồng=“” có=“” ích=“” lợi=“” gì,=“” thật=“” đúng=“” là=“” phí=“” phạm=“” hết=“” súc!=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” cầu=“” bạo=“”]oa~=“” hần=“” then=“” thùng=“” hần=“” then=“” thùng,=“” có=“” không=“” có=“” có=“” không=“” có=“” có=“” không=“” có?=“” !=“” !=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” chưa=“” bao=“” giờ=“” thảo=“” nó=“”]đại=“” thần,=“” ta=“” thật=“” sự=“” không=“” để=“” ý=“” nếu=“” người=“” đưa=“” ta=“” tiền=“” đâu.=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” thư=“” hiệp=“”]lão=“” bà=“” của=“” ta=“” để=“” ý.=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” nhẹ=“” cười=“” nghiêng=“” thế=“” gian=“”]ta=“” không=“” để=“” ý=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” cầu=“” ái=“”]thiệt=“” tình=“” là=“” có=“” quý=“” trong=“” lòng!=“” !=“” bởi=“” vì=“” ghen=“” mà=“” phạt=“” chuyện=“” của=“” ta,=“” đây=“” chính=“” là=“” máu=“” cùng=“” lệ=“” đánh=“” đổi=“” jq=“” a~,=“” các=“” bạn=“” đồng=“” chí,=“” mới=“” các=“” người=“” thân=“” trọng,=“” nghiêm=“” túc,=“” lo=“” lắng.=“” =“” đội=“” ngũ=“” [=“” nhẹ=“” cười=“” nghiêng=“” thế=“” gian=“”]đi=“” xoát=“” q=“” 1=“” 2=“” 3=“” cùng=“” xoát=“” biểu=“” ca!=“” !=“” bang=“” chủ=“” đại=“” nhân,=“” người=“” nói=“” như=“” vậy=“” là=“” có=“” ý=“” gì=“” a~?=“” tiểu=“” phiêu,=“” đại=“” phiêu=“” cũng=“” chưa=“” xoát=“” xong,=“” liền=“” lại=“” có=“” ý=“” nghĩ=“” đi=“” xoát=“” q=“” 1=“” 2=“” 3?=“” !=“” khảo,=“” thuận=“”

túy=" là=" khi=" dễ=" bọn=" hấn=" không=" có=" thần=" tiếtphải=" không?=" cuối=" cùng,=" tiểu=" đội=" hủ=" nữ=" cũng=" lựa=" chọn=" khuất=" phục.==" khi=" xoát=" 5=" lần=" q=" 1=" 2=" 3,=" ở=" vòng=" thứ=" nhất=" một=" tên=" cũng=" không=" thể=" thoát=" ...=" ==" đội=" ngũ=" [==" chưa=" bao=" giờ=" thảo=" nó="]không=" được,=" ta=" chịu=" không=" nổi=" !==" !==" thật=" là=" mệt=" mỗi=" quá...=" muốn=" ới=" ta=" phải=" logout=" ,=" lại=" nhìn=" thấy=" mấy=" con=" quái=" này,=" ta=" thể=" nào=" cũng=" bìmù=" mất!==" !==" vì=" thể=" cô=" gái=" nàychạy=" thoát=" trước.==" ==" đội=" ngũ=" [==" cầu=" ái="]ta=" cũng=" nhin=" không=" được=" .=" nhẹ=" cười=" sama=" thân=" ái,=" vận=" khí=" của=" người=" đã=" dùng=" hết=" rồi=" ,=" nhất=" định=" đi=" nữa=" cũng=" không=" ra=" tân=" mãng=" thần=" phù=" đầu!==" !==" hòm=" nào=" tiếp=" tục=" xoát=" đi.==" ta=" đi=" tằm=" đi=" ngũ=" .=" lại=" một=" tên=" chạy=" thoát.==" ==" đội=" ngũ=" [==" nhẹ=" cười=" nghiêng=" thể=" gian="]ách...=" được=" rồi,=" kia=" đều=" đi=" ngũ=" đi=" thư=" hiệp=" heo,=" người=" ngày=" mai=" còn=" phải=" đi=" làm,=" cũng=" sớm=" một=" chút=" nghỉ=" ngơi=" đi.==" ==" đội=" ngũ=" [==" thư=" hiệp="]ân,=" người=" cũng=" đi=" ngũ=" đi.==" ==" đội=" ngũ=" [==" nhẹ=" cười=" nghiêng=" thể=" gian="]hảo.==" mọi=" người=" tan=" tác=" như=" chim,=" bông=" tha=" cho=" q=" 1=" 2=" 3.==" kết=" quả=" đêm=" nay...=" tứ=" tuyệt,=" thiếu=" thất,=" tinh=" tinh=" và=" vân=" vân=" chẳng=" hạn=" cũng=" chưa=" làm...=" thật=" sự=" là=" nghiệp=" chương=" a!==" nhận=" được=" tin=" nhắn=" chúc=" ngũ=" ngon=" đều=" đặn=" mỗi=" tối=" xong=" ,=" tô=" bắc=" bằng=" mới=" an=" tâm=" đi=" vào=" giấc=" ngủ.==" *=" cũng=" không=" biết=" là=" tâm=" lý=" tác=" dụng=" hay=" còn=" là=" vấn=" đề=" gì,=" làm=" thêm=" xong=" tan=" tâm=" trở=" lại=" ký=" túc=" xá,=" tô=" bắc=" bằng=" không=" vội=" online=" mà=" đi=" tìm=" truyện=" cười,=" điện=" ảnh=" linh=" tinh,=" vừa=" ăn=" cơm=" vừa=" xem.==" vừa=" nghỉ=" tới=" buổi=" tối=" phải=" ở=" bên=" trong=" thiên=" long=" gả...=" không=" là=" cưới=" thư=" hiệp,=" cậubồng=" dựng=" thấy=" bắt=" an.==" này=" gọi=" là=" gì?=" chúng=" sợ=" hải=" trước=" hôn=" nhân?=" !==" trời=" a...=" cậuvẫn=" còn=" là=" thanh=" niên=" a,=" loại=" bệnh=" trạng=" kỳ=" quái=" này,biến=" đi=" biến=" đi!==" !==" nhưng=" mà...=" thật=" sự=" không=" muốn=" online=" chút=" nào.==" o()o=" chậm=" chậm=" rì=" rì=" cho=" tới=" bảy=" giờ,=" tân=" lang=" sốt=" ruột,=" gọi=" điện=" thoại=" tới.==" "bà=" xã,=" emkhông=" phải=" là...=" muốn=" đào=" hôn=" đi?=" lảng=" quân=" diệp=" giả=" bộ binh=" tĩnh,=" kỳ=" thật=" trong=" lòng=" có=" chút=" khẩn=" trương...=" đã=" đến=" lúc=" này=" rồi,=" bà=" xã=" mà=" chạy=" trốn=" thì=" phải=" làm=" sao?=" "gọi=" cái=" gì=" đó!==" !==" "đềuvợ=" chồng=" già=" rồi,=" còn=" thẹn=" thùng=" làm=" gì?=" nhanh=" onl=" gamenha."=" "khụ...=" emcòn=" chưa=" ăn=" cơm=" mà.==" tô=" bắc=" bằng=" có=" chút=" chột=" dạ.==" kỳ=" thật=" ăn=" thực=" no=" rồi.==" "..."=" đối=" diện=" trằm=" mặc=" một=" lúc=" lâu,=" "vậy=" emđi=" trước=" ăn=" đi.==" "ân.==" tô=" bắc=" bằng=" quyết=" đoán=" cúp=" điện=" thoại,=" võ=" nhè=" nhẹ=" trước=" ngực.cậuhung=" hăng=" phỉ=" nhổ=" chính=" mình=" một=" phen.==" thật=" sự=" là=" không=" chút=" tiền=" đồ,=" không=" phải=" chỉ=" là=" kết=" hôn=" thôi=" sao?=" nhần=" nhần=" nhó=" nhó,=" còn=" ra=" cái=" thể=" thống=" gì?=" !==" thư=" hiệp=" heo=" kia=" đều=" hào=" phóng=" như=" vậy=" ,=" vậy=" mà=" còn=" lo=" nghĩ=" cái=" gì=" không=" biết.==" đi=" cũng=" chết,=" mà=" không=" đi=" cũng=" chết,=" vậy=" không=" bằng=" thống=" khoái=" đi.==" đi=" lên=" còn=" có=" lẽ=" vật!==" tô=" bắc=" bằng=" trần=" định=" ,=" tắt=" phim=" ,=" kích=" vào=" biểu=" tượng=" thiên=" long,=" lên=" trò=" chơi=" khung=" nói=" chuyện=" phẩm:=" [==" thư=" hiệp="]mới=" có=" một=" lát,=" đẫăn=" no=" rồi=" sao?=" [==" nhẹ=" cười=" nghiêng=" thể=" gian="]đang=" ăn=" a.==" [==" thư=" hiệp="]người=" ăn=" cho=" xong=" rồi=" hãy=" chơi,=" người=" là=" con=" sâu=" vông=" du=" a.==" [==" nhẹ=" cười=" nghiêng=" thể=" gian="]ta=" cũng=" không=" còn=" chơi=" a!==" !==" vừa=" mới=" đi=" lên.==" ==" loa=" [==" thư=" hiệp="]lão=" bà=" của=" ta=" lên,=" loa=" nên=" xoát=" bắt=" đầuxoát=" đi.==" ==" loa=" [==" sô-đa=" bính="]chúc=" mừng=" chị=" dâu=" nhẹ=" cười=" nghiêng=" thể=" gian=" cùng=" lão=" đại=" thư=" hiệp=" tân=" hôn=" khoái=" hoạt!==" !==" chúc=" các=" người=" hòa=" hòa=" mỹ=" mỹ,="

trăm=" năm=" hảo=" hợp!=" ==" loa=" [==" phá=" bàn=" tính="]chị=" dâu,=" lão=" đại,=" nhất=" định=" phải=" hạnh=" phúc,=" đem=" hạnh=" phúc=" của=" chúng=" ta=" cũng=" cướp=" đi=" đi!=" ==" loa=" [==" không=" cần=" sờ=" ta="]con=" gái=" gã=" ra=" ngoài,=" giống=" như=" bát=" nước=" đổ=" đi...=" ách,=" bang=" chủ=" gã=" ra=" ngoài,=" có=" cần=" tiểu=" nhân=" dạy=" người=" long=" dương=" thập=" bát=" thức=" hay=" không?=" đảm=" bảo=" người=" sẽ=" đem=" đại=" thần=" câu=" dẫn=" đến=" tiêu=" hôn=" thực=" cốt,=" để=" cho=" hân=" muốn=" ngừng=" mà=" không=" được!=" ==" loa=" [==" cầu=" ái="]()=" tung=" hoa=" tung=" hoa!=" !==" cp=" hoàn=" mỹ=" nhất=" serverghép=" thành=" đôi,=" rớt=" cục=" đâm=" hoa=" kết=" trái.= " chúng=" ta=" cuối=" cùng=" cũngtốt=" nghiệp=" sự=" nghiệp=" đâm=" mỹ=" vĩ=" đại,=" tiến=" lên=" vượt=" qua=" rào=" cản=" phía=" trước.= " nhẹ=" cười=" sama=" cùng=" thư=" hiệp=" đại=" thần,=" cố=" gắng=" tranh=" làm=" bl=" tiên=" phong=" đi!=" ==" loa=" [==" bằng=" ngạo=" thiên=" hạ="]chúc=" mừng=" các=" người,=" nhẹ=" cười,=" thư=" hiệp.= " phát=" thiệp=" mờiđưng=" quen=" ta.= " ==" loa=" [==" phiêu=" vũ="]hai=" cái=" tên=" nam=" nhân=" kết=" hôn,=" ta=" chẳng=" có=" ác=" ý=" gì.= " nhưng=" lúc=" động=" phòng,=" lúc=" cỏi=" quần=" áo,=" đều=" là=" ngược=" phẳng,=" đều=" là=" jj(tiểu=" đệ=" đệ),=" thì=" đưng=" khóc=" hối=" hận=" a.= " ==" loa=" [==" tọa=" ủng=" thiên=" hạ="]nữ=" nhân=" ghê=" tởm=" cút=" đi!=" !==" lão=" đại,=" bang=" chủ,=" ta=" không=" cần=" gì,=" thỉnh=" đem=" bàn=" tính=" bác=" gái=" ban=" thưởng=" cho=" ta=" đi!=" !==" ...=" loa=" chúc=" phúc= " bắt=" đầu=" mạnh=" mẽ=" chiếm=" cứ=" kên=" loa,=" có=" một=" số=" người=" mới=" level=" thấp=" cũng=" vô=" giúp=" vui,=" tại=" trên=" thế=" giới=" xoát=" nổi=" lên=" chúc=" mừng.= " lúc=" này,=" trong=" bang=" liệt=" diêm=" tình=" thật=" là=" náo=" nhiệt.= " ==" bang=" phái=" [==" tư=" tư="]ân?=" bằng=" ngạo,=" cũng=" không=" phải=" người=" kết=" hôn,=" vì=" cái=" gì=" chúng=" ta=" cũng=" phải=" xoát=" nha?=" hơn=" nữa,=" bọn=" hân=" vẫn=" là=" một=" đôi=" nam,=" ngấm=" lại=" liền...=" nổi=" da=" gà.= " ==" bang=" phái=" [==" chụp=" chết=" muối="]đúng=" rồi=" đúng=" rồi,=" nếu=" như=" là=" bang=" chủ,=" chúng=" ta=" sẽ=" không=" keo=" kiệt=" đầu.= " bảo=" chúng=" ta=" theo=" chân=" bọn=" họ,=" chúng=" ta=" không=" quen.= " ==" bang=" phái=" [==" hướng=" tả=" đi="]bang=" chủ=" chính=" là=" kêu=" mọi=" người=" có=" thể=" chúc=" mừng=" liền=" chúc=" mừng,nói=" nhiều=" làm=" gì.= " ==" bang=" phái=" [==" này=" lúc=" chờ=" đợi=" nứt=" hở="]kỳ=" thật=" ta=" suy=" nghĩ...=" phu=" phu=" phu,=" bang=" chủ=" của=" chúng=" ta=" đại=" nhân=" có=" phải=" hay=" không=" yêu=" thích=" thư=" hiệp=" or=" nhẹ=" cười=" đi?=" gì=" kia,=" không=" phải=" thực=" lưu=" hành=" 'cô=" dâu=" lập=" gia=" đình,=" chú=" rể=" nếu=" không=" phải=" ta?',=" cho=" nên=" liền...=" hắc=" hắc,=" cho=" dù=" đối=" phương=" yêu=" không=" phải=" mình,=" cũng=" muốn=" làm=" cho=" đối=" phương=" biết=" mình=" là=" thật=" tâm=" hi=" vọng=" hân=" hạnh=" phúc?=" ==" bang=" phái=" [==" bằng=" ngạo=" thiên=" hạ="]...=" ==" bang=" phái=" [==" này=" lúc=" chờ=" đợi=" nứt=" hở="]nhé=" nhé=" nhé!=" !==" chấp=" nhận=" phải=" không!=" nhẹ=" cười=" ở=" trong=" đội=" của=" thư=" hiệp.= " ==" đội=" ngũ=" [==" nhẹ=" cười=" nghiêng=" thể=" gian="]ta=" có=" cần=" phải=" làm=" gì=" không?=" ==" đội=" ngũ=" [==" thư=" hiệp="]không=" cần=" đội=" lát=" nữa=" theo=" ta=" cùngtới=" chỗ=" nguyệt=" lão,=" gửi=" thiệp=" mời,=" sau=" đó=" mua=" lễ=" phục,=" vào=" lễ=" đường=" là=" được=" rồi.= " tô=" bắc=" bằng=" ngấm=" lại,=" có=" điểm=" không=" quá=" thỏa=" đáng.= " thư=" hiệp=" heo=" tổ=" chúc=" hôn=" lễlong=" trọng=" như=" vậy,=" nhưng=" dù=" sao=" cũng=" là=" hai=" nam=" nhân=" kết=" hôn,=" nếu=" như=" chỉ=" vì=" muốn=" mình=" vui=" vẻ,=" nhưng=" cậu=" lại=" chỉ=" cầnngây=" góc=" ngẩn=" người,=" chẳng=" cần=" làm=" gì=" hết,=" này...=" có=" chút=" vi=" phạm=" nguyên=" tắc=" của=" tô=" bắc=" bằng=" thể=" nào=" thì=" cậu=" cũng=" nên=" chuẩn=" bị=" lễ=" vật=" chứ=" nhỉ,=" đáp=" lại=" tâm=" ý=" đối=" phương?= " bình=" thườngchú=" rểcô=" dâu=" kết=" hôn=" còn=" có=" trao=" đổi=" nhẫn=" mà,=" thư=" hiệp=" cho=" cậunhiều=" như=" vậy,=" cậucũng=" không=" thể=" thờ=" ơ=" a.= " nhớ=" tới=" lúc=" trước=" cậu=" có=" chế=" ra=" một=" số=" trang=" bị,=" vòng=" cổ=" chỉ=" có=" 4=" sao,=" thuộc=" tính=" chả=" tốt=" tí=" nào...=" hỏi=" số-da="

binh=" một=" chút,=" chế=" thủ=" công=" có=" kỹ=" xảo=" gìđế=" chế=" tốt=" nhất=" khung=" nói=" chuyện=" phẩm:=" [= " nhẹ=" cười=" nghiêng=" thê=" gian="]sô=" đa=" binh,chế=" thủ=" công=" cần=" kỹ=" xảo=" gì?=" [= " sô-đa=" binh="]ngươi=" onl=" yydi,=" tanói=" tỉ=" mĩ=" cho=" người=" ta=" nói=" từng=" bước=" người=" nghe=" theo=" từng=" bước.= " sau=" khi=" lên=" yy,=" sô-đa=" binh=" bảo=" nhẹ=" cười=" chuẩn=" bị=" tốt=" tài=" liệu,=" sau=" đó=" đến=" chỗ=" chế=" đồ=" canh=" giờ=" hệ=" thống.= " ở=" giờ=" đậu,=" sô-đa=" binh=" có=" điểm=" kích=" động=" gọicậulàm=" một=" cái=" nhanh=" lên.= " tô=" bắc=" bằng=" nghe=" theo,=" có=" điểm=" nóng=" vôi=" liền=" kích=" kiểm=" định.= " được=" rồi,=" hai=" sao,=" thật=" là=" bi=" kịch=" mà,chẳng=" có=" chút=" hữu=" dụng.= " sô-đa=" binh=" chỉ=" huy=" xong,=" cũng=" không=" còn=" nói=" cái=" gì=" nữa,=" hai=" người=" cữyên=" tĩnh=" như=" vậy.= " thẳng=" đến=" giờ=" thì,=" đôi=" phương=" càng=" thêm=" kích=" động=" ,=" gọi=" cậulập=" tức=" làm=" ba=" cái,=" sau=" đó=" đi=" ngân=" ngại=" tuyết=" nguyên=" kiểm=" định.= " tô=" bắc=" bằng=" ai=" ya=" nghe=" theo,=" chính=" là=" bàn=" tay=" cầm=" chuột=" có=" chút=" run.= " xem=" xét=" hai=" cái,=" ba=" sao=" ba=" sao,=" bốn=" thuộc=" tính.= " tìm=" cậudeu=" võ=" trên=" đất=" ,=" đã=" sắp=" tám=" giờ=" ,=" nếu=" cái=" cuối=" cùng=" này=" cũng=" không=" hơn=" so=" với=" cái=" mà=" thư=" hiệp=" heo=" đeo=" trên=" người=" kia=" thì=" thực=" là=" không=" kịp=" nữa.= " phù=" hộ=" a=" phù=" hộ=" a,=" đam=" mỹ=" đại=" thần...=" khụ,=" phù=" hộ=" cậu=" đến=" tột=" cùng=" đi!= " != " làm=" cho=" cậugày=" vui=" càng=" vui=" hơn...=" vẫn=" có=" chút=" khẩn=" trương,=" kích=" vào=" giám=" định=" phù,=" chuyển=" qua=" cái=" vòng=" cổ=" chưa=" kiểm=" định=" cuối=" cùng,tô=" bắc=" bằng=" cảm=" giác=" trong=" lòng=" bàn=" tay=" mình=" đã=" đổ=" mồ=" hôi...=" nhắm=" mắt=" một=" chút!= " thở=" sâu=" ——=" mở=" mắt=" ra.= " ôi=" đam=" mỹ=" đại=" thần,=" được=" vòng=" cổ=" cực=" phẩm!= " đây=" là=" cái=" vòng=" cổ=" thượng=" hạng=" nhất=" mà=" tô=" bắc=" bằng=" nhìn=" thấy=" được.= " bảy=" sao,=" bảy=" dòng=" thuộc=" tính!= " hỏa=" huyền=" +163,=" 7856=" máu=" giới=" hạn,=" 123=" thể=" lực,=" thật=" lầđammù=" mất=" cậu!= " != " nghe=" nói=" vòng=" cổ=" ra=" thượng=" hạng=" tỷ=" lệ=" là=" thấp=" nhất,=" món=" thủ=" công=" này,nếu=" có=" kẻ=" nhà=" giàu=" nàotrúng=" ý,=" có=" thể=" bán=" được=" thiệt=" nhiều=" thiệt=" nhiều=" rmb=" a~?= " != " thật=" kích=" động,=" tô=" bắc=" bằng=" nhin=" không=" được,=" đem=" nó=" phát=" ở=" tại=" bang=" phái=" kênh.= " trong=" lúc=" nhất=" thời=" bùng=" nổ.= " = " bang=" phái=" [= " chiến=" ý=" phi=" dương="]ông=" trời=" của=" ta=" a=" chị=" dâu,=" hôm=" naythực=" là=" vận=" may=" của=" người=" a!= " = " bang=" phái=" [= " cầu=" ái="]nhẹ=" cười=" sama,=" cần=" khẩn=" tay...=" chiavàì=" phần=" vận=" khí=" cho=" ta=" đi!= " = " bang=" phái=" [= " cầu=" bạo="]đây=" là=" lần=" đầu=" tiênkể=" từ=" khi=" tachơi=" thiên=" long=" tới=" nay=" nhìn=" thấy=" vòng=" cổ=" thượng=" hạng=" như=" vậy...=" rất=" là=" dọa=" người=" .=" = " bang=" phái=" [= " sô-đa=" binh="]ha=" ha=" ha=" ha!= " != " danh=" sư=" xuất=" cao=" đồ,=" đây=" là=" tất=" cả=" kỹ=" xảo=" cả=" đời=" ta=" truyền=" lại=" nha!= " != " đồ=" đệ,=" người=" thật=" có=" tiền=" đồ.= " = " bang=" phái=" [= " nhẹ=" cười=" nghiêng=" thê=" gian="]ngươi=" tự=" hàoái=" gì?=" tâm=" tìnhtốt,=" không=" tính=" toán=" với=" người.= " = " bang=" phái=" [= " thư=" hiệp="]lão=" bà,=" ta=" thật=" tình=" không=" nghĩ=" là=" người=" muốn=" tặng=" cho=" ta.= " = " bang=" phái=" [= " tọa=" ững=" thiên=" hạ="]che=" mất...=" không=" nói=" gì.= " = " bang=" phái=" [= " phá=" bàn=" tính="]...=" = " bang=" phái=" [= " không=" cần=" sờ=" ta="].....=" = " bang=" phái=" [= " liền=" yêu=" dẫn=" sao=" com="]tiểu=" nhị,=" cho=" một=" bình=" rượu.= " không=" có=" vợ=" yêu=" thương,=" thật=" là=" tổn=" thương=" không=" dậy=" nổi...=" ta=" cũng=" muốn=" vòng=" cổ=" bảy=" sao,=" ta=" cũng=" muốn=" lão=" bà...=" ngòi=" ở=" trước=" máy=" vi=" tính,=" tô=" bắc=" bằng=" cười=" vui=" vẽ=" cho=" tới=" bảy=" giờ=" cũng=" chưa=" từng=" nghĩtới=" vận=" khí=" của=" cậucó=" thể=" ra=" trang=" bị=" thủ=" công=" thượng=" hạng=" đến=" như=" vậy,=" xem=" ra=" sô-đa=" binh=" có=" thể=" trở=" thành=" đệ=" nhất=" thợ=" chế=" đồ=" thủ=" công=" đều=" dựa=" vào=" kỹ=" xảo=" a=" kỹ=" xảo,hay=" là=" debug?= " = " loa=" [= " thư=" hiệp="

|các=" vj=" bằng=" hữu=" các=" huynh=" đệ,=" còn=" có=" địch=" nhân,=" muốn=" uổng=" rượu=" cưới=" của=" ta=" cùng=" nhẹ=" cười,=" mời=" đến=" chỗ=" nguyệt=" lão=linh=" thiệp=" mời.= " = " loa=" [= " sâu=" kín=" thúy=" trúc="]chúc=" nhẹ=" cười=" cùng=" thư=" hiệp=" tân=" hôn=" khoái=" trá.= " = " loa=" [= " phá=" bàn=" tính="]lão=" đại!= " != " chúng=" ta=" đã=" quên=" một=" chuyện=" rất=" trọng=" yếu,=" người=" chủ=" hôn=" a!= " != " = " loa=" [= " dương=" mị=" mị="]che=" mắt=" lại,=" hai=" tên=" con=" trai=" mà=" đòi=" kết=" hôn,=" ngấm=" lại=" đều=" nổida=" gà!= " = " loa=" [= " tân=" minh=" duật="]chẳng=" lẽhắn=" ta=" cókỹ=" năng=" làm=" cho=" nam=" nhân=" tiêu=" hôn?= " nhẹ=" cười,=" người=" muốn=" ngủ=" một=" đêm=" với=" ta=" hay=" không?= " = " loa=" [= " mạch=" thượng=" liễu=" như="]cóc=" ghẽ=" từ=" đầu=" chui=" ra=" thế=" kia?= " != " bản=" mắt=" của=" ta.= " này,=" nhẹ=" cười=" tiểu=" thụ,=" cố=" gắng=" cho=" tiểu=" công=" thư=" hiệp=" nhà=" người=" đầy=" đủ=" tính=" phúc=" đi!= " = " loa=" [= " linh=" c=" phi=" bằng="]ta=" làmchứng=" hôn.= " lão=" đệ,=" tân=" hôn=" khoái=" hoạt.= " = " bang=" pháí=" [= " nhẹ=" cười=" nghiêng=" thế=" gian="]lão=" đệ?= " thư=" hiệp,=" hấn=" là=" chị=" người=" a?= " = " bang=" pháí=" [= " thư=" hiệp="]ta=" cũng=" muốn=" hỏi=" người...=" = " bang=" pháí=" [= " mạch=" thượng=" liễu=" như="]sao=" lại=" thế=" này?= " = " tư=" tán=" gẫu=" [= " linh=" c=" phi=" bằng=" đối=" với=" người=" nói="]ta=" là=" lãnh=" phi=" hạnh.= " đầu=" óc=" tô=" bắc=" bằng=" trong=" nháy=" mắt=" trổng=" rỗng.= " đại=" khái=" 10=" giây=" mới=" kip=" phản=" ứng...=" nguyên=" lai=" là=" nằng.= " = " tư=" tán=" gẫu=" [= " người=" đối=" linh=" c=" phi=" bằng=" nói="]nguyên=" lai=" là=" người=" a.= " thương=" thế=" của=" người=" tốt=" chưa?= " = " tư=" tán=" gẫu=" [= " linh=" c=" phi=" bằng=" đối=" với=" người=" nói="]ân.= " chúc=" hạnh=" phúc.= " = " tư=" tán=" gẫu=" [= " người=" đối=" linh=" c=" phi=" bằng=" nói="]cám=" ơn!= " = " loa=" [= " nhẹ=" cười=" nghiêng=" thế=" gian="]vậy=" do=" tỷ=" tỷ=" của=" ta=" đến=" chứng=" hôn=" đi.= " tất=" cả=" mọi=" người=" đến=" lĩnh=" thiệp=" mời=" ,=" tám=" giờ=" mười=" ba=" phút=" đúng=" giờ=" vào=" lễ=" đường.= " = " loa=" [= " ta=" có=" một=" con=" thảo=" nê=" mã="]tân=" hôn=" khoái=" hoạt,tung=" hoa=" tung=" hoa.= " thư=" hiệp=" đại=" thần,=" nhẹ=" cười=" sama=" tương=" thân=" tương=" ái,=" tương=" kính=" như=" tân,=" cùng=" nhau...=" ooxx.= " = " loa=" [= " thư=" hiệp="]hoan=" nghênh=" tỷ=" tỷ=" tới=" tham=" gia=" hôn=" lễ!= " != " ...=" loa=" vẫn=" là=" không=" dứt.= " nhẹ=" cười=" đứng=" ở=" bên=" cạnh=" thư=" hiệp,=" cảm=" thụ=" được=" từng=" bước=" mất=" hôn...=" chỉ=" có=" thể=" nói,=" lực=" ảnh=" hưởng=" của=" hai=" người=" này=" quálón,=" quanh=" nguyệt=" lão=" đầy=" áp=" người.= " cậpphát=" hiện=" ra=" không=" chỉ=" có=" có=" tập=" thể=" bang=" chúng=" bang=" chân=" trời,=" bang=" của=" bằng=" ngạo=" thiên=" hạ,=" còn=" có=" người=" lạ,=" cấp=" thấp=" tay=" mới,=" thậm=" chí=" còn=" có=" ..=" bọn=" yêu=" nghiệt=" phiêu=" vũ?= " được=" rồi,=" thực=" là=" địch=" nhân=" bằng=" hữu=" người=" lạ=" đều=" tới=" .=" tác=" giả=" nói=" ra=" suy=" nghĩ=" của=" mình:= " canh=" ba=" xong,=" mẹ=" ruột=" của=" ta,=" đem=" ta=" mệ...=" thân=" nhóm,=" sau=" khi=" canh=" một=" chính=" là=" ít=" nhất=" bốn=" nghìn=" tự=" .=" ">

43. Chương 43: Hôn Lễ (trung)

Khi hệ thống phát ra thông báo “Thư Hiệp cùng Nhẹ cười nghiêng thế gian kết hôn, trở thành vợ chồng” thì Thư Hiệp liền nhanh tay phát thiệp mời. Anh còn vô cùng vô cùng tỏ ra chân chó, phát cho Phi Bằng một cái thiệp mời Hào hoa. Lúc đang chuẩn bị tiến vào lễ đường là lúc Phi bằng đại tỷ lại lên loa nói.

loa [linh c phi bằng]Thư Hiệp, người định cứ như vậy mà cưới lão đệ của ta?

loa [Thư Hiệp]Vậy tỷ tỷ ngài nóiđi,còn cần cái gì nữa?

loa [linh c phi băng]vẫn chưa ra khỏi nhà gái, đừng xưng hô thân mật quá.

Không hổ là... Băng a, ngay cả sắc mặt đại thần cũng không nhìn, khí tràng quá cường hãn.

loa [linh c phi băng]Đã là trò chơi, liền chơi một ván xem. Lập một đoàn rước dâu, từ Côn Lôn Phúc Địa chạy qua Tây Hồ đón đệ đệ ta, hạn người một giờ.

loa [Thư Hiệp]Được!

Khung nói chuyện phiếm:

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]-_- ông trời của ta a, Phỉ Hạnh đại tỷ, đây là hôn lễ!

[linh c phi băng]Nếu ngay cả điểm ấy hần đều làm không được, dựa vào cái gì mà cưới người?

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Hai nam nhân kết hôn, điều kiện khó khăn như vậy ... có phải hay không là không tốt lắm? Hơn nữa, vì việc này, Thư Hiệp heo hần cũng sẽ sút đầu mẻ trán cho xem.

[linh c phi băng]người có chút tiền đồ được không! ? Còn chưa có gả đi mà đã quan tâm lo lắng đến như vậy?

[Nhẹ cười nghiêng thế gian] ... Khụ, ta im lặng.

[linh c phi băng]Vào đội.

Vì thế Nhẹ cười đi theo Phi băng đến Dạ Tây Hồ ở giữa Thủy tạ, xem huỳnh hỏa trùng bay múa, chờ đội ngũ Thư Hiệp tới đón dâu.

Lăng Quân Diệunhanh chóng an bài các huynh đệ, toàn bộ thống nhất mặc thời trang một Vạn Tử Thiên Hồng màu noãn hồng, trong khoảng thời gian ngắn, tin tức kênh thể giới đều bị hệ thống nêu lên thông báo nhuộm thời trang mà che kín hết, thậm chí có người nhuộm vài chục lần mới nhuộm ra [Ta phi

nhuộm 400 cái mới ra noãn hồng là ta T_T].

Còn Tô Bắc Băng xem mà trợn mắt há hốc mồm, này là đem tặng bao nhiêu tiền cho người khác a? Sốt ruột a sốt ruột.

Sau đó mấy người phái Tiêu Dao, mấy người phái Thiên Sơn lợi dụng BUG game, để Thiên Sơn trong thành tàng hình, sau đó giúp cho Tiêu Dao ẩn thân, tiếp theo đó là Tiêu Dao ở trong thành thị đặt kỹ năng Đào Hoa Trận. Phân phối xong, còn lại là người môn phái khác, đi đầu chính là Tiêu Dao xài quạt Cung phiến khảm Lam tinh thạch tỏa ánh sáng xanh, kế tiếp là hòa thượng Thiếu Lâm, Minh giáo cầm thương, rồi tới Thiên Long cầm quạt đứng ở giữa, kế đến Nga Mi, Võ Đang, Tinh Túc, Mộ Dung đi sát nhau cùng cầm vũ khí song đoản, cuối cùng là Thiên Sơn cầm quạt Bồ phiến khảm tử ngọc, nam trái nữ phải cùng đứng thành một đoàn. Nam thì cưới Thanh lân Bạch Trạch, nữ thì cưới Xích lân Bạch Trạch. Mà Thư Hiệp thì ngồi xe hoa đi ở giữa đội ngũ đón dâu.

[Minh thề cái đoạn này edit ngón của mình hần 1h đồng hồ, chẳng hiểu được nó nói gì]

bang phái [Thư Hiệp]Cơm chiên trứng, người rảnh về kỹ thuật máy vi tính trong game. Toàn bộ hành trình hôn lễ giao cho người quay clip lại hết.

bang phái [liên yêu dẫn sao cơm]Yên tâm giao cho ta!

bang phái [Thư Hiệp]Tất cả đến Côn luân phúc địa tập trung, chúng ta diễn tập một lần.

Tạo thành đội hình như vậy đã hết 40p rồi, Thư Hiệp ra lệnh một tiếng, mọi người chậm rãi chạy tới Phúc địa.

bang phái [cầu ái]này thật sự là đằm mù mắt chó của ta rồi. Quá chính tề, quá thích, quá hưng phấn !

bang phái [nhan tịch]bỏ lỡ hôn lễ này, thật sự là tiếc nuối lớn nhất kiếp đam mỹ!

bang phái [ta có một con thảo nê mã]Cứ có cảm giác như đang nằm mộng ! !

Lần đầu tiên diễn tập, quả thực loạn thành một mớ bòng bong, làm cho Lăng Quân Diệu cảm nhận sâu sắc rằng cứ như vậy sẽ làm Phi băng thất vọng = không lấy được Nhẹ cười ? ! ! Thiên Sơn cùng Tiêu Dao làm

cảnh tượng thật đẹp nên không có vấn đề, còn về đội ngũ, mọi người đi không đều bước, người thì đi nhanh quá người thì đi chậm quá, làm đội hình trở nên lộn xộn mất cân đối.

Nghĩ nghĩ, bắt tay vào điều khiển đội hình.

bang phái [Thư Hiệp]trừ bỏ Thiên Sơn cùng Tiêu Dao thì mọi người đều lên QQ, 281XXOO, sau đó download ‘PASBDE’, tất cả cài trình duyệt cho tốt!

Lửa đã cháy đến mông , cách thời gian mà Phi băng giao hẹn, chỉ còn lại có mười phút. Nhìn thấy mọi người ở kênh bang phái đều nói ok, Thư Hiệp tận lực điều chỉnh tâm trạng đang quá mức khẩn trương, cộng thêm hưng phấn tim đập thịch thịch, hắng giọng mệnh lệnh mọi người lập đội hình.

bang phái [Thư Hiệp]tốt lắm, các người hiện tại trong game tất cả không được nhúc nhích, cũng không cho đánh chữ nói chuyện phiếm! Cứ để máy tính đứng yên đó đi

loa [Thư Hiệp]nương tử, vi phu tới đón người, đừng vội!

Kỳ thật cái chương trình kia chính là virus điều khiển vi tính! ! Lăng Quân Diệudùngmáy vi tính của chính mình gõ nút lệnh, hình ảnh đội hình hoàn mỹ xuất hiện ——

Đội hình này thật mà nói là vô cùng chỉnh tề, thật giống như là thú cưỡi trong game đột nhiên có linh tính, không hẹn mà cùng toàn bộ nhất trí nhảy lên nhảy xuống chạy băng băng. Mà bởi vì có chương trình điều khiển khổng lồ, đội ngũ người này đến người kia ngay ngắn chỉnh tề, người này dịch chuyển thì người kia dừng lại, đội ngũ ngay hàng thẳng lối không chệch vào đâu được. Người đi đường nhìn đều cứ nghĩ là mình xuyên không —— cái CMN đội ngũ này so với quân đội còn muốn chỉnh tề hơn, đúng là người chơi sao ?

Thiên Sơn cùng Tiêu Dao đã chuẩn bị sẵn sàng, một bên phụ trách ẩn thân, một bên phụ trách đặt đào hoa trận. Có lẽ là bởi vì người đến dự lễ cưới phái Tiêu Dao quả thật hơi bị nhiều, cho nên đội ngũ đón dâu một bước tạo ra một cái đào hoa trận, mà cái kỹ năng kia lại duy trì thời gian rất lâu, cho nên nhìn cứ như xung quanh ngập trong hoa đào mọc lên từ đất, thậm chí có người thấy đẹp quá xúm lạiđi vòng quanh đội ngũ đón dâu mà tung hô. Hiệu ứng dấu chân thú cưỡi lưu lại trên đất cùng với hiệu ứng bầy hoa đào hợp lại càng làm cho mọi thứ trở nên mỹ lệ, được rồi... cái đội ngũ này, khiến cho người ta đi dạo phố mua đồ, ngồi thiền bán đồ này nọ cũng đều không có tâm tư —— nếu ta cũng có thể kết hôn như vậy một lần, từ nay về sau rời khỏi Thiên Long ta cũng cam tâm ! ! (đồng tiếng lòng của các người chơi khác)

Phi băng xem chừng bọn học cũng sắp đến rồi, liền giải tán đội ngũ, đểNhẹ cười mặc vào lễ phục tân hôn.

Lúc Tô Bắc Bằng chứng kiến một đội ngũ đón dâu đỏ rực, nhất trí trong hành động, từng nhịp bước đềuqua cầu, dịch chuyển, thu hồi tọa kỵ, thậm chí là .. quý dị hơn còn đối với Nhẹ cười nghiêng thế gian làm động tác cúi đầu, thiếu chút nữa vui đến phát điên. Đây thực là nhân tài a... Làm như thế nào mà được ? ! Rất CMN có tài .

Mà càng làm cho cậukinh ngạc hơn chính là, Thư Hiệp heo áo dài đỏ thắm, từ trên xe hoa đi tới, đi đến trước mặt Nhẹ cười, thực ra đáng xoay người đưa tay, lúc này Nhẹ cười nhận được chú ý: Thư Hiệp mời người cùng cười ngựa, có đồng ý hay không?

Sau khi kích vào đồng ý, Tô Bắc Bằng ... Thư Hiệp heo không ngờ lại ôm ngang hân, lên xe hoa, hơn nữa là luôn luôn ôm... Kết quả, Thư Hiệp cầm đầu đội ngũ đón dâu, bắt đầu từ Dạ Tây Hồ xuất phát, hướng về lễ đường tiền quân.

Trước máy vi tính, Lãnh Phỉ Hạnh hiếm khi lộ ra thần sắc kinh ngạc —— xem ra Thư Hiệp là người rất thông minh.

Tô Bắc Bằng nhìn thấy từng mảnh hoa đào tung bay tung bay trên bầu trời, lại nhìn tớiNhẹ cười bị Thư Hiệp heo ôm vào trong ngực, có một cổ cảm giác ấm áp du nhiên nhi sanh. Thật giống như... Thư Hiệp heo đang ôm hân? ! Bị ý nghĩ của chính mình bừng tỉnh, Tô Bắc Bằng đỏ mặt. Vừa khéo lúc này...

“Tôi khát, đã kết hôn. Nói, giấu ca quen tên này hồi nào?” Cừu Thiên Ngọc hai tay ôm ngực, một bộ dáng mẹ chồng hung dữ ép hỏi.”Chắc chắc chắc ... Nhìn Tiểu Bằng khuôn mặt đỏ nghẹn hồng, người không biết thật đúng là nghĩ đến cậuđang sắp sửa gả đi lấy chồng thật.”

“Tôi có gả ra ngoài thì ... mắc mớ gì tới cậu! ! Biến đi chỗ khác đi!” Tô Bắc Bằng thiếu chút nữa nói sai lời, thật sự quýnh đến nỗi muốn nuốt luôn cả lưỡi, trên mặt tuy cười nhưng trong lòng cuồng phong bạo vũ, có chút không được tự nhiên đẩy Cừu Thiên Ngọc ra.

“Kháo! Còn không mau chia cho ca một khối kẹo cười a?” Cừu Thiên Ngọc mặt dày mày dạn tiếp tục đụng chạm, nhìn chằm chằm màn hình trò chơi xem, “Thiên Long sao lại có phong cảnh lại đẹp như vậy? Thật không tệ, hình ảnh rất phiêu lượng.”

“Một cọng lông chân cũng không cho cậu! ! Để tôi yên chút!” Tô Bắc Bằng giận, cậu chỉ muốn hảo hảo làm cho xong hôn lễ này —— Thư Hiệp đã đặt nhiều tâm sức khổ công, cậu thật sự không muốn cô phụ. Cừu Thiên Ngọc trở mình mắt trợn trắng, trong lòng nói thầm: gả cho người ta còn có bộ dáng hung dữ như vậy, đem ca bỏ mặc qua một bên, thật sự là gả con gái như bát nước hắt đi a~!

Đi vào lễ đường, Thư Hiệp vẫn đang ở bang phái ra chỉ thị, tất cả mọi người không được phép nhúc nhích, Tiêu Dao tiếp tục phóng hoa đào, Thiên Sơn tiếp tục ẩn thân.

Lăng Quân Diện nhìn thấy toàn cảnh bên trong trò chơi : Thư Hiệp đem Nhệ cười buông xuống, hai người nhìn nhau, cùng nắm lấy tay nhau để trước ngực, thâm tình nhìn đối phương, rốt cục thả lỏng thở phào một cái, nhẹ nhàng mà cười rộ lên. Chờ một ngày này thật đúng là đã rất lâu .

Đội ngũ đón dâu có trật tự ở một vị trí riêng đứng vững vàng, không ngờ lại xếp thành một đội hình hình trái tim, đem đôi tình nhân Nhệ cười cùng Thư Hiệp vây vào giữa.

phụ cận [Thư Hiệp] tỷ tỷ, có thể bắt đầu rồi.

loa [Thư Hiệp] Xoát loa đều dừng lại, chuẩn bị chứng hôn.

loa [linh c phi băng] Thư Hiệp, vô luận Nhệ cười là giàu hay nghèo, đẹp hay xấu, người nguyện ý vĩnh viễn cùng hân ở bên nhau, thương hân, bảo vệ hân, luyện tiếc hân, tôn trọng hân, đau hân, che chở hân sao?

loa [Thư Hiệp] ta nguyện ý!

loa [linh c phi băng] đệ đệ, vô luận Thư Hiệp là giàu hay nghèo, đẹp hay xấu, thông minh hay là đồ ngốc, người đều nguyện ý vĩnh viễn nô dịch hân, khi dễ hân, quật hân, tận tình SM hân sao?

...

Giờ này khắc này, cả đám game thủ Thiên Long server NP cảm thấy lạnh lẽo quá. Vị này đại tỷ rốt cuộc là có bao nhiêu cương cương chiều chiều đệ đệ của mình a? Trời ạ... Còn tận tình SM đều nói ra ! !

Mọi người nín thở lấy chờ đợi, thẳng đến khi loa của Phi băng từ từ biến mất, Nhệ cười cũng không nói ra một câu.

loa [Phiêu Vũ] ha, Thư Hiệp, ta lúc đầu đã nói mà. Đợi xem khi người cái gì cũng đều bị lừa gạt hết, hối hận chết tức người! Thế nào? Tiền tài bị gạt còn chưa tính, ngay cả cảm tình cũng bị gạt đi?

loa [nhan tịch] ta nói, người bị coi thường thì mau mau logout cút đi? Ngày vui của người ta, người cũng không sợ bị thiên lôi đánh chết sao?

loa [Chiến Ý Phi Dương] Họ Hà, ta khuyên người tốt nhất đừng nói chuyện. Lão Đại mà tức giận lên, trăm ngàn loại phương pháp hành hạ chết người.

loa [linh c phi băng] đệ đệ, vô luận Thư Hiệp là giàu hay nghèo, đẹp hay xấu, là thông minh hay là đồ ngốc, người đều nguyện ý vĩnh viễn nô dịch hân, khi dễ hân, quật hân, tận tình SM hân sao?

Lãnh Phi Hạnh lại phát thêm một loa, lại đợi thêm rất lâu, Nhệ cười cũng không có xuất hiện. Cái này kỳ quái, chẳng lẽ Nhệ cười thật sự không muốn gả cho Thư Hiệp? Chính là lại nhìn.

thế giới [hoa tư bông vụ] a! ! Ta cảm thấy được Thư Hiệp cùng Nhệ cười thật sự cố gắng tạo đội hình diều phở, vút sang một bên những lời mỉa mai của người khác. Chính là... Như thế nào sắp hoàn thành hôn lễ, Nhệ cười lại trầm mặc?

thế giới [đi người muội phụ] đúng vậy, ta đều chuẩn bị tốt lãnh bao tiền lì xì rồi này!

thế giới [dương mị mị]phi! Còn lãnh bao tiền lì xì, cũng không sợ ô uế tay của các người.

thế giới [bán cao]Mặc kệ, người đánh rắm cái gì! ! Cũng chỉ biết ở nơi này khóc thuê, có thời gian còn không bằng đi tìm một nam nhân giặt sạch một thân hôi thối của người đi!

thế giới [Mộ Dung, tặc]chẳng lẽ Nhệ cười thật sự cùng những lời mà mọi người nói giống nhau, cũng là lừa tài lừa sắc lừa cảm tình? Thế giới này... làm cho ta khó mà tin được .

...

Trong khoảng thời gian ngắn này, khi bắt đầu có những lời đồn đại bắt lời về Nhệ cười, chuyện nhảm hết đợt này đến đợt khác xuất hiện. Lăng Quân Diệucàng xem càng phiên, có điểm bất an gãi mạnh đầu. Châm điều thuốc, anh thất thần nhìn màn hình trò chơi kia. Nhọc lòng an bài hôn lễ, bởi vì cậu trẫm mặc mà trở nên không chịu nổi một kích.

Càng châm chọc chính là, Nhệ cười cùng hai tay của anh tạo thành chữ thập thâm tình tương vọng lại cứ như vậy không hiểu biến mất ở lễ đường. Còn có cái gì so với này càng đáng cười hơn? Lăng Quân Diệudiểm mở danh sách bạn tốt, phát hiện cái tên màu tím kia từ từ biến mất.

“A...” Lăng Quân Diệucười khổ, cảm thấy buồn bực. Thực mỗi một a... Anh có thể tình tưởng cảm giác được một loại lo lắng đau xót. Toàn tâm toàn ý muốn làm cho đối phương vui vẻ, thế mà hồi báo lại thế này ...

“Ba ba, người làm sao vậy?” Tô Tô trong lúc đi lấy khoai tây chiên, đi ngang thư phòng ba ba, nhìn thấy cả người hần xụi lơ ở trên ghế, có chút kỳ quái.

“Không có chuyện gì bảo bối.” Lăng Quân Diệumiễn cưỡng trưng ra một nụ cười —— chính là mất đi Nhệ cười thôi mà.

Tô tô nhú nhú mi, nghiêng đầu đánh giá ba ba, thẳng đến khi đối phương cười càng thêm cứng ngắt, mới nói, “Ba ba có phải đầu óc không được thanh tỉnh hay không a? Con cũng có bộ dạng giống như baba, Dương tỷ tỷ nói đó là thất thần, đầu óc không thanh tỉnh, luôn nghĩ lung tung!”

Chợt thanh tỉnh, Lăng Quân Diệubị hù dọa một thân mồ hôi lạnh... Thật không ngờ, chính mình so với nhi tử còn không bằng. Trong lúc càng hỗn loạn thì càng nên thanh tỉnh, không nên ủ rũ, miên man suy nghĩ làm gì. Lúc này lẽ ra nên tin tưởng Nhệ cười mới đúng chứ, cậu ấy làm sao lại có thể là loại người xấu như vậy được?

Trầm mặc có thể là do bên kia xảy ra chuyện gì đó, nếu muốn biết chuyện gì thì nên gọi điện thoại hỏi rõ ràng, chứ không phải hoài nghi như vậy. Tín nhiệm lúc này chính là đối với Nhệ cười tôn trọng, vừa mới nói xong ba chữ “Tôi nguyện ý”, kết quả lại không làm được. Lăng Quân Diệucực độ hối hận.

loa [Thư Hiệp]Mọi người yên lặng chờ vội nóng nẩy, Nhệ cười có thể có việc bận lúc này.

Thật sự đúng là có chuyện xảy ra, hơn nữa là đặc biệt đặc biệt nguy cấp.

“Cậu, cút, đi, cho, tôi! ! !” Đây là Tô Bắc Bằng rút gào từng từ một.

Cừu Thiên Ngọc đặc biệt sợ hãi đối phương nổi giận tứ tung, có chút phát run rồi hoảng sợ —— nhanh nhanh nhanh nhanh? ! ! Chẳng phải chỉ là không cẩn thận... Khụ, làm rách dây mạng của cậu thôi sao? Cũng không phải tôi giết cha mẹ của cậu a~...

Tô Bắc Bằng thật hối hận a, hận a, từ lúc Cừu Thiên Ngọc tiến lại gần nên một cước đá cậu tара, kết quả... phát sinh cái loại bị kịch này. Người khác nhất định sẽ cho là cậu đào hôn, đào hôn! ! Nếu Thư Hiệp cũng nghĩ như vậy, anh ấy có đau lòng không a? Tân tân khổ khổ trừ hoạch được hôn lễ xinh đẹp hoa mỹ như thế, diễn viên chính lại chạy mất tiêu —— Nhệ cười nghiêng thế gian.

Khi có mạng lại, trong lòng nóng nóng nẩy nẩy đang nhập trò chơi, đây là lần đầu tiên Tô Bắc Bằng cảm thấy một giây vô cùng đặc biệt dài, hận không thể nhảy mất là vào được trò chơi ngay.

Khi Lăng Quân Diệunhìn thấy Nhệ cười mặc hỷ phục lại ra hiện ở trước mặt mình, giống như thấy được nữ thần, lo lắng trong lòng bị nụ cười của đối phương xua tan không còn một mảnh, ầm ầm nhảy mất bao phủ cõi lòng của anh, thật muốn mọc cánh mà bay luôn lên trời.

Lãnh Phỉ Hạnh cũng nhìn thấy cậu thượng tuyến, vì thế lại lên loa nói câu chứng hôn.

loa [linh c phi băng] đệ đệ, vô luận Thư Hiệp là giàu hay nghèo, đẹp hay xấu, là thông minh hay là đờn cóc, người đều nguyện ý vĩnh viễn nô dịch hần, khi dễ hần, quật hần, tận tình SM hần sao?

loa [Thư Hiệp] hần nguyện ý! !

Sợ hãi tình huống ngoài ý muốn lại phát sinh, Lăng Quân Diệu quýnh lên liền gõ mấy chữ này ra.

loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian] ta không muốn!

Ai mà biết được chính chủ lại không có thuận theo tâm tư của anh.

loa [Thư Hiệp] Bà xã, đừng mà! !

loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian] ta không thể bảo chứng ta sẽ thương hần mãi mãi, nhưng ta sẽ ở bên hần, làm bạn với hần, tin hần, theo hần, từng bước đi sau chân hần, vĩnh viễn không chia rời. Chỉ cần ta còn ở bên hần, như vậy là đủ rồi, vĩnh viễn thì quá xa xôi. Thư Hiệp heo, người phải nhớ kỹ quay đầu lại xem ta còn đó hay không.

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh. Kênh tin tức không ai nói một câu, chỉ để lại Nhẹ cười lời thề ở nơi này thật sâu ấn ký...

Thẳng đến qua ba phút sau:

loa [linh c phi băng] Thư Hiệp cùng Nhẹ cười chính thức kết làm phu phu! ! Các vị thân bằng thân hữu, có thể đi PK chú rể Thư Hiệp, nhưng nhớ kỹ, không cho phép nhúc nhích chạm vào Nhẹ cười!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này chương con ngựa được ta các loại nhiệt huyết sôi trào a... Nhớ... quá sôi tru một tiếng! ! Thân nhóm, bốn nghìn tự ác, tỉnh một chút xem. Ta viết được một mỗi quá.

44. Chương 44: Hôn Lễ (hạ)

loa [Thư Hiệp] Đợi đã! ! ! Ta muốn chụp ảnh lại. Dưới gốc liễu già, cùng ngồi trên xích đu chậm rãi tán gẫu, cùng nhau xem một cuốn thi từ ca phú, thật là lãng mạn vô cùng.

loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian] lẩn xuống đi! ! Buồn nôn kinh đi được.

Sau khi chụp hình xong, Nhẹ cười bắt đầu thu lễ vật.

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian] khụ, kỳ thật các người không cần khách khí như thế. Thật ngưỡng mộ, đã vậy còn tặng ngọc cấp 7 coi sao được?

bang phái [tọa ủng thiên hạ] ngọc cấp 7? ! ! Ta kháo, nhất định là bác gái Bàn tính giàu có kia. Cái con mie con mie con mie! ! Kêu hần tặng cho ta viên ngọc cấp 4 mà hần còn nhần nhần nhớ nhớ, đưa cho đại tẩu lại xa xỉ như vậy, thật sự là tên xấu xa!

bang phái [phá bàn tính] ta XXOO người! ! Không phải ta tặng!

Tô Bắc Bằng cười đáp miệng đều thật muốn méo, từ ngọc cấp 7 rồi đến bao lì xì 999J, thu tới tay đều mềm nhũn. Phỏng chừng ngày mai bảng danh sách phú hào, hần có thể lọt vào top 10.

loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian] Thư Hiệp, chúng ta ly hôn đi.

loa [Chiến Ý Phi Dương] ! ! ! !

loa [mộc tử mộc] Ồi gi đây ... Đây là hôm trước kết hôn hôm sau ly hôn trong truyền thuyết?

loa [nhan tịch] Thật là cầu huyết ...

loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]... Ta chỉ là muốn kết hôn thêm vài lần nữa, thu tiền lì xì nhiều một chút. Quýnh...

loa [Thư Hiệp]... Bà xã, trái tim ta không được tốt.

loa [cầu ái]Nhẹ cười sama... Biểu tẩu đừng phá hư hình tượng của người trong lòng của ta.

Phát hết lì xì, thu lễ vật xong xuôi, cả hộiidi giá đến Dạ Tây Hồ.

bang phái [Thư Hiệp]Bà xã, có yêu ta không!

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]không rảnh, đi kiếm tiền đây! !

Dạ Tây Hồ, có thể nói trong Thiên Long đây là nơi lãng mạn lý tưởng dùng để hẹn hò, nhưng ngặt nỗi chính là không thêm sát khí... Khiến cho cảnh tượng xinh đẹp như vậy biến thành nơi ngược đãi chú rể mới kết hôn. Thư Hiệp mới vừa chuyển đến nơi, còn chưa kịp bắn pháo hoa, toàn bộ trạng thái xấu điều hướng vào anh, khiến cho anh lung tung. May là có thời gian bảo hộ, bằng không đã sớm nằm xuống đất.

Nhanh chóng triệu hồi cục cưng, điểm cao thần hựu, một cái Thê Vân Tung chạy ra xa, nhanh chóng thả cái Mai khôi hoa vũ – pháo hoa toàn cảnh, sau đó đứng chờ chết.

Nhẹ cười sau khi cất kỹ quà cưới, mới chậm rì rì đi đến Dạ Tây Hồ, vừa qua khỏi chưa kịp nhìn rõ toàn cảnh đã thấy Thư Hiệp heo máu trở về không, nằm chết. Lòng từ bi ném cái khối tử hồi sinh, buff hần vài ngụm, rồi ở bên cạnh ngồi xem.

phụ cận [Phiêu Vũ]Ngay cả nam nhân của mình cũng không giúp, không hổ là nhân yêu thượng hạng. Thực sự nể người nhà Nhẹ cười tiện nhân.

Mắt sắc phát hiện kên phụ cận xuất hiện lời nói của Phiêu Vũ, Tô Bắc Bằng hôm nay tâm tình vui vẻ, lười tính toán. Bất quá... Khi cậnnhìn thấy Phiêu Vũ không ngừng cấp Thư Hiệp heo hồi huyết thì cậncũng có chút không bình tĩnh. Nàng cùng Thư Hiệp heo đã không còn quan hệ gì! ! Thư Hiệp heo bây giờ là của cậu, nàng dựa vào cái gì buff cho Thư Hiệp a? !

Thư Hiệp vốn máu chẳng còn bao nhiêu chốc lát liền đầy lên, nếu Nhẹ cười còn không ngừng cho anh thanh tâm thì không nói gì, người tham gia hôn lễ lại không thể động cô dâu, kia chủ yếu chỉ cần Thư Hiệp đứng đánh chạy cũng giết chết hết rồi. Cho nên Nhẹ cười cũng chỉ là cứu sống anh, hồi về đầy máu liền nghỉ ngơi cho công bằng. Còn giởnữ nhân này đang làm gì đây?

Ghê tởm hơn chính là, cậncòn chưa kịp tức giận, người ta trước hết lại tấn côngcậu. Nháy mắt quen thuộc hiện lên, Tô Bắc Bằng thấy thông báo có hơn vài người tuyên chiến với cậu. Bị kịch hơn là Tiêu Dao khổng chế tán công, máu bắt đầu không ngừng tuột nhanh chóng, trạng thái tán công vừa qua, vừa định buff cho mình, không nghĩ tới lại trúng Nguyệt lạc tây sơn —— mù ! !

Giống một đám ruồi bọ, tả bính hữu dụng. Mù vừa qua, trúng cái Đả nộ cùng khổng chế, lúc này thì hay rồi, ngay cả Ngai nhục cũng không thể xài. Tô Bắc Bằng buông tay, liền đứng ở nơi đó chờ chết.

Khi cậuchỉ còn có chút máu thì máu đột nhiên xoẹt đầy lên! ! Nguyên lai là Phi băng ở một bên không ngừng thanh tâm thanh tâm, sau đó hình như mở hình thức PK hỗn chiếnvọt vào phe cánh quân địch, một cái nguyệt lạc tây sơn, thành công đem hỏa lực của địch nhân dẫn đi.

Tô Bắc Bằng nhân cơ hội triệu hồi ra Hùng Miêu, cho mình hồi đầy máu, kích vào chọn Phiêu Vũ sau đó phóng ra một cái Chưởng Nhân Pháp. Vận khí không tệ, liền làm ả ta bị mù. Vì thế buff Trảm Tình Quyết, tây tử bồng tâm, hàn băng xuyên thích, cứu âm thần trảo, các loại cao thương tổn kỹ năng ném tới.

Lúc này, Thư Hiệp bên này...

phụ cận [cầu ái]các đồng chí, lên! ! Bọn chúng ở bên kia khi dễ tân nương tử! ! Quất chết chúng đi.

Tất cả mọi người đang đánh cao hứng, ai còn quản xảy ra chuyện gì? Thậm chí có những người không đến tuyên chiến mà trực tiếp mở hình thức PK hỗn chiến, vọt vào trong đám người liền ném kỹ năng quân công, mỗi người đều cùng thị huyết ma thú giống nhau, giết đổ máu.

Chỉ có Thư Hiệp heothanh tỉnh nhất, trồn đầu cũng không thoát được bọn ác lang khủng bố truy kích, chưa kịp chạy đến trước mặt cô dâu đã hy sinh.

Đêm nay, huyết tẩy Dạ Tây Hồ.

Thời gian đã gần đêm khuya, chiến tranh rất cực dập tắt. Chậm rãi, tất cả mọi người ngừng lại, tốp năm tốp ba đứng cùng nhau, ngồi ngồi, ôm ôm, ngọt ngào ngọt ngào. Tất nhiên đám người Phiêu Vũ này cũng đi tới góc sáng sửa tương đối ít người nghỉ ngơi.

Thư Hiệp thật cẩn thận đi đến phía sau Nhệ cười, từ phía sau lưng ôm lấy đối phương, lúc này, một bó pháo hoa bay lên không nổ tung, chiếu sáng Dạ Tây Hồ. Từng tia lửa nhẹ nhàng nhảy múa, giống như chúc phúc cho đôi tình nhân, rất cực đậm hoa kết trái.

Xem cảnh này, trái tim Tô Bắc Bằng như bị trường đến tràn đầy, có một thứ nào đó gọi là hạnh phúc đang không ngừng sinh sôi nảy nở.

loa [Thư Hiệp] cảm ơn mọi người tới tham gia hôn lễ! ! Bà xã, chúng ta nên đi động phòng !

loa [Nhệ cười nghiêng thế gian] Đang hóng mát vui vẻ thế này đi cái gì!

loa [Thư Hiệp] phu nhân thẹn thùng như thế, thực là khiến phu quân khó xử a.

loa [Nhệ cười nghiêng thế gian] Có phải đây là một tên nam nhân chưa thỏa mãn dục vọng đang nói không a~.

loa [cầu bạo] Nhệ cười sama... Thân làm một tiểu thụ, không thể để cho công được thỏa mãn... Khụ, người không sợ hấn tìm Tiểu Tam?

loa [Nhệ cười nghiêng thế gian] khi nào hấn tìm Tiểu Tam, trước hết tasẽ để cho hấn không thể cương lên được ^__^

loa [Thư Hiệp] kìa bà xã, nhường ông xã bạo một chút đi.

Lăng Quân Diệuthừa nhận, anhlà cố ý đem chữ ‘Ôm’ đánh thành ‘Bạo’...

loa [nhan tịch] che mắt, đại thần thật làm cho người ta xấu hổ!

loa [không cần sờ ta] lão Đại, người rất mạnh mẽ a~ !

loa [Nhệ cười nghiêng thế gian] có tin hay không ta bạo người trước? !

loa [ta có một con thảo nên mà] (o) a! Đại thần còn chưa kịp chiếm lĩnh Nhệ cười sama, ai ngờ vở kịch phản công đã sắp diễn ra sao? !

...

Bát quái còn đang tiếp tục.

Khung nói chuyện phiếm:

[Thư Hiệp] đã khuya rồi, đi nghỉ ngơi đi, ân?

[Nhệ cười nghiêng thế gian] ân. Người ngủ ngon.

[Thư Hiệp] Bà xã quả nhiên khẩn cấp muốn động phòng a.

[Nhệ cười nghiêng thế gian]... Mặc kệ người.

Tô Bắc Bằng điểm vào gạch chéo đỏ trên màn hình trò chơi, lại do dự một chút, sau đó kích vào nói chuyện phiếm khung gõ vài chữ: cảm ơn người, để cho ta vui vẻ như vậy. Phát tới, sau đó logout. Lại lộ ra thỏa mãn tươi cười, Tô Bắc Bằng vừa rống lên điệu hát dân gian vừa đi tắm rửa.

Lăng Quân Diệucũng cười, trong trò chơi đã không xảy ra chuyện gì tệ, sự thật là... Anh cũng không cho phép xảy ra chuyện gì!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thân nhóm, xin tha thứ ta chỉ cày hai ngàn tỵ. Thân thể thật sự là ăn không tiêu, chích dích tay đặc biệt đau, ho đến cũng lợi hại. Đánh hai ngày treo châm cũng không có hiệu lực, ngày mai hay là đi bệnh viện kiểm tra đi. Ai...

Phỏng chừng sau khi viết sự thật sẽ tương đối nhiều, vòng tỵ vậy, ngược vật hi sinh vậy chẳng hạn cũng còn chưa đi đến được. -0- kỳ thật ta ở giữ lại văn giữa, nếu thân thể của ta thể nhiều, ta sẽ cần viết cái lần ngoại —— về ăn tết lần ngoại.

45. Chương 45: Phiên Ngoại: Chiếc Cà Vát Hồng Tạo Ra Gian Tình (thượng)

“Bằng ca ca, ba ba kêu lạnh”

Tô Tô theo cửa lớn chạy vào phòng bếp, nhìn Tô Bắc Bằng đứng xào thịt bò.

“Ồ”

Nghe được tiếng đáp lại của Tô Bắc Bằng, Tô Tô nhanh chóng chạy ra ngoài cửa, nhìn ba ba run trong gió lạnh nói “Bằng ca ca nói ‘Ồ’”

Lăng Quân Diệu rét run chà xát hai tay, hàm răng run rẩy. Rốt cuộc là anh đã tạo nghiệt gì rồi a...

Không phải chỉ là một cái cà-vát màu hồng nhạt thôi sao!! Anh hối hận, anh sai rồi còn không được sao? Cho anh vào mặc quần áo đi... Trời đang rất lạnh, chỉ mặc mỗi một cái áo sơ mi, anh cũng không phải là thú nuôi có lông mao a...

“Tô, Tô... Con vào nhà trước đi, bên ngoài lạnh lắm. Hắt...” Lăng Quân Diệu sắp chết cứng rồi... Ôi, nhà có nghiêm phụ!

“Vâng.” Tô Tô gật gật đầu, vừa định chạy về, chợt nghe thấy tiếng la của Bằng ca ca, “Tô Tô, đóng cửa lại.”

Mắt nhìn Bằng ca ca, lại nhìn nhìn ba ba, do dự... ‘Oành!’ đóng cửa!! Rõ ràng là ba ba ở bên yếu thế, bây giờ tốt nhất là ôm chặt đùi Bằng ca ca!! (Suyt... Nói nhỏ với nhóc, kẹo đường năm mới đều nằm trong tay Bằng ca ca!)

Lăng Quân Diệu thật muốn chảy hai dòng nước mắt. Đã hơn một giờ rồi. Thỏ con xù lông thật nóng nảy mà...

Anh không nên từ chối chiếc cà-vát màu hồng nhạt kia, lúc trước trực tiếp mua cho rồi!! Giờ anh hối hận tới nỗi ruột trong bụng xanh hết cả rồi. Phải tìm biện pháp nào đó, bằng không thì... Bị đóng thành cây băng mắt. Ngày kia là giao thừa rồi, làm không tốt không thể vào nhà a!!

Giao thừa... Sắp bước sang năm mới rồi. Đúng rồi!! Tên cứng đầu kia ở nông thôn, dùng điều kiện “Mang Bằng Tử đi ăn Tết ở nông thôn” làm điều kiện trao đổi... Cậu chắc đồng ý đi? Vội vàng lấy điện thoại đi động ra, bấm số trong nhật ký cuộc gọi.

“Không được gọi tôi là Vợ Tà!!”

Lăng Quân Diệu trợn trắng mắt, “Ngưu Tà!!”

“Cố! Lão đại có gì phân phó?”

“Tôi muốn cậu đi theo nhà tôi về quê mừng năm mới, có tiện không?”

“Không tiện!” Ngưu Tà rất kiên quyết cự tuyệt. Thôi đi, mang người thành thị về nông thôn ăn Tết? Kháo, mấy thứ lễ nghi rắc rối này, lão đại thật phiền, đáng ghét, còn không bằng trực tiếp đuổi việc hắn? Đạo này công việc không thuận lợi, cũng không thể cứ vậy mà ném đi.

“Tiền lương của cậu...”

“Tiền chứ tiền chứ, sao mà không tiện được!” Ngưu Tà vội vàng cười làm lành, “Tặng bao nhiêu?”

“Tăng gấp đôi, chỉ cần chị dâu cậu vui vẻ!” Với lại để cho anh vào nhà nữa... Lăng Quân Diệu cắn răng.

“OK!! Cứ để đây cho em. Em sẽ về trước ngày 30 ! Haha, lão đại, anh có xe phải không, hắc hắc... Em vẫn còn đang lo vụ vé xe. Vậy em tranh thủ thời gian sắp xếp chút, sáng ngày mai lên đường, nếu không sẽ muộn mất.”

“Được rồi. Nếu Bằng Tử không vui, tiền lương của chú...”

“Không đâu không đâu! Em đi trước chuẩn bị đây, bye bye!!” Sợ Lăng Quân Diệu lại nói đến việc khấu trừ tiền lương của mình, Ngưu Tài vội cúp máy.

Xong, Lăng Quân Diệu dùng tay sắp bị đông cứng ra sức gõ cửa, “Đại nhân, tiểu nhân muốn lập công chuộc tội!!”

“Lập công cái gì?” Thanh âm Tô Bắc Bằng không kiên nhẫn

“Đại nhân, cho tiểu nhân vào nhà rồi nói...” Lăng Quân Diệu cầu khẩn.

Đợi hơn mười giây, Lăng Quân Diệu nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó là Tô Tô, cảm tạ Thượng Đế, à không, cảm tạ Bằng Tử, rốt cục cũng được vào trong nhà ấm. Uốn eo trên ghế salon, Lăng Quân Diệu tiếp tục run rẩy, “Chúng ta cùng với Ngưu Tài về quê hán ăn Tết. Trải nghiệm năm mới náo nhiệt ở nông thôn. Hẳn là có tư vị khác.”

Tô Bắc Bằng khinh bỉ, “Cái này là cái anh gọi là lập công?”

“Vợ à... Đại nhân, tin tưởng tiểu nhân, anh tuyệt đối sẽ không để em thất vọng đâu!!”

“...” Tô Bắc Bằng liếc mắt nhìn anh, sắc mặt đều đã xanh rồi, bờ môi đang không ngừng run rẩy, trong lòng mềm nhũn, “Được rồi.” Đặt đĩa thịt bò tẩm trong tay lên bàn, Tô Bắc Bằng quay lại phòng bếp, mang ra một chén trà gừng nóng hổi, rất “không” tình nguyện mà đưa cho đối phương.

Lăng Quân Diệu hai mắt sáng lên, cầm lấy chén trà gừng, thâm tình mà nhìn qua Tô Bắc Bằng, “Cảm ơn em yêu.” Lại nhìn người yêu không được tự nhiên mà quay mặt đi.

Uống xong chén trà gừng, toàn thân dần dần ấm lên, lúc này Tô Bắc Bằng cũng từ bi đưa cho anh áo lông cừu và áo khoác, lại cho anh cùng ăn cơm.

Mặc dù anh thân mang tội, nhưng cũng không cần phải đứng ngoài kia cho gió lạnh thổi chết.

※

Ngồi trên xe, Tô Bắc Bằng ôm Tô Tô còn ngủ say như chết trong ngực, tình cảnh này có chút lạ lẫm——

Hai ba tòa nhà ngói có kiểu dáng cũ kỹ, hai bên đường là thửa ruộng mới thu hoạch không rộng lắm, phía trên đường ruộng còn có vài cây sơn trà đang nở hoa.

“Ở nông thôn thật không tệ.” Lãnh Phỉ Hạnh mở to mắt nhìn cảnh sắc ngoài xe.

“Ừ. Không khí nhất định rất tươi mát.” Tô Bắc Bằng bắt đầu thấy mong chờ năm mới sắp tới lần này rồi.

Lăng Quân Diệu đang lái xe quay đầu lại, “Ông xã đã nói nhất định không để em thất vọng rồi mà!” Thần sắc kiêu ngạo như một đứa trẻ muốn được khích lệ.

Tô Bắc Bằng khinh bỉ—— Anh có thể thu liễm chút không?

“Đúng thế, em... Thôn chúng em so với nội thành còn tốt hơn nhiều! Tiền có thể không nhiều, nhưng người dân chất phác lắm! Đâu như người thành phố... Ai, cùng là người của một công ty, tập đoàn, lại lục đục, làm khó nhau. Ở chỗ này nha, anh đối tốt với bọn họ, bọn họ đối tốt lại với anh.”

Ngưu Tài thần sắc kiêu ngạo nói. “Ấy ấy, đến rồi đến rồi! Đến chỗ cái bình phía trước thì dừng nha lão đại.”

Rất xa, chỉ thấy một đám người, già trẻ lớn bé đứng ở cửa lối vào sân, một bộ biểu tình kinh ngạc—— Trời ơi... Chưa bao giờ thấy qua cái xe xa hoa nào như vậy vào trong thôn, có ai phát tài rồi hả?

Lăng Quân Diệu mở cửa xe, cả làng kinh hô—— Thần của tôi ơi... Giày da sáng lấp lánh, nhìn đã thấy là âu phục xa xỉ, trời ơi, người đàn ông này thật quá đẹp trai! Nhưng mà... Đây là ai vậy?

Lăng Quân Diệu mở cửa xe cho Tô Bắc Bằng, vươn tay, mỉm cười, “Mời.” Tô Bắc Bằng trong nháy mắt bị điện giật. Lãnh Phỉ Hạnh xuống xe, lại một mảnh kinh hô —— Xinh, nữ nhân này xinh quá!

Nếu như nói A Nhị đẹp nhất thôn xóm bọn họ là hỏa kê (gà tây), thì người này phải là phượng hoàng!

Còn thanh niên anh tuấn mặc áo lông kia cũng không tệ, tuấn tú lại mang vài phần đáng yêu, tiểu hài tử cậu ôm trong ngực càng đáng yêu chết người! Đến lúc Ngưu Tài xuống xe, mọi người mới thu hồi lại biểu lộ hoảng sợ, như ong vỡ tổ mà vây quanh Ngưu Tài:

“A Tài A Tài! Những người này là ai thế?”

A Tài ca! ~ Anh... Anh ấy có bạn gái hay không vậy? Ai nha, người ta muốn cùng anh ấy đi chăn trâu nha.”

(Lăng Quân Diệu hắc tuyến...)

“A Tài, tiểu tử cậu cũng không tệ nha! Nhanh anh em kết nghĩa mang thần mang thần nha (không hiểu ...).!”

...

“Dừng lại!” Anh một lời tôi một câu, Ngưu Tài chịu không nổi, làm thủ thế ngừng lại, “Chúng tôi vừa đi đường mấy tiếng đồng hồ, bây giờ về nhà nghỉ ngơi, có chuyện gì, ngày 30 nói sau!”

“Xí! Thành đạt rồi, giờ quên chúng ta. Không có lương tâm...”

“Xú tiểu tử, không có tiền đồ!”

“A Tài ca thật đáng ghét...”

...

Ngưu Tài bỏ ngoài tai hết tất cả những lời nói bất mãn vô lễ, chân chó mà cười dẫn đám Lăng Quân Diệu về nhà mình. Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì lại quay đầu lại, quả nhiên, mặt mọi người đều đã dán lên cái xe kia rồi, “Không, được, chạm!”

Thấy bọn họ thu liễm, mới tiếp tục đi về phía trước.

“Ách...” Không ngờ, Lãnh Phỉ Hạnh trượt chân, suýt nữa thì ngã. May là không bị làm sao, thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu với Tô Bắc Bằng đang quay đầu lại, “Không sao hết.” Sau đó trừng mắt nhìn đồng kia... Phân gà, nếu như không phải tránh nó, đôi giày 7.5cm cũng không đi tong?

Chương 46 : Một cái cà vạt hồng gợi lên gian tình(trung)

Vào cửa chính, Ngưu đại thúc rất nhiệt tình mà dẫn dắt Ngưu tẩu ra đón chào, “Hoan nghênh mọi người tới chơi a!”

“Cám ơn Ngưu thúc, xin lỗi đã làm phiền. Mấy ngày nay phải quấy rầy hai vị.” Tô Bắc Bằng đem giỏ hoa quả trang trí tinh xảo đưa qua.

“Ôi chào, mọi người đều là khách quý của nhà chúng ta a! Sao còn khách sáo như vậy.” Ngưu thúc đẩy lại, quà tặng này vừa nhìn liền thấy giá trị xa xỉ a.

Lăng Quân Diệu giao rượu đỏ cao cấp trong tay cho Ngưu Tài, “Cầm.”

Ngưu Tài trở mình mắt trợn trắng, nhận lấy giỏ hoa quả trong tay Tô Bắc Bằng, “Cha, mẹ, đây đều là người một nhà, khỏi cần khách sáo”

“Tiểu tử này, thật không có lễ phép! Đã lớn như vậy rồi mà còn không hiểu biết gì cả.” Ngưu tẩu đánh một cái vò ót của Ngưu Tài.” Lặn lội đường xa, A Tài, trước dẫn mọi người đi nghỉ ngơi. Lát nữa tới ăn cơm chiều.”

Ngưu Tài tiếp tục dẫn mọi người đến một gian nhà ngói khác. Gian phòng thứ nhất bố trí vô cùng... đáng yêu khiến cho Lãnh Phỉ Hạnh có điểm bất đắc dĩ. Chiếc giường màu hồng nhạt, có thêm con gấu bông màu

hồng đậm đặt ở đầu giường, dây màu hồng cánh sen lại tạo thành các ngọn đèn nhỏ lung linh và các cánh hoa, thậm chí còn treo đầy bong bóng màu hồng tím ...

“Ách... Lãnh tiểu thư, này là phòng của người.” Ngưu Tài có chút xấu hổ. Hắc... Hắc chỉ nói với ba mẹ trang trí sao cho nữ tính một chút, cũng không phải như vậy... Đốt tiền a! ! Người giàu năng lực lý giải thật là tệ quá đi.

Tô Bắc Bằng trái lại rất kinh ngạc, nơi ở đơn sơ như vậy ...sao lại có cái giường cao cấp ghê người thế này ...

Gian thứ hai là phòng Ngưu Tài, có một cái giường tương đối nhỏ nhưng mới tinh, trên đó đồ đầy đồ chơi. Chính là...”Mấy món đồ chơi này thật là ngây thơ !” Tô T đặc biệt không nể mặt mà bấu môi. Hiện tại ai còn chơi mấy bay nhỏ xíu xíu, Ultraman nhỏ xíu xíu thế này a? Bé đều đã chuyển sang chơi xe lửa to thật to, người máy điều khiển từ xa to thật to rồi!

“Tô Tô, con xem, cùng chú ngủ ở đây nha.” Ngưu Tài không thèm để ý đến thằng nhóc, chỉ chỉ giường nhỏ của tô tô.

Gian thứ ba chính là phòng của Tô Bắc Bằng cùng Lăng Quân Diệu, tính ra cũng bình thường. Có cái giường màu xanh da trời thật lớn, cái bàn tuy rằng vẫn là kiểu cũ, nhưng trang trí một bó hoa tươi thật to, bên cạnh có một giá sách, trưng đầy sách trên đó. Từ Hồng Lâu Mộng đến Tam Quốc Diễn Nghĩa vân vân đều có, tác phẩm nổi tiếng Trung Quốc cổ đại phỏng chừng đều có. Có một cái bàn, bên trên đặt nhiều báo chí, xếp thành chồng, bên cạnh là một cái tủ to màu xanh cùng loại với giường.

“Thế nào lão đại?” Ngưu Tài giống như là trẻ con làm được chuyện tốt, chờ đợi thầy cô giáo khen ngợi, “Hôm qua sau khi em gọi điện xong, cha em vô cùng lo lắng mới mua cái giường này. Hắc hắc...”

Tô Bắc Bằng cười gật gật đầu, đem valy hành lý để ở một bên. Lấy ra quần áo vừa mới mua, một lần nữa xếp gọn, cho vào tủ. Cậu thì không có việc gì, nhưng âu phục của Lăng Quân Diệu không để ý sẽ có nếp, đến lúc đó liền khó coi.

“Vậy mọi người nghỉ ngơi trước đi. Em phải đi hỗ trợ đây. Bấm hành tây, bấm thịt viên, tạc cá tạc đậu hủ, ăn tết thật phiền a!” Ngưu Tài cảm khái một câu, lui ra.

Lăng Quân Diệu đóng cửa, mỉm cười đi về hướng Tô Bắc Bằng, giang hai tay, “Thân ái...”

Tô Bắc Bằng xoay người tránh ra.

Lăng Quân Diệu nhanh chóng thay thành khuôn mặt ủy khuất, “Chúng ta đã có vài ngày không ôm.”

“Tô cũng đã vài ngày không đánh anh.” Tô Bắc Bằng lạnh lùng liếc hắc một cái, “Tô còn nhớ rõ những lời mà anh đã nói. Đời này đều không quên được.”

“Anh sai rồi ... Anh sai rồi!” Lăng Quân Diệu còn thiếu chút nữa là quỳ xuống, chân chột chạy tới dấm bóp tay chân Tô Bắc Bằng “Nhưng mà cà- vạt màu hồng thật sự...”

“Anh không sai vì chuyện cái cà- vạt!” Tô Bắc Bằng trợn mắt nhìn, hất tay anh đang đặt ở trên vai của mình, “Anh thậm chí còn không biết em tức giận vì cái gì ? !” Lần đầu tiên cậu cảm thấy Lăng Quân Diệu thật ngu ngốc. Rõ ràng trên thương trường là một người thông minh như vậy, vì cái gì đối với... chuyện cảm tình lại ngốc đến thế?

“Ta...” Đôi mắt lúng túng của Lăng Quân Diệu bán rẻ nội tâm đang khẩn trương cùng bất an của anh, “Bằng tử...” Nhìn người yếu đuối giận, anh bắt đầu sợ hãi... Sự tình cảm của bọn họ so với trong tưởng tượng của anh còn mỏng manh hơn rất nhiều, có khi không chịu nổi một kích. Anh đã thật cẩn thận giữ gìn tình cảm này, thế mà vẫn xuất hiện rạn nứt, có thể hàn gắn lại hay không vẫn còn không biết được.

Tô Bắc Bằng nằm ở trên giường nhìn Lăng Quân Diệu liếc mắt một cái, dứt khoát đứng dậy ra ngoài. Cậu hiện tại cân bình tĩnh, cậu không phải là người hẹp hòi, mà là nguyên tắc của cậu không cho phép dễ dàng tha thứ. Trong lúc người yêu phạm sai lầm, cho tới khi nào anh chịu cúi đầu, nhượng bộ, thừa nhận sai lầm, hơn nữa sửa lại, bồi thường đối phương, bằng không anh càng sai càng cần rõ, sẽ càng ngày càng không đem vớ để vào mắt.

Cậu chẳng là gì so với anh, bất luận là gia thế, năng lực, kiến thức, tính cách. Chỗ hợp nhau nhiều, chỗ không hợp nhau cũng rất nhiều. Cho nên cần chậm rãi dung hợp.

※

“Chị dâu, tôi nghe lão đại nói anh đang giận anh ấy?” Ngưu Tài ngay từ đầu thấy Tô Bắc Bằng đến giúp chính mình bảm hành tây còn có chút bất an, không chỉ có là lão đại, ngay cả cha mẹ cũng sẽ có ý kiến. Nhưng cậu khẳng định phải làm, hẳn cũng không còn cách nào. Việc bảm hành tây thực nhàm chán, chỉ phải tìm đề tài nói.

Tô Bắc Bằng dừng lại động tác một chút, nhìn hạ mi mắt, mới nói, “Nhưng thật ra cũng chỉ là một chuyện nhỏ.”

“?” Ngưu Tài nghi hoặc nhìn cậu.

“Hai ngày trước chúng ta cùng đi siêu thị, mua đồ tết. Lúc đang mua quần áo, chính anh ấy bảo để cho tôi chọn giúp, tôi liền không cho phép anh ấy chọn nữa, nói là chính mình toàn quyền quyết định, anh ấy cũng đáp ứng rồi. Sau đó tôi chọn một cái cà- vạt màu hồng nhạt, anh ấy không vui, tôi cũng không cao hứng. Liền giận lên như vậy thôi.” Tô Bắc Bằng nói vân đạm phong khinh, kỳ thật lòng mình vẫn là đau. ‘Em một chút cũng không hiểu anh! Ánh mắt của em quá kém. Anh mà đeo cà vạt hồng này, quả thực đúng là bôi tro vào mặt.’ có lẽ những lời này là Lăng Quân Diêu lúc ấy vô tình nói ra, nhưng quả thật làm đau lòng cậu.

“Ai... Là người yêu của nhau, có cái gì không vừa lòng thì cùng nhau thương lượng a?” Ngưu Tài thở dài lắc đầu, “Tôi còn muốn có người yêu cãi nhau mà không có. Hai người các người lại đang ở trong phúc mà chẳng biết.”

“Có lẽ vậy.” Tô Bắc Bằng tiếp tục trầm mặc lệt hành.

Lại là bầu không khí quỷ dị mà Ngưu Tài ghét nhất.” Nông thôn ăn tết rất đặc sắc. Ngày mai trời còn chưa sáng phải rời giường, nấu nước giết gà, sau đó đi Từ Đường. Đến lúc đó anh đừng ngủ quên.”

“...” Tô Bắc Bằng bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Ngưu Tài, “Ăn có cái tết còn phiền toái như vậy...”

“Ân. Tổ tiên cũng muốn ăn tết, cho nên lấy Từ Đường gọi mọi người về a.”

“Ân.” Kỳ thật như vậy cũng rất tốt đi, mất đi còn có thể được con cháu nhớ tới. Tô Bắc Bằng đột nhiên ảo tưởng tương lai, mỗi khi đến tết Tô Tô mang theo hài tử của nó về xem hợp, rót một chén rượu, đốt ba nén nhang, hoài niệm chính mình cùng Lăng Quân Diêu.

Ngưu Tài thật sự cảm thấy được chị dâu trầm mặc ít lời thực khủng bố... Đành phải tiếp tục tìm đề tài, “Phụng hoàn tổ tiên cùng thần chi hậu ni, chính là phải dán câu đối xuân.”

“Ờ.”

Ngưu Tài trong lòng rơi lệ... Chị dâu, anh có thể hay không nói nhiều một câu a! ! Ngẫm lại nên nói cái gì sao? Linh quang chợt lóe, Ngưu Tài tiếp tục nói, “Hắc hắc, thứ làm cho bọn nhỏ vui vẻ chính là tiền mừng tuổi. Các anh có chuẩn bị không a?” Cái đề tài này hảo! ! Tuyệt đối dễ được tán gẫu.

“Quân Diêu chuẩn bị.” Tô Bắc Bằng nghĩ nghĩ nói, “Thông thường mọi người phát nhiều hay ít a?”

“Năm đồng mười đồng đi. Ở nông thôn mà nói, đã gọi là rất nhiều.” Ngưu Tài tiếp tục cảm khái, “Khi tôi còn nhỏ, đều chỉ có năm bạc một bao. Nơi này không giống thành thị, ở đó mọi người ra tay thật hào phóng. Ở đây, tiền hài tử đều đặc biệt quý trọng tiền mừng tuổi của mình, thậm chí có còn có thể tự mình đào một chỗ bí ẩn, chôn kín đáo, khi cần dùng mới đào ra.”

“... Thực đặc biệt. Nhưng mà tiền mừng tuổi cũng chính là vật may mắn a, nhiều ít cũng không quá trọng yếu.” Ở nông thôn trẻ em quả thực chất phác, suy nghĩ rất non nớt. Tô Bắc Bằng thở dài, cảm thấy xấu hổ mà hồi tưởng lại chính mình trước đây đã tiêu xài tiền lì xì như thế nào. Hi vọng Quân Diêu phát đúng mực, bọn nhỏ sẽ không thấy tiền nhiều mà mua lung tung, còn có cái loại ý nghĩ đơn thuần như đem đi chôn này.

“Ân. Nói cũng đúng. Buổi cơm tối trừ tịch này, người cả thôn quây quần lại một chỗ cùng nhau ăn? Mỗi lần làm tiệc đó, thì bày ra một cái bàn lớn ở đây, các hộ gia đình bưng các món đồ ăn đã chuẩn bị tốt ra, để lên

đó. Sau đó muốn ăn phải đi gấp. Tuy rằng các nhà khác nhau nấu sẽ ra những hương vị khác nhau, nhưng mọi người đều cảm thấy thích điều đó. Từ đó người dân trong thôn rất hòa thuận, năm trước còn đạt được danh hiệu “Thôn hòa thuận nhất” của huyện.” Ngưu Tài lại bắt đầu tự hào vì thôn của chính mình.

“Thế cơ à? Lần này thật sự đến đúng lúc rồi, thật nhiều điều để trải nghiệm qua.” Tô Bắc Bằng thực chờ mong trừ tịch đến.”Làm cả sủi cảo sao?”

“Đương nhiên!” Ngưu Tài ngẫm lại đều phải chảy nước miếng, “Có thật nhiều loại thức ăn lắm, tôi thích nhất là bánh chẻo nhân hẹ. Ăn cơm xong xuôi, liền bắt tay vào làm chuẩn bị. Lúc mười một giờ đã làm xong bánh chẻo, sau đó mọi người vừa ăn vừa đón năm mới.”

“Quân Diêu không thích hẹ. Đến lúc đó tôi cũng sẽ hỗ trợ.” Tô Bắc Bằng tiếp tục tự tiến cử, dù thế nào đi nữa cậu cũng sẽ cố gắng làm gì đó.

※

Tô Bắc Bằng vẫn lạnh lùng thờ ơ với Lăng Quân Diêu. Lúc ngủ, Lăng Quân Diêu cảm lạnh quá... Không thể ôm vợ ngủ, loại cảm giác này chịu sao thấu! Mãi cho đến nửa đêm, chờ cậu ngủ say, mới cảm nhẹ nhàng mà ôm cậu ngủ.

Rạng sáng năm giờ năm mươi phút.

“Lão đại chị dâu, rời giường rời giường! ! Đã muộn!”

Tiếng đập cửa nặng nề vang lên, Lăng Quân Diêu vốn là ngủ không được tốt cho lắm, liền phát hỏa.”Ngưu Tài, cậu chán sống rồi phải không? Cần thận lão tử chôn sống cậu!”

“Trải nghiệm cảm giác ăn tết ở nông thôn a Lão Đại, chi tiết quan trọng như vậy anh quên rồi sao? ! Mau đứng lên, bằng không chốc nữa sẽ phải chờ ở Từ Đường thật lâu!” Tuy rằng lão đại thực dọa người, nhưng nếu để cho chị dâu bỏ lỡ cái tết nông thôn, mạng của mình lại thật sự là không bảo vệ nổi!

Lăng Quân Diêu bất đắc dĩ, buồn bực gãi gãi đầu, “Đã biết!”

Đưa mắt nhìn người đang ngủ say chẳng biết gì thế này, lòng cảm thú của Lăng Quân Diêu liền nổi lên ác ý, ghé vào trên người Tô Bắc Bằng, sau khi chớp mũi hai người kề nhau, anh lè lưỡi, liếm đôi môi đối phương, tiếp tục cạy mở khớp hàm của cậu, liền trực tiếp lách đầu lưỡi tham tiến vào. Khoảnh khắc khi vừa đi vào, phảng phất như trái tim hai người cùng nhau đồng nhịp. Trần trọc lưu luyến, ôn nhu khinh müt, lời kéo đầu lưỡi của cậu cùng nhau nhảy múa, âm thanh sás sás vang lên, hơi thở cực nóng quần quýt lưu luyến, làm Lăng Quân Diêu không thể tự kiềm chế. Chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ yêu một người sâu đậm như thế.

Ngay lúc anh đang say mê thì ...

“A a! !” Niềm kiêu ngạo* của anh liền truyền đến một trận đau đớn, Lăng Quân Diêu thiếu chút nữa cắn tổn thương đầu lưỡi của vợ. Ai oán nhìn thấy Tô Bắc Bằng tỉnh lại, “Bà xã... Em hạ thủ nhẹ một chút được không? Tiểu đệ đệ của anh mà bị thương, ai cho em tính phúc a?”

“Đã là rất nhẹ.” Tô Bắc Bằng trừng mắt liếc anh một cái, “Thừa dịp em ngủ đánh lén, lão tử không làm cho anh tuyệt tự đã là rất nhân từ!” Thực ra là nhắc chân vô tình đụng phải. Rõ ràng nhiệt độ cùng độ cứng... làm cho cậu có chút, có chút... khụ, rung động? ! Phi! Bất quá... Bọn họ thật sự thật sự đã lâu không gì kia gia nha.

“Ba ba, rời giường nào!” Ngoài cửa vang lên thanh âm của Tô Tô, Tô Bắc Bằng có cảm giác bị bắt gian tại trận, bới rối đẩy Lăng Quân Diêu ra, mặc quần áo rời giường.

“Còn dám loạn phát tình, loạn!”

Lăng Quân Diêu run rẩy gật đầu lia lịa, “Tiểu nhân không dám!” Sợ tới mức mồ hôi lạnh ròng ròng a. Lần này là phúc lớn mạng lớn, không trêu chọc làm cậu tặc mao, bằng không cậu thật sự chuyện gì đều làm ra được a. Lăng Quân Diêu đem mồ hôi lạnh chùi chùi, chỉ có thể nói cậu thật quá ngon miệng, để cho anh hôn đến quên hết tất cả.

Mở cửa đi ra ngoài, Lãnh Phỉ Hạnh nắm tay Tô Tô đứng một chỗ chờ hai người. Sắc trời vẫn là tối, hơn nữa đặc biệt lạnh. Lãnh đại tỷ thường ngày hay mặc váy ngắn thì bây giờ cũng biết điều mà chọn quần bò, lại khoác thêm áo khoác thật dày. Tô Tô càng không cần phải nói, nhìn y như một viên cầu lông.

“Chúng ta đi thôi.” Lãnh Phỉ Hạnh đối Tô Bắc Bằng nói một tiếng, “Ngưu Tài đang đợi.”

Lăng Quân Diệu nhìn trời tối thui —— tất cả mọi người đều là người chăm chỉ cần cù thật a! Mới hơn sáu giờ, các gia các hộ đèn đều lóe lên, phỏng chừng đã bắt tay vào làm chuẩn bị cúng lễ.

Sau khi tụ họp đông đủ, Ngưu thúc cùng tất cả người trong nhà kèm theo bọn họ hướng Ngưu gia Từ Đường mà đi.

Không nghĩ tới còn có người tới sớm hơn, khi đi đến Từ Đường, cần xếp hàng chờ cho 3 nhóm người khác xong, mới đến phiên bọn họ.

Cúng bái tổ tiên cũng rất là đơn giản, cúng hoa quả, toàn bộ nước sôi thì nấu gà trống, hủ trức phần ti thì bày ra, thấp hương đốt nguyên bảo tiền giấy nhang đèn, sau khi làm xong hết, đốt một dây pháo là hoàn tất.

Tô Tô lần đầu nhìn thấy dây pháo thật dài nên rất tò mò, muốn dùng tay đi sờ, bị Tô Bắc Bằng ngăn cản, vừa định giải thích, thấy người khác đã chuẩn bị đốt lên, vội vàng ôm lấy Tô Tô chạy về phía Từ Đường.

Tiếng pháo nổ như sét đánh vang lên ầm ầm, Tô Tô nằm trong lòng bị dọa đến run lên, Lăng Quân Diệu nhanh chóng che lỗ tai của bé. Lãnh Phỉ Hạnh trái lại rất tự nhiên —— thua cả tiếng súng, tiếng bánh pháo còn kém quá đi?

“Ba ba, này chính là pháo sao? ! Dương tỷ tỷ nói không cẩn thận sẽ bị nổ đau á! Vừa này hảo nguy hiểm a! Dọa sợ Bằng ca ca.” Tô Tô vội vàng vỗ ngực Tô Bắc Bằng. Tô Bắc Bằng rất muốn đảo cặp mắt trắng dã... thật sự chẳng biết nói gì, còn may là động tác của mình mau, bằng không Tô Tô không bị nổ đau mới là lạ. Chính là Tô Tô à, chẳng lẽ em sẽ không bị hù sợ sao? !

“Àn. Cho nên nha, Tô Tô không thể chạy loạn, không thể loạn chơi lửa, rất nguy hiểm biết không?” Lăng Quân Diệu mỉm cười sờ sờ đầu nhi tử.

“Chúng ta đến sớm như vậy, như thế nào còn có người so với chúng ta sớm hơn?” Ngưu Tài oán hận, “Lại phải đợi. Ở trong này lạnh quá a!” Lại còn âm u... Nghe nói phía sau chỗ để linh vị kia có một tiểu hắc ốc đặt tro cốt của người chết không đến bốn mươi chín ngày... Y ~~~ hàng năm tới nơi này đều cảm thấy được vô cùng... dọa người.

Tô Bắc Bằng không nghĩ gì nhiều, nhưng cũng vừa liếc mắt nhìn thấy gian tiểu hắc ốc... Hơn nữa nhan đèn tiền vàng mã này nọ... Ách... Làm cậu nghi ngờ trong lúc này, thật có hay không trông thấy loại đồ vật quái dị này nọ đó! !

Nhưng ... cậu vẫn là nên trốn sau lưng Lăng Quân Diệu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thân nhóm, đã lâu Cập Nhật. Khụ... Thịt chẳng hạn, không sai biệt lắm nên lên ha. Cảm ơn mọi người quan tâm cơ thể của ta khỏe mạnh, ta là nhánh khí quản viêm cần chậm rãi nuôi. Ai... Bị kịch đã chết ta. Mọi người (3) một cái.

46. Chương 47: Phiên Ngoại: Một Cái Cà Vạt Hồng Gọi Lên Gian Tình (hạ)

(TG: có thịt ăn, mọi người chú ý chuẩn bị tâm sinh lý trước khi xem).

Tế tử xong, Lãnh Phỉ Hạnh muốn tiếp tục du ngoạn một chút, thưởng thức khung cảnh xung quanh, cho nên không có quay về cùng một lúc với bọn họ.

Sau khi trở về, đã đến lúc viết câu đối mừng xuân. Ngưu thẩm trước tiên dùng bột khoai ngao thành hồ dán, giao cho Ngưu Tài, rồi sau đó đi chuẩn bị điểm tâm. Sắc trời mới tờ mờ sáng, Tô Bắc Bằng cứ đánh

ngáp liên tục, mắt chỉ muốn đúi lại ngủ, Lăng Quân Diệunhìn thấy mắt cậu có quầng thâm ở dưới, cảm giác thật đau lòng.

“Bằng tử, emđi nghỉ ...”

“Ngưu Tài, tôitới giúp cậunha.” Tô Bắc Bằng không đợiLăng Quân Diệu nói xong đã divề phía Ngưu Tài đang dán câu.

Ngưu Tài cảm giác phía sau lưng mình hàn phong từng trận từng trận thổi qua, ánh mắt lão đại vừa hung ác vừa sắc bén dường như muốn đem thân thể của hắn bắt thủng. Hắn bèn giương lên nụ cười cứng ngắt mà cự tuyệt, “Không... Không cần, Aha, hai ngườiđi nghỉ ngơi đi.”

Tô Bắc Bằng cứ mặc kệ hắn, đưa tay cầm đám câu đối xuân đặt ở trên bàn lên. Sau đó bôi hồ dán. Chẳng qua cái loại hồ dán này có vẻ hơi lạ, chưa từng thấy qua. Trước đây đều là trực tiếp mua nhựa cao su cao cấp mà dán, Tô Bắc Bằng cầm cây muống dán hồ, giơ lên mũi ngửi ngửi. Có chút giống mùi bột khoai, lại ngửi ngửi, quả nhiên là bột khoai.

Nguyên lai bột khoai còn có loại công năng này. Rất nhanh liền dán hồ lên xong, chẳng qua, cái câu ‘Cát Tường như ý khánh tân xuân’ là dán ở bên trái hay là bên phải nhỉ? Cho nên người ta nói, cái chuyện chuẩn bị ăn tết này ... thật phiền phức mà . Ngay cả dán câu đối xuân đều phải chú ý.

Lăng Quân Diệuthật là thông minh lanh lợi, nhìn thấy Tô Bắc Bằng giơ lên câu đối xuân đã dán hồ xong rồi phát giác một lúc lâu thì biết ngay là cậu chẳng biết dán bên nào. Mắt nhìn câu đối trên đó, chữ là từ phải sang trái, vậy cái câu của cậu là vẽ sau, hắn là dán vào bên trái.

“Bằng tử, dán bên trái.” Ôn nhu nhắc nhở, nhưng lại không được mang ơn gì hết.

“Em biết! Ai mượn anhxen vào việc của người khác.” Trừng mắt nhìn người đứng phía sau, lại hung hăng liếc mắt một cái, Tô Bắc Bằng có cảm giác bị vạch trần nên cảm thấy xấu hổ, bên tai đỏ lên. Giờ câu đối xuân động tác cũng có chút không được tự nhiên , cố gắng hít thở sâu một hơi , sau đó đứng lên trên cái ghế đầu, đem câu đối xuân của năm trước gỡ ra sau đó dán câu đối năm nay vào, hoàn hảo.

Ngưu Tài thấy bên này không có chuyện gì, liền nhanh đi sang phòng khác dán câu đối . Áp suất thấp, hắn chịu không nổi.

Lăng Quân Diệunhìn con trai của mình nháy nháy mắt ra hiệu, bé có chút ngốc lảng, chẳng hiểu. Đến khi papa chỉ chỉ câu đối xuân trên cửa, mới hoàn toàn tỉnh ngộ.”Bằng ca ca, emtới giúp anh!” Sau đó hai tay nhỏ bé đem hồ dán vẽ loạn lung tung.

Lăng Quân Diệuthật muốn mắt trợn trắng —— con trai của anhsaomà ngốc như vậy? Không có biện pháp, đành phải dựa vào chính mình .”Tô Tô, hàng năm đều là papa với con cùng nhau dán câu đối xuân, lần này tại sao không gọi papa nha~?”

“Bởi vì có Bằng ca ca, không cần papa nữa.”

“...” Lăng Quân Diệu thiếu chút nữa là tắt thở mà chết.

Tô Bắc Bằng tươi cười rạng rỡ, sờ sờ đầu bé, “Tô tô thực ngoan!”

Được rồi, dù sao cái việc mặt dạn mày dày như thế này cũng đã làm qua, không cần ngại ngùng làm gì. Nghĩ như thế,Lăng Quân Diệu liền nhích nhích qua, cùng nhau hỗ trợ dán câu đối xuân. Lúc này tâm tình Tô Bắc Bằng có chút vui vẻ, liền không ngăn cản. Tuy rằng không cự tuyệt, nhưng không có nghĩa là cho phép làm hòa. Hai người dựa vào sự ăn ý tương thông lẫn nhau, cho nên không nói gì, embôi tương hỗ anhtới dán,emđồ ghê dựa anhtới đứng. Cứ như vậy, dán xong cái phòng này, lại đổi một phòng khác, ước chừng nửa giờ sau, rốt cục dán xong xuôi hết rồi, chỉ còn lại có gác xép nhỏ.

Cái này liền đơn giản hơn rất nhiều. Tô Bắc Bằng vô tình cầm lên câu đối ‘Lục súc thịnh vượng’, mắt liền vội xoay a xoay chuyển, nhớ tới lúc trước trong trò chơi, Ngưu Tài đắc tội mình như thế nào, không tự giác giơ lên khóe miệng, hiện ra nụ cười âm hiểm, đem hồ bôi lên xong xuôi, trộm mang đi.

Một mực chú ý người yêu của mình, Lăng Quân Diệu sao có thểkhông phát hiện ra cậu có hành vi mờ ám? Chẳng qua, anh có ưu điểm lớn, cũng là khuyết điểm lớn, lại cũng là đặc điểm lớn nhất chính là bao che

khuyết điểm, mới vừa phát sinh cái gì sao? Không có gì hết nha.

Đi đến đại sảnh, Tô Bắc Bằng đánh giá chung quanh, không phát hiện người nào, đi tới cửa trước, nhanh chóng nhảy lên, mau lẹ dán dán, vỗ, xong xuôi! Nhìn nhìn câu đối đỏ ‘Lục súc thịnh vượng’, cậu cười híp mắt, thể xác và tinh thần khoái trá, cước bộ ung dung rời đi.

Lãnh Phỉ Hạnh vừa trở về thì thấy cậu vui vẻ giống như mèo ăn vụng cá vậy, có chút bồn chồn. Mấy ngày nay cậu cũng không có tươi cười? Ngẩng đầu nhìn, trông thấy câu đối ... thì hiểu rõ. Trong lòng không khỏi cảm khái, Bằng tử a, người chừng nào thì mới có thể trưởng thành a?

Nàng chuẩn bị rời đi là lúc Ngưu thắm đã chuẩn bị xong điểm tâm, từ đại sảnh đi ra gọi nàng, “Lãnh tiểu thư, điểm tâm làm xong rồi. Mau tới ăn đi.” Sau đó đi ra, phi thường lớn giọng mà rống, “Ngưu Tài! Gọi mọi người tới ăn điểm tâm.”

Thiếu chút nữa đem lỗi tai Lãnh Phỉ Hạnh học điếc luôn. Ngưu thắm quay người lại, hơi giương mắt nhìn nhìn ... Cả khuôn mặt đều co quắp. “Ngưu Tài! !” Lúc này không chỉ là thanh âm lớn, còn kèm theo lửa giận. Dán câu đối xuân sao lại có thể dán cái câu như thế này, Ngưu thắm thật tức giận vì có một thằng con ngu dốt đến không thể tả như thế này. Mặt mũi của bà phải vút đi đâu đây? !

Lại là lúc ngoại nhân, không, khách quý ở lại nhà nữa chứ ...

Ngưu Tài nghe tiếng liền chạy tới, “Mẹ có chuyện gì?”

“Đây là câu đối xuân mà con dán đó hả? ! Xú tiểu tử, lão nương nuôi con thật tốn cơm tốn gạo mà. Lại mắng người trong nhà là súc sinh, con! Tức chết mất, đi qua một bên mà tu tỉnh lại bản thân đi, đừng có mà ăn cơm, buổi tối cũng đừng ăn bánh chèo!” Ngưu thắm cảm giận đem câu đối gỡ xuống, ném tới bên người Ngưu Tài. Sau đó đối với đám người Lăng Quân Diệu cười làm lành, “Làm mọi người chê cười. Tiểu tử này thật là ngu, các vị đừng để ý a, mau vào ăn điểm tâm.”

Ngưu Tài trong lòng thiệt là ủy khuất a! ! Đây không phải hấn dán mà. Tự đứng lại mang vào mình cái nỗi oan ... Nhìn qua lão Đại bóng lưng cao lớn, không khỏi đánh cái run rẩy. Đồng dạng là chết, vẫn là chết trong tay của mẹ tương đối nhẹ nhàng.

Trước khi vào cửa thì Tô Bắc Bằng quay đầu lại, đối Ngưu Tài trưng ra một cái tươi cười đắc ý lộ liễu. Ngưu Tài càng thêm phần ủy khuất ... Đại tẩu, ngài không phải là rất rộng lượng sao? ! ! Mất mát xoay người, tiếp tục dán câu đối vậy. Năm nay, có thể sống sót mà qua không? Ngưu Tài ...

※

“Đại tẩu...”

Bây giờ đã là hoàng hôn, Ngưu Tài đói bụng đến đầu hoa mắt choáng, không biết ôm ở đâu một đồng lá bưởi trở về, cả người tựa như uống rượu lung la lung lay, cầm trong tay một đồng lá bưởi thật lớn, giống như trọng lượng của bọn nó so với Ngưu Tài còn muốn nặng hơn. Tô Bắc Bằng thấy hấn hai mắt lệ tuôn tuôn, đang nhìn mình thực là đáng thương, tiến lên đỡ hấn một tay. Tô Tô một bên tháo vỏ kẹo đường, một bên chạy theo sau chân cậu.

“Nhiều như vậy lá bưởi, dùng để làm gì vậy?”

“Tôi đói...” Ngưu Tài đói bụng đến khí lực nói chuyện đều không có ! Thử nghĩ xem, người mà một bữa đều phải ăn 4 chén cơm, giờ lại cho hấn đói bụng suốt 2 buổi, sao chịu được a? Làm không tốt, buổi tối còn có thể tiếp tục đói ...

Tô Bắc Bằng đem quả táo mang theo trong người nhét vào miệng hấn. Ngưu Tài thiếu chút nữa cảm động đến rơi lệ đầy mặt, “Cũng là người tốt nhất ! Đáng về không giống như mẹ già của ta...” Ngay cả quả táo đối với hấn cũng thật là đáng quý... Có trời mới biết, hấn có bao nhiêu thống khổ.

Hấn vừa nói như thế, Tô Bắc Bằng trái lại có chút ngượng ngùng. Là chính mình hại hấn biến thành như vậy, ách... Chút nữa lúc ăn cơm chiều, liền giúp hấn van cầu thắm thắm quên đi chuyện kia. Xem bộ dạng hấn căn quả táo, một ngụm liền cắn hơn phân nửa quả rồi nuốt xuống, có cảm giác như hấn là huynh đệ của Trư Bát Giới thất lạc nhiều năm, chẳng qua người ta là ăn quả nhân sâm, còn hấn là ăn quả táo.

Toàn bộ quả táo cần đến chỉ còn có mấy hạt táo nhỏ nhỏ, Ngưu Tài ưỡn ngực, vuốt ve bụng đáng thương, rất cục sổng lại .

“Lá bưởi là dùng để nấu nước tắm rửa. Đem hết thấy những điều xui xẻo của năm trước, toàn bộ xua tan đi! Mọi người đi đâu đó?” Nhìn thấy Lăng Quân Diệucũng đi theo ra, cùng Tô Bắc Bằng và Tô Tô disong song.

“Tùy tiện shopping chút.” Tô Bắc Bằng cũng không quay đầu lại nói, sau lại nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên xoay người, “Chị Tiểu Hạnh đâu?”

“Đến đây.” Lãnh Phi Hậhcũng đuổi kịp.

Ngưu Tài nhún nhún vai, vẫn là trước tiên phảihoàn thành nhiệm vụ đã.

Đi vào một cửa hàng nho nhỏ, ở quầy bao lì xì, Tô Bắc Bằng do dự .”Nhiều như vậy, mua loại nào thì tốt?”

Có loại hình bông hoa, có loại nhỏ nhỏ, các loại bao lì xì đủ kiểu dáng trưng ra trước mắt, cũng không biết cần chọn cái nào .”Này này.” Tô Tô vừa nhìn thấy loại có con dê nhỏ xinh xắn liền kích động , “Cái này đẹp!”

Tô Bắc Bằng ngẫm lại, dù sao là phát cho tiểu hài tử, cũng không tồi. Vừa định kêu lão bản đến lấy, Lăng Quân Diệulại ngăn trở, “Quá nhỏ . Bỏ tiền vào không đủ.”

“...” Lão bản chần kinh, cái nàymà quá nhỏ sao? Vậkhách hàng này là muốn lì xì tới bao nhiêu tiền lận a? ! ! Lúc này mới giương mắt đánh giá đến đối phương. Sau đó liền minh bạch. Y chính là lão bản của Ngưu Tài tiểu tử, thật là kẻ có tiền. Ngưu lão bản chọn cái to hơn một chút, “Loại này như thế nào?”

Lăng Quân Diệugật gật đầu, loại hìnhcon trâumàu đỏ đúng là như lời ông nói to hơn một chút, có thể bỏ vào cho đủ.

“Một xấp có bao nhiêu bao nhỏ?” Tô Bắc Bằng bắt đầu chọn lựa kiểu dáng, có loại đại biểu cho cát tường như ý, cũng có loại đại biểu phú quý bình an, đương nhiên còn có loại phụ thê chi hảo.

“Mười cái.”

Tô Bắc Bằng mắt nhìn Lăng Quân Diệugật đầu đồng ý cái loại bao lì xì này. Sau khi nắm rõ, cầm lấy mười bao, Chị Tiểu Hạnh cũng cầm mười bao, tất nhiên là do Lăng Quân Diệutrả tiền.

※

Thời gian gần đến sáu giờ. Mọi nhà cũng bắt đầu thắp hương, đốt pháo, phụ nữđi ra sau, bưng thức ăn nóng hôi hổi lên, để lên bàn lớn ở giữa. Mà những chàng trai tuổi trẻ thì đem rượu, đồ uống ra, đặt ở phía dưới bàn tiệc.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nổ mạnh vang lên không dứt, nơi nơi tràn ngập hương vị của khói. Sương khói lượn lờ bay giữa không trung, ngày hỉ khánh trôi qua như vậy mới có cảm giác.

Tô Bắc Bằng tắm rửa xong, cố gắng tạo cho bản thân một kiểu tóc thật là đẹp traihết cỡ, đổi một bộ quần áo mới, làm Lăng Quân Diệugắm đến ngây người. Quần tây màu đen, phối với giày cứng nhẹ nhàng, làm cho đôi chân vốn đẹp hoàn toàn phô ra, mặc trên người cái áo màu trắng chính là loại mốt nhất đang lưu hành trong giới trẻ hiện nay, thắt lưng hẹp mà rắn chắc cứ như vậy mà như ẩn như hiện, một cái cà vạt nhỏ xíu đeo ở trên cổ. Trang nghiêm mà tạo ra hình tượng một quý công tử tao nhã.

Bị nhìn đến có chút quẫn bách, Tô Bắc Bằng ôm lấy bộ hỉ phục tân niên của Tô Tô , hướng nhà lớn đi đến.

Toàn bàn được xếp lại thành hình chữ nhật, có mấy chỗ hổng, ở giữa cùng chung quanh đều có đầy đủ các món ăn và rau dưa. Đồ ăn đã bưng lên xong xuôi hết, tiếng pháo cũng chỉ có nổ lên vài tiếng.

Mọi người đều chịu không nổi mùi đồ ăn dụ dỗ, nhanh nhẹn mà hướng bàn ăn đi đến, tiểu hài tử là nhanh tay nhất, dẫn đầu mà chụp lấy chân gà, chậm rãi cắn. Aikhông thích chân gà, thì ăn cánh gà, đùi gà. Tô Tô cũng không cam chịu rút lại phía sau, giãy ra khỏi vòng tay của Tô Bắc Bằng, tay cầm chén, chọn cái chân gà lớn nhất, bỏ vô miệng gặm.

Lăng Quân Diệuxoa trán, con a, concó thể ăn chậm một chút không?

Lúc này, người lớn cũng đều ăn mặc chỉnh tề đi ra, cầm trong tay một đồng bao lì xì, .

Tô Bắc Bằng nhìn Lăng Quân Diệulieết mắt một cái, ý tứ rất rõ ràng: anh cũng nên hành động đi? Lăng Quân Diệucũng lấy một đám bao lì xì còn lớn hơn, tuy rằng ngón tay thon dài, bàn tay to rộng, nhưng cũng không thể lấy ra hết một lúc được, đành phải đem một xấp giao cho Tô Bắc Bằng cầm, sau đó thối thối bên tai cậu, “Bà xã, cùng nhau phát nha?”

Tô Bắc Bằng thân mình nháy mắt cứng ngắc, tiếp theo lửa nóng hiện lên trên khuôn mặt tuấn tú trắng nõn, đỏ đến muốn xuyên thấu. Mặc dù biết đối phương giảm thấp âm thanh xuống, nhưng ở trước mặt mọi người mà làm ra hành vi mờ ám thế này, thì cậu chưa bao giờ gặp phải. Ngơ ngác tiếp nhận tiền lì xì trong tay đối phương, ngơ ngác theo sát đối phương, sau khi lấy lại tinh thần, thì hướng về phía bọn tiểu hài tử bên kia mà đi tới phát phát tiền lì xì.

“Thân thể khỏe mạnh, mau ăn chóng lớn.” Đây là nói cho trẻ con, “Bài vở và bài tập càng tiến bộ, cần cố gắng a.” Đây là nói cho học trò, “Nhanh chóng tìm người kết hôn đi.” Đây là nói với các thanh niên trẻ và các thiếu nữ.

Hoàn hảo không phải cậu ra tiền – Tô Bắc Bằng ở trong lòng mặc niệm. Nói cách khác, nếu cậu mà ra tiền thì cậu sẽ học máu mà chết. Một cái bao lì xì tận tám trăm, chỉ cần chutakết hôn đều được phát hết ...

Sau khi phát lì xì xong, tất cả mọi người bắt đầu ăn cơm, chỉ cóđám trẻ nhỏ...

“Oa... Thiệt nhiều a.”

“Lần đầu tiên tớ được lì xì nhiều như vậy a ~!”

“Vị thức thức kia cùng tỷ tỷ xinh đẹp đều thật hào phóng nha!”

...

Lăng Quân Diệulại có chút bất mãn , anh già như vậy sao? Vì cái gì đám trẻ gọi mình là thức thức, kêu Lanh Phi Hạnh là tỷ tỷ, còn thêm từ“xinh đẹp”?

Tô Bắc Bằng nhìn thấy rượu nếp, liếm liếm môi, nuốt một ngụm nước miếng... Nhớ...muốn uống a. Chính là...

“Đến, đa tạ mọi ngườiđổi đã đề bạt khuyến tử của tôi, chén rượu này, hai chúng tôi mời mọi người a.” Ngưu thúc dất Ngưu thẩm đi đến trước mặt bọn họ, rót rượu nếp vào ly họ.

“Đừng, Bằng tử không thể uống rượu.” Lăng Quân Diệuvội vàng ngăn cản.

Tô Bắc Bằng liếc mắt nhìn anh một cái, phần nộ la lên, “Ai nói emkhông thể uống? Anhđừng quá coi thường em!” Quyết đoán giơ ly nhỏ lên, hào phóng cùng Ngưu thúc khê cụng, sau đó ngửa đầu mà ực một hơi, hết ly này, lại đến ly khác.

Lanh Phi Hạnh rất muốn cười, biết rõ chính mình không uống được còn cậ mạnh, chết vì sĩ diện, thiệt là khổ thân. Sau khi liếc mắt nhìn Bằng tử, nàng cũng cùng bọn họ cạn ly, uống một hơi sạch ly rượu.

Lăng Quân Diệudỡ trán, bị kịch sắp sửa xảy ra.

“Ngưu Tài! !” Ngưu thẩm ở trong đám người tìm được con trai của mình, hắn đang ở bàn giữa vừa ăn vừa ngốn, ăn như hổ đói, tựa như hắn đói bụng đã tám trăm năm cuộc đời, ma đói cũng chưa thẩm như vậy. Nhìn bộ dạng của hắn, chỉ là mới bỏ cơm hai bữa, nếu không phải Tô Bắc Bằng đi nói chuyện với thẩm thẩm thì còn lâu hắn mới được ăn cơm, thật mắc cỡ chết người.”Còn không qua đây mời rượu?”

Ngưu Tài ứng một tiếng, nhanh nhẹn bỏ thức ăn xuống, cầmly rượu đi tới , “Hắc, lão đại, vợ chồng hòa thuận, gia đình mỹ mãn a!” Chúc mừng phát tài gì đó có thể bỏ qua, nếu mà còn giàu nữa, anh sẽ thành người giàu nhất thế giới mất.

Lăng Quân Diệuvừa lòng gật đầu, cùng hắn chạm cốc sau đó uống một hơi cạn sạch.”À? Còn cótôicòn có tôi.” Tô Bắc Bằng kích động vì chính mình rót ly rượu, tùy tiện chạm ly với Ngưu Tài, sau đó cũng một hơi mà uống cạn.

“...” Lăng Quân Diệunhanh mắt nhìn thấy , rõ ràng cậu đã say ngà ngà mất rồi.

“Hắc hắc... Tô Tô, ách...” Tô Bắc Bằng ôm lấy Tô Tô, đánh một cái nắc, chăm chú mà tạo ra một bộ dáng ăn chơi trác táng, “Em yêu Bằng ca ca hay không?”

“Yêu!” Lăng Quân Diệutrả lời thật đặc biệt quyết đoán.”Cút ngay, không phải hỏi anh.” Tô Bắc Bằng rất không nể tình đem người yêu đẩy ra, tiếp tục cười híp mắt nhìn nhìn Tô Tô.

“Yêu.” Tô Tô nhìn cũng không nhìn, tiếp tục cắn đùi gà trong tay mình, tùy tiện phụ họa một câu.

Lãnh Phỉ Hạnhnháy nháy mắt với Lăng Quân Diệ, ý bảoanhmang Bằng tử quay trở về nghỉ ngơi trước, bằng không trong chốc lát nữa không dám cam đoan sẽ không phát sinh một ít sự kiện khủng bố nào đó.

Lăng Quân Diệuhiếu được, tay mới vừa chạm vào bả vai của Bằng tử, đã bị đối phương vô tình mà hất ra, hơn nữa đặc biệt dùng sức, “Đừng đụng vào em! Em hận anh! !” Đôi mắt mông lung ngà ngà say, mơ hồ trôi nổi trong đó một ít thủy quang, rõ ràng là mang theo ánh mắt tràn đầy lửa giận, lại làm Lăng Quân Diệ có chút tim đập rộn lên, cái loại sự tình say rượu như thế này ... Vẫn là chính mình khóa cửa phòng cẩn thận rồi chậm rãi thưởng thức thì tốt nhất!

“Hello baby lại ôm một cái, cổ lấy dùng khí ôm một cái, bao nhiêu ngọt ngào mà ôm một cái, a ~ a ~ “

Lại đột nhiên, Tô Bắc Bằng ôm Tô Tô, một bên hôn, một bên hát bài ca vừa muộn tao vừa YD, đặc biệt nhiệt tình, lay động đến nỗi đùi gà trong tay Tô Tô cũng cầm không nổi, rớt trên mặt đất . Tô Tô nhìn chăm chăm cái đùi gà lớn thật thơm thật ngon của mình rớt trên đất ...

“Lạp lap dong dong dong, xin cho anhmột phút đồng hồ,anh sẽ cho embiết, anhtốt nhất ~~ nga da ~~ da ~ “

Lăng Quân Diệunghe xong cái âm cuối của câu này, da gà đã nổi lên đầy mình ... Khụ, phu nhân, nếu em là ở trong phòng, đêm khuya vắng vẻ, chỉ hát cho vi phu nghe, vi phu sẽ rất vui vẻ, chính là hiện tại trước mặt công chúng nha...

“Em phun lửa ~! Làtạo hình của anh! I feeling good không thể thở ~ anh chính là lửa...” Lăng Quân Diệukiên trì không nổi nữa, che cái miệng của cậu, muốn cưỡng chế mang đi.

“Anh! ! Cút ngay! !” Không ngờ vợ dùng sức giãy dụa, “Em nghĩ mãi mới mua cái cà vạt màu hồng cho anh, anh không những không cảm kích, mà còn... Ách, ” Tô Bắc Bằng phần hận đứng lên, chỉ vào Lăng Quân Diệ, mở miệng mắng, “Còn nói em không biết quan tâm anh. CMN, lão tử đã tính toán vào đêm 30 này, em và anh sẽ có một đêm vui vẻ. Em muốn nhìn anh cởi sạch chỉ còn có nội y, sau đó thắt cái cà vạt hồng vào, nằm ở trên giường của em, hô một tiếng, ‘Thân ái ~ anh đợi không kịp rồi’, chính là anh phá hỏng hết! Hừ! Bây giờ còn không cho em ca hát!”

Thanh âm của cậu rất lớn, đủ để cho người ở chỗ này đều nghe được. Mọi người nghe được xong thì giống như bị sét đánh vậy, cứng đờ. Một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, tuy là tò mò, nhưng cũng chịu đựng, không dám nhìn nữa —— phi lễ chó nhìn. Những người không biết gì thì lộ ra biểu tình mờ mịt, tiếp tục xem diễn.

“...” Về xấu hổ hiện lên mặt Lăng Quân Diệ, dù là ở thương trường trải qua bách chiến, cũng không phải ở trong tình hình như thế này. Rơi vào đường cùng, đành phải mặc kệ vợ yêu đang giãy dụa, đem cậu ôm ngang, trở về phòng.

“Em không có say! Em muốn tiếp tục uống... Uống!”

Nhìn thấy Tô Bắc Bằng nằm ở trên giường còn không an phận, Lăng Quân Diệ bắt đắ dĩ lắc đầu thở dài. Không nghĩ tới lúc trước trong lòng cậu còn có suy nghĩ này... Cái ý tưởng đáng yêu (TG: đáng khinh =. =!!!) khi mua cho mình cái cà vạt hồng , nếu biết cậu nghĩ vậy, anh nhất định sẽ không cự tuyệt, hơn nữa sẽ cao hứng đến muốn bay lên trời.

May mà sau hôm mình hứng gió lạnh xong liền mưa một cái khác giống y chang như vậy, hơn nữa còn có mang đến đây. Đúng là không tính toán sai.”Bằng tử, em sẽ không sợ... Quá mức cuồng nhiệt?”

Mơ mơ màng màng, Tô Bắc Bằng im tiếng , an tĩnh lại, nhắm hai mắt. Lăng Quân Diệ thở dài, giúp cậu đắp kín mền. Sau đó ra đi ăn cơm —— không ăn no, buổi tối như thế nào mà tổ uy phong?

※

Giấc ngủ này, liền ngủ một hơi đến mười giờ tối, khi tỉnh lại Tô Bắc Bằng ý thức còn không được thanh tỉnh. Chung quanh tối đen, sờ sờ gối đầu bên cạnh, cảm giác lạnh lẽo truyền đến lòng bàn tay, nháy mắt làm cho cậu tỉnh hẳn. Nương theo ánh đèn điện thoại, Tô Bắc Bằng nhanh chóng rời giường, mặc quần áo.

Bánh chẻo còn phải gói cho xong, tên Lăng Quân Diệu kia không thích rau họ, phải làm một phần riêng cho anh. Sau khi chạy tới đại sảnh, quả nhiên, tất cả mọi người ở đó xem TV, cùng làm bánh chẻo. Lúc này Tô Tô cùng Chị Tiểu Hạnh đã nỗ lực đi theo Ngưu thẩm học cách gói bánh chẻo.

Mà Lăng Quân Diệu cũng không cần nói, đã sớm rất quen thuộc.

Quả nhiên, đều là có trộn rau họ. Không chút nghĩ ngợi, Tô Bắc Bằng chạy nhanh tới phòng bếp, không để ý phía sau truyền đến tiếng hô của Lăng Quân Diệu.

Cà rốt, hành tây, cải trắng, thịt heo, sau đó cắt hảo, băm hảo, đã tốn của cậu hơn nửa giờ, sắp vào một mâm nhỏ, sau đó vội vàng chạy tới đại sảnh, đặc biệt hung ác nói, “Kiếm cho ta một ít da bánh! !”

“Mọi người nghỉ ngơi đi. Cậu ấy nói là làm cho lão đại một ít bánh chẻo.” Ở một bên xem TV Ngưu Tài hướng mọi người vẫy tay khiến ánh mắt Tô Bắc Bằng tàn nhẫn trừng: ai bảo cậu lảm mệng! ! Cậu không nói lời nào cũng không ai nghĩ là cậu câm.

Cảm giác được ánh mắt Lăng Quân Diệu nhìn mình chằm chằm như phát ra lửa, Tô Bắc Bằng có chút xấu hổ, yên lặng mà gói bánh chẻo.

Mười một giờ mười phút, Tô Bắc Bằng rốt cục đại công cáo thành, nhanh chóng bưng đến phòng bếp, để Ngưu thẩm đem hấp, đứng cạnh hồ trợ một tay.

Lấy canh xương nồng đậm đã ninh thật kỹ bỏ bánh chẻo vào luộc một lát là chín. Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện vừa xem TV, rất vui vẻ. Tô Bắc Bằng có điểm nóng vội ăn một cái, tuy bị bánh nóng suýt làm phỏng lưỡi, nhưng cũng thoải mái vô cùng, cảm giác mừng năm mới thật đặc biệt vui vẻ. Chưa bao giờ thoải mái như vậy.

Không tự giác hướng Lăng Quân Diệu bên kia nhìn nhìn, đối phương vừa vặn cũng nhìn qua, hai người tầm mắt một khắc quán lấy, thế giới yên tĩnh không tiếng động, giống như dưới mặt đất có cuộn cuộn nhiệt lưu nóng bỏng, ồ ồ chảy vào trong lòng của nhau, cái loại rung động này, làm cho người ta sợ hãi, nhưng cũng làm cho không ai có thể tự kiềm chế.

Một cái nhìn như trải qua vạn năm chính là để hình dung cho hoàn cảnh lúc này, rõ ràng chỉ có vài giây, lại giống qua nhiều thế giới, Tô Bắc Bằng dời tầm mắt đi, tim đập mãnh liệt vô cùng...

Miệng ăn bánh chẻo trơn mềm thơm hương, da bên ngoài bao bọc nhân ngon ngọt bên trong. Cậu hình như nhận thức được một chuyện Yêu, hẳn là tựa như bánh chẻo? Dụng tâm săn sóc, bao dung, làm cho đối phương cảm thấy hạnh phúc, lớp da bao bọc chính là tình yêu, không cho tình yêu vượt bay đi mất. Có lẽ... cậu thật sự sai rồi sao?

Như thế mà hết hờn giận, cậu lại nhìn không được tiếp tục nhìn nhìn Lăng Quân Diệu. Đây chẳng qua là việc nhỏ, vì cái gì chính mình không bỏ xuống được? Mà lại thật sự rất để ý, bởi vì để ý, cho nên đau lòng.

※

Mười hai giờ vừa điểm, tiếng pháo nổ lại không dứt, vang tận mây xanh, từng nhà liền ngóng trông năm mới hạnh phúc, phát tài, khỏe mạnh, đời đời con cháu đều thịnh vượng. Tô Bắc Bằng nhìn thấy Lăng Quân Diệu đứng một mình thưởng thức pháo, có điểm xấu hổ, yên lặng tiến lên, nắm lấy tay anh, mười ngón, gắt gao đan xen.

Lăng Quân Diệu quay đầu lại, cúi đầu, ôn nhu nở nụ cười.”Mỗi một thanh pháo này, đều đại biểu cho ba chữ anh muốn nói với em.”

“Ba chữ gì?” Tô Bắc Bằng cố ý hỏi.

“Có đôi khi, nói ra lại không bằng không nói. Anh hi vọng các lễ trừ tịch sau này, em đều có thể gắt gao nắm chặt tay của anh. Như vậy, chúng ta mỗi một ngày liền đều có thể tay nắm tay, vai sóng vai, cùng nhau bước đi.”

“Ân.” Lăng Quân Diệunói hòa cùng với tiếng pháo nổ vang çat cả tai , nhưng mà Tô Bắc Bằng nghe kỹ từng câu từng chữ không bỏ sót, nghe một câu tâm liền vui vẻ một lần. Có lẽ là cậu biết, mỗi một từ của Lăng Quân Diệudều là xuất phát từ trong thâm tâm sâu thẳm của anh.

Tiếng bánh pháo vẫn còn tiếp tục, Tô Bắc Bằng cũng đã chịu không nổi, về phòng trước, chuẩn bị đi ngủ. Mới vừa tắt đèn nằm xuống, Lăng Quân Diệucũng trở về phòng . Chính là anh không bật đèn, mà là đang sờ sờ tìm cái gì đó? Vang lên âm thanh mở tủ quần áo, sau đó là âm thanh mở khóa của rương hành lý, làm cho Tô Bắc Bằng có chút thắc mắc, “Anhđang làm gì đó?”

Cảm giác được bên cạnh giường lún xuống một chút, một bàn tay dày ấm áp dán lên mặt mình. Lăng Quân Diệubật công tắc đèn trên đầu giường, cả phòng đồng thời sáng lên, dùng âm thanh trầm thấp mà mỉa mai hoặc nói một câu, “Bà xã, mời em trừng phạt anh đi.”

Người nào đó ngây ngốc.

Trước bộ ngực rắn chắc đeo cái cà- vạt hồng, cơ bụng không một tí sẹo lồi trăn trạchỉ mặc mỗi cái quần lót, người đàn ôngnàyhùng vĩ mà anh tuấn, cả người tản ra khí tức nam nhân mị nhân, lúc này đang phát tao cái gì nha.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:một chương này con ngựa ta rất sung sướng, a hắc! ! Sáu nghìn tự ác, thân nhóm xem đủ đi. Về thịt, gần nhất của đồng gay gắt, cho nên chúng ta cần ăn vụng. Chờ ta con ngựa hảo lúc sau, ta sẽ thông tri các người ăn vụng thịt phương pháp. Ân, phỏng chừng sẽ vào thứ sáu thời gian, thượng thịt. Đợi lâu, thân nhóm.

(3) này Phách Vương, các người dám lộ diện sao?

Thịt thật rất cục đôn tốt lắm. Mau khai giảng , ta một mực đuổi bài học, sau đó chạy bệnh viện chẳng hạn. Cho nên Cập Nhật là không thể bình thường, thân nhóm thỉnh thứ lỗi. Bất quá ta đôn nhất oa thịt ngon ác, ta con ngựa là phi thường có cảm giác, sẽ không biết mọi người thích không dứt.

Không thể để cho mọi người lưu hòm thư truyền thịt, sẽ có chà phần đích hiềm nghi. Cho nên chỉ có một biện pháp , mọi người trước dùng chính mình hòm thư phát y Mị nhi cho ta, sau đó ta tiếp tục quay về thịt. Muốn nói rõ ý đề đến ác. 237611192@qq. com

47. Chương 48: Thỉnh Quân Nhập Thất (thượng)

Úy Kiệt chú ý Tô Bắc Bằng đã lâu , cậu tựa hồ tâm tình phi thường tốt, không biết đã xảy ra chuyện gì , từ sáng đến trưa, không phải chỉ vì công việc yêu cầu cậu phải cười, mà nụ cười là xuất phát từ nội tâm.Cười đến thật sung sướng .

Những lúc khách đông, cậu làm việc chăm chỉ nên cũng không phân biệt được, nhưng là hiện tại, khách ít đi ,cậu lại như đi lạc vào cõi tiên, lâu lâu lại cười một cái rồi phải mất vài giây mới lấy lại tinh thần.

Tò mò nổi lên, Úy Kiệt nhịn không được hỏi : “ có chuyện gì tốt a, nói ra một chút, nhìn cậu đều vui cả ngày.”

“A. A?” Tô Bắc Bằng hoàn hồn, “Có sao?”

“cậu cứ cười âm hiểm như vậy, khách hàng không bị hù dọa chạy là may mắn rồi .” Úy Kiệt trêu ghẹo nói.

“ ách...” Tô Bắc Bằng có điểm xấu hổ gãi gãi đầu, thật ra thì cũng không có chuyện gì,chính là nghĩ lại hôn lễ tối hôm qua, mỗi một hành động được chuẩn bị tỉ mỉ,bày trí đẹp đẽ,lại còn lời ngon tiếng ngọt, đều làm cho cậu lảng lảng.

“ uy, anh kia”

Đột nhiên, một giọng nói của tiểu nam hài xông vào lỗ tai Tô Bắc Bằng, lại còn mang theo vẻ ngạo mạn kiêu căng, khiến người ta khó chịu. Bất quá Tô Bắc Bằng vẫn là gương lên nụ cười, đối diện cậu bé có vẻ quen mắt này hỏi: “ làm sao vậy tiểu đệ đệ, có cái gì cần hỗ trợ sao?”

Không ngờ, tiểu nam hài lạnh lùng liếc cậu một cái:” ta không phải tiểu đệ đệ”

“ ... ”

“ một cái bánh sinh nhật. “ Tiểu nam hài tìm được hình bánh kem, chọn lựa một lúc, rồi lại dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Tô Bắc Bằng:” mau chóng làm, buổi chiều 3 giờ đưa đến trường tiểu học. Năm 2 lớp 6.”

Tô Bắc Bằng thật sự không hiểu từ đâu mà toàn thân tiểu quý này lại toát ra vẻ lạnh như băng.Nhưng là ,vì công việc... vẫn là cười làm lành.” Đã biết.”

Tiểu nam hài lại nhìn Ủy Kiệt đang đứng một bên,sau đó liền bỏ đi. Tô Bắc Bằng im lặng không biết phải nói gì. Đây là hài tử nhà ai a ?có điểm quen mắt , bất quá cũng không muốn biết.

“ cậu xem cửa hàng, tôi vào chuẩn bị.”Ủy Kiệt phân phó xong liền đi vào làm bánh.Lưu lại Tô Bắc Bằng tiếp tục thất thần. Nhìn thấy đơn đặt hàng Ủy Kiệt nghi ngờ, hôm nay Lăng tiên sinh đã gọi điện thoại đến để đặt bánh cho con trai bảo bối của mình Lăng Tô, như thế nào cái này cũng y như vậy?

Ủy Kiệt sau khi đóng gói bánh cẩn thận, liền giao cho Tô Bắc Bằng, cười cười xin lỗi nói,;” làm phiền cậu ,theo lời cậu nói, kiêm chức chạy việc.”

“...” Tô Bắc Bằng bất đắc dĩ tiếp nhận, thật là biết hại người.Trường tiểu học cách đây khoảng 3km, đi tới đó không một chút người sao?.

“ ách, đưa cậu xe đạp, để ở đằng kia.”Ủy Kiệt chỉ chỉ một góc âm u trong tiệm, quả nhiên đặt một chiếc xe đạp vẫn còn mới bảy phần.Chẳng qua, thân xe màu phấn hồng,một cái giỏ xe xinh xắn....uy, đó là xe của nữ nhân?, bất quá...

“tôi sẽ không đi xe đạp...” Tô Bắc Bằng xấu hổ cuối đầu.thật đúng là khó mở miệng a.

“...”Ủy Kiệt cũng không nói gì.”Ngồi xe bus thôi.”Rộng rãi lấy ra 2 tờ tiền đưa cho Tô Bắc Bằng.

Tô Bắc Bằng nhận tiền ào nào chạy đi.

Đi vào trường tiểu học, sau khi tìm kiếm một hồi lâu vẫn không thấy nơi tiểu nam hài nói, không nghĩ tới trường tiểu học này lại lớn và xa hoa như vậy.Phông chừng cũng chỉ có những gia đình có tiền mới có thể đưa con mình vào học. Đi vào sáu ban, tiếng chuông tan học vừa vãn vang lên.Lúc này...

“suất ca ca!”

Âm thanh có vẻ quen thuộc truyền vào tai Tô Bắc Bằng.

“ hần không suất!”

Lại một âm thanh quen thuộc...

Kinh ngạc hướng về hướng âm thanh phát ra.... Nghĩ tới!chính là đến giao bánh kem cho đứa nhỏ này. Là tiểu tử ngày đó đến cửa hàng bánh kem, tô tô.cùng một bộ dáng, hình như là... cùng Phương Tuyền có quan hệ.

Mới vừa rồi chính là nó nói mình không đánh yêu?Tiểu hài tử xấu xa, tuyệt không đáng yêu.

“ suất!” Tô Tô phần nộ trừng mắt nhìn Phương Dục , một lần nữa tươi cười hướng Tô Bắc Bằng,”oa.... Bánh kem thật lớn!” nước miếng đều chảy ra .

“ nguyên lai là Tô Tô a”. Tô Bắc Bằng cuối xuống điểm nhẹ lên mũi Tô Tô.

“Tô ngu ngốc!là ta đặt bánh kem, sinh nhật vui vẻ”. Phương Dục kéo tay Tô Bắc Bằng đoạt lấy bánh kem , mạnh mẽ đưa tới trước mặt Tô Tô.

“ hừ, ta mới không hiếm lạ!” Tô Tô nghiêng mặt qua một bên,” người cả ngày đều đối nghịch với ta.Mới không cần bánh ngọt của người.”Dù sao lát nữa baba cũng mang bánh đến.

Bị cự tuyệt, Phương Dục cũng sinh khí, hừ lạnh một tiếng, cầm bánh ngọt, mắt mác rời đi.“ nhĩ hảo.” Dương lão sư từ phòng học đi ra, hướng Tô Bắc Bằng cười chào hỏi.

“ nhĩ hảo, lão sư.”Tô Bắc Bằng tôn kính hướng lão sư chào hỏi.

“ Tô Tô, bạn học Phương là thích người nên mới tặng bánh sinh nhật nha, người như thế nào lại nói chuyện như vậy với hần.Dương tỷ tỷ không phải hay nói, cùng nhau học phải đoàn kết vui vẻ, như vậy mới có thể lớn lên khỏe mạnh, học tập thật tốt a.Chính là người xem, thân là lớp phó lại là nam tử hán ,sao có thể nhỏ mọn như vậy, là nam tử hán phải rộng lượng.” Dương lão sư kiên nhẫn giảng giải ,khuyên răn, Lăng tô cùng Phương Dục này vẫn làm cho nàng thật đau đầu, lúc vui vẻ, đồ ăn người một miếng ta một miếng,kẹo que, người liếm một chút ta liếm một chút, lúc không vui,tay đâm chân đá, người dám đánh ta ta liền đung người.Thường xuyên đem “ sáu ban” làm cho lộn xộn.

“nhưng, chính là hần mắng ta” bị Dương tỷ tỷ nói có điểm ngượng ngùng, Tô Tô xấu hổ cúi đầu, miệng lại vẫn còn cứng rắn.

“ người không biết, đánh là thương, mắng là yêu sao?”Tô Bắc Bằng vừa nói ra...phản ứng lại, tựa hồ mình nói sai rồi, nháy mắt... ..

Dương lão sư ẩn nhẫn cười, nhìn Tô Bắc Bằng. Nghĩ muốn tiếp tục khuyên Tô Tô, kết quả người ta liền bởi vì Tô Bắc Bằng nói như vậy, chạy nhanh lại chỗ ngồi của Phương Dục.

“ ta không giận người, đem bánh kem đưa cho ta đi ~”

Ai biết, Phương Dục tiểu gia hỏa này lại vì tự ái, phát cáu,” không cho!, cho người cũng không có mẹ cùng người ăn, không có mẹ cùng người mừng sinh nhật!. người là tiểu hài tử không có mẹ!” nhất thời buộc miệng, mới nói ra Phương Dục liền hối hận, bất quá cũng đã nói rồi không thể thu lại được.

Vết thương trong lòng vô tình bị xé mở, Tô Tô nháy mắt đỏ hốc mắt, nước mắt ngập tràn, mắt thấy sẽ khóc.

Tô Bắc Bằng thấy thế, cảm thấy không ổn, vội ôm Tô Tô vào ngực,”ngoan, không có việc gì, không có việc gì. người còn có baba thương yêu.”

“Phương Dục!”Dương lão sư cũng sinh khí,”Dương tỷ tỷ bình thường dạy người như thế nào?tuy Tô Tô sai, nhưng đã hướng người xin lỗi, người như thế nào có thể đả kích hần như vậy? vạch trần vết thương của Tô Tô, người vui vẻ sao?”

” ta...” Phương Dục hổ thẹn cúi đầu, cắn môi không nói.

Chung quanh các học sinh vốn thấy chuyện ngạc nhiên vội đến xem, kết quả nhìn đến Dương tỷ tỷ tức giận như vậy, lại trốn ra rất xa.

Tô Bắc Bằng không dự đoán được Tô Tô lại có khí lực lớn như vậy, giãy ra khỏi vòng ôm, còn đẩy ngã Phương Dục, một bàn tay tát trên mặt Phương Dục,”Phương Dục, ta ghét người!” những lời này vừa nói ra, nước mắt Tô Tô tựa như nước suối trào ra mãnh liệt.Một cái tát còn không thể hả giận, lại hướng mặt bên còn lại của Phương Dục đánh xuống .

Mông ngã rất đau, mặt cũng nóng rát đau nhức mắt cảm giác, nhưng Phương Dục không dám đánh lại, cũng không muốn đánh.

“Tô Tô” Dương tỷ tỷ lại tức giận la lên một tiếng.Tô Tô lại đập Phương Dục một cước, xoay người chạy đi.

Tô Bắc Bằng thấy thế đuổi theo, “Tô Tô, Tô Tô.” thật là làm khó tiểu hài tử a!

” ba ba ~...” Tô Tô nhìn thấy ba ba mang theo bánh ngọt đến,liềnôm hần khóc rống.

Tô Bắc Bằng yên tâm.Này là trường học, người đến người đi, lỡ đụng phải té bị thương, lại phiền phức.

” làm sao vậy bảo bối?” nhìn thấy con mình khóc thương tâm như vậy, Lăng Quân Diệu rất đau lòng. Ngay cả Tô Bắc Bằng ngay trước mắt cũng không phát hiện.” ai khi dễ con?”

“ô...ô.” Tô Tô dùng sức lắc đầu, không nói. Bởi vì cậu sợ ba ba hỏi nguyên nhân.... cậu không muốn nói chính mình không có mẹ...

” ngoan, không khóc không khóc. Khóc, lớn lên sẽ không đẹp. Nam tử hán đại trượng phu, đổ máu không rơi lệ a.” Lăng Quân Diệu thay cậu bé lau nước mắt, hết sức khuyên giải an ủi.

” anh ... anh...” Tô Tô nắm chặt tay, mạnh mẽ không chế mình không khóc. Tô Bắc Bằng xem cậu nhún nhur vậy vất vả, khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ lên. Đi tới, ” Tô Tô, hôm nay là sinh nhật người, phải vui vẻ lên a”. Tô Bắc Bằng ôn nhu vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nói, ” sinh nhật vui vẻ ~”

” ân !” Tô Tô gật gật đầu, muốn cười nhưng lại cười không nổi.

không nghĩ tới sẽ gặp Tô Bắc Bằng, Lăng Quân Diệu có chút kinh ngạc. Vừa mới đi tiệm bánh ngọt không thấy cậu. Lộ ra nụ cười tự xem là đẹp, Lăng Quân Diệu kéo cậu lại, ” nếu đến đây, liền cùng nhau giúp nó mừng sinh nhật đi.”

Tô Bắc Bằng ngẫm lại, hôm nay nhiệm vụ cũng là vậy , đến lúc đó rời đi, không ngại. Liền gật gật đầu, ” hảo”. Một nhà ba người.... ách, ba người tiếp tục hướng ” sáu ban” đi đến. Còn chưa vào cửa, Dương lão sư liền ôm Phương Dục đầy vết thương buồn thiu đi ra. Cho dù Phương Dục bị thương, Tô Tô vẫn là dùng ánh mắt phần hận trừng hấn.

Dương lão sư hướng Lăng Quân Diệu gật gật đầu chào hỏi.”Lăng tiên sinh.”

“ Phương Dục con như thế nào bị thương?” nhìn đến em họ Phương Tuyền khuôn mặt bị thương, Lăng Quân Diệu có chút kinh ngạc.

” là Tô Tô nó...”

” là con tự ngã, Lăng thúc thúc.”

Dương lão sư vừa định nói ra nguyên nhân, lại bị Phương Dục giành trước. Tô Tô hoảng sợ nhìn hấn.

Lăng Quân Diệu khuôn mặt đen lại, đem Tô Tô trong lòng buông xuống, nghiêm khắc hỏi, :” có phải hay không là con đánh bạn?”

” con ... con...” bị cha rống, hai tròng mắt Tô Tô lại nhanh chóng ngập nước. Tô Bắc Bằng đưa tay ôm lấy cậu, có chút không vui nhìn Lăng Quân Diệu, ” hung dữ như vậy làm chi? nó vẫn chỉ là tiểu hài tử.” Tuy rằng cậu chỉ là người ngoài, cha dạy con, cậu thật sự không có quyền đi quẩn. Nhưng thật sự không đành lòng nhìn Tô Tô thương tâm như vậy, tâm hồn non nớt vừa mới bị thương tâm một lần, lúc này lại bị cha mắng, không khóc mới là lạ.

” là do ta tự mình ngã! không liên quan đến Tô Tô.” Phương Dục cực lực giúp Tô Tô giải vây, ” Tô Tô chờ ta đi một lát sẽ trở lại.” Trở về hát ” chúc mừng sinh nhật ” cho người.

Tình cảnh như vậy, nhưng lại làm cho Dương lão sư cảm thấy vui mừng. Có lẽ, tiểu hài tử lớn lên là như vậy. Chậm rãi đi đến, liền bối rối vì đối phương suy nghĩ.”Vậy người đi vào trước đi, bọn nhỏ đều đang chờ.”

Thấy Tô Bắc Bằng đau lòng như vậy vì con trai mình, làm tâm tình Lăng Quân Diệu nhảy nhót một trận, tất nhiên là không hề truy cứu nữa.

Nhìn đến chỗ ngồi Tô Tô đã sớm có một chiếc bánh sinh nhật thật to, Lăng Quân Diệu kinh ngạc, có chút mê hoặc. Chẳng lẽ lão sư tặng? Đem hai cái bánh ngọt mở ra, Tô Bắc Bằng nhìn đến lời Phương Dục viết trên bánh liền

” Tô Tô, sinh nhật vui vẻ. về sau mỗi lần sinh nhật của người, ta đều cùng người trải qua.”

uy! bọn họ là đứa nhỏ mà? là thiếu nam sinh mà? dựa vào.... như thế nào lại giống như tình yêu cuồng nhiệt của thiếu nam thiếu nữ? khởi đầu tình cảm cũng tới rất mãnh liệt đi? không thể trách Tô Bắc Bằng nhớ đến ” cơ tình ” (tình nam nam) ở phương diện này, game thiên long bang chân trời góc biển nhiều hủ nữ như vậy ,cả ngày chịu công kích , nghĩ không muốn bị cuốn hút cũng khó.

Nhất là.... những lời này thật sự rất là TMD mập mờ.

Liền ngay cả Lăng Quân Diệu nhìn đều kinh ngạc vô cùng. Tuyệt đối là không có khả năng là Dương lão sư tặng. Chẳng lẽ là đứa con này quyến rũ ai?

” hôm nay lại có bánh ngọt ăn. Tô Tô sinh nhật vui về a~”

” lớp phó ~ sinh nhật vui về! lát nữa cho ta một khối lớn bánh ngọt đi !”

” sinh nhật vui về Tô Tô ~ ta đói bụng a~”

.....

Các học sinh đều đến chúc mừng, đem Lăng Quân Diệu bọn họ gặt gao vây quanh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tô dần dần tươi cười trở lại, nhưng cũng không dám nhìn lại ba ba.

Đợi một hồi lâu, Phương Dục cùng Dương lão sư rút cuộc cũng từ phòng y tế trở lại. Lăng Quân Diệu chăm ngón nén đồng thời các bạn học cùng nhau hát lên ” chúc mừng sinh nhật “, Phương Dục ngay từ đầu là nho nhỏ cẩn thận hát, có điều, sau đó lại khá lớn mật một chút, đi đến bên cạnh Tô Bắc Bằng, nhìn Tô Tô, lớn tiếng hát lên.

Tô Bắc Bằng đương nhiên cũng hát vang đội hát lên.

Hát xong, cậu buông Tô Tô, để cho cậu thối nén. Ngón nén tắt, tất cả mọi người vui vẻ vỗ tay, cùng nhau hô một tiếng.” Tô Tô , sinh nhật vui về!” có bánh ngọt ăn!

Tô Bắc Bằng cảm giác ống quần của mình căng thẳng, nghi hoặc cúi đầu, nguyên lai là Tô Tô gặt gao cầm lấy. Có điểm lo lắng, nơi này lại không có cái gì đáng sợ a , như thế nào tiểu tử kia thân mình lại phát run như vậy?

Lăng tiên sinh khoảng cách chính mình càng ngày càng gần, Tô Tô đã bắt đầu càng dựa sát vào càng gấp, Tô Bắc Bằng đã hiểu. Nguyên lai là sợ hãi khí thế của cha!

” Lăng tiên sinh, giúp đứa nhỏ cắt bánh ngọt đi.”

Dương lão sư mỉm cười nói. Vì thế hai người, mỗi người một cái, cắt bánh ngọt.

Hai cái bánh thật to, phân lượng đặc biệt đủ, phỏng chừng nhóm tiểu nam hài này ăn xong thì khỏi phải ăn cơm chiều nữa.

Tô Tô chọn khối lớn nhất, vui vẻ cười đưa cho Tô Bắc Bằng,” ca ca , cho người.”

” cảm ơn Tô Tô.” Tô Bắc Bằng tiếp nhận, chú ý tới Phương Dục lại dùng ánh mắt lạnh như băng phóng dao hướng đến trên người mình. Được rồi, cậu thật sự không nghĩ dùng suy nghĩ tà ác để đoán, chính là chính là.... này thật sự là không có gian tình sao? nhóc con đều đồ kị, hâm mộ, phần hận cậu.... Phương Dục, người tiểu quỷ này sẽ không thật sự yêu thích Tô Tô đi?

Tuy rằng Tô Tô còn giận Phương Dục , chính là vẫn chọn khối khá lớn đưa cho hắn. Nếu hắn vừa mới không phải thay cậu giải vây, ba ba chắc chắn sẽ đánh tiểu thí thí của cậu.

Lăng Quân Diệu xiên một khối bánh ngọt, đưa lên miệng , ánh mắt lại vẫn một mực dõi theo Tô Bắc Bằng. Xem ra cậu rất thương Tô Tô, mà Tô Tô cũng dính cậu, đây không phải ý nghĩa là....anh đã không còn bản khoăn nữa. Nhẹ cười, lúc này, thật sự cậu sẽ trốn không thoát.

Nhìn đến ba ba lộ ra chút nham hiểm, còn có đắc ý tươi cười, Tô Tô chú ý lòng lại run lên.

Ăn xong bánh ngọt, các học sinh chơi trò chơi một chút thì tới thời gian tan học. Điều thu thập xong sách giáo khoa, đeo túi xách, hướng nhau nói lời tạm biệt. Tô Bắc Bằng biết Tô Tô vẫn còn sợ ba ba cậu, vì thế ôm hắn, đi theo Lăng Quân Diệu ra cửa trường. Khi Lăng Quân Diệu đem xe tới, Tô Bắc Bằng buông Tô Tô ra, nhưng cậu lại nắm chặt chính mình không buông, này làm Tô Bắc Bằng có chút không biết làm thế nào.

” nếu là không chê, theo chúng ta về ăn bữa cơm đi. Ta thấy Tô Tô rất thích cậu .” Lăng Quân Diệu rên sát khi còn nóng.

” a? không cần không cần!”

“Đi thôi suốt ca ca ~, baba nấu ăn ngon lắm nha.” Tô Tô cũng không muốn hấn rời đi,” ca ca không muốn cùng Tô Tô ăn mừng sinh nhật sao?” Thấy Tô Bắc Bằng không động đậy, liền xuất ra đòn sát thủ – ưỡn khuất mở miệng, ngay lập tức mắt tựa hồ lại ngập nước.

“....” ừ... Không phải vừa rồi mới mừng sinh nhật với nó sao?

“được rồi.” Tô Bắc Bằng thỏa hiệp, ôm Tô Tô ngồi vào ghế phụ. Sau đó, tâm lý ganh tị lại bắt đầu nổi lên – xe cao cấp như vậy có rèm che, cũng không sợ đâm chết người !!! Từ khi ba ba không còn cung cấp cho cậu kinh phí học, đã lâu rồi cậu không ngồi chiếc xe xa hoa xinh đẹp như vậy.

Nghĩ nghĩ vẫn là gọi điện thoại cho ông chủ,” ông chủ ngược ngùng a, không nói với người một tiếng đã tự ý rời khỏi công việc ! Hôm nay thời gian tính đến ba giờ đi.”

“ ta còn nghĩ người là bị người bắt cóc.”

“” Tô Bắc Bằng ầm ừc cúp điện thoại.

Cậu không thấy được ,mới vừa rồi khi cậu đang gọi điện thoại,hai cha con bên kia trao đổi ánh mắt.Tô Bắc Bằng a, trúng kế rồi.

48. Chương 49: Thỉnh Quân Nhập Thất (hạ)

Vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một căn biệt thự xa xỉ, không nghĩ tới đó lại là một ngôi nhà bình thường nhưng ấm áp. Cùng với ngôi nhà trước đây Tô Bắc Bằng ở không khác cho lắm, diện tích cũng không phải quá lớn, cho nên nhìn chung giống nhau không ít chỗ. Ánh nắng chiều buông xuống phản ánh trên mặt hồ bơi lẫn tán ánh sáng vàng, hồ bơi cũng không lớn, trái phải chỉ ba mươi lăm mét vuông, từ cổng lớn đi vào, có một con đường nhỏ trải sỏi, hai bên đường là thảm cỏ xanh mơn mơn, kế đến là một cái ngã tư, hướng bên này thì đi tới tầng hầm gar a đậu xe, phía bên kia thì đoán chừng là đi tới hậu hoa viên.

Sau khi dừng xe xong, Tô Tô liền bỏ rơi papa của bé, lôi kéo tay của Tô Bắc Bằng, vừa chạy vừa nhảy đi lên bậc tam cấp, hướng phòng khách lớn mà đi đến. Kỳ thật... cũng không có gì khác bình thường, rất hoàn hảo. Gọn gàng, sạch sẽ. Không nghĩ bên trong lại hoa hoa lệ lệ như vậy.

“Cậu trước cứ bồi Tô Tô chơi đi, tôi đi nấu cơm.” Lăng Quân Diệu từ lúc nhìn thấy Tô Bắc Bằng thì ý cười trên mặt chưa từng rút lui. Làm Tô Bắc Bằng có phần thắc mắc, người không biết còn tưởng rằng anh trúng xổ số một trăm vạn.

“Tôi cũng qua phụ anh một tay. Tô Tô, em trước tiên cứ lo làm bài tập đi? lát nữa anh sẽ kiểm tra bài vở của em.” Tô Bắc Bằng dặn dò xong, đi theo Lăng Quân Diệu vào phòng bếp. Lăng Quân Diệu thấy cậu hoàn toàn tự nhiên giống ở trong nhà mình, rất là thoải mái, trong lòng lại càng vui vẻ . Ngay từ đầu còn có chút bất an, sợ cậu sẽ ngại ngùng, khách khách khí khí. Xem ra lo lắng vô ích.

Nói đến đây, Tô Bắc Bằng cũng cảm thấy kỳ quái. Giống như là cũng không có cảm nhận ngại ngùng gì cả. Chắc do ngôi nhà có cảm giác như một gia đình ấm áp .

Chứng kiến Lăng Quân Diệu mặc vào tạp dề hồng có viền hoa... Tô Bắc Bằng thực cảm giác như muốn ghen cả cổ họng, không thể cười ra ... Thật là ... một nam nhân mặc âu phục, khoác lên tạp dề, lại là loại có hoa viền xung quanh, ta kháo ... chính là chọc người nhìn cười chết mà! Chứng kiến cậu ghen đến mặt đỏ rần, Lăng Quân Diệu cũng có chút xấu hổ, “Này... Là Tô Tô đòi mua.”

“Ách...” Tô Bắc Bằng càng ngày càng không hiểu được thẩm mỹ của trẻ con bây giờ . Được rồi, xem như là tượng trưng cho tình yêu papa đi.” Anh là đang chuẩn bị nấu món gì?”

“Cậu muốn ăn món gì?”

“A?” Tô Bắc Bằng lẳng, “Hôm nay là sinh nhật Tô Tô, anh nên hỏi bé đi.”

“Nhóc thích ăn cái gì tôi đều rõ cả, nhưng cậu là khách mà, đũa ngọc.” Lăng Quân Diệu không tự giác, cong lên ngón trở khều nhẹ mũi Tô Bắc Bằng.

Hai người vì hành động ấy mà ngây người vài giây, đến khi kịp phản ứng thì đều có chút ngại ngần quay mặt đi, Tô Bắc Bằng chưa bao giờ bị một người làm đông tác thân mật như thế, trong lúc nhất thời xấu hổ đến nỗi không biết nên làm sao bây giờ. Tùy tiện cầm mấy cây cải đi rửa.

Lăng Quân Diệu trái lại rất... mặt dạn mảy dầy, còn tỏ ra đắc chí.

Trong lúc nhất thời, phòng bếp bong bóng hồng hồng bay bay trong không khí. Hết thấy đều không hề có tiếng động, chỉ âm thầm lan tỏa.

Chính là... cái tên thần kinh thô kia lại có chút thất thần, Tô Bắc Bằng máy móc cắt lấy thịt bò trong tay, còn đang kinh ngạc bản thân vừa rồi vì cái gì không ghét cử chỉ của Lăng Quân Diệu. Còn có ... càng nghe thanh âm của anh, cậu lại càng cảm thấy được có chút quen thuộc. Chẳng lẽ là người quen của papa lúc nhỏ đã từng gặp qua? Hoặc là đã từng gặp mặt rồi mà cậu quên mất? Không thể nào ... nam nhân bề ngoài xuất chúng như vậy, thực khó để mà quên a...

“A!”

Đang lâm vào suy nghĩ, Tô Bắc Bằng không ngờ tới là ... cắt trúng ngón tay.

Lăng Quân Diệu nhanh tay nhanh chân, cánh tay dài vươn tới, đem cả người cậu ôm tới trong lòng, bá đạo nắm ngón tay bị thương chảy máu lên, ngậm vào miệng! !

Chỗ vết thương kia vừa truyền đến cảm giác đau, thì bây giờ lại tê dại, Tô Bắc Bằng ngốc lăng nhìn Lăng Quân Diệu. Cậu có phải hay không là đang nhìn lầm? Vì cái gì có cảm giác ánh mắt Lăng Quân Diệu giống như ôn nhu đến muốn tràn ra nước? Kháo ... Chẳng lẽ mình do mất máu, xuất hiện ảo giác hay sao? Chính là... Ánh mắt của anh đích xác có lộ ra vẻ lo lắng a...

” Ách...” một lúc lâu sau, Tô Bắc Bằng mạnh dạng hướng anh ta kháng nghị. Làm gì mà anh ta ngậm lâu như vậy a.

Chú ý đến mình có chút thất thố, Lăng Quân Diệu buông tay ra, chính là.... Cũng không biết là cố tình hay vô ý, ngay khi Tô Bắc Bằng muốn rút tay về, anh lại tà mị nở nụ cười, có điểm kích động, liếm ngón tay Tô Bắc Bằng một chút, nhẹ như lông chim thổi qua vậy....

‘ Oanh!’ trong đầu như bị sét đánh, óc đều bị nổ đến sôi trào. Khuôn mặt nhanh chóng đỏ ửng, ngây dại một hồi lâu mới bồi rồi chạy ra khỏi phòng bếp, ” Tô Tô, Tô Tô. Bằng cầm máu ở đâu nha.” Vô tình, cũng không phải là anh không cố ý.... rõ ràng giữa ban ngày ban mặt còn phát tình cái gì.... còn đối với một nam nhân làm như thế.... Hiện tại thân thể nam nhân cũng có chút không an toàn rồi a.

Như thế nào lại ngu ngốc như vậy, Tô Bắc Bằng nghĩ, Lăng Quân Diệu khẳng định , khẳng định là không bình thường!

Chẳng qua là đến trường Tô Tô rồi tình cờ gặp một lát— tuy là con của anh có đối với mình thân thiết. Nhưng cũng không đến nỗi phải đi câu dẫn cậu như vậy, đã vậy còn lại phát tình mà liếm ngón tay?

Kỳ thật vết thương cũng không có gì đáng ngại, nhưng Tô Bắc Bằng không dám tới gần Lăng Quân Diệu , cho nên tìm cớ, hỏi Tô Tô miếng dán cầm máu. Phòng bếp kia thật quá nóng, cũng quá nhỏ! Thừa dịp Tô Bắc Bằng đem miệng vết thương băng lại, Lăng Quân Diệu bắn ánh mắt sắc bén về phía Tô Tô vô tội, sau đó miệng ngập ngừng hô lên. ” xào rau. xào rau”

Chắc chắc, không hổ là cha con, Tô Tô liền hiểu.

” Bằng ca ca, anh có biết xào rau hay không a?” lão ba thật vô dụng!

” Ân”

” Vậy ca ca đi xào đậu hủ hành lá cho Tô Tô được không? Ba ba sẽ không làm đậu hủ.... ” đôi mắt trông mong nhìn Tô Bắc Bằng, không tin là cậu không dao động.

Đối với tiểu hài tử dùng ánh mắt khẩn cầu như vậy, Tô Bắc Bằng vĩnh viễn đều thất bại. Không phải chỉ là đậu hủ hành lá thôi sao, cùng lắm thì cậu tổn thất thêm một chút ” đậu hủ” của mình. (haha tự biết bị ăn đậu hủ nha)

Thấy Tô Bắc Bằng lại đi đến, Lăng Quân Diêu ánh mắt tán dương hướng Tô Tô, sau đó làm bộ như không có việc gì tiếp tục cắt thịt .Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, chính là Tô Bắc Bằng vẫn là có chút buồn rầu.... cậu trốn ra xa, Lăng Quân Diêu lại cố ý nhích tới gần, hai người tiếp xúc sắp không còn khoảng cách. Thường thường đung mông, thắc lưng đối phương một chút, khi thì ánh mắt giao nhau, Lăng Quân Diêu cười như hoa nở, tiếp tục sử dụng vũ khí – ánh mắt ôn nhu.

Tô Bắc Bằng càng ngày càng không được tự nhiên, cảm giác giống như có hai con mắt bám riết mình không tha, làm cho tâm thần cậu ngứa ngáy ,khó chịu.

Thật vất vả, chiến xong đậu hủ hành lá ,Tô Bắc Bằng cầm đồ ăn chạy trốn chết lao ra khỏi phòng bếp.

Tô Tô thật sự cũng không phải là thích đậu hủ, chính là khi nhìn đến đậu hủ kia, không khỏi nuốt nước miếng. Trơn mịn lại mềm mại, đậu hủ vàng được chiên lên nhìn giòn mắt, ở giữa có màu trắng lại xen vào màu xanh của hành lá, từng trận hương thơm lan tỏa xung quanh.

” Bài tập đã làm xong?”

” Vâng” Ánh mắt Tô Tô vẫn không rời khỏi món tàu hủ kia , thật muốn ăn a~.

” Đưa ca ca nhìn xem?”

Tô Tô xoay người lấy sách bài tập,cũng không quên quay đầu lại ngó đĩa đậu hủ,cứ như là sợ bị ai ăn sạch.

” Dùng phong, hoa, tuyết, nguyệt , làm thành một câu” Nha,một đề mục khó nha. Nhìn nhìn đáp án của Tô Tô....Phong phong, hoa hoa, tuyết tuyết, nguyệt nguyệt....

“....” Tô Bắc Bằng đầu đầy hắc tuyến. Lại còn có một câu như thế này, ” phong phong yêu thương hoa hoa, hoa hoa chán ghét tuyết tuyết, tuyết tuyết thích phong phongcùng nguyệt nguyệt, phong phong nha hoa hoa nha tuyết tuyết nha nguyệt nguyệt nha!” Ách.... Cái câu này so với câu nói lấp còn muốn khó nói hơn? Phỏng chừng cái đề này là đề thi ngữ văn chuyên, cho nên hơi khó một chút nhưng cũng không cần trả lời một cách dọa người như vậy chứ.

” Tô Tô, con nghe qua phong phong hoa hoa tuyết tuyết nguyệt nguyệt này chưa?” Tô Bắc Bằng hướng dẫn tiểu hài tử, đồng thời bắt đầu lo lắng bản thân có phải đang chuẩn bị kiêm luôn chức giáo dục gia đình ...

” Ân...” Tô Tô trầm tư trong chốc lát, ” Lớp chúng em có bạn tên là Hoa Hoa!”

“....” ”Vậy tên Phong Phong này chắc cũng có luôn sao? Mà khoan, tổ từ đâu phải chỉ là hai từ khác nhau ghép thành một từ, có thể ghép với từ khác cho ra ý nghĩa. Tỷ như nói phong, em ngẫm lại có cái gì phong?”

“Gió đông, gió bắc, gió tây!”

” Đúng vậy! vậy em lại đặt câu khác xem. Hay là dùng gió tây cũng được! Tô Bắc Bằng càng ngày càng cảm thấy chính mình có năng lực làm thầy giáo.

” Gió tây, tới ! Gió đông, thả” (Đại khái là câu trong trò mạt chược)

”” Tô Bắc Bằng quả thật là chịu đả kích.... Giáo dục gia đình, vẫn là quên đi.... đứa nhỏ này thật sự là trong đầu chứa cái gì a.... ngay cả trò mạt chược này đều biết Ách!

” Leng keng leng keng” ngay lúc Tô Bắc Bằng lo lắng có nên buông tha cho việc dạy Tô Tô học hay không, thì chuông cửa liên vang lên. Tô Tô đi mở cửa, chính là lúc trở về lại có chút mất hứng. Nhìn người đến, Tô Bắc Bằng liền hiểu. Nguyên lai là Phương Dục. Khó trách.

” Tô Tô,” ngữ khí không như bình thường mạnh mẽ, kiêu ngạo, Phương Dục lại mang theo ý xin lỗi,” Tổ đến dạy cậu làm bài tập.” Bé cũng không thêm gọi điện thoại cho nhóc.

” A , thế thì thật tốt quá.” Tô Bắc Bằng thoát rồi, đem sách bài tập của Tô Tô đưa cho Phương Dục. Cậu đang lo lắng vấn đề này nha.

Mỗi lần làm xong bài tập đều đưa cho phương dục xem, cậu vừa lật vừa giễu cợt, nhưng hôm nay lại không có, làm cho cảm giác chán ghét đối với Phương Dục cũng giảm xuống. Nếu bài tập làm không tốt, lão ba lại phạt cậu ba ngày không có được ăn thịt, thật khó chịu. Cho nên ... vẫn là theo sau Phương Dục trở về phòng.

” Ai tới?” Lăng Quân Diệubưng thịt bò xào tiêu xanh đi ra, nghi hoặc nhìn về phía phòng Tô Tô.

” Là tiểu tử Phương Dục, đang dạy Tô Tô làm bài tập” tay nghề nấu ăn của Lăng Quân Diệuh thật đúng là rất tốt, ngửi được mùi thức ăn, Tô Bắc Bằng liền có cảm giác đói bụng. cho dù rất muốn ăn.... được rồi, đây là nhà người ta, chờ đi.

Dần dần, trong phòng Tô Tô vang lên vài tiếng vui cười, phòng bếp truyền ra nhiều mùi thơm thức ăn, càng ngày càng đậm. Thẳng đến khi trời chiều biến mất trong núi, một bàn thức ăn liền làm xong. Dù là một ít thức ăn thông thường, hình thức tất nhiên là không bằng khách sạn , nhưng màu sắc cũng không kém là bao.

” Ăn cơm” Lăng Quân Diệuh rửa tay, kêu một tiếng.

Tô Bắc Bằng tự giác đi rửa tay. Lúc trở lại bàn ăn, quả nhiên, hai tiểu tử kia đã ngồi sẵn đang cười đùa vui vẻ. Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, cái gì thâm cừu đại hận, đều dễ dàng hóa giải, vui vẻ như lúc ban đầu. Đây chính là thời thơ ấu đơn thuần nha. Chính mình đã sớm mất đi rồi.

Lúc ăn cơm, hình ảnh quỷ dị lại xuất hiện.... Tô bắc bằng nghĩ muốn gấp một miếng thức ăn, đồng thời Lăng Quân Diệuh cũng rất nhanh sẽ gấp đồ ăn kia đưa vào bát cậu. Trên cơ bản....cậu không có cơ hội ra tay, mà Tô Tô,muốn ăn món gì, thì bị Phương Dục phát hiện, kia tiểu tử càng quá mức, trực tiếp lấy hơn một nửa đưa vào trong bát Tô Tô , Tô Tô tất nhiên là mừng rỡ cười toe toét, cũng không ăn cơm, trực tiếp ăn đồ ăn cũng no.

Sau một hồi cơm nước, Tô Bắc Bằng động vào đĩa rau số lần không quá ba, Tô Tô non nửa chén cơm cũng chưa ăn hết.....

” Tôi đến rửa chén” Tô Bắc Bằng bản thân ăn nhiều như vậy, có chút ngượng ngùng, rửa chén xem như góp chút sức đi.

Lăng Quân Diệuh vội vàng mỉm cười lắc đầu, “Không cần không cần.Thư phòng có máy tính, nhằm chán đi lên mạng đi.” Có chút đặc ý nên sơ sót, lời vừa nói ra Lăng Quân Diệuh liền hối hận không thể cắn đầu lưỡi của mình, chính là cũng không có biện pháp thu hồi lại.

Tô Bắc Bằng ngẫm lại cũng đã trễ, còn không có login, phỏng chừng Thư Hiệp heo lại đi hỏi đồng hỏi tây, trước tiên nên lên nói rõ một chút với y, vừa mới ăn cơm xong liền rời đi cũng không tốt. Ngồi nói nói với Lăng Quân Diệuh một chút chuyện rồi mới về sau cũng được. Lúc mở máy tính ra, nhìn đến biểu tượng trò chơi, Tô Bắc Bằng vui vẻ, không nghĩ tới Lăng Quân Diệuh cũng chơi Thiên Long a!.

Tô Bắc Bằng tính lát nữa cùng anh ta nói chuyện, xem như đã có đề tài để nói đi. Vừa lên trò chơi, phát hiện tên Thư Hiệp heo màu xám, nguyên lai là cũng không login a.

” A, Bằng ca ca cũng chơi trò chơi này nha !”

Tô Tô không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Tô Bắc Bằng, dọa cậu nhảy dựng, ” Oa, nhân vật thật xinh đẹp. Em hình như gặp qua rồi.... a , người chính là lão bà của ba ba!”

” Khụ khụ.... khụ!” Tô Bắc Bằng bị nước miếng là sặc, khụ khụ vài cái

” Em.... em nói cái gì?!” !”Đồng ngôn vô ký, đồng ngôn vô ký!

” Em không có nhìn lầm a!! Ngày đó ba ba còn chỉ vào nhân vật này bảo, ” Tô Tô , nàng là mẹ của con”

nhìn thấy Tô Tô bắt chước bộ dáng của lão ba, Tô Bắc Bằng ” Tô Tô, tiểu hài tử không thể nói lung tung. Ba ba em chắc hẳn là cưới một người khác. Có lẽ này hai nhân vật có bề ngoài giống nhau a.”

” Đúng mà đúng mà a, Thư Hiệp nương tử, đúng vậy đúng vậy! baba em nhân vật chính là kêu Thư Hiệp!”

” Oanh....”

lại một lần nữa, sét giữa trời quang, Tô Bắc Bằng choáng váng,ngốc ngây người, hóa đá, cứng ngắt....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:khụ... Thân nhóm thực xin lỗi, của ta Cập Nhật một chút cũng không để cho lực có hay không? Thỉnh quất ta đi! Học kỳ mới bắt đầu rồi, bề bộn đặc ý xoay quanh, hơn nữa thân thể trạng thái cũng không được khá lắm, thật sự là có rất ít mã tự hưng trí. Tọa ở trước máy vi tính liên khụ không ngừng, mạng đều đã đánh mất bán điều .

Mọi người không thấy được 47 chương lần ngoại tác giả nói ra suy nghĩ của mình sao? Cái này bổ sung một chút tốt lắm.

Thịt đã muốn đôn tốt lắm, hơn nữa chín. Chỉ có mấy người, cái thân tới tìm ta muốn.

Nột, nói lại lần nữa xem ác, cần thịt, chính mình đến gõ ta hòm thư. Bởi vì không thể để cho mọi người lưu, sẽ có chà phần đích hiềm nghi. Muốn nhìn thịt, thỉnh bưu 237611192@qq. com này hòm thư, sau đó ta sẽ phát đã qua. Không thích thịt muối giấy nhóm liên không miễn cưỡng vậy! Chính mình cho rằng, thịt này viết vẫn là cố gắng có cảm giác ác.

49. Chương 50: Chân Tướng

Ngốc lảng một hồi, Tô Bắc Bằng đem Nhẹ cười nghiêng thế gian đứng ở lối đi. Đứng dậy, mỉm cười hỏi, “Tô Tô, bài tập em làm xong chưa?”

“Đi.” Không đợi Tô Tô trả lời, Phương Dục đã tỏ ra cường thế nắm chặt tay bé, nhóc kéo theo bé đi mất

Tốt lắm tốt lắm, nhưng hơi có chút bá đạo quá đi? Tô Bắc Bằng cố gắng duy trì mỉm cười, nhìn chằm chằm này hai tiểu tử kia bóng lưng rời đi, bá đạo công chẳng hạn...

Tiếp tục là mỉm cười đến hai mắt loàn thành nửa vầng trăng, chạy đến phòng bếp, “Ya

~~, suất ca.”

Lăng Quân Diệu nghe tiếng, nhất thời động tác cứng đờ. Có một chút cảm giác bất hảo, tuy là nghĩ như thế, vẫn cười lên quay đầu lại, “Àn?”

“Đừng rửa nữa, đến chơi trò chơi đi.”

“Hảo.” Lăng Quân Diệu nghe lời đặt chén trong tay xuống, lau khô tay, cởi tạp dề ra, đi theo Tô Bắc Bằng trở về thư phòng, lấy ra laptop, online game, đăng nhập trò chơi. Toàn bộ động tác chậm chậm đều đều, có vẻ đặc biệt trấn định.

Người nào đó thì không có được trấn định như vậy, mỉm cười cũng cứng ngắc lại, hai mắt gắt gao trừng vào màn hình trò chơi, trong đó xuất hiện chính là nhân vật —— cấp 119 Vô Đang, Thư Hiệp. Vì xác định, cậu còn tầm mắt lại, xem ánh sáng từ máy tính đối diện ánh ra, tốt lắm, cái màu tím lờ lờ tỏa sáng kia, đậm đến anh mắt cậu đau đớn!!!

loa [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Thư Hiệp, lần tới nhận lấy cái chết!

loa [Thư Hiệp]Lĩnh mệnh!

loa [nhan tịch](o) a! Bắt đầu chơi trò nặng khẩu vị sao?

loa [mộc tử mộc]Bản tôn rất là ưa thích ngược tâm, không thích ngược thân...

loa [không cần sờ ta]Có sử dụng roi da, nhỏ sáp hay không a?

...

Trong tình huống mọi người vô sỉ mà suy đoán hết đợt này đến đợt khác, thì Thư Hiệp ngoan ngoãn vào đội ngũ của Nhệ cười, đi theo đến Dạ Tây Hồ.

Tô Bắc Bằng không cười nữa, trên mặt là một loại hồ hững. Bình tĩnh mà điều khiển Nhệ cười đi tới, luôn luôn đi, thẳng đến cái hồ ở giữa — từng là nơi mà Nhệ cười chờ đợi Thư Hiệp tới rước dâu. Nhìn thấy Thư Hiệp chạy tới, cậu trực tiếp tuyên chiến. Kỹ năng cao thống, kích cao phá triển toàn bộ phát ra hết. Tuy rằng Thư Hiệp nhiều máu, da dày, nhưng mà Nhệ cười cũng không kém, không quá hai mươi giây liền giết chết y.

Nhóm hủ nữ xem náo nhiệt cũng đứng lúc chạy tới, Mộc Tử Mộc thực tự giác kéo Thư Hiệp dậy, thanh tâm hồi đầy máu. Nhệ cười tiếp tục giết. Vòng sáng xung quanh Nhệ xoay tròn tung ra những đóa hoa xinh đẹp, rồi lại biến mất. Hung hăng một lần lại một lần phóng vào Thư Hiệp.

Tuy là cái đầu gỗ đi nữa, cũng có thể nhìn ra được có chút không thích hợp. Thư Hiệp cùng Nhệ cười đều trầm mặc, một câu cũng không có nói, Nhệ cười đã muốn giết Thư Hiệp hơn mười lần, Mộc Tử Mộc thấy y lại một lần nữa bị giết chết, không dám tiếp tục cứu. Trong lúc nhất thời, không khí có điểm áp lực.

Nhóm hủ nữ rất muốn bắt quái mà xen vào, chính là lại sợ lời của mình trở thành ngòi nổ, sẽ làm cho ... tình trạng này phát nổ.

hệ thống chú ý! Yêu đều là chó má đối với người tuyên chiến

hệ thống chú ý! Tân Minh Duật đối với người tuyên chiến .

hệ thống chú ý! Phiêu Vũ đối với người tuyên chiến .

...

Tất cả mọi người còn không có phục hồi tinh thần lại, cái đám bang Hồi Ưc kia cùng với cái đôi gian phu vọt tới trước mặt Nhệ cười, tuyên chiến quần công kích cậu. Tô Bắc Bằng hoàn toàn không có cơ hội để đánh trả, tuy nhiên cậu cũng không hề muốn đánh trả. Huống chi bên kia tới tận 2 đội người.

Mà nhóm hủ nữ kia, chỉ có Nhan Tịch, Mộc Tử Mộc, Cầu Bảo, Chưa bao giờ thảo nó, làm sao địch nổi? Không bao lâu cũng bị giết.

phụ cận [Phiêu Vũ] Cái dạng chó má như người, một chút cũng không xứng với Thư Hiệp!

phụ cận [Nhệ cười nghiêng thế gian] Ân. Ta quả thật, không xứng ...

Nhất là một tên đã lường gạt cậu...

Nhìn thấy tin tức này, tất cả mọi người kinh ngạc, cũng rét lạnh... Nhệ cười sama chưa bao giờ tự hạ giá trị con người của mình như vậy, lần đó bị chửi, cậu không phải đặc biệt cường hãn phản kích lại hay sao? Lần này còn hòa theo lời Phiêu Vũ nói, thừa nhận mình là 'cẩu' ? ! Quả nhiên đã có chuyện lớn xảy ra.

Lăng Quân Diệu không hề xem trò chơi, quay đầu, thâm trầm mà nhu tình đôi mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Tô Bắc Bằng, không dám chuyển đi nửa phần.

Tô Bắc Bằng có lẽ không phát hiện, cũng có lẽ đã nhận ra, chính là không muốn đáp lại ánh mắt nóng bỏng kia. Nhệ cười xuống Mạnh bà uống chén canh, trở lại Lạc Dương, đi thẳng đến Nguyệt Lão. Không có một chút do dự, kích vào cưỡng chế ly hôn.

loa [Nhệ cười nghiêng thế gian]Phiêu Vũ, ta đem hắc trả lại cho người.

Lần đầu tiên, hào phóng như vậy.

loa [mộc tử mộc]Nhệ cười sama...

loa [Chiến Ý Phi Dương]Đã xảy ra chuyện gì?

loa [Thư Hiệp]Ta chưa bao giờ thuộc về nàng. Ta là của người.

Có lẽ nếu vào tình trạng khác mà nhìn thấy câu nói kia của y, Tô Bắc Bằng dĩ nhiên sẽ rất vui mừng, mặt đỏ, chính là hiện tại... Chỉ có vị chua từ trong lòng trào ra. Logout, sau đó Tô Bắc Bằng đứng dậy. Không nhìn Lăng Quân Diệu liếc mắt một cái, ung dung xoay người rời đi.

Từ đầu tới cuối, Lăng Quân Diệu chưa hề nói một tiếng. Thật sâu thẳm, anh biết vậy nên mệt mỏi tựa vào lưng ghế dựa. Kỳ thật, chuyện này từ khi anh tính toán không nói cho Tô Bắc Bằng mình là Thư Hiệp thì liền dự liệu được, chính là không nghĩ tới tới nhanh như vậy, nhanh đến nỗi người thông minh nhanh nhạy như anh cũng không biết phải làm gì vào lúc này.

Thương trường, anh có thể ngang dọc bá đạo, ít người có thể địch, tình trường, anh hoàn toàn chẳng là gì cả, bị thảm bại đến ngu ngốc.

Lúc trước, anh muốn chờ Tô Bắc Bằng tại lưới tình ôn nhu thấm thiết của anh mà chậm rãi rơi vào tay giặc, sau đó hai người chậm rãi tìm hiểu nhau rồi sau đó yêu nhau, sau đó là sẽ nói cho cậu biết chân tướng, tránh câ, sẽ bài xích yêu nam nhân cụ sớm biết được chân tướng anh có ý với cậu, không, là anh yêu Tô Bắc Bằng, sau đó quan hệ gì đều toàn bộ đoạn tuyệt.

Không nghĩ tới, thích còn chưa kịp manh nha kéo sợi, hạt giống yêu thương còn không có gieo xuống, hết thấy hạnh phúc ảo tưởng tựa như bọt khí, vừa đang tốt đẹp, nứt toác ra, sau đó theo gió bay mất đi.

Xem ra thật là ứng vào câu nói, kế hoạch cẩn không nổi biến hóa.

Nhìn vào các phương diện khác nhau, cách này đã là cách tốt nhất. Ít nhất đối với Tô Bắc Bằng mà nói, là đúng như vậy. Dù sao cậu là nam nhân, nếu quả thật cũng yêu thương anh, muốn thừa nhận, cần nai lưng ra, cần trả giá rất nhiều, bản thân anh thì không có việc gì, hai vai đủ rộng đủ lực, có thể chống đỡ, nhưng cậu...

Vẫn là một nam sinh bình thường, hẳn là Tô Bắc Bằng phải bình thường nhất mà trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Lăng Quân Diệu nhắm mắt lại, muốn suy nghĩ, để cho từng trận co rút đau đớn trong lòng phục hồi lại.

※

Tô Bắc Bằng chưa bao giờ giống như vậy mà phiền muộn. Trong lòng có vô số điều lo lắng rối rắm mà nhăn thành đoàn, càng tháo càng rối.

Chẳng thể trách thanh âm của anh nghe quen như vậy. Kỳ thật, anh sớm liền biết mình là Nhệ cười nghiêng thế gian, chỉ có chính mình ngốc, bị đùa giỡn xoay quanh a. Nằm ở trên giường, Tô Bắc Bằng trần trọc, chính là ngủ không được, trong đầu tất cả đều là Thư Hiệp trong trò chơi cùng thân ảnh Lăng Quân Diệu trùng điệp mà đan xen với nhau.

Ôm ngang Nhệ cười ... Thư Hiệp ôn nhu mỉm cười ... Lăng Quân Diệu ... rồng bay vòng quanh chuyển Thư Hiệp ... giày tây Lăng Quân Diệu...

Còn có... ngậm mút ngón tay của cậu, ôm cậu trong lòng là Lăng Quân Diệu.

Ngậm mút? Ôm? ! Tô Bắc Bằng tựa hồ suy nghĩ cẩn thận cái gì, nháy mắt thanh tỉnh, tâm cũng mãnh liệt nhảy lên. Chốc lát tê liệt ... Không thể nào là thực ... hình như là anh thích cậu? Ngậm mút ngón tay cậu, ôm cậu, là đùa giỡn cậu sao?

Nghĩ như thế, cậu càng rối rắm, thật buồn bực.

Nếu như là đùa giỡn cậu, phiền toái anh rồi Lăng Quân Diệu tiên sinh, bận tâm mà cười nhạo cậu vừa ngốc vừa khờ nữa. Nếu không phải đùa giỡn, cũng phiền toái anh rồi Lăng Quân Diệu tiên sinh, phải rõ ràng mà giải thích một phen!

Cứ để cho cậu nữa vờ như vậy thật là khó chịu. Muốn phần nộ, tức giận, hận, nhưng lại nhìn thấy trong điện thoại tin nhắn ‘Chúc ngủ ngon’, nhớ tới mỗi câu lời ngon tiếng ngọt trong trò chơi; lại không hận, không tức giận, không phần nộ, nhưng cảm thấy được thực có lỗi với bản thân.

Tiếng cửa mở vang lên, Nghiêm Vĩ Hứng ở bên ngoài chơi đã quay trở về.”Ta kháo, làm gì ngủ sớm như vậy!” Sau khi bật đèn liền nhìn thấy Tô Bắc Bằng nằm ở trên giường, hẳn có chút kinh ngạc. Bình thường lúc này đang ngồi chơi ba cái game online mà, ngày hôm nay là làm sao vậy?

“Àn...”

... Còn một bộ mặt mỗi uể oải, đầy tâm trạng. Nghiêm Vũ Hứng thay đổi biểu tình nghiêm túc trầm ỉn, bước đi đến bên giường cậu, sờ sờ cái trán của cậu.”Không sinh bệnh đi?”

“Không.” Tô Bắc Bằng cũng bắt đầu kinh ngạc, bản thân hôm nay như thế nào mà ngoan như vậy.

“Vậy làm sao mà trưng ra một bộ mặt như người chết?”

“Tớ hỏi cậu.” Tô Bắc Bằng cũng không còn buồn ngủ, trước tiên liền tâm sự đi, dù sao phiền cũng đã phiền rồi.”Ồ trong trò chơi cùng một người kết hôn, mỗi ngày ở cùng nhau, nói cùng nói...”

“Tiểu tử cậu là võng luyến? !” Nghiêm Vũ Hứng khiếp sợ hỏi.

“Đi tìm chết!” Tô Bắc Bằng đánh hấn một quyền, “Nghe lão tử nói xong! Nhiều chuyện chen ngang làm gì. Sau đó có một ngày, người kia sớm ở trong hiện thực đã phát hiện ra cậu rồi, lại không có nói cho cậu biết, y chính là người đã kết hôn trong trò chơi với cậu, còn có ý tiếp cận cậu, thậm chí là .. ôm cậu, cậu nói xem y có phải hay không là cố ý đùa giỡn với cậu hay là ...”

“Móa, còn nói không phải võng luyến?” Nghiêm Vũ Hứng đánh trả lại một quyền, lực đạo nhẹ hơn chút, “Tiểu tử cậu được lắm a. Có đẹp không, có đáng yêu không?”

“Cút! Mau trả lời tớ.” Tô Bắc Bằng chỉ biết, Nghiêm Vũ Hứng này là cái đầu heo, càng nghĩ sẽ càng lệch.

“Đương nhiên là khả năng thích sẽ lớn chút. Dù sao ở trong trò chơi hai người cả ngày ở cùng nhau, lâu ngày sinh tình cũng nói không chừng. Nếu y muốn đùa giỡn theo như lời của cậu, thì thế nào mà dùng cách phiền toái như vậy, khẳng định có ác hơn, ý đồ xấu xa lắm mới làm vậy.” Nghiêm Vũ Hứng vuốt ve cằm của mình, phân tích nói.

... Nghe hấn nói có điểm đạo lý, Tô Bắc Bằng trong lòng có kết luận, khai mở nút thắt. Bất quá...”Cái gì? ! Thích? ! !”

Đột nhiên lớn giọng rống lên, dọa Nghiêm Vũ Hứng nhảy dựng.”TMD... Tai tớ gần như muốn điếc.”

Thật vất vả ổn định lại tim đập, lại bắt đầu điên cuồng mà nhảy lên nữa . Chẳng lẽ cái tên Lăng Quân Diệu kia thật sự thích mình sao? Cho nên mới... Ôm cậu, hôn ngón tay cậu? Ách... Có vẻ như mỗi ngày, đều kiên nhẫn gửi tin nhắn qua chúc ngủ ngon , đó cũng là thủ đoạn mà người ta hay dùng với người mình thích đi.

Cậu lại cho ra kết luận. Cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ qua, loại sự tình đam mê BL này sẽ phát sinh ở trên người mình. Hơn nữa còn là cầu huyết hơn cả trong truyện, càng cầu huyết chính là... phu phu trong trò chơi.

“Nói mau a, nàng thế nào?”

“Anh tuấn anh tuấn, cao lớn thon dài...”

“Nam?” Nghiêm Vũ Hứng lặng người, trong lúc nhất thời, ánh mắt lóe lên phức tạp quang mang.

Tô Bắc Bằng gật đầu, “Àn.”

“Vì cái gì y lại là nam ? !” Nghiêm Vũ Hứng có chút kích động nắm chặt Tô Bắc Bằng bả vai, dùng sức lay động.

Vốn tâm tình cũng rất phiền, bị lay dữ dội như vậy, Tô Bắc Bằng càng thêm nóng nảy , “Y vốn là nam. Cậu điên hả, buông ra!” Nắm mạnh làm cậu đau quá.

Nghiêm Vũ Hứng nhìn ánh mắt chăm chăm Tô Bắc Bằng, trong đó tràn ngập không cam lòng cùng phần nộ, còn có... đồ kị, “Nếu như là nữ thì không tính...”

“Mau buông ra! Cậu có ý tứ gì?” Tô Bắc Bằng chống lại tầm mắt của hấn, quay mà phần nộ.

Nghiêm Vũ Hứng thu tay lại, thu lại phức tạp trong mắt, mờ mịt đứng dậy, ngồi trở lại giường ngủ của mình, vô lực tê liệt ngã xuống nằm xuống. Sự thật, tình huynh đệ nhiều năm như vậy, cũng không sánh bằng trong trò chơi mấy tháng? Hấn không cam lòng, nếu như là nữ, hấn sẽ chân thành chúc phúc, thậm chí còn sẽ dạy cậu cách tán tỉnh nữ nhân như thế nào, như thế nào đi ở chung, sau đó thu hồi lại phần tình

cảm không thực tế của bản thân, làm cho hấn chon thật sâu điều đó dưới đáy lòng không bao giờ chạm tới nữa, không cho người khác phát hiện, không cho người khác đào móc.

Chính là... Đối phương là nam, cùng hấn, là nam !

“Ách!” Tô Bắc Bằng trừng mắt nhìn Nghiêm Vĩ Hứng liếc mắt một cái, tiếp tục nằm xuống. Thật sự là không hiểu ra sao cả, vừa mới còn hảo hảo, đột nhiên liền kích động như vậy, dường như người bị bệnh thần kinh, chẳng lẽ uống lộn thuốc?

‘Người là tâm can bảo bối của ta, yêu người yêu đến không đường thối lui...’

Chuông điện thoại di động vang lên, Tô Bắc Bằng mím môi cười —— thật sự cố gắng nhịn cười, điện thoại di động của mình, tiếng chuông là Lăng Quân Diệu ở YY hát mà ghi lại, hơn nữa... thực êm tai.

“Bằng tử, là ta.”

Có chút lạnh, nhưng lại là một thanh âm dễ nghe đến không nói nên lời, trừ bỏ Lãnh mỹ nhân còn có ai?

“Làm sao vậy Chị Tiểu Hạnh?”

“Nghe nói cậu cùng Thư Hiệp ly hôn . Có phải y khi dễ cậu hay không?”

“...” Trong khoảng thời gian ngắn, Tô Bắc Bằng không biết trả lời thế nào. Nói khi dễ không bằng nói lừa gạt, lúc trước mình hoài nghi y chính là Thư Hiệp, liền ở trong trò chơi hỏi y có từng đi đến tiệm bánh ngọt Noãn Noãn, thế nhưng y phủ nhận . Chỉ tự trách mình rất ngốc, Lăng Quân Diệu lộ ra sơ hở rõ ràng rất nhiều, lại cố tình chính mình một cái cũng không nhìn ra. Lại còn ... ngu ngốc đi theo người ta về nhà.

“Cũng không tính là vậy. Chính là y ở trong hiện thực nhận ra em, lại không nói cho em biết.”

“Cứ như vậy?”

“... Ân.”

Lãnh Phỉ Hạnh biết không đơn giản như vậy, nếu thật là như vậy, thì Tô Bắc Bằng làm gì mà để tâm vào ba cái chuyện vụn vặt như vậy.”Chị đoán, y có thể là thích cậu .”

“...” Tô Bắc Bằng sắc ... Vì cái gì, ai cũng đều đoán như vậy?

“Y có đối với cậu làm động tác thân mật nào không?”

Chị Tiểu Hạnh, người cũng thật là nhiều tò mò thái quá đi?

“... Có. Chính là ngậm mút ngón tay của em bị chảy máu, thật sự!”

“...” Lúc này đến phiên Lãnh Phỉ Hạnh trầm mặc, ngậm mút ngón tay, chỉ có vậy?”Chị đây không đoán sai. Bằng tử, trong lòng cậu là nghĩ như thế nào ?”

“Em không biết. Hảo phiền a!” Tô Bắc Bằng lại thở dài.

“Cậu cứ suy nghĩ cho thật kỹ. Là thật có hảo cảm, hay là không có hảo cảm?”

Làm sao mà cậu có thể biết được chứ? Hảo cảm là khẳng định có a, không hảo cảm cũng có a! Bất kể là trong trò chơi, hay là trong hiện thực, có thể nói y đều thực sẵn sàng, cậu có thể không có hảo cảm sao? Từ lúc trong trò chơi, liền đối với y có hảo cảm , nhưng từ lúc biết chân tướng tới giờ, không hảo cảm cũng mãnh liệt gia tăng.

“Em cũng không biết.”

“...” Lãnh Phỉ Hạnh lại trầm mặc một hồi lâu, “Vậy em nhìn thấy y ở trong trò chơi nói lời tâm tình, có phải hay không mặt đỏ, tim đập rộn lên, sau đó cảm thấy được tâm giống bị mật đường bao vây, ngọt ngào nhu hòa ?”

“Không có! !” Chết cũng không thừa nhận.

Có đôi khi, cậu trả lời càng rõ ràng càng lưu loát, lại càng giấu đầu lòi đuôi mà thôi. Lãnh Phỉ Hạnh là ai? Mỹ nhân thông minh như vậy mà.”Trong lúc y mút tay cậu , có phải hay không cảm giác tim mình như muốn nhảy ra ngoài?”

“Không có! !” Vẫn là chết không thừa nhận.

“Được rồi. Em đối với y không có hảo cảm.”

Này kết luận dựa vào cái gì mà nói ra nha? Tô Bắc Bằng không nói gì.

“Kia trước như vậy đi, chị còn có chút việc phải làm.” Lãnh mỹ nhân nói câu này, quyết đoán cúp điện thoại. Thật là một cường thế nữ nhân.

Lãnh Phỉ Hạnh vuốt vuốt cây cơ trong tay, còn đang do dự có nên giúp Lăng tổng tài hay không. Nghĩ nghĩ, gọi một cuộc điện thoại cho Lăng Quân Huy.”Gần nhất như thế nào?”

“Hoàn hảo.” Đồng dạng trả lời ngữ khí lạnh băng băng.

“Đệ đệ của ngươi muốn bắt cóc đệ đệ của ta.”

“?” Không thể hiểu được lời này có ý tứ gì, Lăng Quân Huy không nói chuyện.

“Lăng Quân Diệu yêu thích đệ đệ của ta. Chính là hiện tại đang bế tắc , ngươi nói ta là nên giúp hắn hay là không giúp?”

“Nói nói điều kiện của ngươi.”

“A, ta thật thích ngươi, rất là biết chuyện đó nha.” Lãnh mỹ nhân cả đời này, nói ra cái gì đều là tính toán tỉ mỉ cả. Có thể có thêm ưu đãi, tuyệt đối sẽ không buông tha. Dựa vào sự yêu thương của Lăng Quân Huy dành cho Lăng Quân Diệu, hẳn chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”Bất quá, ngươi có thể đem đệ đệ của ngươi bán ra ngoài sao?”

“...” Lăng Quân Huy dùng trầm mặc trả lời lại.

Lãnh Phỉ Hạnh lại cười khẽ một tiếng, “Ha ha, ta chỉ có một điều kiện. Ở Lăng gia của các ngươi dù một phút hay là một giây, Bằng tử đều nhất định phải an toàn.”

“Có ta ở đây.”

Thật sự là nam nhân tự tin.”Hảo.”

Tô Bắc Bằng, Lăng Quân Diệu trước mắt các ngươi còn chưa biết sẽ ra sao, tạm thời để cho nàng giúp đỡ các ngươi một phen. Đường tương lai, có lẽ còn có thể thực gặp ghềnh, rất khó đi, hi vọng các ngươi có thể tay nắm tay, vai song lấy vai, ngẩng đầu sải bước, không lùi bước.

Lấy điều tra tình huống gia đình Tô Bắc Bằng trước đây ra xem, chắc chắn sẽ không để Bằng tử sống dễ chịu. Trước khi cha mẹ cậu đem cậu làm cái công cụ trợ giúp gia đình mà bán đi, còn không bằng thừa dịp cậu bây giờ đối với Lăng Quân Diệu có cảm giác mong lung, kéo cậu một phen. Nếu không, cậu khó có thể hạnh phúc.

“Lăng Quân Diệu, ” Sau khi bấm gọi điện thoại cho y, Lãnh Phỉ Hạnh ngữ khí không được tốt mà nói, “Tô Bắc Bằng chỉ có một.”

Người thông minh, một chút liền biết.”Cám ơn!”

Tô Bắc Bằng chỉ có một, bỏ lỡ sẽ không có . Lăng quân diệu bắt đầu phỉ nhổ chính mình vừa rồi quá tiêu cực, gặp chút khó khăn nho nhỏ như vậy liền buông xuôi, làm sao có thể ôm được người yêu mến trở về? Anh không tin, ở chung lâu như vậy Tô Bắc Bằng đối với chính mình một chút hảo cảm đều không có. Chỉ cần cố gắng, cố gắng ở trong lòng cậu châm một ngòi lửa nhỏ, từ từ liền có thể bốc cháy lên nhiệt tâm.

Sau khi nghĩ thông suốt, Lăng Quân Diệu mãi miết công tác. Ngày mai, có thời gian rảnh rỗi, không thể để nguội, cần thừa dịp còn nóng, truy con thỏ nhỏ kia, cần phải nhanh tay mới tốt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:cơ thể của ta đỡ . Vì thế ở ra sức mã tự trung. Cầu phân, cầu Phách Vương phiêu (3) cần thật các học sinh, xem chương trước tác giả nói ra suy nghĩ của mình.

50. Chương 51: Thế Giới Thật Nhỏ

Hôm nay lúc đi làm ở tiệm bánh ngọt, Tô Bắc Bằng lại thất thần. Chẳng qua là lúc này sẽ không còn lộ ra nụ cười quái dị. Ủy Kiệt có chút nghi ngờ. Buồng quyền sách trong tay xuống, Ủy Kiệt đi đến trước mặt cậu, quơ quơ hai tay.

Thất thần như vậy đến vài giây sau, mới lắc lắc cái đầu, “Có chuyện gì sao ông chủ?”

“Ngày hôm nay cậu làm sao thế?” Phỏng chừng, Ủy Kiệt là muốn hảo hảo quan tâm nhân công, nghiêng thân, tay trái chống lên bức tường phía sau lưng Tô Bắc Bằng, một bộ dáng thần nhiên an nhàn.

“Không có a. Hắc hắc...” Có chút chột dạ, Tô Bắc Bằng ánh mắt loạn phiêu, chính là nhìn khắp nơi mà không dám nhìn Ủy Kiệt. Chết cha, nếu bị cuốn gói ra khỏi đây, cậu thật sự sẽ cầm dao mổ lợn mà đuổi giết Lăng Quân Diệu. Chết đâu không chết, lại chết xuất hiện trong đầu của cậu hoài, luôn trưng ra bộ dáng cười híp mắt, bộ dạng rất soái cũng có tội, anh ta rốt cuộc có biết hay không hả?

Ủy Kiệt chớp mi, hiển nhiên không tin lí do thoái thác của cậu, “Hai ngày trước còn cười a a, hôm nay thì cứ nhúu chặt mi. Tâm tình của cậu biến hóa cũng thật là nhanh, thừa dịp hiện tại không có việc gì làm, có phiền nào gì, cứ nói ra một chút đi. Để cho tôi có thể cho cậu một chút lời khuyên.”

“... Thật không có!” Tô Bắc Bằng cãi bướng, kiên quyết không nói. Loại sự tình này cũng không phải thực quang vinh, loại tình cảm kị kỵ như vậy, nói ra sẽ bị người ta cười chết! ! Không đúng không đúng, cũng không phải là lương tình tương duyệt, là Lăng Quân Diệu ôm tương tư với cậu, không liên quan đến cậu, nhưng như vậy thì cậu để bụng làm cái gì nhỉ? Nhưng mà... sẽ bị hiểu lầm a? Cho nên hay là không nói! Thật là phiền chết đi được.

“Được rồi. Không có thì không có. Nhìn cậu cứ thất thần, tâm trí cứ để đâu đâu. Ra trước quầy có cái máy tính mà chơi game đi, chốc nữa khách hàng đến, mà bộ dạng của cậu cứ như thế này, làm sao tiếp đón người ta?” Mặc dù là cười cười nói ra, nhưng Tô Bắc Bằng tựa hồ có thể cảm giác được đối phương có chút bất mãn.

Tô Bắc Bằng cười xấu hổ vài tiếng, “Ngượng ngùng a lão bản.” Ai ya đi ra quầy trước. Xem một ít phim hài cũng có thể thay đổi tâm tình tốt hơn, lão bản nói rất đúng, cứ tiếp tục như vậy, cái công việc này đừng nghĩ là làm nữa. Nhìn thấy cái biểu tượng quen thuộc kia đập vào mắt, Tô Bắc Bằng lại nghĩ tới Thư Hiệp, tìm lại bắt đầu mãnh liệt tung trào ra bọt khí, còn mang theo một chút... đau khổ? Tóm lại chính là khó chịu! Mẹ nó, Lăng Quân Diệu tiện nhân tiện nhân tiện nhân tiện nhân!

Không đúng...”Lão bản, anh cũng chơi Thiên Long nữa à? !”

“Ừm.” Ủy Kiệt sửa sang hàng hóa còn lại trong quầy, hai chân thon dài, hai tay linh hoạt, rất nhanh nhẹn.

Tô Bắc Bằng kích vào mở ra khung trò chơi Thiên Long được ẩn, nhìn thấy cấp bậc, “Oa wow, không tệ lắm, cấp lại có thể cao như vậy.” Sau đó dùng chuột điều khiển nhân vật đi lại vài cái.”Chắc chắc chắc ... Lại là du long, ta kháo, Ngốc ngốc ngu lại có tư chất tặn 4989!”

“Cậu muốn chơi sao? Tôi kéo cậu.” Ủy Kiệt phát ra lời mời.

“Tôi nói đùa nha. Chẳng qua lúc này không có muốn chơi nữa. Chắc chắc chắc ... Trang bị sao có thể cao cấp đến chói mắt như vậy, đã thế còn ép ngọc full 6! ! Có tiền cho SoHu như vậy, chỉ bằng quyền cho người nghèo như tôi đi.” Tâm lý “thù phú” lại xuất hiện, Tô Bắc Bằng bĩu môi khinh bỉ. Không đúng... sao người này lại quen như vậy. Hừm? Ở lồi đài kia sao lại có cái nhân vật nữ hào tên ‘Nhẹ cười nghiêng thế gian’? Mặc trang phục Tiên Lữ xinh đẹp, tóc Ly Mộng màu bạc, quả thực chính là nữ nhân nhà cậu mà! Ác ác, còn có tên Thư Hiệp. Móa, lại còn Du Long, lại còn Củng Kỳ!

“... Thảo nê mà!” Đột nhiên kịp phản ứng, Tô Bắc Bằng kích động mà vỗ bàn phím... Đáng thương bàn phím, thiếu chút nữa là bị bầm thây. Chống lại ánh mắt hờn giận của Ủy Kiệt, Tô Bắc Bằng có chút kích động, “Anh chính là Bằng Ngạo Thiên Hạ. Tôi điên rồi! Thế giới này sao lại nhỏ bé như vậy.”

Chưa bao giờ tin tưởng cái loại “duyên phận”, nhưng trước là Lăng Quân Diệu, sau đó là Ủy Kiệt, Tô Bắc Bằng không muốn thừa nhận cũng không được.

“Vậy thì sao?” Ủy Kiệt hai tay ôm ngực, cũng không cảm giác mình là ‘Băng Ngạo Thiên Hạ’ có gì không ổn?

“Lão tử là Nhẹ cười nghiêng thế gian!”

“...”

Lúc này đến phiên Ủy Kiệt kinh ngạc. Tiếp theo, Tô Bắc Bằng trợn mắt nhìn ra mà nhận phải ánh mắt quỷ dị cao thấp đánh giá cậu của Ủy Kiệt. Lúc lâu sau, Ủy Kiệt gật gật đầu, “Quả nhiên, vẫn là giống như trong trò chơi rất là khả ái.”

“...” Tô Bắc Bằng có chút ngốc, ngay lúc này không kịp phản ứng lời Ủy Kiệt nói là chọc ghẹo, hay là lời nói thật lòng? Cho nên không có chú ý đến trong ánh mắt của Ủy Kiệt ánh lên một loại ... vui sướng?(Chết anh rồi Hiệp ca ơi)

Cái thứ duyên phận này, thật sự là kỳ diệu.

Ủy Kiệt định cháy nhà hôi của, “Qua bang của tôi đi, được không? Dù sao cậu cũng đã cùng Thư Hiệp ly hôn.”

Bị nói trúng tâm sự, Tô Bắc Bằng lại trở nên phờ phạc, vô lực ngồi xuống, “Tôi không còn muốn chơi trò chơi này.” Có lẽ là tâm lý tác dụng, cậu cảm thấy rất là mệt mỏi. Một người nam nhân, cho dù chỉ là trò chơi cũng không nói thật với cậu, hướng chỉ là sự thật? Tô Bắc Bằng không thể nhu nhược mà không nhìn thẳng vào vấn đề này. Có lẽ đây chỉ là chuyện rất nhỏ, nhưng có lần đầu tiên rồi cũng sẽ có lần thứ hai, Lăng Quân Diệu rất ôn nhu, quá hoàn hảo, rất không... sự thật, nếu như là ở trò chơi, Tô Bắc Bằng sẽ có dũng khí cùng anh luôn luôn bên cạnh nhau, chính là ở sự thật, cậu thừa nhận, cậu là một con ốc sên! Khi vướng vào chuyện tình cảm chỉ biết rúc đầu, cậu sợ bị thương tổn. Rất sợ.

“Vậy chúng ta chơi trò chơi khác. Cùng chơi chung?” Ủy Kiệt tiếp tục câu dẫn, “Cậu có thể tiếp tục chơi nhân yêu, không ai chịu cậu, tôi sẽ cưới cậu, thế nào?”

“...” Tô Bắc Bằng rất muốn ném cái xem thường cấp lão bản của mình, cậu mà lại không có tiền đồ như vậy sao, à không, cậu có thể dở như vậy sao? Không ai lấy thì không ai lấy, chẳng qua chỉ là cô độc cả đời thôi mà. A phi~, không đúng không đúng. Xua tan hết thấy suy nghĩ lung tung trong đầu, Tô Bắc Bằng miễn cưỡng trưng ra cái tươi cười, “Rồi nói sau.” Bây giờ thì không có tâm tư.

“Cậu cười như vậy, so với khóc còn khó coi hơn.”

“Làm sao anh biết? Anh chưa từng thấy tôi khóc qua mà!” Tô Bắc Bằng phản bác.

“Trực giác nam nhân.”

“Thiết.” Tô Bắc Bằng nghiêng qua liếc Ủy Kiệt một cái. Không chính xác nhất chính là trực giác nam nhân kia! !

Hình như đã quên mất cái gì đó? Tô Bắc Bằng nhíu mày suy nghĩ sâu xa, cảm giác giống như quên cái gì? Trong lúc vô tình lại thoáng nhìn màn hình trò chơi... Nhẹ cười nghiêng thế gian, lại có danh hiệu xinh đẹp ‘Thư Hiệp nương tử’ trên đầu ...

“TMD!” Tô Bắc Bằng đẩy lòng lửa giận lại hừng hực thiêu đốt, lại không tự kìm hãm được nắm tay vỗ mạnh lên bàn, cảm giác đau tê tái lại càng như đổ dầu vào lửa. Đầu sỏ gây nên chính là Lăng Quân Diệu!

trước mặt [Băng Ngạo Thiên Hạ]CMN, Thư Hiệp điên khùng kia người có còn biết xấu hổ hay không! !

trước mặt [Thư Hiệp]?

Lăng Quân Diệu có chút mê hoặc, chưa bao giờ thấy qua Băng Ngạo Thiên Hạ tức giận kích động như vậy, anh có làm gì chọc tới y sao?

trước mặt [Băng Ngạo Thiên Hạ]Ly hôn rồi, người thế nhưng mở hào của người ta lên mà phục hôn!

Chuông báo vang lớn trong đầu Lăng Quân Diệu, cái sợ hãi luôn luôn chon sấu trong nội tâm lại nhảy ra — Bổng Ngạo thật sự thích Nhẹ cười! Tô Bắc Bổng chỉ có một, chỉ có một. Lăng Quân Diệu, anh không quý trọng, cậu sẽ vuột ra khỏi tầm tay của anh!

Tựa như chế giễu cười nhạo Tô Bắc Bổng, cái loa chói mắt xuất hiện:

loa [Cầu ái] chúc mừng bang chủ Nhẹ cười ngốc mụ cùng Thư Hiệp đại thần phục hôn! Giận hờn nhỏ, tranh cãi nhỏ, tuyệt đối không thể thay đổi được tình cảm đôi bên, cả hai đã quyết tuyệt đối trung thành với con đường đam mỹ nha!

loa [Không cần sờ ta] Chắc, Lão Đại, chuẩn bị bắt đầu động phòng lần hai đi?

loa [Dương mị mị] Thư Hiệp, người sao lại có thể mờ mắt bị cái loại cứt chó lừa gạt chứ? Nhẹ cười này là cái thứ đàn bà *** đang bị người ta vứt bỏ, người lại đem về xài tiếp? Người cũng không sợ vi trùng vi khuẩn sao ...

loa [Bổng Ngạo Thiên Hạ] Cút giùm đi cái thứ không có não kia! Ta thà là người đàn bà *** đang còn hơn người cái thứ giấy lót ngày đi ghê, hứng máu không hết còn bị rỉ ra bên ngoài, AIDS mà còn gặp thêm bệnh giang mai, ai mà dám lại gần người thì J nát vụn B nát vụn MM nát vụn! (3 vòng đó)

Úy Kiệt lúc này thật sự tin tưởng Tô Bắc Bổng chính là Nhẹ cười, cách mắng chửi người “điên” đến như vậy, ai đụng trúng cậu liền chỉ có ... chết.

Nhìn thấy cái loa này, Lăng Quân Diệu dùng cái đầu ngón chân để nghĩ cũng có thể đoán ra được Bổng Ngạo Thiên Hạ không phải bản nhân, mà là Tô Bắc Bổng .

loa [Nhan tịch] a! Hảo uy vũ!

loa [Dương mị mị] Bổng Ngạo Thiên, người muốn gây chuyện có phải không? Đừng tưởng rằng Thư Hiệp đi rồi, người có thể ở trước mặt Hồi Ưc mà phát điên!

loa [Tân minh duật] Nói lời vô nghĩa nhiều như vậy để làm gì? Trực tiếp mở bang chiến dã ngoại! Là nam nhân thì tới.

loa [Thư Hiệp] Kính Hồ chờ. Lão bà, đừng ngạo kiều trở về cùng vi phu kẻ vai chiến đấu. Vi phu cần người.

loa [Bổng Ngạo Thiên Hạ] Cút! Lão tử mà mở ra trò chơi, ta con mẹ nó liền thật là một đầu heo!

loa [Mộc tử mộc] chẳng lẽ Nhẹ cười sama thượng Bổng Ngạo hào? YOYOYO
hồng hạnh xuất tường!

...

Loa tiếp tục lại tung nước miếng. Chiến tranh lại hết sức căng thẳng.

bang phái [Phát hỏa đẹp] Lão Đại, cái đám nữ nhân thiếu gan thiếu não này, cho bánh xe luân X bọn hần!

bang phái [Nằm cái rãnh đại gia người] Đồng ý!

bang phái [Tiểu * Linh Nhi] Tán thành, bọn ngụy nữ nhân này thực tiện. Giết chúng ta không phải lần một lần hai .

bang phái [Bổng Ngạo Thiên Hạ] Hảo!

Đang lúc nổi nóng, Tô Bắc Bổng kích động gõ ra chữ, bàn phím tách tách cách cách lên.

bang phái [Bổng Ngạo Thiên Hạ] Cửa Kính Hồ tập hợp, đánh bang chiến mọi người tập hợp!!!

Úy Kiệt không nói gì cười khổ, y cố gắng duy trì hình tượng Bổng Ngạo Thiên Hạ là người khiêm tốn, hình tượng phong độ thần sĩ, nhưng bây giờ mọi thứ đã giống như Hoàng hạc giá tây một đi không trở lại. Nhìn thấy cửa Kính Hồ tụ tập càng ngày càng nhiều người, Úy Kiệt có chút kinh ngạc. Xem ra mọi người trong bang của mình bị chọc giận, acc lớn acc bé gì đều kéo ra hết, ác chiến là khó tránh khỏi .

trước mặt [Bắg Ngạo Thiên Hạ]Chân trời góc biển đều cút cút cút cút cút trở về! ! Người khác sẽ nói lấy nhiều khi ít, thắng không quang vinh. Các người không biết xấu hổ, nhưng mà lão tử biết xấu hổ.

trước mặt [Ta có một con thảo nê mã]~~ chính là luân gia muốn ngược người...

trước mặt [cầu ái]Muốn đánh nhau muốn ngược người

trước mặt [nhan tịch]Muốn Tọa sơn khán đả cầu! (Ngồi trên núi ngắm cảnh đánh chó).

trước mặt [Tân minh duật]Tiểu tử ngươi nói nhiều làm gì. Thua thì quỳ xuống trước mặt gia đây, tự nhận là mình gà, gia cao hứng liền bỏ qua ngươi.

trước mặt [Bắg Ngạo Thiên Hạ]Biết thái giám cổ đại có bộ dạng ra sao không? Đã bắt lực lại còn tỏ ra là mình hơn người, không có kê kê mà còn muốn phiêu kỹ nữ, bộ người tướng người là con ngựa sao, tuy là nó có kê kê, nhưng mà bị vạ nhân kỳ a? Thiệt, đừng nói tới kê kê, đóa hoa cúc đều sớm bị bạo thành hoa loa kèn rồi!(Gà còn gọi là kê, Bắg tử chơi chữ lại)

Nhìn thấy đoạn nói chuyện này, Ủy Kiệt thật khó mà có thể duy trì mỉm cười, hận không thể ôm bụng cười, sợ là làm mất phong độ, cố gắng nhịn xuống, chẳng qua ánh mắt đều loạn .

Đại chiến trước tiên là phải mắng chửi lẫn nhau trước, không chỉ làm giảm bớt nhuệ khí của đối phương, còn có thể phần chấn sĩ khí bên ta, trò chơi huyết khí phương cương thì Pk càng hăng say!

trước mặt [Tiểu * Linh Nhi]Oa wow, mắng người thật là tốt nha .

trước mặt [Tiểu * Bắg nhi]Chặc chặc chặc ~~cái đám gian phu yin phụ của bang Hồi Úc chẳng thấy nổi giận nha~~.

trước mặt [Nằm cái rãnh đại gia ngươi]Các huynh đệ! ! Chúng ta tiến lên!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gì kia... Ở lại sẽ trẻ còn có một càng. Cần thiết tiếp tục bưu ta hòm thư. 237611192@qq. com xem ở ta chăm chỉ như vậy phần thưởng, dám nhiều tát điểm hoa, nhiều ném chia xuống đất Lôi Thần mã sao?

Đối ác, cảm ơn các vị thân ném địa lôi, tặc được ta đã mất hồn lại mất hồn -- từ cùng.

Vì sao ta viết mắng chửi người càng viết càng thuận? Ta lau lặc. . .

Bởi vì ở con ngựa lên tự, cho nên lưu bình ta sẽ một lát hồi phục, chờ thời gian dư dả đó.

51. Chương 52: Jq Xảy Ra Trong Phòng Tắm

Lăng Quân Diệu ở trên YY mạnh mẽ mệnh lệnh các vị bang chúng Chân trời góc biển không thể tham dự PK, anh muốn làm theo lời Tô Bắc Bắg nói, bằng không cuộc sống sau này càng thêm không tốt. Mà Tô Bắc Bắg cùng Ủy Kiệt bên này... Tình huống không quá hay.

“CMN.” Lại chết rồi, Tô Bắc Bắg tức giận muốn đập bàn phím. Cái acc Thiên Sơn này, trang bị sao nhiều đến muốn chọc mù mắt chó, lại ép ngọc full 6 , như thế nào đánh nhau lại dễ chết như vậy? Mới đánh được 3 cái đã chết ngắt nằm trên đất . Còn Nga Mỹ lại không buff được một chút máu nào, thực làm người ta tức giận.

Ủy Kiệt bắt đắ dĩ phủ trán, thật không muốn mở mắt nhìn. Bang chiến phải onl YY để chỉ dẫn, hướng dẫn cách bày binh bố trận, đã thể thao tác kỹ thuật cũng chậm sao mà ăn được. BUFF trạng thái cũng chẳng thềm BUFF, cứ thế mà nhảy xổ vào đám người, không chết mới là lạ.

“Để cho tôi tới đi.” Ủy kiệt bây giờ nhìn không nổi nữa, từ phía sau đi tới, lại bị đẩy trở ra.

“Tôi còn không tin ! ! Anh lăn qua một bên đi!” Bị chọc giận, Tô Bắc Bắg trong mắt xuất hiện tia nhìn thị huyết, lý trí gì đó sớm bị vút đi lên chín tầng mây , cảm giận bấm F1~F9, hơn nữa còn theo trật tự...

“...” Cứ như vậy chơi, không thua mới là lạ. Đệ nhất Thiên Sơn toàn server bị chơi thành như vậy... Thật làm cho người không thể ngó mắt nhìn.

Lúc này, YY của Chân trời góc biển.

“Lão Đại, ta cũng muốn đi xem.” Cả đám đang đứng ở Lạc Dương rất là tò mò tình huống ở Kính Hồ lúc này. Chính là hào của hắn đã bị Lão Đại log vô mất tiêu rồi, bằng không hắn cũng muốn ẩn thân đi vào xem

“Đúng vậy, đúng vậy, đại thần, nói nhanh lên đi, bên trong giờ như thế nào rồi? Nhẹ cười sama có phải là tài nghệ trấn áp quần hùng, so với cuộc tổng tiến công còn muốn oai phong uy vũ hơn?” Mộc Tử Mộc rõ ràng đang tự đề cao hóa Nhẹ cười.

Lăng Quân Diệu có chút buồn cười nói, “Cậu ấy chưa chơi Thiên Sơn bao giờ làm sao mà thao tác tốt cho được? Đang bị ngược thê thảm kia.”

“A? ! Kia nhanh đi giúp a.” Nhan tịch sốt ruột.

“Cậu ấy bây giờ đang trong trạng thái tặc mao ...” Tiểu Mộng nhắc nhở, “Đại thần đã không thể vượt lòng xù của cậu ấy, các người còn vượt ngược lên thêm, làm không tốt cậu ấy sẽ trực tiếp biến mất khỏi Thiên Long.”

“Ách...” Mọi người lặng lẽ...

Lăng Quân Diệu nhìn thấy cậu chết lại lên, tâm tình không được tốt, có cảm giác đau lòng. Thật sự mà nói thì nếu như cậu ấy log acc Nga My của bản thân lên, cũng đâu có dễ dàng mà chết thảm như vậy?

trước mặt [Phiêu Vũ] Một người nam nhân, thao tác lại như rác rưởi thế này. Ác, ta đã quên, người là nhân yêu.

trước mặt [nhạc nhạc] Không phải có kê kê đều là nam nhân, cũng có loại gọi là nhân yêu nha

~ trước mặt [Hôn nhẹ miệng] Ai yo~~ ... Thật đúng là bám riết không tha mà, thực yếu đuối.

trước mặt [Tân minh duật] Miệng thì có vẻ lợi hại, kỹ thuật thì tệ hại như vậy. Thật sự là đồ bỏ đi.

...

Tô Bắc Bằng tức giận đến đau cả ruột gan. Làm gì đi nữa thì trước giờ cậu cũng chưa chơi qua phái Thiên Sơn, tuy ăn ngược thê thảm nhưng chẳng biết phải làm gì. Vừa mới nãy đã mở miệng ra mà thê độc là sẽ không log acc Nga My nữa, nếu cậu mà còn log acc Nhẹ cười, lão tử sẽ quỳ xuống trước mặt các người mà xin tha thứ.

Lúc này Băng Ngạo Thiên Hạ nằm xuống, nhóm Nga My cũng bỏ quên, không hề kéo dậy, ngay tại giữa cuộc chiến thiên quân vạn mã, đứng chờ chết. Rõ ràng Lão Đại không phải bản nhân, thao tác cùng kỹ thuật kém đến nỗi tiểu hài tử ba tuổi cũng không bằng, thật đáng giận. Trận chiến này không cần phải tiếp tục. Một người tiếp một người đi Mạnh bà ăn canh.

Nhìn thấy người đều đi hết sạch, Tô Bắc Bằng cho dù thế nào cũng phát hỏa, cũng ghen không nuốt trôi cơn tức này, kích vào đầu thai đi gặp Mạnh bà. Cả một bang đều đánh không lại người ta, hướng chỉ chỉ có một mình mình chiến đấu, nhất định là đi mà giao thủ cấp cho người. Trận chiến này, thua cuộc! ! Dù cho có mắng chửi bọn họ thì xác thực mà nói cuộc chiến này cũng... Khụ... không thể thay đổi.

Lăng Quân Diệu mím môi cười, ở YY chỉ huy, “Mọi người buff trạng thái cho tốt, ĐI.”

Bang Hồi Ưc bởi vì chiến thắng, có chút kiêu ngạo, đều rơi vào trạng thái lơ lửng, lúc cả đám Chân trời góc biển đuổi tới, còn chưa hiểu sao lại thế này, liền chịu trọng thương. Phục hồi tinh thần lại mà phản kích thì đã sớm rơi xuống hạ phong. Hướng chỉ nhân số bọn họ tuy nhiều, nhưng Chân trời đều là cấp cao, cấp bậc đều là tinh anh, thắng bại sớm đã thấy rõ ràng.

“Chính là trò chơi.” Ủy Kiệt vỗ vỗ bờ vai của cậu, ý bảo không cần đem trò chơi xem quá nặng. Sau đó đi chào hỏi khách khứa.

Trùng điệp thở dài, Tô Bắc Bằng bắt đầu ôm hận bản thân sao lại không biết hút thuốc . Người khác phìen , lo , còn có thể hút một điếu thuốc, còn cậu chẳng biết làm gì khi ... uất ức, thật không giống nam nhân chút nào.

“Lão bản, tôi đi về trường trước nha.” Hôm nay hoàn toàn rơi vào trạng thái lơ lửng trên mây, sẽ ảnh hưởng đến công việc, thậm chí có thể ảnh hưởng đến danh dự cùng uy tín của tiệm bánh.

“Hảo.”

Bước chân vô định đi trên đường cái, Tô Bắc Bằng trong mắt lộ vẻ mờ mịt. Ở trong trò chơi chịu uất ức, đã sớm tiêu tán . Chính là cảm thấy được, trước kia vừa lên trò chơi, nhìn thấy bằng hữu quen thuộc, nhìn thấy Thư Hiệp thì trái tim như được lấp đầy sự ấm áp, còn bây giờ giống như bị người ta vô tình đào rỗng không còn chút gì, có lẽ đây là mất mát hư không đi. Cho tới bây giờ không nghĩ tới, trò chơi sẽ ảnh hưởng tới cậu nhiều như vậy. Trò chơi cũng là con người ta tới chơi chứ đâu phải máy móc nói chuyện mà không có cảm tính? Trừ phi là người có tâm địa sắt đá.

Nghĩ đến nhóm hủ nữ hay trêu chọc nam nhân là đã thấy muốn cười, bị buồn bực, liền cùng nhau đi giết người, có chuyện tốt cùng nhau chia, cùng nhau hưởng lợi, cùng nhau vui a. Tất cả mọi người rất dễ thân cận, thậm chí ngấm lại, cái đám Phiêu Vũ cũng có chút chỗ đáng yêu, làm cho bọn họ có thời gian tiêu khiển, đánh đánh mắng mắng giết giết, thời gian cứ như vậy khoái trá mà trôi qua.

Cho nên, trên thế giới mới có nhiều vòng tròn như vậy đi. Biết rõ mê muội vòng du là không tốt, chính là không thể nào tự chủ được mà hãm sâu.

Chính là hiện tại... Thật sự không muốn online game nữa, không muốn mặt đối với bọn họ.

‘Người là tâm can bảo bối của ta, yêu người yêu đến không đường thối lui, cả đời này đều không hối hận...’

Di động vang lên, Tô Bắc Bằng nhìn thấy màn hình báo là mẹ gọi đến, sửa sang lại tâm tình lộn xộn, bắt máy, “Alo? Mẹ à.”

“Bằng tử a, ngày mai là thứ bảy , buổi tối có thì giờ rảnh không? Về nhà dùng cơm đi. Ba ba của con a, tìm được công tác tốt rồi, cuộc sống của chúng ta chậm rãi ổn định .”

“Ác, hảo.”

“Mùa đông nhanh đến , con nha, cần chú ý thân thể nhiều hơn. Thân hình vẫn cứ gầy như vậy, có phải là trường học cơm nước không được tốt hay không? Ai, con đó nha, mẹ chắc chắn là con chẳng biết yêu thương chính mình. Trước kia ba mẹ cho con tiền cũng không thêm cầm lấy đi ăn ngon mặc đẹp chút, có thanh niên nào mà giống như con không nha? ...”

Luôn luôn nghe mẹ lải nhải, tâm tình trống rỗng nhanh chóng được ấm áp lấp đầy. Ấm áp nhiều năm đã mất đi, giống như nhanh chóng tràn về lấp đầy trái tim cậu. Cước bộ dần dần trở nên nhẹ nhàng, khóe miệng hơi hơi giơ lên mỉm cười.

※

Tô Bắc Bằng thứ bảy lên lớp học xong khóa học buổi chiều, liền vội vàng vàng trở lại ký túc xá, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về nhà.

Mới vừa mở ra cửa ký túc xá, đã bị dụng trướng ***g ngực của người khác. Mùi hôi ngập trời, mùi rượu bia nồng nặc suýt làm Tô Bắc Bằng ngạt thở.”TMD, Nghiêm Vĩ Hứng con mẹ nó cậu có phải hay không không muốn sống nữa?” Mới hai ngày không thấy, tiểu tử này liền suy sút nhiều như vậy, cầm dài ra xanh xanh râu lởm chởm, đặt trên cổ Tô Bắc Bằng, thật là có chút muốn đâm chết người, tóc lộn xộn, cặp mắt phóng điện hằng ngày giờ lơ đãng vô thần, người không biết còn tưởng rằng là quỷ nhập vào hân, nghiêm trọng mà hút đi dương khí.

“Cút ngay cút ngay.” Tô Bắc Bằng bị mùi rượu làm tức giận, dùng sức đẩy.

Ai biết Nghiêm Vĩ Hứng không còn có chút cảm giác nào, ‘Đông’ một tiếng ngã sấp xuống, bả vai hình như đụng phải góc cửa, đau đớn rên một tiếng.

Dọa Tô Bắc Bằng nhảy dựng, “Uy, cậu làm sao mà như vậy.”

“Bằng tử... Bằng... tử ôi chao.”

Thật sự là say đến không hề nhẹ, ánh mắt vô thần kia một mực tìm kiếm bóng dáng Tô Bắc Bằng, tay lung tung vung lên.”Đừng kêu nữa ! ! Thật là phiền muốn chết.” Không thể để hần nằm ở cửa, Tô Bắc Bằng buông ra gì đó trong tay, nâng dậy hần đi về phía phòng tắm.

“Cậu có khỏe không? Có thể tự mình tắm rửa không?” Tô Bắc Bằng đem thân thể hần đứng lên, làm cho hần tựa vào trên tường.

“Hắc hắc... Bằng tử, ách...” Đột nhiên Nghiêm Vĩ Hứng mất đi bộ dạng say rượu, mùi rượu nồng thối cứ như vậy phun tại trên mặt Tô Bắc Bằng.

“Khụ khụ... Khụ, mẹ nó. Không có việc gì thì phát cái gì thần kinh, uống nhiều như vậy rượu, lỡ trúng độc còn thì chết cậu luôn!” Vừa buông ra hai tay, Nghiêm Vĩ Hứng liền dọc theo vách tường trượt xuống. Rất rõ ràng, muốn chính hần tự mình tắm rửa là không thể nào .

Giúp hần cởi bỏ cái áo T-shirt xong, Tô Bắc Bằng do một chút, đưa tay cởi ra quần da của hần, quăng đi. Dù sao hai người sớm đều đã nhìn thấy hết thân thể của nhau, cũng không phải chỉ có một lần thôi. Nghiêm Vĩ Hứng thể trạng, dáng người, so với Tô Bắc Bằng tốt hơn nhiều. Cơ bụng tuy rằng chỉ có bốn múi, nhưng cũng đủ đẹp mắt, hai chân rắn chắc thon dài, căng đầy kích thước lưng áo, hơn nữa khuôn mặt rất soái, chẳng thể trách có nhiều cô gái thích hần như vậy. Thật sự thì hần là cái tên vừa lạm tình vừa đa tính, không biết đã cùng bao nhiêu cô gái lăn lộn trên giường rồi? Không có trung tiết gì hết!

Sau khi cởi xong hết, Tô Bắc Bằng có chút cảm giận lau tốt cho hần. Tự Thế nhưng kiểu tóc cũng thật là anh tuấn, không phải không thừa nhận, tuy là bộ dạng sa sút nhưng cũng không làm giảm bớt vẻ đẹp trai của hần.

“Bằng tử a, tôi, Nghiêm Vĩ Hứng... Ách, Bằng tử...”

“Lão tử ở đây, cậu phát điên cái gì. Cả ngày kêu kêu kêu, gọi TMD cậu a!” Phiền muốn chết, phiền muốn chết, đang vội vàng chuẩn bị về nhà, còn gặp tình huống đáng ghét như vậy. Giúp hần chà xát tóc, cậu còn cố ý dùng thật nhiều sức, uống đến say mềm còn biết đường quay về ký túc xá, không có bị giựt tiền, bị cướp sắc thật sự là vận khí tốt.

“Nhắm mắt lại.”

Tuy rằng đầu óc là mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhận ra âm thanh đã sớm ghi khắc sâu vào trong tim, làm Nghiêm Vĩ Hứng theo bản năng hai mắt nhắm nghiền. Tô Bắc Bằng thử thử nước ấm xong, đem vòi hoa sen chuyển qua trên đầu của hần, bang hần tẩy bọt.

Nước ấm chảy qua trên đầu, độ ấm quá cao làm Nghiêm Vĩ Hứng khẽ run rẩy, đầu óc tựa hồ thanh tỉnh một chút.”CMN, nếu không thể kịp về nhà ăn cơm được, tôi sẽ lột da của cậu!”

Bằng tử? Cậu ấy đang giúp mình gội đầu? Một trận thích ý nảy lên trong lòng, Nghiêm Vĩ Hứng vô cùng hưởng thụ, nước nóng giống như chảy từ trên đỉnh đầu chảy xuống dưới, chảy vào sâu trong thân thể, ấm áp hần.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ xong, Tô Bắc Bằng cầm khăn lông, thô lỗ cùng không kiên nhẫn lau lau chùi chùi, trong lúc bang hần lau mặt, lại càng trút cảm phần mà hung hăng nhéo khuôn mặt hần hai cái.”A nha... Đau đau đau!”

“Còn biết đau a?” Nhìn thấy hai má bị nhéo đến sưng đỏ, Tô Bắc Bằng đắc ý .

“Bằng tử.”

“Hửm.” Tô Bắc Bằng xoay người treo khăn lông lên, ừ hử mà đáp lại. Nghi hoặc quay đầu lại, lại bị một vòng tay ôm chặt vào lòng. Còn chưa kịp phản ứng, Ổ cổ truyền đến một làn hơi thở nóng phà vào ... Nóng đến đau rát? Tiếp theo là má trái cũng bị tập kích, lại còn có cảm giác ở bụng có cái gì đó nóng nóng cứng cứng cạ vào?

Rốt cục, Tô Bắc Bằng bạo phát. Nhấc chân lên, đạp vào nơi yếu hại ở giữa chân của nam nhân.”A a! !” Nghiêm Vĩ Hứng tím của quý nhăn nhó đau đến nhúu chặt mi, ở tại chỗ mà nhảy tưng tưng lên.

“Diên rồi sao, uống rượu xong rồi đem lão tử ra mà đùa giỡn? Đánh chết cậu!” Tô Bắc Bằng trừng mắt dựng thẳng, một cước hướng bụng dưới của Nghiêm Vĩ Hứng đạp tới.

“A đau! !”

Tô Bắc Bằng tức giận đến đỉnh đầu đều muốn bốc khói, tiếp tục bỏ một cước ở Nghiêm Vĩ Hứng thí thí, dứt khoát xoay người mở cửa rời đi. Lão tử xem hán là huynh đệ, còn giúp hán tắm, thật đúng là lo việc dư thừa, gặp phải cái tên lấy oán trả ơn. Vừa nãy thật sự là ghê tởm muốn chết ...

Ghê tởm... Vì sao lại cảm thấy được ghê tởm? Vì cái gì... lúc Lăng Quân Diệu liếm tay mình, không cảm thấy ghê tởm?

Phiền!

“Bằng tử!”

Đóng cửa kí túc xá một cái rầm, cảm giác giống như Nghiêm Vĩ Hứng kêu mình? Mặc kệ, vội vàng đi về nhà ăn cơm đã.

Chỉ quần mỗi khăn lông quanh hông, Nghiêm Vĩ Hứng chạy đuổi theo đến cửa, nhìn thấy đóng cửa lại, ngơ ngẩn ngẩn mà thất thần. Nhẹ nhàng mà mấp máy môi. Nhìn theo khẩu hình miệng, thì là bốn chữ: Tôi thích cậu. (Ngã hỉ hoan nhĩ).

※

Ngồi trên xe, Tô Bắc Bằng lại lâm vào miên man suy nghĩ. Luận thân cận quen thuộc, cậu cùng Nghiêm Vĩ Hứng cảm tình hẳn là sâu sắc, sự thật thời gian quen biết Lăng Quân Diệu trong trò chơi không tính, mới chỉ gặp mặt vài lần, càng chưa nói tới quen thân. Thậm chí có thể nói là người lạ, vì cái gì anh liếm tay của cậu, cậu hoàn toàn không có cảm giác ghê tởm, mà còn trái lại ... tim đập gia tốc hơn, thế nhưng Nghiêm Vĩ Hứng hôn mình, cảm giác lại hoàn toàn bất đồng?

Càng ngày càng mê mang. Lăng Quân Diệu, người làm lão tử buồn bực như vậy, thật sự là đáng ghét. Con bà nó, cứ như vậy cùng anh ta đoạn tuyệt quan hệ, có phải hay không quá nhẹ nhàng? Tốt xấu thế nào cũng nên trả thù trả thù đi?

Quên đi, về nhà ăn cơm rồi nói sau. Lăng Quân Diệu, lão tử mà còn tiếp tục bởi vì anh mà ưu sầu, lần sau gặp, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nay thiên song càng a, ta siêng năng đi? Các loại cấp lực tát hoa, cấp lực địa lôi đi. Ta đi ngủ. . . Tay không ngừng gánh nặng trầm trọng mà đau a.

52. Chương 53: Hủ Nữ Châm Ngồi Thối Gió

Tặng nằng Kohana<3cố lếch=“ 3=“ chương=“ trong=“ hôm=“ nay=“ tặng=“ nằng=“ mà=“ chắc=“ không=“ nổi=“ thôi=“ găng=“ cố.=“ chưa=“ 12h=“ mà.=“ tô=“ bắc=“ bằng=“ men=“ theo=“ biển=“ số=“ của=“ từng=“ nhà,=“ từng=“ nhà=“ mà=“ xem.=“ rẽ=“ ngoặt,=“ vòng=“ vo=“ cái=“ ngõ=“ tắt=“ nhỏ,=“ mới=“ vừa=“ đi=“ được=“ vài=“ bước,=“ thì=“ nghe=“ được=“ âm=“ thanh=“ làm=“ cậu=“ giật=“ mình:=“ “con=“ trai,=“ ở=“ đây.=“ xoay=“ người=“ bốn=“ mươi=“ lăm=“ độ,=“ nhìn=“ thấy=“ pa=“ pa=“ tô=“ bình=“ đang=“ mỉm=“ cười=“ ngoác=“ tay=“ với=“ cậu,=“ sau=“ đó=“ bước=“ nhanh=“ chạy=“ tới.=“ âm=“ áp=“ là=“ có,=“ nhưng=“ khiếp=“ sợ=“ cũng=“ không=“ thiếu.=“ trong=“ trí=“ nhớ=“ của=“ cậu,=“ pa=“ pa=“ mỉm=“ cười=“ đối=“ với=“ cậu=“ cười=“ như=“ vậy=“ thì=“ đã=“ là=“ chuyện=“ của=“ rất=“ nhiều=“ năm=“ về=“ trước.=“ thể=“ mà=“ hôm=“ nay=“ ...=“ “cha.=“ “ai,=“ mau=“ vào=“ đi=“ thôi.=“ tô=“ bình=“ cười=“ vỗ=“ vỗ=“ bả=“ vai=“ tô=“ bắc=“ bằng,=“ kéo=“ cậu=“ đi=“ về=“ hướng=“ phòng=“ trọ=“ nhỏ.=“ thật=“ lâu=“ không=“ có=“ thân=“ cận=“ cha=“ như=“ vậy,=“ điều=“ này=“

làm=" cho=" tô=" bắc=" bằng=" trong=" lòng=" dâng=" lên=" từng=" trận=" chua=" xốt=" hóc=" mắt=" có=" chút=" nóng=" lên=" tuy=" là=" nhà=" thuê=" nhưng=" cũng=" không=" tôi=" cùng=" ngôi=" nhà=" trước=" kia=" ở=" tuy=" là=" không=" thể=" so=" đo=" nhưng=" luận=" về=" nội=" thất=" và=" trang=" trí=" đều=" so=" với=" các=" ngôi=" nhà=" xung=" quanh=" ở=" cái=" nơi=" hẻo=" lánh=" xa=" xôi=" như=" thế=" này=" thì=" cũng=" hơn=" nhiều=" lắm=" chắc=" là=" ba=" không=" muốn=" cho=" mẹ=" chịu=" ủy=" khuất=" trước=" đây=" ở=" căn=" nhà=" lớn=" quen=" rồi=" tự=" nhiên=" sẽ=" không=" thể=" ở=" trong=" một=" căn=" nhà=" vừa=" nhỏ=" vừa=" cũ=" may=" mắn=" là=" công=" việc=" của=" ba=" đã=" ổn=" định=" "ca=" ca=" đệ=" đệ=" tô=" hữu=" nghe=" được=" tiếng=" đóng=" cửa=" vang=" lên=" liên=" từ=" trong=" phòng=" vọt=" ra=" cười=" loan=" mất=" nhỏ=" bắt=" lấy=" tay=" ca=" ca=" muốn=" để=" cho=" cậu=" ôm=" bé=" tô=" bắc=" bằng=" cười=" ngồi=" xồm=" xuống=" "hữu=" hữu=" có=" ngoan=" ngoan=" không=" nha?"=" có=" học=" hành=" chăm=" chỉ=" không=" nha?"=" "có=" có=" hữu=" hữu=" thật=" rất=" là=" ngoan=" tô=" bắc=" bằng=" từ=" trong=" balo=" lấy=" ra=" một=" hộp=" chocola=" "cái=" này=" là=" ca=" ca=" thưởng=" cho=" em!="=" !==" bắt=" quá=" không=" được=" ăn=" hết=" một=" lúc=" sau=" khi=" ăn=" xong=" phải=" nhớ=" đánh=" răng=" bằng=" không=" sâu=" răng=" sẽ=" ăn=" mòn=" hết=" răng=" em=" sau=" này=" rất=" xấu=" xí=" xấu=" xí=" đó=" nha=" tô=" hữu=" cười=" đến=" hai=" mắt=" hí=" lại=" ,=" tiếp=" nhận=" chocola=" ôm=" vào=" trong=" ngực=" miệng=" trả=" lời=" lại=" "em=" biết=" rồi=" tô=" bình=" vuốt=" ve=" cái=" đầu=" nhỏ=" của=" tô=" hữu=" "nhANH=" đi=" làm=" bài=" tập=" đi=" đội=" lát=" nữa=" là=" ăn=" cơm=" được=" rồi=" tô=" hữu=" ôm=" hộp=" chocola=" quay=" lưng=" chạy=" nhanh=" về=" phòng=" sau=" khi=" hai=" cha=" con=" ngồi=" xuống=" sofa=" ở=" phòng=" khách=" tô=" bắc=" bằng=" nhìn=" chung=" quanh=" rồi=" nói=" "mẹ=" đâu=" rồi?"=" "bà=" ấy=" ở=" trong=" bếp=" tô=" bình=" tay=" cầm=" lấy=" một=" quả=" quýt=" bóc=" vỏ=" xong=" cẩn=" thận=" gỡ=" bỏ=" xơ=" dính=" trên=" thịt=" quýt=" rồi=" mới=" đưa=" cho=" tô=" bắc=" bằng=" "nào=" con=" trai=" loại=" quýt=" này=" rất=" là=" ngon=" rất=" là=" ngọt=" nước=" rất=" nhiều=" tô=" bắc=" bằng=" lại=" càng=" kinh=" ngạc=" ,=" nhìn=" phụ=" thân=" khuôn=" mặt=" tươi=" cười=" từ=" ái=" tim=" đập=" mạnh=" và=" loạn=" nhịp=" quên=" mất=" cầm=" lấy=" trái=" quýt=" mà=" ông=" đưa=" qua=" không=" biết=" hình=" dung=" như=" thế=" nào=" cái=" loại=" cầm=" giác=" này=" thật=" giống=" như=" trên=" là=" sông=" băng=" dưới=" là=" núi=" lửa=" cầm=" giác=" như=" bị=" đánh=" một=" phát=" dung=" nham=" nóng=" cháy=" như=" muốn=" thiêu=" đốt=" đang=" không=" ngừng=" phun=" làm=" tan=" chảy=" phần=" băng=" giá=" đã=" đóng=" quân=" rất=" lâu=" từ=" từ=" mà=" tan=" rã=" "ân?"=" tô=" bình=" cầm=" quả=" quýt=" khoát=" khoát=" tay=" không=" biết=" con=" trai=" còn=" đứng=" đó=" làm=" gì?"=" tô=" bắc=" bằng=" nháy=" mắt=" mấy=" cái=" nhanh=" chóng=" nhận=" lấy=" "cám=" ơn=" cha=" rất=" muốn=" cười=" thật=" tự=" nhiên=" lại=" phát=" hiện=" rất=" khó=" "người=" một=" nhà=" cảm=" tạ=" cái=" gì=" đưa=" ngọc=" ngay=" cả=" ngử=" khí=" đều=" không=" có=" giống=" như=" ngày=" xưa=" nghiêm=" khắc=" từng=" câu=" từng=" tiếng=" đầu=" tiên=" hòa=" tô=" bắc=" bằng=" ăn=" quả=" quýt=" hưởng=" thụ=" cả=" khuôn=" miệng=" đều=" ngọt=" không=" có=" tiền=" đồ=" mà=" đồ=" mất=" vãnh=" mất=" con=" đi=" xem=" mẹ=" cái=" bộ=" dáng=" rất=" khiếp=" lực=" không=" muốn=" làm=" cho=" ba=" ba=" nhìn=" thấy=" đi=" vào=" phòng=" bếp=" tô=" bắc=" bằng=" ngồi=" được=" mùi=" đồ=" ăn=" kia=" trong=" lòng=" cảm=" động=" càng=" nhiều=" trước=" kia=" mẹ=" chính=" là=" mười=" ngón=" không=" dính=" nước=" mùa=" xuân=" hiện=" tại=" lại=" phải=" mỗi=" ngày=" xuống=" bếp=" làm=" việc=" nhà=" thật=" là=" làm=" khó=" cho=" bà=" mẹ=" "khàn=" khàn=" lên=" giọng=" gọi=" tô=" bắc=" bằng=" kêu=" một=" tiếng=" "đã=" về=" rồi=" đi=" lên=" cùng=" ba=" của=" con=" hảo=" hảo=" mà=" tán=" gẫu=" đi=" phòng=" bếp=" khói=" dầu=" lớn=" sẽ=" làm=" quần=" áo=" dính=" vào=" dầu=" mỡ=" trần=" ngọc=" phượng=" nói=" xong=" đã=" đem=" con=" trai=" đuổi=" đi=" ngay=" "không=" có=" việc=" gì=" mẹ=" con=" tới=" thăm=" người="

một=" "chút=" "đang=" "làm=" "món=" "gì=" "vậy=" "cần=" "con=" "hồ=" "trợ=" "không?"=" "
 "không=" "cần=" "chớ=" "xem=" "thường=" "mẹ=" "của=" "con=" "đội=" "lát=" "nữa=" "a," "
 con=" "chỉ=" "cần=" "cùng=" "phương=" "tiểu=" "thư=" "ăn=" "thật=" "ngon=" "là=" "tốt=" "
 ...=" "ách..."=" "phát=" "hiện=" "mình=" "thế=" "nhưng=" "lại=" "nói=" "lỡ=" "miệng," "trần=" "
 ngọc=" "phượng=" "nhanh=" "chóng=" "dùng," "đội=" "lát=" "nữa=" "có=" "thể=" "ăn=" "a," "
 đi=" "ra=" "ngoài=" "trước=" "đi."=" "cái=" "gì=" "phương=" "tiểu=" "thư=" "a?"=" "còn=" "có=" "
 khách=" "nhân=" "muốn=" "tới=" "sao?"=" "trần=" "ngọc=" "phượng=" "cũng=" "không=" "trả=" "
 lời=" " ," "đem=" "con=" "trai=" "đẩy=" "đi=" "ra=" "trước," "liền=" "đóng=" "cửa=" "phòng=" "
 bếp."=" "có=" "điểm=" "nghĩ=" "hoặc," "tô=" "bắc=" "bằng=" "nhún=" "nhún=" "vai=" "trở=" "
 lại=" "phòng=" "khách."cha," "trong=" "nhà=" "lát=" "nữa=" "còn=" "có=" "khách=" "nhân=" "
 sao?"=" "tô=" "bình=" "buông=" "tờ=" "báo," "gật=" "gật=" "đầu," "phương=" "tiểu=" "thư."=" "
 cô=" "gái=" "ôn=" "nhu=" "xinh=" "đẹp."=" "là=" "muội=" "muội=" "của=" "quân=" "lý=" "trong=" "
 công=" "ty=" "của=" "ba=" " "ác."=" "tô=" "bắc=" "bằng=" "càng=" "cảm=" "thấy=" "rất=" "kì=" "
 quái."=" "vì=" "cái=" "gì=" "không=" "mời=" "quân=" "lí," "ngược=" "lại=" "mời=" "muội=" "
 muội=" "của=" "hắn=" "a?"=" "tiếng=" "đập=" "cửa=" "vang=" "lên," "tô=" "bình=" "vội=" "vàng=" "
 đứng=" "dậy=" "đi=" "mở=" "cửa."=" "nhìn=" "thấy=" "người=" "đến," "liền=" "thay=" "khuôn=" "
 mặt=" "tươi=" "cười," "hoan=" "nghênh=" "phương=" "tiểu=" "thư=" "a."=" "người=" "tới=" "là=" "
 một=" "tiểu=" "thư=" "tao=" "nhã," "ăn=" "mặc=" "thật=" "dịu=" "dàng=" "và=" "xinh=" "đẹp," "
 bộ=" "dáng=" "vừa=" "cao=" "quý=" "vừa=" "kiểu=" "sa," "vừa=" "nhìn=" "là=" "biết=" "không=" "
 phải=" "trong=" "một=" "gia=" "đình=" "tâm=" "thường."=" "phương=" "linh=" "sau=" "khi=" "vào=" "
 cửa=" "liền=" "đem=" "giỏ=" "hoa=" "quả=" "cầm=" "trong=" "tay=" "đưa=" "qua," " "ừ."=" "con=" "
 trai=" "ông=" "đâu?"=" "giương=" "cặp=" "mắt=" "to=" "đen=" "trần=" "đầy=" "sự=" "hiếu=" "
 kỳ," "tìm=" "kiếm=" "khắp=" "nơi."=" "cô=" "thật=" "muốn=" "nhìn=" "bộ=" "chút," "cái=" "
 tên=" "kia=" "bộ=" "dạng=" "ra=" "sao=" "mà=" "được=" "người=" "ấy=" "kêu=" "cô=" "đến=" "
 để=" "dò=" "xét=" "..."=" "quân=" "tình."=" "vừa=" "nhắc=" "tới=" "nhi=" "tử," "tô=" "bình=" "
 lại=" "càng=" "cười=" "đến=" "rất=" "sung=" "sướng."=" "dẫn=" "phương=" "linh=" "đi=" "vào=" "
 phòng=" "khách," "bằng=" "tử," "cô=" "ấy=" "chính=" "là=" "phương=" "linh=" "phương=" "
 tiểu=" "thư."=" "phương=" "tiểu=" "thư," "đây=" "là=" "khuyến=" "tử=" "tô=" "bắc=" "bằng."=" "
 tô=" "bắc=" "bằng=" "cười=" "cùng=" "nàng=" "bắt=" "tay," "nhĩ=" "hảo."=" " "ừ."=" "trắng=" "
 nồn=" "thanh=" "tú," "không=" "sai=" "không=" "sai."=" "phương=" "linh=" "đưa=" "ra=" "cái=" "
 cảm=" "nhận=" "về=" "ấn=" "tượng=" "ban=" "đầu," "chỉ=" "đúng=" "tám=" "chữ=" "tô=" "bình=" "
 vừa=" "nghe," "có=" "hi=" "vọng," "hai=" "người=" "các=" "ngươi=" "hảo=" "hảo=" "tâm=" "
 sự," "ta=" "a," "đi=" "xem=" "xem=" "ngọc=" "phượng=" "có=" "cái=" "gì=" "muốn=" "giúp=" "
 đỡ."=" "phương=" "linh=" "đi=" "về=" "phía=" "bên=" "cạnh=" "tô=" "bắc=" "bằng=" "ngồi=" "
 xuống," "đổi=" "vội=" "cậu=" "nghịch=" "ngỡ=" "nháy=" "mắt=" "mấy=" "cái," "hắc=" "hắc," "
 thành=" "thực=" "giao=" "phó."=" "cậu=" "cùng=" "anh=" "ta=" "có=" "hay=" "không=" "như=" "
 vậy=" "như=" "vậy?"=" "(=" "là=" "như=" "vậy=" "như=" "vậy=" "đó=" ")]"=" "tao=" "ra=" "bộ=" "
 dạng=" "thật=" "là=" "kỳ=" "quái," "làm=" "tô=" "bắc=" "bằng=" "càng=" "thẳng=" "choáng=" "
 váng=" "đầu."=" "cái=" "gì=" "như=" "vậy=" "như=" "vậy=" "a?"=" "vội=" "ai?"=" "bớt=" "giả=" "
 bộ=" "ngó=" "ngẩn=" "lừa=" "tôi=" "đi!"=" "phương=" "tiểu=" "thư=" "có=" "chút=" "không=" "
 được=" "vui," "tôi=" "là=" "người=" "biết=" "chuyện," "nói=" "vội=" "tôi=" "đi=" "không=" "
 có=" "chuyện=" "gì=" "đâu."=" "nói..."=" "nói=" "cái=" "gì=" "a?"=" "tô=" "bắc=" "bằng=" "nhìn=" "
 thấy=" "cô=" "gái=" "này=" "nói=" "trời=" "trắng," "thật=" "sự=" "hết=" "chỗ=" "nói=" "rồi."=" "
 cũng=" "không=" "biết=" "nàng=" "đang=" "nói=" "cái=" "gì," "thật=" "sự=" "chẳng=" "hiếu=" "
 nổi?"=" "tôi=" "kháo!"=" "phương=" "linh=" "dựng=" "thẳng=" "lên=" "lông=" "mày," "lăng=" "
 quân=" "diệu=" "dám=" "hăm=" "hại=" "lão=" "nương=" "nữa=" "chứ?"=" "tôi=" "x," "quay=" "
 về=" "chính=" "chết=" "con=" "trai=" "của=" "anh=" "ta."=" "lăng=" "quân=" "diệu?"=" "vừa=" "
 nghe=" "đến=" "ba=" "chữ=" "này," "tô=" "bắc=" "bằng=" "cái=" "gì=" "đều=" "mình=" "bach=" "
 rồi."=" "phương=" "tiểu=" "thư=" "cùng=" "anh=" "ta=" "có=" "quen=" "biết," "hình=" "như=" "
 còn=" "có=" "quan=" "hệ=" "không=" "được=" "trong=" "sáng."=" "bắt=" "quá..."=" "phương=" "linh=" "
 tiểu=" "thư," "cô=" "trở=" "mặt=" "cũng=" "nhanh=" "quá=" "đi," "vừa=" "mới=" "nãy=" "còn=" "
 rất=" "thực=" "nữ=" "hiện=" "tại..."=" "phương=" "linh=" "gật=" "đầu," "chính=" "là=" "anh=" "
 ta."=" "nhà."=" "thấy=" "tô=" "bắc=" "bằng=" "bình=" "tĩnh=" "như=" "vậy," "phương=" "tiểu=" "
 thư=" "càng=" "phải=" "bình=" "tĩnh=" " ."=" "lấy=" "ra=" "cái=" "điện=" "thoai=" "iphone=" "4s=" "

sáng=" bóng=" loáng=" gọi=" cuộc=" điện=" thoại=" cho=" lảng=" quân=" diệu,=" sau=" đó=" im=" lảng,=" chờ=" đợi=" nghe=" được=" tiếng=" 'alo'=" xong,=" bắt=" đầu=" rỗng,=" "đại=" gia=" người=" lảng=" quân=" diệu,=" đùa=" giỡn=" tôi=" có=" phải=" không?=" tôi=" còn=" tưởng=" rằng=" có=" ==" trắng=" trợn=" jq,=" kết=" quả=" anh=" gạt=" tôi...=" "làm=" sao=" vậy?"=" nghe=" được=" thanh=" âm=" của=" lảng=" quân=" diệu,=" tô=" bắc=" bằng=" thân=" mình=" cứng=" đỡ=" "cô=" có=" phải=" là=" tìm=" được=" cậu=" ấy=" rồi=" không?=" cậu=" ấy=" nói=" như=" thế=" nào?=" "phi,=" người=" ta=" cũng=" không=" nhận=" ra=" anh,=" "cái=" gì?=" cậu=" ấy=" thực=" tuyệt=" tình=" như=" vậy?"=" tô=" bắc=" bằng=" nghiêng=" rằng=" nghiêng=" lợi=" một=" phen,=" hận=" không=" thể=" trực=" tiếp=" chui=" qua=" mà=" bóp=" chết=" lảng=" quân=" diệu,=" nghe=" bọn=" họ=" nói=" như=" vậy,=" phương=" linh=" không=" chỉ=" có=" nhận=" thức=" lảng=" quân=" diệu,=" chỉ=" sợ=" còn=" quen=" thuộc=" thân=" thiết,=" còn=" phải=" cô=" ta=" tới=" thăm=" dò=" ý=" tứ=" của=" cậu,=" không=" đúng...=" phương=" linh=" làm=" sao=" biết=" cha=" của=" cậu=" là=" tô=" bình?=" "anh=" điều=" tra=" tôi?=" tô=" bắc=" bằng=" đối=" với=" iphone=" hỏi=" ra=" câu=" này,=" lảng=" quân=" diệu=" trầm=" mặc=" một=" hồi=" lâu,=" "bằng=" từ=" cậu=" hãy=" nghe=" tôi=" nói,=" tôi...=" làm=" sao=" có=" thể=" tiếp=" tục=" nghe=" anh=" ta=" nói?=" tô=" bắc=" bằng=" trực=" tiếp=" tắt=" máy,=" phương=" linh=" lại=" bùng=" nổ=" cuồng=" phong=" trong=" lòng,=" jq=" đam=" mê,=" không=" phải=" là=" gạt=" người,=" mà=" là=" thật=" sự=" thay=" khuôn=" mặt=" tươi=" cười,=" "nha=" ~=" tặc=" mao=" a~,=" tô=" bắc=" bằng=" nhú=" mày,=" nhìn=" thấy=" phương=" linh=" dựa=" vào=" cậu=" càng=" ngày=" càng=" gần,=" không=" hờn=" giận=" ,=" "phương=" tiểu=" thư=" thỉnh=" tự=" trọng,=" phương=" linh=" cũng=" không=" tức=" giận,=" giờ=" lên=" móng=" tay=" của=" mình,=" "kỳ=" thật=" ni,=" tôi=" đến=" đây=" có=" mục=" đích,=" chỉ=" là=" việc=" này,=" không=" nói=" ra=" thì=" tôi=" sẽ=" không=" được=" thoải=" mái,=" so=" với=" nhìn=" thấy=" cái=" con=" tiện=" nhân=" la=" thiên=" vũ=" mấy=" ngày=" nữa=" sẽ=" cùng=" lảng=" quân=" diệu=" đánh=" hôn,=" tôi=" tình=" nguyện=" nhìn=" jq=" của=" cậu=" và=" anh=" ta,=" "...=" đánh=" hôn?=" tô=" bắc=" bằng=" trong=" mắt=" lửa=" giận=" càng=" sâu,=" "nếu=" phải=" đánh=" hôn,=" anh=" ta=" còn=" gọi=" cô=" tới=" để=" làm=" chi?=" "cậu=" cái=" gốc=" từ=" này?=" anh=" ta=" muốn=" cướp=" cậu=" về=" chứ=" làm=" chi,=" bắt=" quá,=" " " phương=" linh=" mân=" lên=" một=" nụ=" cười=" thấp=" thoáng=" sự=" âm=" hiểm,=" "cậu=" đến=" hiện=" tại=" còn=" không=" biết=" ba=" ba=" của=" cậu=" có=" ý=" đồ=" là=" muốn=" tác=" hợp=" hai=" chúng=" ta=" a?=" ai=" yo~=" ...=" thật=" là=" cái=" mộc=" gốc=" thụ=" a~,=" "..."=" tô=" bắc=" bằng=" nháy=" mắt=" hóa=" đá,=" chẳng=" thể=" trách=" ba=" ba=" cười=" thoải=" mái=" đến=" như=" vậy,=" đối=" với=" chính=" mình=" tốt=" như=" vậy,=" thì=" ra=" là=" thế,=" lấy=" lòng=" muội=" muội=" thủ=" trưởng,=" đem=" con=" trai=" của=" mình=" ra=" tạo=" mối=" quan=" hệ=" tốt=" với=" nàng,=" nếu=" tốt=" nhất=" là=" cử=" hành=" hôn=" lễ=" trăm=" năm=" hảo=" hợp,=" thì=" ông=" sẽ=" càng=" được=" thăng=" quan=" tiến=" chức,=" có=" một=" số=" việc,=" sau=" khi=" hiểu=" rõ,=" tâm=" tình=" sẽ=" càng=" thêm=" trầm=" trọng,=" tô=" bắc=" bằng=" nhếch=" môi=" cười,=" từ=" chối=" cho=" ý=" kiến,=" đều=" phải=" đánh=" hôn=" ,=" còn=" truy=" cái=" gì?=" để=" cho=" cậu=" đi=" uống=" rượu=" mừng=" sao?=" làm=" không=" tốt=" còn=" tốn=" thêm=" cái=" phong=" bao=" tiền=" mừng,=" cai=" sự=" tình=" lỗ=" vốn=" như=" thế=" này,=" ai=" mà=" đi=" làm?=" "người=" là=" tâm=" can=" bảo=" bối=" của=" ta,=" yêu=" người=" yêu=" đến=" không=" đường=" thói=" lui,=" cả=" đời=" này=" đều=" không=" hối=" hận...=" chuông=" điện=" thoại=" di=" động=" vang=" lên,=" tô=" bắc=" bằng=" vừa=" nhìn=" là=" thư=" hiệp,=" trực=" tiếp=" tắt=" máy,=" phương=" linh=" tiểu=" thư=" thật=" đúng=" là=" không=" bỏ=" qua=" bất=" kỳ=" một=" điểm=" đáng=" ngờ=" nào=" để=" phát=" sinh=" jq,=" "nhé=" nhé=" ~=" đều=" dùng=" chuông=" điện=" thoại=" di=" động=" giống=" nhau,=" còn=" tâm=" can=" bảo=" bối=" nữa,=" này=" này,=" thành=" thực=" khai=" mau,=" mới=" vừa=" rồi=" vì=" sao=" không=" thành=" thực=" thắng=" thắng=" mà=" nói=" rõ=" ra=" hết=" với=" tôi?=" phải=" tin=" tưởng=" tôi,="

bốn=" tiểu=" thư=" chính=" là=" đứng=" về=" phía=" người=" nha.=" khu...=" đương=" nhiên,=" ở=" lảng=" gia=" ta=" không=" có=" khả=" năng=" lên=" tiếng,=" chính=" là=" dù=" cho...=" thể=" nào,=" các=" người=" cũng=" cần=" sự=" bang=" đỡ=" từ=" người=" khác=" mà=" phải=" không?"=" tô=" bắc=" bằng=" vô=" lực=" mắt=" trợn=" trắng,=" còn=" bang=" một=" tay,=" chỉ=" sợ=" là=" càng=" giúp=" càng=" mau=" hư?" phương=" tiểu=" thư=" a,=" tôi=" thật=" sự=" đích=" thực=" cùng=" lảng=" quân=" diệu=" không=" có=" quan=" hệ=" gì=" ok?"=" "giải=" thích=" chính=" là=" che=" dấu!=" !==" tiểu=" thụ=" ngạo=" kiêu=" tạc=" mao=" vân=" vân=" gì=" đó=" tôi=" đều=" đã=" gặp=" qua=" hết=" rồi,=" cậu=" làm=" quá=" sẽ=" gây=" phản=" cảm=" đó=" nha.=" thừa=" dịp=" lảng=" quân=" diệu=" hiện=" tại=" cho=" cậu=" một=" sườn=" núi,=" cậu=" cứ=" men=" theo=" đó=" mà=" đi=" a.=" phương=" tiểu=" thư=" tự=" lộ=" cho=" mình=" một=" quả=" quýt,=" bắt=" đầu=" giáo=" dục=" tên=" tiểu=" thụ=" này.=" xoay=" chuyển=" tình=" hình,=" họ=" lảng=" đã=" từng=" nói=" ,=" đến=" lúc=" đó=" mà=" thỏ=" con=" thay=" đổi=" thái=" độ=" đáp=" ứng=" y,=" thì=" liền=" tức=" khắc=" phi=" ra=" ngoại=" quốc=" kết=" hôn,=" ha=" ha=" ~=" tô=" bắc=" bằng=" cần=" chặt=" rằng=" mà=" nói,=" "cô=" trở=" về=" mà=" nói=" cho=" anh=" ta=" biết,=" nếu=" anh=" ta=" thực=" yêu=" thích=" ta,=" thì=" tự=" bản=" thân=" anh=" ta=" tới=" .tìm=" một=" cô=" gái=" làm=" bình=" chẵn,=" thực=" chẵn=" ra=" làm=" sao?"=" "anh=" ấy=" thật=" rất=" muốn=" đi=" nha,=" nhưng=" bị=" người=" ta=" bắt=" lấy=" nhược=" điểm,=" đi=" ra=" không=" được."=" "?"=" tô=" bắc=" bằng=" phóng=" cái=" ánh=" mắt=" nghi=" hoặc=" nhìn=" qua.=" "nga,=" anh=" ta=" bảo=" tôi=" nói=" cho=" cậu=" biết,=" cái=" ả=" phiêu=" vũ=" trong=" game=" kia,=" liên=" hệ=" với=" người=" nhà=" tô=" tô=" rồi,=" nghe=" nói=" là=" cùng=" phiêu=" vũ=" có=" quan=" hệ=" thân=" thích,=" bọn=" họ=" muốn=" đem=" tô=" tô=" đón=" trở=" về...=" "cái=" gì?"=" !==" tô=" bắc=" bằng=" có=" chút=" lo=" lảng=" đứng=" lên,=" trong=" ánh=" mắt=" để=" lộ=" ra=" lo=" lảng=" đem=" lạnh=" lòng=" khi=" nãy=" vừa=" mới=" ngụ=" trang=" toàn=" bộ=" rơi=" rụng=" hết..=" phương=" linh=" ở=" trong=" lòng=" cười=" mờ=" ám=" không=" ngừng,=" thật=" khờ,=" còn=" nói=" không=" sao.=" chặc=" chặc=" chặc,=" cái=" bộ=" dáng=" này=" mà=" đi=" ra=" ngoài,=" ai=" cũng=" không=" tin."chớ=" khấn=" trương,=" la=" thiên=" vũ=" bỗng=" sự=" cũng=" lớn=" thật,=" không=" biết=" dùng=" phương=" pháp=" gì=" thuyết=" phục=" người=" nhà=" tô=" tô.= ả=" ta=" nói,=" chỉ=" cần=" lảng=" quân=" diệu=" cưới=" ả,=" tô=" tô=" sẽ=" do=" bọn=" họ=" cùng=" nhau=" nuôi=" nấng."=" "thúi=" lắm!=" các=" người=" cứ=" thể=" mà=" tin=" là=" sự=" thật?"=" chín=" phần=" chín=" là=" gạt=" người."=" phiêu=" vũ=" là=" hạng=" người=" gì,=" tô=" bắc=" bằng=" lại=" không=" biết?"=" "cậu=" ngốc=" quá,=" tại=" sao=" lại=" nghĩ=" đó=" là=" giả=" còn=" lảng=" quân=" diệu=" tân=" tân=" khổ=" khổ=" nuôi=" nấng=" tô=" tô=" nhiều=" năm=" như=" vậy,nhìn=" thấy=" nó=" từ=" bước=" đi=" đầu=" tiên=" cho=" đến=" khi=" ê=" a=" học=" nói,=" làm=" sao=" mà=" anh=" ta=" dám=" mạo=" hiểm=" lớn=" như=" vậy?"=" đến=" lúc=" đó,=" người=" ta=" tìm=" tới=" cô=" nhi=" viện,=" hoặc=" đi=" bệnh=" viện=" làm=" xét=" nghiệm=" adn=" này=" nọ,=" lúc=" đó=" sẽ=" không=" còn=" cách=" nào=" nữa."=" nghe=" nằng=" nói=" thật=" nghiêm=" trọng=" như=" vậy,=" chính=" là=" phương=" tiểu=" thư=" cô=" có=" thể=" hay=" không=" dừng=" dùng=" ngữ=" khí=" bình=" tĩnh=" như=" vậy?"=" đứa=" bé=" đó=" cũng=" không=" phải=" nhi=" tử=" của=" cô=" a?"=" "vậy=" làm=" sao=" bây=" giờ?"=" tô=" tô=" có=" thể=" nói=" là=" trọng=" tâm=" toàn=" bộ=" cuộc=" sống=" của=" lảng=" quân=" diệu,=" nếu=" anh=" mất=" đi=" con=" trai,=" có=" thể=" tưởng=" tượng=" anh=" sau=" này=" sống=" sẽ=" không=" còn=" vui=" vẻ=" nữa.=" "có=" thể=" làm=" sao?"=" cùng=" la=" thiên=" vũ=" đính=" hôn=" kết=" hôn=" thôi."=" "tôi=" đây=" thì=" như=" thể=" nào...=" ách."=" nhất=" thời=" lạnh=" mồm=" lạnh=" miệng,=" không=" suy=" nghĩ=" kịp,=" tô=" bắc=" bằng=" liên=" phun=" ra.=" nhức=" đầu,=" không=" dám=" tiếp=" tục=" nhìn=" thẳng=" vào=" phương=" linh,=" tô=" bắc=" bằng=" cúi=" đầu=" suy=" nghĩ=" phiêu=" vũ=" rất=" có=" kĩ=" năng=" a,=" trong=" trò=" chơi=" không=" thể=" thực=" hiện=" được,=" trong=" hiện=" thực=" liên=" chơi=" loại=" quỷ=" kẻ=" này.=" kỳ=" thật=" ả=" xem=" như=" là=" cái="

nữ=" nhân=" thông=" minh=" ,=" chẳng=" qua,=" người=" nam=" nhân=" mà=" ả=" ta=" thích=" thì=" phải=" trả=" cái=" đại=" giới=" lớn.= " ngay=" cả=" lảng=" quân=" diệp=" xem=" tiền=" như=" rác=" cũng=" bị=" ả=" ta=" chèn=" ép=" .=" ai=" ngờ=" phương=" linh=" trong=" lòng=" hoan=" hỉ=" ,=" đúng=" là=" ngây=" ngô=" thụ=" lảng=" quân=" diệp=" cư=" nhiên=" còn=" ăn=" không=" đến=" miệng,=" thật=" sự=" là=" dở=" quá.= " việc=" này=" nói=" phiền=" toái=" thì=" đúng=" là=" có=" chút,=" nhưng=" lảng=" quân=" diệp=" làm=" sao=" có=" thể=" thật=" sự=" tùy=" ý=" nữ=" nhân=" la=" thiên=" vũ=" kia=" an=" bài?= " coi=" như=" anh=" thật=" không=" nghĩ=" ra=" biện=" pháp=" ,=" tìm=" tới=" nhị=" ca=" của=" anh=" ta,=" oa=" tắc,=" nữ=" nhân=" kia=" phỏng=" chừng=" không=" cần=" sống.= " dám=" uy=" hiếp=" lão=" đệ=" của=" y,=" mười=" cái=" mạng=" cũng=" không=" đủ=" bồi.= " phương=" linh=" đối=" với=" tô=" bắc=" bằng=" nghịch=" ngợm=" nháy=" mắt=" mấy=" cái,=" "con=" cậu=" thì=" lo=" liệu=" làm=" sao=" phải=" không?= " khụ,=" đừng=" nói=" tôi=" không=" giúp=" người=" a~.= " cổ=" ngữ=" có=" câu="><?> Phu phu đồng tâm, mọi việc suông sẻ. Cậu a, liền ai ya cùng một chỗ theo sát Lăng Quân Diệp, cố gắng làm một người vợ luôn ủng hộ anh ta, cùng anh ta cầu huyết, liền có biện pháp . Tô Tô không cần giao đi ra ngoài, các người một nhà ba người cùng một chỗ, thật hạnh phúc thật khoái hoạt phải không?"

Có vẻ như có chút đạo lý... Tô Bắc Bằng suýt chút nữa là đã gạt đầu. Cậu còn không xác định đối với Lăng Quân Diệp có cảm tình hay không cơ mà?

"Hai người trò chuyện vui về cái gì thế nha? Đến, ăn cơm đi."

Ngay lúc Tô Bắc Bằng muốn phản bác, Trần Ngọc Phượng bưng đồ ăn hướng nhà ăn đi đến, thuận tiện kêu lên hai người qua.

Ứng thanh xong, Tô Bắc Bằng dẫn Phương Linh tiểu thư đi ăn cơm. Lúc này di động vang lên âm thanh tin nhắn, lấy ra nhìn nhìn, là một dãy số xa lạ.

"Bằng Bằng, tôi thích cậu đã lâu rồi. Tôi biết cậu là đồng tính luyến ái, là sinh viên trường Đại Thương (?). Tôi sẽ làm cậu thích tôi. Cậu cùng Lăng Quân Diệp chia tay đi, cậu muốn chơi Vồng Du, tôi cùng cậu. Bất kể là Thiên Long hay cái gì khác, hơn nữa sẽ không ủy khuất cậu."

Tô Bắc Bằng nghi hoặc, gọi một cú điện thoại qua, lại là tắt máy? Chẳng lẽ là trò đùa dai của ai đó? Rất có thể... Bất quá, vừa biết cậu mà lại có thể biết Lăng Quân Diệp, còn nói đồng tính luyến ái? Ta XXOO cả nhà của hắn. Hắn hiện tại nhiều lắm cũng chỉ có phân nửa thôi, còn lại chưa có xác định mà?

Nếu bắt được là ai, thế nào cũng phải nhất định thiên hắn!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:văn về khôi phục bình thường Cập Nhật. Cơ thể của ta rất tốt , đã muốn không ho khan ! Cám ơn trời đất, bất quá cần chậm rãi điều dưỡng. Thân nhóm, các người bình, ta hữu thời gian thời gian, sẽ từng cái hồi phục. Lại cám ơn sự ủng hộ của mọi người!

53. Chương 54: Ở Rạp Chiếu Phim Thổ Lộ Nội Tâm

Giỏi quá 3 chương rồi nè

Lúc ăn cơm, Tô Bắc Bằng trộm quan sát nhất cử nhất động xung quanh, cảm thấy rất là xấu hổ. Hoàn toàn là như hai người khác nhau, thật phải hoài nghi nàng có phải hay không có hai mặt . Vừa mới này hoàn toàn là một nữ nhân nghịch ngợm nhiều chuyện, nháy mắt, tao nhả thực nữ, còn pha thêm một chút công chúa quý tộc.

Tô Bình cùng Trần Ngọc Phượng trong lúc này cũng dùng ánh mắt trao đổi lẫn nhau: cô dâu mới này, có hi vọng.

Sau khi cơm nước xong, Phương Linh tìm có rất hảo, “Thức thức, ta cùng cậu ấy ra đi xem phim nha. Các người nhường cậu ấy cho ta một lúc có được không?”

Thật là một nữ hài tử ngoan ngoãn lễ phép. Trần – Tô hai vợ chồng tất nhiên là vui tươi hơn hở gặt đầu, tự tay đem con trai tổng ra cửa. Nếu không đồng ý thì con dâu này không tới tay rồi.

“Ba mẹ, Sau khi con xem phim xong, liền trực tiếp quay về trường học.” Tô Bắc Bằng xoay người, cười cảo biệt, “Hữu Hữu, em nhất định phải ngoan. Không cần tiếp tục nghịch ngợm tùy hứng biết không?”

“Đã biết ca ca. Cần thường về nhà nha.” Chính yếu chính là muốn được tặng chocola. Đây là tiếng lòng tiểu tử Tô Hữu kia.

Rẽ vào cái ngõ nhỏ, ở đó có một cỗ xe cao cấp có rèm che đang chờ, trước xe có một người đàn ông mặc tây trang cung kính đứng chờ, nhìn thấy Phương Linh đi đến, thì khom lưng cúi chào, sau đó mở cửa xe, để hai người đi vào.

Vốn nghĩ đến Phương Linh chính là tìm lấy có, để cho hai người thoát thân. Chính là khi thực sự đứng ở rạp chiếu phim “Sao Trời” thì Tô Bắc Bằng ...”Phương tiểu thư, người sẽ không thật sự muốn tới xem phim đi?”

“Ác, đi vào sẽ biết.” Phương Linh cất bước chân đi trước, cầm thui túi túi, dẫn đầu đi lên phía trước. JQ trần đây, ai có tâm tư mà xem ba cái phim điện ảnh kia? Vẫn là chu đáo mà nghe ngóng, kaka.

Tô Bắc Bằng ngại ngần muốn rời đi, thế nào đối phương cũng là con gái, dù sao cũng có chút mặt mặt đi? Đi theo.

Còn chưa kịp đi lên mua vé, thì liền nhìn thấy một nam nhân đứng nghiêm, lo lắng không ngừng nâng tay xem giờ, Tô Bắc Bằng chín mươi độ xoay người, chạy! Còn chưa nghĩ ra cần như thế nào đối mặt Lăng Quân Diệu cảm xúc lộn xộn kia cũng chưa sửa sang lại hảo, cái tính đà điều rứt cổ lại trương ra rồi. Lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ?

Có lẽ là tâm hữu linh tê, cũng có lẽ là Tô Bắc Bằng động tác quá mạnh, làm Lăng Quân Diệu chú ý tới. Cho dù mặc chính là giày da tỏa sáng, cũng không trở ngại bước chân Lăng Quân Diệu mạnh mẽ chạy theo. Anh đem ưu thế chân dài phát huy đến mức tận cùng, không mấy chốc là đuổi kịp Tô Bắc Bằng, gắt gao túm chặt tay cậu.

“Bằng tử.” Nam nhân phì phò thở lớn, khi Tô Bắc Bằng xoay người thì gọi lớn.

Tô Bắc Bằng liếc mắt, “Có gì không?” Tiên sinh, tôi với anh rất quen thuộc sao? Chỉ gặp mặt qua có vài lần thôi? Bằng tử Bằng tử kêu làm như thân thiết lắm vậy.

Nam nhân không nói nữa, mà là cường ngạnh dắt lấy tay Tô Bắc Bằng, sải bước chân, hướng rạp chiếu phim đi đến. Tô Bắc Bằng thật ra muốn tránh thoát, nhưng cậu càng giãy dụa, đối phương lại bắt càng chặt. Muốn kêu người, lại ngại mặt mũi. Cũng chỉ có thể tùy ý cho anh dắt. Điên rồi, lực tay thật đúng là mẹ nó lớn. Nam nhân bá đạo ...

Ở một góc hẻo lánh, Phương tiểu thư đã sớm cầm Iphone của mình điên loạn chụp một trận . Nếu bộ nhớ máy không phải khổng lồ thì không thể nào lưu hết. Chắc chắn chắc, thật là một màn cầu huyết.

Hai người vào rạp chiếu phim sau đó ngồi xuống, trầm mặc không nói. Chính là... tay vẫn còn nắm chặt lấy, chỉ sợ thoáng một chút thả lỏng, đối phương lại quay đầu chạy.

Tô Bắc Bằng hai mắt phùng phùng lửa mà nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm chặt tay cậu, chú ý tới ngón áp út kia phiểm ngân quang, sau trong tâm không hiểu sao đau đớn, ánh mắt tựa hồ có cảm giác nóng nóng chưa xốt. Thừa dịp đối phương lơ lửng, Tô Bắc Bằng dùng sức tránh né, thuận lợi giải thoát, xoa xoa cổ tay đau nhức. Lạnh lùng nói, “Tiên sinh, xin đừng tùy tiện đùa giỡn có được không?”

“Bằng tử, ” Lăng Quân Diệu thấy cậu đứng lên lại muốn đi, lo lắng đứng theo, hai tay dè dặt bờ vai của cậu, anh có một dự cảm bất hảo mãnh liệt, nếu hiện tại tiếp tục không giải thích rõ ràng, sau này thật sự sẽ không còn cơ hội để nói.”Tôi nghĩ chúng ta phải hảo hảo nói chuyện.”

“... ?” Tô Bắc Bằng mắt tròn trắng, muốn nói liền nói đi, làm gì động tay động chân. Hơn nữa Lăng tiên sinh... Dù cho thế nào, nói chuyện không phải là đi quán cà phê tao nhả gì đó sao? Đến rạp chiếu phim làm chi?

Lăng Quân Diệu mỉm cười nói, “Trước tiên cùng tôi xem xong bộ phim này có được không? Sau đó hãy nghe tôi nói xong những gì muốn nói, đến lúc đó... cậu muốn đi, thì tôi cũng sẽ thả tay ra.”

Nắm chặt bả vai của mình, hai tay tựa hồ có chút run rẩy, Tô Bắc Bằng nhìn lại ánh mắt của anh, nhìn thấy trong đó là khao khát và ý vị. Ngây ngốc gật gật đầu, ai ya ngồi xuống. Có đôi khi, thật sự không nên tùy nhiên nhìn vào ánh mắt người khác, người sẽ bắt tri bắt giác bị cuốn hút...

Đèn, nhẹ tắt. Màn hình chiếu phim bỗng dưng xuất hiện hai cái , sau đó ở giữa xuất hiện một đoạn Hàn văn, tiếp theo là Trung văn phụ đề “Bằng hữu quan hệ” . Nguyên lai là phim Hàn Quốc. Khúc đầu phim có chút khôi hài, chính là nam nhân này ... Khụ, có chút yếu đuối. Diện mạo rất tốt, hơi chút có hứng thú , Tô Bắc Bằng hơi buông lỏng tâm tình mà xem phim.

Khi nhìn thấy nam nhân này đi đến gần một nam nhân binh quân khác, Tô Bắc Bằng hoàn toàn minh bạch. Ta kháo, cái nam nhân xuất hiện ban đầu là một tiểu thụ! Binh quân này chính là tiểu công. Lại còn mạnh đến như vậy. Tiểu thụ đến thăm tiểu công, hai người ngồi chung một cái bàn, hai mắt nhìn nhau, phía dưới bàn tiểu thụ có chút do dự đưa chân, muốn đụng vào tiểu công, tâm hữu linh tê, tiểu công hai chân duỗi ra, vững vàng kẹp lấy, sau đó hai người nhìn nhau cười.

“Nga! !”

“Hảo mạnh ôi chao!”

Chỗ ngồi phía sau truyền đến một trận kinh hô. Hắc tuyến tràn đầy... Tô Bắc Bằng không quay đầu lại cũng biết, nhất định là hủ nữ. Liếc mắt xem Lăng Quân Diệu bên cạnh, anh hình như xem rất chuyên tâm, biểu tình chăm chú, giống như đã muốn nhập định.

Chậm rãi, thời gian một chút một chút trôi qua. Đang xem đến cảnh hai người XXOO bị mẫu thân tiểu công phát hiện ra, Tô Bắc Bằng sau lưng tràn đầy mồ hôi lạnh thấm ướt cả áo. Gian nan nuốt ngụm nước miếng, bất an thở phì phò, Tô Bắc Bằng không dám nhìn nữa, chính là lại muốn biết kết quả tình yêu của hai người sẽ như thế nào, kết cục có phải hoàn mỹ cùng một chỗ hay không.

Mẫu thân tiểu công khóc đến thực thương tâm, ánh mắt đỏ bừng, nước mắt không ngừng.

Tô Bắc Bằng cả người run rẩy, lòng đang co rút đau đớn. Không biết là bị phim làm cảm động, hay là đang sợ cái gì. Tay phải chợt truyền đến một cảm giác ấm áp, tiếp theo tay bị nắm thật chắc, quay đầu, là Lăng Quân Diệu ở bên cạnh khuôn mặt tươi cười, mang theo kiên nghị cùng tràn đầy tự tin.

Kết cục đương nhiên là tốt đẹp chính là, bởi vì đó là phim.

Khán giả dần dần tán đi, lúc này Tô Bắc Bằng mới phát hiện, các cặp đôi nam nam đến xem phim quả thực không ít.

“Bằng tử, ” Lăng Quân Diệu hít thở sâu một hơi sau đó nói tiếp, “Anh thừa nhận lúc trước anh lừa em. Lúc ấy anh là bị em đột nhiên xuất hiện mà làm văng đầu hổng não, không thanh tỉnh nổi. Thầm nghĩ, chỉ cần chậm rãi tiếp cận em, cho em tiếp nhận anh, chúng ta chậm rãi tìm hiểu nhau rõ ràng, tiếp tục yêu nhau, đến lúc đó anh sẽ đem hết thấy tiền căn hậu quả nói cho em biết, dù cho em có tức giận, cũng không thể rời bỏ anh mà đi. Chính là hiện tại anh phát hiện, anh đã làm sai rồi. Tha thứ cho anh, anh không có yêu đương qua, không biết đi mở đường là cần làm gì, phải dùng cái phương pháp gì để đối đãi với người mà mình yêu thương.

Nói ra thì thật tức cười, anh đã sắp ba mươi , còn không có yêu đương qua. Ha ha...” Lăng Quân Diệu tự giễu tự cười, sau đó khôi phục lại vẻ mặt chân tình, “Kỳ thật rất có thể, ở trong trò chơi liên thích em . Tuy rằng, không biết em trông như thế nào, cũng chỉ nghe qua thanh âm của em. Nhưng anh thật sự không tự chủ được luôn bị em hấp dẫn, từng tiếng từng tiếng em nói đều dễ dàng đem trái tim của anh mà cướp đi. Anh thậm chí chuẩn bị tâm lý cho tốt, cho dù em xấu xí như khủng long, anh cũng muốn . Nhưng anh thực may mắn, em rất tuần tú.”

“Chắc chắc... Thực là một nam nhân có tâm cơ, hiểu được thời cơ lúc này phải biết vượt mong ngựa, nịnh nọt thật là khéo quá?” nơi góc hẻo lánh, Phương Linh đánh giá.

Tô Bắc Bằng trong lòng trước tiên rất vui vẻ sau đó lại liền trầm trọng .”Anh không có nghĩ qua, nếu chúng ta thật sự ở cùng một chỗ, cùng diễn viên trong phim giống nhau, bị người nhà phát hiện thì sao?”

“Nghĩ tới. Vi phu...” Phát hiện mình thất thố nói từ sai, Lăng Quân Diệu nhanh chóng xua xua đầu lưỡi, “Anh có tự tin đối phó với người nhà của anh. Còn về nhà của em ... Anh đã từng nghe qua một câu nói: yêu một người, thì phải tín nhiệm người ấy.”

Ngụ ý chính là, nếu hai người bọn họ thực ở cùng một chỗ, anh tin tưởng Tô Bắc Bằng có năng lực có thể thuyết phục người nhà cậu, hoặc là giải quyết loại vấn đề này.

“...” Tô Bắc Bằng trầm mặc, chậm rãi xoay người. Tâm vẫn là rất loạn...

“Bằng tử. Anh cảm thấy được, hai người trong phim, so ra kém chúng ta.” Lăng Quân Diệu phóng như thanh âm, tiếp tục nói, “Trừ bỏ bị người nhà phát hiện, có thể nói con đường tình yêu của bọn họ đi vô cùng thuận lợi. Một vợ một chồng, không, hai phu phụ đều không có cãi nhau. Nếu chúng ta giống bọn họ, trong cuộc sống sau này , không có cãi nhau, cảm tình liền phai nhạt, sớm hay muộn sẽ chia tay. Nhưng mà, chúng ta cần mặt đối mặt, còn có rất nhiều, mỗi một bước đều cũng thực gian khổ. Có thể đây mới thực sự là tình yêu, sau khi tóc trắng xoá, ngồi ở trên ghế, nhìn ảnh chụp mà hồi tưởng về thời trẻ, còn có thể cảm thán, nguyên lai chúng ta từng thật sự mãnh liệt yêu đương, điên cuồng yêu đương, liều lĩnh yêu đương. Sau đó... Gắt gao ôm nhau.”

“TMD, cái đoạn này làm tâm hồn thiếu nữ của bốn tiểu thư hung hăng làm cảm động.” Phương Linh phun một câu nói tục, thật tình là bây giờ mới biết Lăng tổng miệng lưỡi ngọt ngào đến như vậy?

“Chính là ...” Tô Bắc Bằng xoay người lại, nhìn Lăng Quân Diệu, “Chúng ta như vậy”

“Cũng không trở ngại gì đúng không? Cho nên thừa dịp hiện tại, em muốn dứt ra, còn kịp. Cho nên anh mới chịu đem hết thảy đều nói cho em hiểu được. Một khi em quyết định theo anh... Không đúng, một khi em quyết định muốn cho anh đi theo em đến chân trời góc biển, vậy em thật không có đường về . Có lẽ phía trước chờ chúng ta, là chông gai, có thể không phải là con đường trải đầy hoa, nhưng chúng ta phải dùng tình yêu của chính mà vượt qua hết thảy.” Thanh âm trầm thấp càng ngày càng nhẹ nhàng ... Mềm mỏng đến có chút run rẩy.

Tô Bắc Bằng có cảm giác cậu đang sợ hãi, bất an. Cậu càng là muốn che dấu, lại càng không thể trấn định tự nhiên. Người nam nhân này... Là ở làm đáp án mà cậu sợ hãi sao?

“Anh để cho tôi suy nghĩ một chút được không?” Tô Bắc Bằng rất sợ hãi, cậu sợ hãi đáp án của cậu sẽ đem hai người đẩy về phía vạn kiếp bất phục.

Lăng Quân Diệu cười gật gật đầu, mang theo vài phần khổ tâm và hàm xúc . Tô Bắc Bằng không thích, “Anh cười còn thua không cười.”

“Anh đưa em trở về trường học.” Lăng Quân Diệu không có để ý câu cậu vừa nói kia, “Về việc anh đi điều tra em... Thực xin lỗi. Em muốn trả thù, ân... Điều tra vi phu... Ách, cũng điều tra anh đi.”

Tô Bắc Bằng mắt trợn trắng, “Tra cái gì. Tôi không có nhân rồi mà đi mời trinh thám này nọ, dù sao thân thể của tôi cũng không có gì cần giấu diếm.” Không sao cả nhún nhún vai, “Chỉ là của tôi hi vọng... Sau khi này anh muốn biết cái gì, có thể trực tiếp hỏi tôi. Cái sự việc này sẽ không được tôi cho phép, cảm giác bị người ta nhìn thấy không còn một mảnh, tôi không thích.”

“Ân.”

Ngồi trên xe Lăng Quân Diệu , hai người liền không nói gì nữa, đều cần im lặng. Nghe một khúc nhạc piano dịu dàng, Tô Bắc Bằng tâm thật lâu không thể bình tĩnh. Lúc này, lại nhận được một cái tin ngắn.

“Đừng đáp ứng hắn. Cậu phải cùng tôi ở cùng một chỗ. Hắn sẽ không cho cậu hạnh phúc !”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mì... Đây chương viết cố gắng thuận da.

Edit nói ra suy nghĩ của mình:Tác giả cắt chương ngay chỗ này thiệt là vui.

54. Chương 55: Cởi Bỏ Khúc Mắc

Là dây số lần trước gọi.

Sau khi Tô Bắc Bằng trở lại ký túc xá thì lấy điện thoại ra lại bấm một lần, đồng dạng là âm thanh máy móc của —— tắt máy. Phá hoại đúng không? Dựa vào cái gì nói cậu cùng Lăng Quân Diệu nếu ở chung với nhau sẽ không có hạnh phúc? Đây là lời nguyên rửa hay là lời tiên tri đây?

“Grrrr~!” Nóng giận mà đi ra khỏi cửa, vừa vặn nhìn thấy Nghiêm Vĩ Hững ăn mặc chỉnh tề, từ phòng tắm đi ra.”Nha, Nghiêm đại soái ca lại cùng vị tiểu thư nào ước hẹn vậy?”

Nghiêm Vĩ Hững chớp chớp mắt, trưng ra nụ cười sáng lạn “ Nếu như tôi nói, tôi là đang muốn hẹn hò cùng với cậu thì cậu nghĩ sao?”

“...” Tô Bắc Bằng méo mào, trưng ra cái ánh mắt lom lom tỏ vẻ quái dị mà nhìn hắn, “Ông là đang phát sốt hay phát xuân? Cẩn thận tôi đem thùng rác đắp lên trên đầu ông. Đừng có đem ca ra mà tiêu khiển, phiền muốn chết rồi”.

Nghiêm Vĩ Hững nhún nhún vai, cầm lên một chai nước hoa xịt xịt, cũng không say goodbye trực tiếp chạy lấy người. Chẳng hiểu nổi, không đùa giỡn thì sẽ chết sao? Thật sự là một nam nhân buồn tao...

Lại thở dài, Tô Bắc Bằng lấy cái gối đầu vỗ vỗ, nằm xuống. Có nên đáp lại lời của Lăng Quân Diệu hay không, cậu thật sự rất là do dự. Nếu đáp ứng, anh ta thật sự không phải là một nam nhân bình thường, là một ... cái pha lê trưng trong phòng kín không nhiễm chút ánh sáng. Còn nếu như không đáp ứng, Lăng Quân Diệu sẽ thương tâm, sẽ đau khổ thì chắc chắn rồi đó, mấu chốt là... anh ta có thể sẽ nghĩ quẩn trong đầu rồi làm mấy chuyện bậy bạ gì đó chẳng hạn?

Nghĩ quẩn trong đầu thì không sao rồi, nhưng lỡ như anh ta nghĩ quá rồi đi tự sát ... Xong đời, Tô Bắc Bằng cậu sao mà có thể bồi thường một Lăng đại tổng tài khác cho Lăng gia người ta a~.

Đây là cái ý tưởng loạn thất bát tao gì đây? !

Tô Bắc Bằng sắp bị bản thân tra tấn đến muốn điên rồi. Không muốn suy nghĩ nữa.”Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu... Một con Thư Hiệp, hai con Lăng Quân Diệu, ba con Lão công ...”(Hết thuốc chữa >_<)=“ “cậu=” đang=” nói=” cái=” gì?”=“ “cừu=” thiên=” ngọc=” vừa=” vào=” cửa=” chốt=” nghe=” được=” tô=” bắc=” bằng=” làm=” bầm=” lâu=” bầu=” nói=” thăm=” tiếng=” đóng=” cửa=” nháy=” mắt=” đem=” buồn=” ngủ=” của=” tô=” bắc=” bằng=” dọa=” chạy,=” cậu=” ngồi=” dậy=” vượt=” ve=” ngực=” tổ=” vẽ=” hoảng=” sợ,=” “tôi=” van=” cậu=” suất=” ca=” à,=” cậu=” có=” thể=” có=” chút=” ‘tiếng=” người’=” không?”=“ “là=” tại=” cậu=” đang=” phiêu=” du=” lên=” chin=” tầng=” mây=” mà?”=“ “cừu=” thiên=” ngọc=” đi=” đến=” mép=” giường=” của=” cậu=” ngồi=” xuống,=” nhìn=” hai=” vành=” mắt=” đen=” thui=” của=” cậu=” rồi=” nói,=” “có=” việc=” gì=” phiền=” phức=” sao?”=“ quả=” thật=” là,=” ca=” ca=” tôi=” xa=” cậu=” chỉ=” có=” một=” tháng,=” thể=” mà=” chịu=” không=” được=” sao?”=“ nhớ=” tới=” tôi=” mà=” mắt=” ngủ=” luôn=” sao?”=“ tô=” bắc=” bằng=” mắt=” trợn=” trắng,=” “cậu=” thôi=” đi.”=“ đi=” cũng=” không=” nói=” một=” tiếng,=” tùy=” tiện=” nhấn=” có=” cái=” tin=” nhấn=” cho=” qua=” chuyện.”=“ sao=” giờ=” đã=” trở=” lại?”=“ “ân.”=“ sau=” đó=” a,=” cùng=” với=” giáo=” sự=” học=” nghiên=” cứu.”=“ “chúc=” mừng=” a.”=“ ở=” đại=” học=” khổ=” cực=” bốn=” năm,=” có=” thể=” được=” giáo=” sư=” mang=” theo=” học=” nghiên=” cứu=” quả=” thật=” là=” chuyện=” tốt.”=“ tô=” bắc=” bằng=” có=” chút=” hăm=” mộ,”=“ tự=” đáy=” lòng=” chúc=” mừng=” cho=” anh=” em.”=“ “nói=” chuyện=” của=” cậu=” đi.”=“ có=” phải=” hay=” không...”=“ kéo=” dài=” âm=” cuối,=” “cừu=” thiên=” ngọc=” để=” sát=” vào,=” thần=” bí=” nháy=” mắt=” mấy=” cái,=” “yêu=” đương?”=“ cứ=” như=” vậy=” biểu=” hiện=” rõ=” ràng=” ra=” sao?”=“ tô=” bắc=” bằng=” ...=” cũng=” không=” tính=” yêu=” đương=” đi,=” chính=” là...”=“ người=” khác=” tổ=” tình=” với=” cậu,=” ách=” cũng=” không=” đúng,=” có=” thể=” cho=” là=” trưng=” cầu=” ý=” kiến?”=“ điều=” này,=” tô=” bắc=” bằng=” sờ=” sờ=” cầm,cừu=” thiên=” ngọc=” có=” thể=” nào=” sẽ=” kỳ=” thị=” hay=” không.”tôi=” đã=” nói=”

với=" câu,=" hai=" cái=" nam=" nhân=" với=" nhau,=" thật=" sự=" có=" thể=" có...=" tình=" yêu=" sao?=" "vô=" nghĩa.= " cừu=" thiên=" ngọc=" gọn=" gàng=" linh=" hoạt=" trả=" lời,=" "đó=" mới=" là=" tình=" yêu=" tối=" chân=" thành=" tha=" thiết!= " != " không=" để=" cho=" ánh=" mắt=" thể=" nhân=" thấp=" kém=" ảnh=" hưởng,=" không=" cần=" quan=" tâm=" đến=" thành=" kiến=" xã=" hội=" đối=" với=" bọn=" họ,=" dùng=" cảm=" thừa=" nhận=" tình=" cảm=" lẫn=" nhau,=" mười=" ngón=" nắm=" chặt,=" bước=" chậm=" dưới=" ánh=" mặt=" trời,=" từng=" bước=" một=" in=" lên=" dấu=" chân,=" cùng=" nhau=" đến=" già.= " đó=" là=" bởi=" vì=" đây=" là=" một=" tình=" yêu=" bị=" người=" ta=" úy=" ky,=" mới=" có=" thể=" hưởng=" thụ=" cái=" loại=" chân=" ái=" mang=" đến=" hạnh=" phúc.= " tô=" bắc=" bằng=" lắng=" nghe,=" chính=" là=" cảm=" thấy=" được...=" cừu=" thiên=" ngọc=" động=" tác=" diễn=" cảm=" quá=" khoa=" trương,=" người=" không=" biết=" còn=" tưởng=" rằng=" đang=" diễn=" thuyết=" hoặc=" là=" chúc=" tụng=" chẳng=" hạn.= " "tương=" phản=" nếu=" là=" nam=" nữ,=" trong=" một=" đêm=" xảy=" ra=" chuyện=" hồng=" hạnh=" xuất=" tường,=" thậm=" chí=" là=" trúng=" xuân=" được,=" chơi=" trò=" chơi=" kích=" thích=" chẳng=" hạn,=" so=" với=" loại=" tình=" khiết=" yêu=" ghê=" tởm=" hơn=" nhiều,=" không,=" cần=" bản=" không=" cách=" nào=" so=" sánh=" được!= " bọn=" họ=" cái=" loại=" này=" 'chuyện'= " mới=" là=" nên=" phỉ=" nhổ,=" nên=" khinh=" bỉ.= " cừu=" thiên=" ngọc=" thờ=" ra=" một=" hơi=" thật=" dài,=" vượt=" qua=" kiểm=" tra=" rồi,=" lưng=" cứng=" như=" vậy,=" rớt=" cục=" không=" phụ=" nhờ=" vả=" a.= " tô=" bắc=" bằng,=" tiểu=" tử=" cậu=" dùng=" tra=" tấn=" tôi=" nữa!= " != " tô=" bắc=" bằng=" điện=" thoại=" lại=" nhận=" được=" tin=" nhắn,=" bắt=" quá=" lúc=" này=" là=" tiểu=" hạnh=" tỷ.= " "bằng=" tử,=" đêm=" nay=" nếu=" có=" thời=" gian=" rảnh,=" khoảng=" tám=" giờ=" cùng=" tôi=" đến=" bar=" "thuần"=" tâm=" sự=" một=" chút?"=" bar=" "thuần"?=" không=" nghe=" nói=" qua=" quán=" bar=" này=" ôi=" chào...=" tô=" bắc=" bằng=" ngẫm=" lại=" buổi=" tối=" cũng=" không=" có=" chuyện=" gì,=" trả=" lời=" lại=" ok.= " rất=" nhanh=" lại=" thu=" được=" hồi=" âm,=" nói=" là=" sẽ=" để=" cho=" người=" tới=" đón=" cậu.= " "cậu=" vẫn=" là=" nên=" ngủ=" một=" chút=" đi,=" cả=" khuôn=" mặt=" đều=" tiêu=" tụy.= " "cừu=" thiên=" ngọc=" đỡ=" cậu=" nằm=" xuống=" nói=" nói.= " kỳ=" thật=" không=" nghiêm=" trọng=" như=" vậy=" đi?=" tô=" bắc=" bằng=" thăm=" thăm=" hoài=" nghi=" ...=" bằng=" không=" khi=" về=" nhà,=" ba=" mẹ=" không=" có=" khả=" năng=" không=" chú=" ý=" tới=" vánh=" mắt=" đen=" rất=" nặng=" của=" cậu=" a?=" nhìn=" cậu=" nằm=" xuống,=" cừu=" thiên=" ngọc=" mang=" rương=" hành=" lý,=" thu=" thập=" đồ=" đạc=" của=" mình.= " *=" nhà=" hàng=" năm=" sao=" "long=" vân=" tử=" ***,"=" trong=" một=" gian=" phòng=" cơm.= " nhân=" vật,=" lắng=" quân=" diệu,=" cừu=" thiên=" ngọc.(=" thấy=" chưa=" _ _=" tiếp=" tay=" cho=" kẻ=" ác=" nè=")=" "cậu=" ấy=" thể=" nào?"=" lắng=" quân=" diệu=" có=" chút=" khẩn=" trương=" lại=" có=" chút=" lo=" lắng=" nhìn=" cừu=" thiên=" ngọc.= " cừu=" thiên=" ngọc=" thì=" lại=" rất=" là=" bình=" tĩnh,=" lâm=" vào=" bể=" tình,=" không=" đứng,=" lâm=" vào=" tương=" tư=" đơn=" phương,=" hoàn=" hảo=" không=" phải=" hần."còn=" có=" thể=" làm=" sao?=" tuy=" rằng=" không=" bị=" kinh=" hách,=" nhưng=" ít=" ra...=" cậu=" ấy=" không=" có=" phản=" ứng=" gì=" quá=" lớn.= " "thoáng=" có=" chút=" thả=" lỏng=" ,=" lắng=" quân=" diệu=" cười=" nói,=" "tỷ=" tỷ=" của=" tôi=" với=" anh=" cậu=" có=" khỏe=" không?"=" "hảo=" vô=" cùng.= " thượng=" chu=" cương=" đã=" đi=" hawaii.= " tôi=" nói,=" anh=" cứ=" như=" vậy=" đem=" huynh=" đệ=" của=" tôi=" mà=" bắt=" cóc=" ...=" bắt=" tôi=" đi=" dụ=" dỗ,=" anh=" thật=" không=" lương=" tâm...=" cậu=" ấy=" không=" thích=" anh=" a?="(?)=" bắt=" kẻ=" như=" thể=" nào,=" cừu=" thiên=" ngọc=" vẫn=" là=" hi=" vọng=" tên=" bạn=" ngọc=" ngọc=" của=" mình=" có=" thể=" cùng=" mỹ=" nữ=" thật=" vui=" về=" ở=" cùng=" một=" chỗ.= " tuy=" rằng=" lắng=" quân=" diệu=" các=" phương=" diện=" điều=" kiện=" thật=" sự=" có=" thể=" nói=" phải=" hoàn=" mỹ,=" không=" thể=" soi=" xét.= " "hiện=" tại=" phải.= " nhưng,=" sau=" này=" không=" biết.= " "lắng=" quân=" diệu=" mang=" theo=" về=" mặt=" tự=" tin=" nói=" ra=" những=" lời=" này.= " chỉ=" cần=" có=" thể=" để=" cho=" cậu=" hạnh=" phúc,=" có=" lẽ=" ...=" hiện=" tại=" còn=" không=" thích=" mình,=" bắt="

kễ=" như=" thể=" nào,=" lương=" tâm=" anh=" cũng=" sẽ=" không=" dùng=" lại=" cơ=" mà=" ...=" ở=" thương=" giới=" lẫn=" lộn=" đã=" nhiều=" năm,=" lương=" tâm=" là=" vật=" gì?(=" ó=" ở=")]")=" *=" buổi=" tối=" bảy=" giờ,=" tại=" một=" quán=" bar,=" chỗ=" hẻo=" lánh.= " một=" người=" nam=" nhân,=" má=" trái=" có=" một=" vết=" seo,=" một=" nữ=" nhân,=" thân=" thể=" cao=" gầy,=" tóc=" cuộn=" sóng,=" khuôn=" mặt=" tuần=" tú.= " hai=" người=" ngồi=" đối=" diện=" nhau,=" trầm=" mặc=" đại=" khái=" hai=" phút,=" nữ=" nhân=" có=" động=" tác=" trước.= " mở=" ra=" túi=" xách=" của=" mình,=" lấy=" ra=" một=" chồng=" ảnh=" chụp,=" trải=" ra=" trên=" bàn.= " nam=" nhân=" chính=" là=" thân=" nhiên=" liếc=" mắt=" một=" cái,=" nhân=" tiện=" nói,=" "nói=" ra=" điều=" kiện=" của=" người.= " nữ=" nhân=" mím=" môi=" cười,=" mị=" thái=" hiện=" rõ=" vô=" cùng,=" "cho=" ta=" hai=" mươi=" người.= " nhưng=" không=" để=" người=" khác=" nhìn=" ra=" là=" của=" người,=" mặc=" ta=" điều=" khiển.= " nam=" nhân=" ánh=" mắt=" sắc=" bén=" giống=" như=" băng=" đao=" bắn=" thẳng=" đến=" nụ=" cười=" của=" nàng,=" trầm=" mặc=" một=" lát,=" làm=" cho=" người=" ta=" có=" lỗi=" giác=" muốn=" ngạt=" thở.= " = " có=" thể.= " nhìn=" không=" ra=" người=" của=" hần,=" nói=" trắng=" ra=" chính=" là=" thủ=" hạ=" của=" thủ=" hạ=" hần,=" chính=" là=" những=" tên=" côn=" đồ,=" vô=" danh=" tiểu=" lưu=" manh.= " một=" trảo=" là=" được=" một=" đồng.= " "ha=" ha,=" " = " nữ=" nhân=" thoả=" mái=" cười,=" "cụ=" thể=" ngày,=" ta=" sẽ=" nói=" cho=" người=" biết.= " ta=" chỉ=" dùng=" ba=" ngày,=" liền=" đêm=" nhân=" mã=" hoàn=" hảo=" vô=" khuyết=" trả=" lại=" người.= " nàng=" tiếp=" tục=" lấy=" ra=" đoạn=" phim,=" để=" cùng=" với=" ảnh=" chụp=" đang=" đặt=" lên=" bàn.= " nam=" nhân=" toàn=" bộ=" cất=" kỹ,=" gọi=" người=" phục=" vụ=" đưa=" lên=" giấy=" cùng=" bút,=" viết=" xuống=" số=" điện=" thoại=" của=" mình.= " đứng=" dậy=" chuẩn=" bị=" rời=" đi=" thì=" quay=" đầu=" lại=" nói=" câu,=" "người=" là=" một=" nữ=" nhân=" thông=" minh.= " nữ=" nhân=" không=" dám=" nhìn=" thẳng=" ánh=" mắt=" sắc=" bén=" như=" chim=" ưng=" kia,=" cúi=" đầu=" uống=" rượu.= " ly=" rượu=" thủy=" tinh=" lúc=" nàng=" hốt=" hoảng=" đã=" văng=" một=" ít=" rượu=" ra=" dính=" vào=" trang=" phục,=" bị=" ngọn=" đèn=" chiếu=" xạ,=" hiện=" lên=" một=" mạt=" chất=" lỏng=" đỏ=" hồng=" chói=" mắt.= " nhìn=" bề=" ngoài=" có=" chút=" mị=" ý,=" hương=" vị...=" thật=" mãnh=" liệt.= " nàng=" đương=" nhiên=" là=" nữ=" nhân=" thông=" minh,=" nhưng=" là=" nữ=" nhân=" lâm=" vào=" bể=" tình,=" cũng=" rất=" điên=" cuồng.(=" biết=" này=" là=" ai=" chưa=")]")=" *=" tám=" giờ,=" bar=" "thuần,=" trước=" sân=" khấu,=" tô=" bắc=" bằng=" một=" thân=" thường=" phục=" đơn=" giản,=" cùng=" với=" mỹ=" nữ=" lãnh=" phi=" hạnh=" ăn=" mặc=" xinh=" đẹp.= " "chị=" tiểu=" hạnh=" cũng=" có=" tâm=" sự=" nha?"=" tô=" bắc=" bằng=" trực=" tiếp=" vào=" vấn=" đề=" chính,=" thông=" thường=" nữ=" nhân=" tìm=" nam=" sinh,=" chính=" là...=" tìm=" thể=" thân=" kể=" khổ?"=" hần=" là=" vậy=" đi?"=" trong=" tiểu=" thuyết=" đều=" như=" vậy=" viết...=" hủ=" nữ=" đều=" nói=" như=" vậy.= " lãnh=" phi=" hạnh=" giờ=" lên=" ly=" rượu,=" quơ=" quơ,=" nhấp=" một=" ngụm=" rồi=" mới=" nói,=" "cậu=" vấn=" nên=" tự=" lo=" cho=" cậu=" trước=" đi.= " ...=" sao=" mà=" ai=" cũng=" nói=" như=" vậy=" hết=" vậy?"=" tô=" bắc=" bằng=" cậu=" rõ=" ràng=" đã=" đem=" nội=" tâm=" của=" mình=" che=" giấu=" thật=" là=" sâu=" không=" thể=" nào=" nhìn=" thấy=" được=" mà,=" thể=" nhưng=" vẫn=" bị=" liếc=" mắt=" là=" nhìn=" thấu.= " "anh=" ta=" tỏ=" tình=" với=" cậu=" .=" lãnh=" phi=" hạnh=" không=" phải=" nghi=" vấn,=" mà=" là=" khẳng=" định.= " tô=" bắc=" bằng=" xấu=" hổ,=" nàng=" không=" khỏi=" cũng=" quá=" sắc=" bén=" đi?"=" làm=" sao=" chị=" biết=" a?"=" "cậu=" định=" làm=" như=" thể=" nào?"=" lãnh=" phi=" hạnh=" không=" muốn=" trả=" lời=" cậu=" vấn=" đề=" kia.= " cũng=" chỉ=" có=" cái=" gia=" hỏa=" thân=" kinh=" to=" như=" cậu=" mới=" ngu=" ngốc=" như=" vậy=" thôi,=" nàng=" có=" nhiều=" cơ=" sở=" ngầm=" như=" vậy,=" đã=" nhận=" được=" tin=" báo=" trước=" tiên.= " tùy=" tiện=" ở=" trên=" đường=" bắt=" một=" người=" qua,=" cũng=" có=" thể=" là=" cùng=" nàng=" có=" quan=" hệ.= " em=" cũng=" không=" biết.= " "cậu=" có=" phải=" hay=" không=" còn=" rồi=" rầm=" là=" có=" thích=" anh=" ta=" hay=" không?"=" lãnh=" phi=" hạnh=" một=" bộ=" chỉ="

tiếc=" rên=" sắt=" không=" thành=" thép.= " "nếu=" như=" nói=" mỗi=" ngày=" đội=" tin=" nhấn=" của=" anh=" ta,=" trước=" khi=" ngủ=" trong=" đầu=" sẽ=" có=" bóng=" dáng=" lãng=" quân=" diệu=" chuyển,=" ngắn=" người=" còn=" có=" thể=" nghĩ=" đến=" nét=" tươi=" cười=" của=" anh=" ta,=" thậm=" chí=" còn=" có=" cảm=" giác=" nghe=" được=" âm=" thanh=" của=" anh=" ta=" ...=" thì=" đó=" chính=" là=" thích,=" em=" không=" có=" khúc=" mắc=" vấn=" đề=" này.= " "cậu=" -=" tô=" bắc=" bằng=" thừa=" nhận=" ,=" thật=" sự=" thích=" lãng=" quân=" diệu=" thì=" như=" thế=" nào?" chính=" là,=" "nếu=" quả=" thật=" chỉ=" có=" đơn=" giản=" như=" vậy=" thì=" tốt=" rồi.= " em=" là=" một=" người,=" người=" khác=" chia=" vào=" người=" em=" chữ=" mắng=" em=" là=" đồng=" tính=" luyện=" ái=" ghê=" tởm=" này=" nọ=" cũng=" không=" sao,=" em=" không=" quan=" tâm.= " chính=" là=" anh=" ấy=" thì=" bất=" đồng,=" anh=" ấy=" đường=" đường=" là=" một=" tổng=" tài,=" dựa=" vào=" cái=" gì=" lại=" cùng=" em=" ở=" một=" chỗ?= " em=" có=" tư=" cách=" gì=" mà=" cùng=" anh=" ấy=" ở=" cùng=" một=" chỗ=" đây?= " phóng=" viên=" tạp=" chí=" tài=" chính=" và=" kinh=" tế=" nếu=" phát=" hiện=" ra=" mà=" đăng=" tin,=" người=" khác=" nhìn=" thấy=" lãng=" đại=" tổng=" tài=" là=" một=" người=" đồng=" tính=" luyện=" ái,=" sẽ=" nghĩ=" như=" thế=" nào?= " sẽ=" ghê=" tởm=" đúng=" hay=" không?= " làm=" không=" tốt,=" lãng=" quân=" diệu=" còn=" có=" thể=" bởi=" vì=" tình=" huống=" này=" mà=" mất=" hết=" danh=" dự!= " lãnh=" phí=" hạnh=" thật=" sự=" rất=" muốn=" một=" phát=" súng=" mà=" bắn=" chết=" cậu=" luôn.= " "ái=" tình=" không=" phải=" nói=" về=" tư=" cách,=" "cậu=" chỉ=" cần=" làm=" theo=" thâm=" tâm=" của=" cậu,=" là=" tốt=" rồi.= " có=" thể=" là=" do=" cuộc=" đời=" nói=" chuyện=" quá=" ít,=" nằng=" không=" biết=" nên=" nói=" cái=" gì=" lúc=" này=" để=" phản=" bác=" lại=" lời=" của=" tô=" bắc=" bằng,=" "vuốt=" vuốt=" tóc,=" nằng=" tập=" trung=" lực=" chú=" ý...=" nói=" tiếp,=" "cậu=" nên=" tin=" tưởng=" anh=" ta,=" hoặc=" là=" nói,=" tin=" tưởng=" tỉnh=" cảm=" của=" hai=" người=" sẽ=" không=" yếu=" ớt=" dễ=" vỡ=" như=" vậy.= " "cậu=" lo=" lãng=" mấy=" cái=" này=" đều=" không=" phải=" là=" vấn=" đề=" gì=" cả,=" đều=" sẽ=" không=" phát=" sinh.= " lãng=" quân=" diệu=" có=" nhiều=" năng=" lực=" hơn=" những=" gì=" mà=" cậu=" nghĩ.= " nhưng=" tôi=" cũng=" giải=" thích,=" "nếu=" như=" anh=" ta=" hiện=" tại=" hung=" hăng=" tới=" quán=" ba=" này=" đặt=" boom=" hay=" phóng=" hỏa=" gì=" đó,=" ngày=" mai=" vẫn=" bình=" thản=" mà=" đi=" siêu=" thị=" lựa=" đồ.= " nói=" như=" vậy=" có=" lẽ=" hơi=" khoa=" trương,=" nhưng=" anh=" ta=" chính=" là=" người=" được=" thương=" yêu=" nhất=" lãng=" gia.= " "..."= " tô=" bắc=" bằng=" thẳng=" tròng=" mắt,=" đây=" không=" phải=" khoa=" trương,=" này=" là=" phi=" thường=" khoa=" trương=" quá=" rồi.= " "tin=" tưởng=" tỷ=" tỷ,=" cho=" cậu,=" cũng=" cho=" anh=" ta=" một=" cơ=" hội.= " nếu=" cậu=" hiện=" tại=" buông=" tay,=" sau=" này=" có=" thể=" sẽ=" tìm=" nữ=" hài=" tử=" rồi=" xây=" dựng=" cuộc=" sống=" hạnh=" phúc.= " nhưng=" mà=" lãng=" quân=" diệu,=" tôi=" nghĩ=" anh=" ta=" không=" thể.= " anh=" ta=" thích=" cậu,=" so=" với=" bản=" thân=" còn=" muốn=" nhiều=" hơn,=" sao=" không=" thử=" cho=" anh=" ta=" cơ=" hội?= " nếu=" các=" người=" có=" mâu=" thuẫn,=" "cậu=" có=" thể=" tùy=" thời=" mà=" rời=" đi,=" trở=" về=" thời=" tự=" do=" tự=" tại.= " đương=" nhiên,=" nếu=" có=" thể=" khoái=" khoái=" nhạc=" nhạc=" mà=" ở=" cùng=" một=" chỗ,=" đối=" với=" cậu=" và=" anh=" ta=" đều=" không=" phải=" chuyện=" tốt=" hay=" sao?"= " những=" trời=" buột=" trong=" lòng,=" bị=" một=" bàn=" tay=" linh=" hoạt=" chậm=" rãi=" cỏi=" bỏ.= " tô=" bắc=" bằng=" thoải=" mái=" cười,=" "cám=" ơn=" chị=" tiểu=" hạnh.= " nằng=" nói=" rất=" đúng,=" cảm=" tình=" của=" lãng=" quân=" diệu=" nên=" đáp=" lại,=" anh=" ta=" đã=" nói=" anh=" ta=" không=" có=" yêu=" đương=" qua...=" nếu=" mỗi=" tình=" đầu=" còn=" chưa=" mở=" ra=" liền=" chấm=" dứt,=" đối=" với=" anh=" ta=" đã=" kích=" rất=" lớn=" a?= " "cậu=" biết=" suy=" nghĩ=" như=" vậy=" là=" tốt=" rồi.= " lại=" vuốt=" vuốt=" tóc,=" lãnh=" phí=" hạnh=" giờ=" ly=" rượu=" lên,=" chậm=" rãi=" thưởng=" thức.= " tô=" bắc=" bằng=" nhìn=" thấy=" nằng=" uống,=" liếm=" liếm=" miệng,=" "chị=" tiểu=" hạnh,=" em=" cũng=" gọi=" một=" ly=" rượu=" nha.= " lãnh=" phí=" hạnh=" gặt=" đầu,=" "ừm.= " lúc=" này=" lại=" xuất=" hiện=" một=" người=" nam=" nhân.= "

tóc=" rục=" rở=" giống=" như=" là=" lông=" của=" con=" vệt,=" áo=" sơ=" mi=" mông=" lét=" gần=" như=" phơi=" bày=" cả=" bộ=" ngực,=" nổi=" lên=" ...=" cơ=" ngực=" không=" đẹp=" tí=" tạo=" nào,=" đi=" tới=" gần=" hai=" người=" bọn=" họ=" .=" "suất=" ca,=" mỹ=" nữ,=" không=" để=" ý=" tôi=" ngồi=" ở=" đây?"=" ở=" một=" quán=" bar=" dành=" cho=" gay,=" nơi=" nơi=" đều=" là=" nam=" nhân,=" trước=" quây=" bar=" có=" một=" mỹ=" nữ=" cùng=" một=" nam=" sinh=" tuần=" tú=" nói=" chuyện=" tổ=" về=" hợp=" ý=" như=" vậy.= ông=" trời=" thật=" là=" đối=" đãi=" hấn=" không=" tệ.= tác=" giả=" nói=" ra=" suy=" nghĩ=" của=" mình:ta=" ngất,=" này=" chương=" cổ=" gắng=" nhiều=" chán=" đêm,=" hi=" vọng=" ta=" ngủ=" một=" giấc=" đứng=" lên=" sẽ=" không=" quên.= luôn=" luôn=" nhớ=" tới,=" lại=" vẫn=" cứ=" quên=" nói=" một=" câu:=" cảm=" ơn=" các=" vị=" ném=" đĩa=" lời=" thân=" nhóm!= " (3)=" chúc=" ngủ=" ngon .=" ẩm=" áp=" nêu=" lên:=" gần=" nhất=" thời=" tiết=" hay=" thay=" đổi,=" mọi=" người=" cần=" nhiều=" chú=" ý=" thân=" thể,=" ẩm=" lạnh=" nên=" nắm=" chắc=" a.= " (=" ta=" có=" người=" bằng=" hữu=" mỗi=" ngày=" mặc=" văn=" kiện=" ống=" tay=" áo=" ở=" trước=" mắt=" ta=" lúc=" ăn=" lúc=" hiện,=" thấy=" ta=" đều=" rất=" lạnh,=" đầu=" ">

55. Chương 56: Say Rượu Mị Hoặc

“Không ngại.” Tô Bắc Bằng quay lại mỉm cười gật gật đầu.

Lãnh Phỉ Hạnh vừa định nói ra lời cự tuyệt. Chính là Bằng tử đã giải khai khúc mắc, bây giờ tựa hồ như có chút tiểu bạch, không... thánh mẫu? Vừa nhìn cái tên nam nhân này liền không yên lòng, ra đời chưa thâm a...

Tên nam nhân kia vẻ mặt hưng phấn đi tới bên cạnh Tô Bắc Bằng ngồi xuống, “Tôi tới mời cậu một ly rượu nhé.” Sảng khoái vỗ tay phát ra tiếng, “Một ly “mê thất”, cảm ơn.”

Nước hoa trên thân nam nhân trái lại rất độc đáo. Lãnh Phỉ Hạnh chưa bao giờ ngửi qua, chẳng qua... đó không phải là phong cách nàng thích, quả nồng nặc rồi.

Tâm tình trở nên thoải mái, nhạc trong quán rượu cũng trở nên dịu dàng dễ nghe hơn. Cậu bây giờ mới liếc mắt đánh giá xung quanh, ánh đèn có chút mờ ảo, chỗ sáng chỗ tối, mang theo mấy phần hương vị hắc sắc, cảm giác là lạ ... Có nhiều điểm không thích hợp. Ách, đúng rồi, như thế nào mà xung quanh đều là ... nam? Ặc ta sát ...có cường tráng, có cao gầy, có béo, ai da~~ còn có ẻo lả?!

Có vẻ như trong nguyên cái quán rượu chỉ có ... một mình chị Tiểu Hạnh là nữ đi ?

Lại nhìn một chút ... cái bàn đối diện kia ôm ôm ấp ấp... Tô Bắc Bằng đã rõ ràng minh bạch rồi, đây chính xác là quán bar gay đi! Ừm ... Tuy rằng khung cảnh cũng rất là bình thường, cũng không có cái gì gọi là đôi phong bại tục xuất hiện.

“Chị Tiểu Hạnh, sao chị không nói cho em biết đây là quán dành cho gay?” Tô Bắc Bằng buồn bực, đem ly rượu vừa mới đưa lên hộp một ngụm, hương vị rất được nha.

Lãnh Phỉ Hạnh ánh mắt vẫn không rời cái tên nam nhân vừa đến bắt chuyện với bọn họ, “Tôi nghĩ đem cậu đến để nhìn một chút.” Dễ dàng nhận thấy được trong mắt đối phương hiện lên vài tia âm hiểm. Giao tiếp qua vô số người, nàng sao lại không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái chủ ý gì? Chính là hôm nay hắn không được gặp may nha.

“Ác.” Rượu rất là được, Tô Bắc Bằng tiếp theo nhấp một hộp. Có một cổ cảm giác hưng phấn. Hắc hắc... Đây có thể là trời sinh, đối với chất cồn đặc biệt nhạy cảm, ách... Phải nói là đặc biệt yêu thích, nghe thấy tới liền nhịn không được, vừa thấy đã muốn uống.

“Tiểu thư, vì vẻ đẹp của nàng, cạn một ly?” Nụ cười trên khóe miệng nam nhân khẽ nhếch, cười đối với Lãnh Phỉ Hạnh lắc lắc chén rượu, đem ly rượu mới rót đưa lên trước mặt nàng.

Lãnh Phỉ Hạnh không nói gì, sáng khoái tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch.

“Ách... Rất được nha. Lại đến một ly!” Đối người phục vụ kêu to một tiếng, Tô Bắc Bằng đem cái ly để một bên. Vô ý đưa lưỡi liếm liếm khóe miệng, cảm giác đầu óc căng căng, giống như cần phát tiết chút gì đó mới có thể thoải mái một chút.

Lúc này cũng không biết người điều chỉnh nhạc nghĩ cái gì, mở lên bài nhạc phải ôm một cái .

Tô Bắc Bằng cũng nhin không được nữa, hào sảng mở ra cúc áo, có chút khấn cấp mà xé rách áo khoác, nhảy xuống dưới ghế cao, “Don ‘t stop tiếp tục nhảy, mị lực không đủ thì dựa vào đôi mắt đen như cái ***g, áp lực tất cả biến mất hết ~ gặp lại người lại xuất hiện, cảm giác toàn thân như bị điện giật, người hãy nhìn ta, giống như nhất định ta phải là của người. hello baby chỉ ôm một cái ~yeah~! ~ cố lấy dũng khí ôm một cái, nga ~...”

Dù là trải qua mưa bom bão đạn, gặp cái trường hợp lớn như vậy Lãnh Phỉ Hạnh cũng bị dọa đến ngây người. Không nghĩ tới cậu còn có thể lộ như vậy một tay...

“Wow! ! Rất đẹp trai!”

“good boy! ! Xem bên này.”

“Dùng sức lắc, yes!”

...

Bị khán giả nhiệt tình cuốn hút, Tô Bắc Bằng thân thể quả nhiên đang đưa càng thêm có sức lực . Mềm mại vặn vẹo, lại dương cương có sức lực phát tay, nhếch nhếch mông, nửa người trên kê vào cái xà lắc lắc, tiếp theo chân dài duỗi ra, vuốt đũng quần bản thân, lại nhảy kiểu Mike...

Nhảy bài ôm một cái kiểu Mike, thật sự là có một chút quái dị, thế mà có thể nhảy thật đẹp... Đúng là một cực phẩm vũ nam!

“Lão đệ! ! Cậu nhảy thế đủ rồi!” Lãnh Phỉ Hạnh nhìn thấy cậu to gan hơn , còn muốn đem áo sơmi hơi mỏng cỡi, thân hình mà người kia nghĩ N cách nuốt vào trong bụng, cứ như vậy không công mà thoát ra cho người khác nhìn hết.

Lúc Lãnh Phỉ Hạnh muốn đi lên ngăn cản Tô Bắc Bằng, nam nhân kia bèn kéo lấy cánh tay của nàng, “Tiểu mỹ nhân đi đâu?”

“Buông tay!” Lãnh Phỉ Hạnh muốn vung lên cho hắn một cái tát tai, kết quả phát hiện cả người đều vô lực?“Người...” Bản thân nàng tung hoành giang hồ hai mươi năm, thế nhưng bị một tên tiểu nhân trong quán rượu trêu chọc? Khi nào thì hạ thuốc?

“Ta không có kê đơn nha.” Nam nhân cười âm hiểm nói, “Chỉ là nước hoa của ta có a, đó là hiệu quả “Mê nhân”. Phối với cồn, hương thơm càng thêm mị hoặc nha.” Nói xong, hắn cầm túi xách của nàng đi.

Lãnh Phỉ Hạnh thầm kêu đáng chết. Di động ở bao trong túi. Nàng toàn thân vô lực, nuốt một ngụm nước bọt, “Lăng Quân Diệu, người nếu không đến, lão nương sẽ giết cả nhà ngươi!”

Nghe được câu nàng gọi to vô nghĩa, tên nam nhân kia có chút khiếp sợ, chẳng lẽ nàng có chỗ dựa? Cũng đúng, bằng không một nữ nhân sao có thể đến quán bar gay? Bất quá, sắc đẹp trước mặt, không hưởng thụ thì chính là đồ dần. Nhìn cái người đang nhảy đến có chút ngốc trên kia, đoán chừng là thể chất rất miễn cưỡng với cồn, lại còn phối thêm với nước hoa của hắn nữa. Chặn ngang ôm lấy Lãnh Phỉ Hạnh, nhanh nhẹn cầm lấy tay đang vung lên muốn đánh của nàng, “Đừng nóng vội, ta có rất nhiều thời gian.” Về phần cực phẩm vũ nam kia, hữu duyên tái kiến!

Lăng Quân Diệu từ lúc nghe được Tô Bắc Bằng phát điên hát hò rống vang, thật sự là có vẻ hành hạ tai người nghe, liền vội vàng đến đây. Một đường bão táp, không biết vượt bao nhiêu cái đèn đỏ. Lúc chạy đến cửa, mọi người đang vô cùng náo động, nháy mắt đột nhiên trở nên im lặng, mọi người đều đem ánh mắt từ trên người Tô Bắc Bằng dời vị trí, nhìn về phía tình anh xã hội ở cửa.

Mặc một bộ âu phục phẳng phiu đem cả thân mình của y ôm sát hoàn hảo, cà- vạt hơi lơ lửng, cái trán đỏ mồ hôi làm cho khuôn mặt tuấn tú của y càng có thêm vài phần hương vị thành thực, con mắt thâm trầm mang theo vài phần lo lắng, giống như đang tìm tòi cái gì đó.

Tiêu điểm không còn là chính mình, Tô Bắc Bằng khó chịu a. Không hề phát hiện, lộ ra đôi mắt phiếm thủy quang nhìn về phía cửa. Nga, đại suất ca ôi chào! ! Cậu bước mấy bước to về phía trước, “Nhĩ hảo a.” Sách, quần áo thật là quá mức mà, ngăn cản người cậu, không để cho ánh mắt người khác nhìn vào.

Cậu này, Tô Bắc Bằng cúi đầu về mặt buồn bực trừng mắt nhìn nam nhân đang nắm chặt cái sơ mi của cậu. Lăng Quân Diệu nghi hoặc cúi đầu, xem bộ dạng cậu giống như muốn cởi hết quần áo, nhanh chóng ngăn cản, “Bằng tử mau cùng anh đi về.”

“TMD! Người cái nam nhân này như thế nào mà phóng đảng, không biết xấu hổ như vậy? Lão tử không phải người tùy tiện!” Tô Bắc Bằng đột nhiên lớn tiếng kêu lên, ngón tay chọt chọt cái ót Lăng Quân Diệu, chữi âm lên, “Người quả thực là bại hoại xã hội ôi chào! ! Quả thật là bại hoại không còn chỗ nói. Bất quá... Ta thích.”

Lăng Quân Diệu thật muốn khóc lên, cậu phao mị nhãn cũng được, nhưng mà về nhà chậm rãi phao được không?

Cái nam nhân ban nãy tận lực ôm Lãnh Phỉ Hạnh vụng trộm rời đi, phóng nhẹ cước bộ cúi đầu muốn không ai để ý tới mình. Thừa lúc náo động, đúng là thời cơ tốt.

“Lăng Quân Diệu!” Lãnh Phỉ Hạnh nghiêng răng nghiêng lợi. Điền muốn giết người, cái cậu qua sông đoạn cầu thật đúng vào người y mà? Nàng lâm vào tình trạng nước sôi lửa bỏng này, lại có thể không cứu? Trong mắt cũng chỉ có lão đệ nàng!

Lăng Quân Diệu lúc này mới phát hiện thảm cảnh của Lãnh Phỉ Hạnh, nhú mày, không giận tự uy, “Buông nàng ra!” Kiên định ngữ khí, làm cho nam nhân kia cước bộ không tự chủ được ngừng lại.

Chẳng lẽ vừa bắt được con vịt béo đưa đến miệng lại còn bay đi? Không cam tâm, “Dựa vào cái gì?” Nam nhân một bộ dáng khiêu khích.

“Nhìn hẩn làm gì? Hẩn có đẹp trai hơn ta không?” Tô đại soái ca không vui, kéo kéo cà vạt Lăng Quân Diệu, tay kia thì sờ soạn trên lưng của y, “Chỉ cho phép nhìn ta thôi!” (Hết chữa)

Thiên a... Bằng tử à em nếu muốn yêu thương nhưng nhớ anh rất là thích ý, nhưng bây giờ không phải là thời điểm. Lăng Quân Diệu trong lòng kêu khổ một tiếng.

Lấy điện thoại di động ra nhanh chóng bấm dãy số, “Nhị ca. Tùy tiện kêu vài người lại bar “Thuần” đi, trong vòng ba phút!” Cúp máy. Mắt thấy Tô Bắc Bằng say, trọng tâm không xong muốn ngã sấp xuống dưới đất, nhanh chóng đỡ lấy. Không kiên nhẫn nhìn về phía nam nhân kia, “Người nếu còn muốn dùng hai tay mình thì nhanh chóng buông nàng xuống.”

Cậu này uy hiếp, không phải đùa giỡn.

Lãnh Phỉ Hạnh khoe miệng thoáng hiện lên nụ cười lạnh, chỉ có đơn giản là hai tay như vậy? Không dễ dàng đâu nha!

Nam nhân cũng cảm thấy được sợ hãi, nhìn nam tử anh tuấn này thật không chút đơn giản, còn có mỹ nữ trong lòng này... kẻ gây tai họa! Vội vàng đem nàng buông xuống, nhắc chân lên muốn ly khai, kết quả mới vừa chạy ra cửa liền đụng phải một đám người mặc áo đen đeo kính râm, thân hình lực lưỡng.

“Thiếu gia!” Lễ độ cung kính đối Lăng Quân Diệu cúi mình chào hỏi, sau đó chuyển hướng về phía Lãnh Phỉ Hạnh, “Lãnh tiểu thư!”

“Bắt hẩn lại.” Lãnh Phỉ Hạnh liếc một cái ánh mắt qua nhìn, nam nhân kia cứ như vậy mà bị chế phục, chặt vật không ngừng hô buông, tha mạng.

“Cám ơn, ơn này không thể nào trả hết được!”

“Cô cũng phải nhớ kỹ lời tôi đã nói.” Trải qua vụ việc như vậy, Lãnh Phỉ Hạnh cũng không tâm tình gì. Nhanh chóng cầm lại túi xách, gọi điện thoại cho người tới đón nàng.

※

Chở cái người luôn mồm hát “Chỉ ôm một cái” về được tới nhà, Lăng Quân Diệu càng thêm tin tưởng lựa chọn của mình là đúng. Dẫn cậu về nhà là chính xác nhất, cậu cái dạng này, quay về tới trường học, không khéo sẽ phát điên cả đêm. Uống rượu say, còn bị người ta nhìn hết thân thể, thật anh không muốn xảy ra tình huống này nữa.

“Ba ba?” Tô Tô nghe được Tô Bắc Bằng hát những lời mà chẳng thể nào hiểu nổi kia, thì bị đánh thức, liền từ trên giường đi ra cửa phòng, còn đưa tay dụi dụi mắt, “Là Bằng ca ca sao?”

“Ân, ngoan, đi ngủ đi.”

“A.” Chẳng có hỏi lại nữa, dù sao cũng là đứa bé, mới từ trong mộng tỉnh lại, còn cảm giác mơ hồ, ai ya quay về đi ngủ.

Đem Bằng tử đỡ đến sô pha, Lăng Quân Diệu đi rót chén trà đặc, “Bằng tử đừng hát nữa. Có khát nước không? Đến uống hết đi.”

“... ôm ôm một cái, da ~ a...” Tô Bắc Bằng ngơ ngác tiếp nhận, liền đưa lên miệng uống. Còn tưởng rằng là rượu, Lăng Quân Diệu nhanh chóng ngăn cản, “Cẩn thận nóng lắm đấy!”

Cười khổ lắc đầu, Lăng Quân Diệu thổi thổi ly trà, tuy cực khổ như thế nhưng lại mang theo cảm giác hạnh phúc là cái chuyện gì nhỉ? Không biết... Dù thế nào đi nữa anh cũng rất là hưởng thụ.

“Lăng, Quân, Diệu.” Tô Bắc Bằng nhìn thấy nam nhân quay mặt, một chữ một chữ kêu lên tên của hắn.

Lăng Quân Diệu thân thể cứng đờ, cảm giác tê dại từ trong nội tâm bỗng chốc lan tràn đánh sâu vào trí não anh. Hình như... đây là lần đầu tiên cậu kêu tên của anh? “Ân.” Tự nhiên muốn dùng hết ôn nhu cả đời, anh mỉm cười đáp lại.

Tô Bắc Bằng an tĩnh, không có tiếp tục hát, chính là ánh mắt luôn luôn nhìn Lăng Quân Diệu, chưa từng rời đi nửa phần. Dù sao mặt anh cũng đủ đầy, hưởng thụ ánh mắt chăm chú thâm tình này, tiếp tục thổi thổi cho trà nguội.

Thẳng đến cảm thấy được độ ấm của trà không sai biệt lắm, anh mới đưa cho Tô Bắc Bằng, “Có thể uống rồi.”

Vẫn là ngơ ngác tiếp nhận, vẫn là dừng ở khuôn mặt Lăng Quân Diệu, cậu từng chút mà uống trà, đều không bỏ được ngoái đầu nhìn lại, giống như sợ nháy mắt một cái, sẽ bỏ qua cả đời này...

Nhi hạ nhất thể tương yếu dụng ngũ bách thứ hồi mâu.

Tài năng tái hoán hồi xa xỉ đích sát kiên nhi quá...(Chắc là thơ >"<)=" lúc=" này,=" cậu=" ngoan=" ngoan=" như=" một=" con=" thỏ.= "lăng=" quân=" diệu=" dùng=" ánh=" mắt=" ám=" áp=" nhìn=" lại,=" cầm=" tay=" cậu,=" "đi=" tắm=" cho=" khỏe=" không?"=" cậu=" không=" nói=" chuyện,=" chính=" là=" gât=" gât=" đầu.= "lăng=" quân=" diệu=" mang=" theo=" cậu=" đi=" vào=" phòng=" tắm,=" tìm=" được=" quần=" lót=" cùng=" áo=" ngủ=" của=" mình=" ở=" trong=" tủ,=" giúp=" cậu=" mở=" nước=" ấm=" đầy=" vào=" trong=" bồn=" tắm,=" rồi=" sau=" đó=" xoay=" người=" rồi=" đi.= "chính=" là=" lúc=" bước=" ra,=" góc=" áo=" bị=" tùm=" lại.= "nghỉ=" hoặc=" quay=" đầu,=" nhìn=" thấy=" tô=" bắc=" bằng.= "cậu=" vô=" lực=" phủ=" trần,=" cắn=" ngón=" tay,=" ánh=" mắt=" thủy=" tinh=" như=" đang=" vô=" lực=" mà=" nhìn=" anh,=" đây=" nhờ=" vả...=" cậu=" dùng=" cái=" bộ=" dạng=" đây=" mê=" hoặc=" này=" đứng=" trước=" mặt=" anh,=" đây=" mới=" thật=" là=" hấp=" dẫn=" lớn=" nhất=" trong=" cuộc=" đời=" của=" anh=" .=" anh=" cũng=" không=" phải=" thiện=" nam=" tín=" nữ=" gì...=" cần=" thận=" anh=" hóa=" thân=" thành=" sói,=" ăn=" thịt=" cậu=" đó=" tiểu=" bạch=" thỏ!= "muốn=" anh=" giúp=" em=" tắm?"=" đại=" hôi=" lang=" có=" chút=" hưng=" phấn=" mà=" vậy=" đuôi.= "tiểu=" bạch=" thỏ=" dùng=" sức=" gât=" đầu.= "vậy=" em=" cởi=" quần=" áo=" đi.= "kỳ=" thật,=" đại=" hôi=" lang=" vẫn=" đánh=" giá=" qua=" cao=" tiểu=" bạch=" thỏ=" ,=" nhìn=" thấy=" cậu=" vẫn=" bộ=" dáng=" vô=" lực=" đến=" đáng=" thương=" ...="anh=" thực=" hoài=" nghỉ=" này=" có=" phải=" đây="

là=" mư=" kế=" của=" em=" không=" để=" cho=" anh=" bị=" dục=" hỏa=" thiêu=" chết=" em=" liền=" tự=" do=" khoá=" hoạt=" lúc=" giúp=" tiểu=" bạch=" thỏ=" cỏi=" quần=" ngón=" tay=" cứ=" run=" rẩy=" mãi=" khoá=" kéo=" giống=" như=" mất=" kẹt=" .=" kéo=" mãi=" đều=" kéo=" không=" ra...=" "thực=" ngốc!=" tô=" bắc=" bằng=" tức=" giận=" mắng=" một=" tiếng=" đẩy=" tay=" anh=" ra=" nắm=" đầu=" khoá=" kéo=" linh=" hoạt=" kéo=" một=" cái=" roet=" giải=" khai."tiếp=" tục."=" "...=" xem=" cậu=" lại=" từ=" tạc=" mao=" biến=" thành=" thuận=" mao=" lằng=" quân=" diêu=" thực=" không=" thể=" nào=" nắm=" bắt=" được=" tính=" tình=" của=" cậu=" thắng=" đến=" khi=" cậu=" quần=" áo=" toàn=" thân=" đều=" cỏi=" lằng=" quân=" diêu=" thở=" càng=" thêm=" dồn=" dập.= da=" thịt=" màu=" mạch=" tẩn=" ra=" một=" cỏi=" hương=" vị=" thanh=" xuân=" tươi=" mát=" đại=" khái=" bởi=" vì=" là=" nam=" sinh=" tuổi=" trẻ=" cho=" nên=" cơ=" thể=" mới=" cò=" mùi=" thơm=" như=" vậy.= bởi=" vì=" say=" rượu,=" khôn=" mặt=" đã=" tuần=" tú=" lại=" càng=" phủ=" thêm=" một=" nén=" quyen=" rữ=" mị=" hoặc=" đáy=" lòng=" kêu=" lên=" một=" tiếng=" đáng=" chết.= đỡ=" bả=" vai=" tô=" bắc=" bằng,=" để=" cho=" cậu=" ngồi=" trong=" bồn=" tắm.= "hắc=" ~=" tô=" bắc=" bằng=" đột=" nhiên=" đánh=" lên=" bọ=" nướcnhìn=" thấy=" giọt=" nước=" văng=" lên=" vạt=" áo=" sơ=" mi=" của=" lằng=" quân=" diêu,=" ngốc=" ngốc=" nở=" nụ=" cười.= "nghĩ=" đến=" chuyện=" xấu=" gì=" vậy,=" hửn?=" lằng=" quân=" diêu=" nhíu=" mày,=" không=" biết=" là=" cổ=" tình=" hay=" là=" vô=" ý,=" kè=" sát=" tai=" cậu,=" hơi=" thở=" nóng=" bỏng=" cứ=" như=" vậy=" phun=" ra.= tô=" bắc=" bằng=" cảm=" thấy=" được=" có=" chút=" ngứa,=" nhanh=" chóng=" né=" tránh.= không=" để=" ý=" tới=" anh,=" tay=" vốc=" nước=" tát=" lên=" người=" mình.= nhìn=" thấy=" cậu=" an=" tĩnh=" lại,=" lằng=" quân=" diêu=" mang=" tới=" khăn=" tay,=" bắt=" đầu=" giúp=" cậu=" chà=" xát.= ai=" ngờ=" đến,=" tô=" bắc=" bằng=" lại=" thừa=" dịp=" anh=" không=" chuẩn=" bị=" mà=" chơi=" xấu,=" lúc=" này=" càng=" quá=" mức,=" trực=" tiếp=" hất=" nước=" lên=" mình=" anh.= áo=" sơ=" mi=" hơi=" mỏng=" ướt=" đầm,=" dính=" lên=" trên=" bờ=" ngực=" rộng=" lớn=" của=" anh.= trong=" im=" lặng,=" phòng=" tắm=" đã=" tràn=" ngập=" hơi=" thở=" ám=" muội.= tô=" bắc=" bằng=" tựa=" hồ=" coi=" trọng=" ***g=" ngực=" của=" anh,=" nhìn=" chăm=" chăm=" vào=" không=" dứt=" ,=" động=" tác=" trong=" tay=" cũng=" đã=" quên...=" quả=" thật=" là=" lằng=" quân=" diêu=" đối=" với=" thân=" hình=" của=" mình=" vẫn=" rất=" có=" lòng=" tin.= sớm=" biết=" bằng=" tử=" thích=" xem=" như=" vậy,=" đã=" cỏi=" sạch=" sẽ=" từ=" đầu=" rồi.= "thật=" đáng=" yêu!=" chết=" tiết,=" hai=" ngón=" tay=" của=" tô=" bắc=" bằng,=" nắm=" nắm=" tiểu=" hồng=" đầu=" trên=" đôi=" ngực=" của=" anh,=" một=" hồi=" dùng=" sức=" xoa=" nắn,=" một=" hồi=" nhẹ=" nhàng=" niết.= này=" thật=" không=" phải=" là=" cổ=" ý?=" !" dùng=" đùa=" nữa.= "thở=" to=" phì=" phò,=" lằng=" quân=" diêu=" lại=" phun=" hơi=" thở=" vào=" tô=" bắc=" bằng.= lúc=" này=" tô=" bắc=" bằng=" dù=" ngứa=" cũng=" không=" còn=" né,=" đầu=" đổ=" trong=" tay=" thật=" sự=" là=" hảo=" ngoạn=" quá=" đi,=" đã=" chuyển=" thành=" màu=" hồng=" nâu=" mát=" rồi,=" hình=" như=" còn=" chậm=" rãi=" ngạnh=" lên?=" lúc=" này=" lằng=" quân=" diêu=" cũng=" không=" khách=" khí=" ,=" đầu=" hủ=" của=" mình=" bị=" người=" ta=" ăn,=" còn=" kiềm=" chế=" cái=" quái=" gì?=" có=" qua=" có=" lại=" mới=" toại=" lòng=" nhau=" là=" tốt=" nhất.= không=" lấy=" khăn=" giúp=" tô=" bắc=" bằng=" chà=" xát=" nữa,=" trực=" tiếp=" dùng=" ngón=" tay=" thon=" dài,=" các=" khớp=" xương=" rõ=" ràng=" của=" anh=" mà=" ôn=" nhu=" mơn=" trớn=" cái=" lưng=" ướt=" át=" của=" cậu,=" lúc=" nặng=" lúc=" nhẹ,=" sau=" đó=" lần=" đến=" eo,=" chậm=" rãi=" trượt=" xuống=" ...=" xuống=" chút=" nữa=" ...=" cũng=" không=" tin=" là=" cậu=" có=" thể=" nhìn=" được.= quả=" nhiên,=" hai=" tay=" đùa=" giỡn=" tiểu=" đầu=" đỏ=" trước=" ngực=" anh=" chậm=" rãi=" dùng=" lại.= "ta=" khát,=" sắc=" lang!=" tô=" bắc=" bằng=" từ=" bồn=" tắm=" lớn=" chìa=" chân=" ra,=" một=" cước=" đá=" văng=" lằng=" quân=" diêu,=" trợn=" mắt=" quát=" một=" cước=" này=" dùng=" lực=" thực=" là=" không=" nhỏ.= lằng=" quân=" diêu=" xoa=" xoa=" bụng=" của=" mình=" ở=" trong=" lòng=" oán=" hận.= bằng=" tử=" a,=" em=" cho=" anh=" thống=" khoái="

một=" có=" thể=" đem=" cậu=" ăn=" sạch=" a?=" đường=" hình=" như=" còn=" rất=" dài...=" tác=" giả=" nói=" ra=" suy=" nghĩ=" của=" mình:meo=" meo...=" này=" chương=" đồng=" dạng=" viết=" được=" man=" thuận.=" còn=" có=" nhiều=" lưu=" bình=" không=" quay=" về,=" ngày=" mai=" tiếp=" tục=" dùng=" đi=" động=" quay=" về=" tốt=" lắm.=" thân=" nhóm,=" chúc=" ngủ=" ngon !==" p/s:haha=" ăn=" thịt=" vụng.=" tưởng=" được=" ăn=" đến=" xương=" cốt=" không=" còn=" à?=" còn=" lâu=">

56. Chương 57: Có Cơ Tình (có Jq Nam X Nam)

“Đi vào đi, cùng nhau tắm.”

Thật vất vả, Tô Bắc Bằng an phận, Lăng Quân Diệu cũng không chế được chính mình, đem thân thể của cậu tắm rửa chà xát hảo rồi, cậu lại phun ra câu cùng nhau tắm? Có trời mới biết... Anh nhân có bao nhiêu vất vả, tiếp tục như vậy sau này không thể nào cưỡng được nữa thì tính sao giờ?

“Lát nữa tự tắm đi.” Lăng Quân Diệu yếu ớt cự tuyệt.

Tô Bắc Bằng khoe miệng biến mất nụ cười nhỏ, trợn mắt nhìn tới, “Tắm hay không tắm? !”

Tắm! Dám không tắm sao?

Lăng Quân Diệu cảm thấy được tâm tình thực mâu thuẫn, một bên có thể cùng uyên ương hí thủy, thật thỏa mãn ham muốn “nhỏ nhỏ” cá nhân, một bên thì lại cố gắng nhịn xuống không thể hạ thủ, điều này hỏi y làm sao mà chịu cho nổi? ! Dem thanh đao đưa cho y tự tử luôn cho rồi.

Cởi xong quần áo, Lăng Quân Diệu nhắc chân, vào bồn tắm lớn, ngồi xuống.

Tô Bắc Bằng phi thường thức thời giúp y tắm rửa. Học động tác vừa rồi của Lăng Quân Diệu, đổ sữa tắm ra trên tay, đương nhiên ... đầu tiên là tập kích bộ ngực rắn chắc của y. Lăng Quân Diệu thân thể rõ ràng cứng đờ, “Anh ... anh tự mình làm được mà”.

Lại nhận phải ánh mắt tràn đầy lửa giận phóng tới, “Tích thủy chi ân, đừng tuyên tương báo!”

“Cùng ơi, thật cao hứng khi nghe em nói như vậy, nếu em lấy thân báo đáp, anh sẽ càng vui vẻ hơn.” Nhịn không được cái miệng tiện, Lăng Quân Diệu nói ra ý tưởng chân thật nhất từ trong trái tim mình.

Nhưng hai tay cậu trước ngực y bỗng dừng dừng lại, “Người gọi ta cái gì?”

“...” Lại... Lại tặc mao sao? Lăng Quân Diệu hận không thể kéo khóa cái miệng của mình lại, thà chết không nói!

“Người, kêu, ta, cái gì? !”

“Cùng ơi!” Lăng Quân Diệu trắng tử đoạn oản, nói xong cũng nhắm mắt xuôi tay, tình huống xấu nhất là ăn mấy bạt tai cũng được ...

“Tiếp tục kêu một lần.” Tô Bắc Bằng vừa cười, lúm đồng tiền nhỏ bên khoe miệng hiện ra, trông thật đáng yêu.

“Cùng ơi.”

“Tiếp tục kêu một lần.”

“Cùng ơi. Cùng ơi. Cùng ơi! ... A!”

Trước ngực tê rần, Lăng Quân Diệu đau kêu một tiếng. Hảo hảo, đang lúc không gian tràn đầy nùng tình mật ý, Bằng tử em phá cái gì nha? Nhéo tiểu đậu đỏ của anh làm gì? !

“Ta chỉ bảo người gọi một lần! Người kêu nhiều lần như vậy, có phải hay không đang gọi những người khác?” Tô Bắc Bằng muốn mắng TMD... Dám cùng hần thưởng nam nhân, thật là tìm đường chết!

Lăng Quân Diệu cười khở, “Vi phu đối với em trung trinh, có thiên địa chứng giám.”

“Thiên địa là ai nhà? Ta kháo, không cho phép người đem trinh tiết cho hần nhìn! ! Để mình ta thấy là được rồi.”

“...” Lăng Quân Diệu phát hiện mình sai lầm rồi, cùng một người uống say lý luận là cái hành vi có bao nhiêu ngu xuẩn a.

Hai người không thềm nói nữa, tiếp tục vuốt ve thân thể của đối phương, động tác có chút mềm nhẹ... nhu nhu. Cuối cùng hậu quả chính là, Tô Bắc Bằng xui lơ thân thể bị Lăng Quân Diệu ôm vào trong ngực, dưới bụng vừa trướng vừa đau, mà địa phương giữa chân của Lăng Quân Diệu sớm đã cứng rắn như sắt.

Thật sự là một lần uyên ương hí thủy khó chịu!

“Quân Diệu...” Tô Bắc Bằng không tự giác dùng thanh âm nhu nhu của mình, kêu một tiếng.”Ta cảm thấy thân thể thật nhuyễn.”

“Ừ, nhưng lại rất nóng...” Chết tiệt, độ ẩm hơi nước bây giờ so với nước sôi còn cao hơn!

Tô Bắc Bằng đôi mắt đen như mực lóng lánh thủy quang, Lăng Quân Diệu chỉ cần liếc mắt một cái, liền hăm sâu không dứt. Thời gian dừng lại ở một khắc này. Cũng nhìn không được nữa, sâu trong nội tâm rung động, đôi môi liền dán lên cánh môi ẩm áp đã mơ ước từ lâu.

Tô Bắc Bằng dụ ngoan nhu thuận nhận lấy nơi xa lạ đã làm tim cậu đập nhanh và ẩm áp kia. Hai cánh môi kề nhau không một kẽ hở, làm cả người Lăng Quân Diệu máu nóng sôi trào toàn thân. Đây chính là nụ hôn triển miên và kịch liệt đầu tiên của họ. Hai người cùng nhắm mắt lại, hưởng thụ nồng nàn của dục vọng.

Thân thể nhân nhi trong lòng càng thâm thả lỏng, phẳng phất như muốn bị hơi thở nóng ẩm của đối phương hòa tan. Nụ hôn tinh tế nhợt nhạt nhẹ nhàng, đã không thể tiếp tục làm thỏa mãn hai đôi môi kề nhau kia nữa, đều do cánh môi Tô Bắc Bằng mùi vị quá mức tuyệt vời, nóng ẩm ướt át mà tinh tế nhuyễn hoạt, thiếu chút nữa làm Lăng Quân Diệu nhìn không được mà hung hăng cắn một ngụm!

Lăng Quân Diệu đầu lưỡi liềm linh hướng về chỗ sâu nóng ẩm kia mà tham tiến, mỗi một lần liếm láp đều làm cả linh hồn rung động, đôi bên dây dưa không dứt, hai người không biết mệt mỏi ồ ồ thở gấp, trao đổi khóa nóng bỏng trong lòng cho nhau.

Hôn đến quên bản thân, giống như hận không thể đem đối phương hoàn toàn hòa tan! ! Vĩnh viễn ở cùng một chỗ, đây có lẽ chính là chiếm giữ, điên cuồng mà chiếm giữ.

Đến khi tách ra, một âm thanh xấu hổ vang lên...

Lăng Quân Diệu thâm tình dừng ở khuôn mặt mình mong nhớ ngày đêm, rốt cuộc ức chế không nổi, hai tay ghì chặt hông của cậu, tham tiến đến cái cổ mảnh khảnh vừa tắm xong còn lưu lại hương thơm kia, tùy ý mà khê cắn, duyên hấp.

“Dừng...”

Tô Bắc Bằng nhẹ nhàng nói, không thể nghi ngờ chính là làm Lăng Quân Diệu như lửa gặp dầu, chỗ cổ từ tê dại chuyển sang hơi đau, khiến cho cậu không tự giác nhắm mắt lại, nhúu mày. Muốn tiết tháo, rồi lại không biết phải nói cái gì. Ác...

“Tắm xong rồi, đi ngủ thôi.”(Sắc)

Tô Bắc Bằng khờ dại nói ra một câu như vậy, sờ sờ đầu Lăng Quân Diệu, sợi tóc có vẻ to và hơi cứng, cảm xúc rất được. Động tác liếm hôn dừng lại, Lăng Quân Diệu nghĩ là mình nghe nhầm...

“Tắm rửa xong xuôi, ngủ thôi!” Thấy Lăng Quân Diệu ngẩng đầu, Tô Bắc Bằng nhìn lại đôi mắt của y, lộ ra nụ cười tươi ngày thơ, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

Lăng Quân Diệu trong lòng tuyết rơi, không, là bão tuyết! ! Nếu ngày mai mà không bị điên, y tự cảm thấy bội phục bản thân mình .

Bất đắc dĩ, đành bang cậu lau khô thân thể, mặc hảo quần áo, sau đó mang vào phòng ngủ. Giúp cậu sấy khô tóc, giúp đỡ cậu ở trên giường nằm xuống, thay cậu đắp kín chăn mền. Còn phần y, đành phải bị kịch ở trong phòng tắm, xuất rat ay phải hoàng kim, gắng nhịn qua đêm nay rồi tính sau!

Sau khi nghe được tiếng bước chân rời đi, Tô Bắc Bằng mở to mắt, nhìn ra ngoài cửa. Ắc ý nở nụ cười, có chút âm hiểm cũng có chút vụng trộm. Này... xem như là trả thù nho nhỏ đi? Thật sự, không có quan hệ đi? Ai bảo lúc y ban đầu lừa gạt mình tới đây. Chắc, chẳng biết tại sao mình lại ở nhà Lăng Quân Diệu ? Còn vào phòng tắm của anh ta...

Kỳ thật... có câu giết địch một ngàn, cũng tổn thất tám trăm binh mà, cậu cũng trưởng dẫu đến khó chịu nha, lão đệ à ... người mau mau ổn định lại đi. TMD, vì cái gì thân thể bộ dáng trần truồng của Lăng Quân Diệu cứ một mực ở trong não của cậu trôi nổi hoài đi? Trăm suy vạn tính cứ xoay chuyển trong đầu làm cậu không thể ngủ, cậu phải ngủ để giữ gìn vẻ soái ca của mình nha ...

Cứ miên man suy nghĩ, không biết qua bao lâu, tiếng bước chân từ xa mà đến gần, Tô Bắc Bằng nhanh chóng nhắm mắt lại giả ngủ. Lăng Quân Diệu xóc lên góc chăn sau đó nằm xuống, chống nửa thân mình, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn bộ dáng khi ngủ của Tô Bắc Bằng. Không tự giác vén mấy sợi tóc trên trán của cậu, hôn nhẹ lên cái gò cao ấy, nhẹ nhàng mà nói một câu, “Chúc ngủ ngon .”

Tắt đèn, ngủ. Đêm nay, ngủ ngon ... Được rồi, Tô Bắc Bằng hình như mất ngủ.

※

“A —— a!”

Một tiếng thét chói tai phá tan buổi sáng.

“Làm sao vậy làm sao vậy?” Lăng Quân Diệu bừng tỉnh, lo lắng nhìn Tô Bắc Bằng.

“Lão tử như thế nào mà ở trên giường của người? !” Tô Bắc Bằng không ngừng kéo cái chăn che che lại thân mình.

Lăng Quân Diệu phủ trán, “Em quên sao? Tối hôm qua em uống say, anh mang em trở về...”

“Cái gì? ! Móa, thừa dịp lão tử uống rượu, đối với ta mưu đồ gây rối? !”

“Anh không có.” Lăng Quân Diệu cười khổ, “Anh thề anh thật sự không có. Sau khi tắm rửa xong, em liền ngủ.” Tuy rằng thật sự thiếu chút nữa không kiềm chế được, nhưng mà cuối cùng cũng dừng lại không có làm gì nha...

“Ta không tin nhà người chỉ có một cái phòng này! ! Vì sao lại để ta ngủ cùng một giường với người? Điều đó chứng minh người có suy nghĩ xấu!” Tô Bắc Bằng trừng trừng thẳng mắt, phóng thẳng đến cái mũi của Lăng Quân Diệu.

Lăng Quân Diệu gấp đến độ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, chưa bao giờ cảm thấy được Tô Bắc Bằng thông minh như hôm nay...

“Bằng ca ca sớm! Anh tối qua hứa sẽ làm cơm chiên trứng cho Tô Tô mà...”

Tiểu thiên sứ đến giải cứu Lăng Quân Diệu, Tô Tô ngây thơ hai mắt nhìn nhìn Tô Bắc Bằng, “Em đói bụng...”

Ở phía trong ổ chăn, Tô Bắc Bằng hung hăng đạp Lăng Quân Diệu một cước, sau đó cười đối Tô Tô nói, “Hảo.” Tuy rằng cậu không nhớ rõ đã đáp ứng khi nào ... Khụ, cái thứ rượu này thật đúng chẳng phải thứ tốt, làm cho cậu chẳng nhớ gì cả. Đứng dậy xuống giường, cầm theo bàn chải đánh răng mới mà Tô Tô mang đến, vào phòng tắm chuẩn bị súc miệng, rửa mặt.

Lăng Quân Diệu xoa xoa chỗ bị đau, nhẹ nhàng thở ra, vừa vận bảo bối nhử đi qua cửa phòng ngủ, hai phụ tử nháy mắt mấy cái là giải quyết ổn thỏa, y quyết định, cần thưởng cho Tô Tô thêm mấy cái Transformers nữa.(Hết nói -_-)

Tô Bắc Bằng trong lúc chiên cơm, mới hồi tưởng lại chính sự vừa rồi... Ách, cậu chính là muốn cho mình một cái bậc thang, mặt dày mày dạn bắt Lăng Quân Diệu phụ trách, liền tương đương với đáp ứng lời tỏ tình của y, kết quả vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tô đáng yêu ngây thơ, liền quên không còn một mảnh .

Lúc này cậu cũng không thể không có mặt mũi mà nói, ta đáp ứng người, chúng ta thử xem thế nào. Ách ... Ngẫm lại đã cảm thấy rùng mình.

Cơm chiên mỹ vị đặt lên bàn, hạt cơm vàng nhạt xen lẫn với màu đỏ của cà rốt, còn có thịt sợi làm người ta thêm nhỏ dãi kia, mùi xông vào mũi, Tô Tô nhin không được xúc một miếng đầy, mặc dù có chút nóng hâm hấp, nhưng ngon đến nỗi làm cho bé thiếu chút nữa đem đầu lưỡi của mình cắn rồi nuốt chung vào. Xem cái bộ dạng kia, dường như đói bụng cả trăm năm vậy.

Lăng Quân Diệu cũng rửa mặt xong, như cũ âu phục phẳng phiu, cũng chỉ có kiểu tóc kia là làm Tô Bắc Bằng tương đối hài lòng, bởi vì mới chải xong, chứ nếu để rồi một tý theo kiểu Châu Nhuận Phát thì Lăng Quân Diệu khẳng định lập tức già hai mươi tuổi! ! Người không biết còn tưởng rằng là luật sư gia đình, ách...

Lăng Quân Diệu bưng tới ba chén sữa, cười ngồi xuống, “Thoạt nhìn rất không tồi.”

“Dĩ nhiên, bộ không nhìn xem là ai chiên sao.” Tô Bắc Bằng kiêu ngạo mà hất đầu, biến thành một con khổng tước.

Nhưng có người lại thích bộ dạng của cậu như vậy ...

Một nhà bà người cứ vậy mà hảo hảo trải qua. Buổi sáng hôm nay, thật sự rất là ấm áp.

Vì cuối tuần, cho nên trẻ nhỏ kia ăn hết điểm tâm liền trở về phòng chơi xe lửa, Lăng Quân Diệu thì ngồi ở trên ghế sa lon, an nhàn uống ngụm trà, một khối điểm tâm, ánh mắt chưa từng rời đi tập chí tài chính và kinh tế. Tô Bắc Bằng khổ sở ngồi một bên, không yên lòng xem TV, trong lòng cân nhắc nên cách đáp lại tình cảm của y như thế nào.

“Lăng Quân Diệu, cái kia...”

Cậu thật vất vả cố lấy dũng khí, muốn nói thẳng, kết quả nhìn thấy hai mắt thâm trầm của y, liền nuốt trở vô. Thật là nói không nên lời, xấu hổ một lúc lâu mới nói, “Ta nên trở về trường học .”

“Sớm như vậy trở về?”

“Ân, ta muốn trở về thượng Thiên Long.” Lấy cớ này, kỳ thật có chút sét se.

Lăng Quân Diệu nở nụ cười, “Nhà chồng em ... Ách, nhà của anh có máy tính mà. Em quên sao?”

“Nha...” Được rồi, dù thế nào đi nữa cậu hiện tại cũng không phải rất muốn đi, ở trong này chơi cũng không có gì không tốt. Máy tính nhà y cấu hình cao, cáp quang loại mạnh nhất, đại gian đại ác đích RMB ...

bang phái [mộc tử mộc]w0w w0w, Nhẹ cười sama cùng đại thần lên mạng rồi , hơn nữa... là lên cùng một lúc!

bang phái [cầu ái]Cái này gọi là Tâm hữu linh tê, ta thật sự đổ kị vô cùng...

bang phái [nhan tịch]Chân tâm mỹ hảo!

bang phái [Chiến Ý Phi Dương]Lão Đại! ! Chị dâu trả lời anh thế nào?

bang phái [cầu bạo]trả lời? Là trả lời về cái phương diện gì?

bang phái [không cần sờ ta]chẳng lẽ... Chẳng lẽ là trả lời 419? !

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]có tin ta hay không ta một phát đập chết người, ta đánh sừng đầu, ta đánh rụng răng người!Nhóc con, ngứa da hả?

bang phái [ta có một con thảo nê mã]tha thứ ta thật sự nhin không được, Nhẹ cười sama, Thư Hiệp đại thần, hai người đáp ứng chúng ta vòng tụ, lúc nào tổ chức nha? Ta thật sự ... đích thực nhin không được muốn... khụ, nhận thức mọi người .

Nhưng thật ra là xem ... cơ chuyện ngoài đời.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:khụ, ta có tội, lại có thể dùng càn hai ngày... Tha thứ ta giữ lại văn . Che mặt. Lưu bình càng ngày càng ít, địa lôi cũng không có... Các người xem Phách Vương, thật sự nhẫn tâm sao? ! !

Không ho khan cảm giác, thiết tình tốt bụng. Nhưng là ta còn muốn kiên trì ba tháng không ăn trái cây kiêng lạnh gì đó, thật là khổ sở.

57. Chương 58: Bàng Hoàng

Tô Bắc Bằng ngẫm lại, cũng đã là thời điểm nên họp mặt lại với nhau. Mọi người ở trong trò chơi cảm tình tích lũy cũng đã đủ, đã có đủ thân thiết để gặp nhau ngoài hiện thực. Nói ví dụ như ... Tọa ứng thiên hạ cùng với Bàn tính bán gái na na na gì đó ... chẳng hạn(Ồ ý em Bằng là JQ của Tọa ứng và Bàn tính ấy).Lại nói tiếp, cậu cũng rất tò mò Bàn tính bán gái là người như thế nào? Chiến Ý Phi Dương lại là người như thế nào?

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]về việc này... Thư Hiệp heo, giao cho người. ...

Cậu thật sự là vô mưu trù hoạch. Loại vấn đề này giao cho Lăng Quân Diệu suy nghĩ là tốt nhất. Vốn tế bào não đã không được nhiều, đừng nên lãng phí.

bang phái [Thư Hiệp]Tuân lệnh! Xét thấy đại bộ phận mọi người đều ở Đam Mỹ thị (cái thành phố gì tên kì vậy), liền chọn Đam Mỹ thị họp mặt, không thành vấn đề chứ?

bang phái [chưa bao giờ thảo nó]Ta thì có vấn đề! ! Phải ngồi tận 4h xe lửa.Oa huhu
như thế là đã ngắn nhất rồi.

bang phái [Tọa ứng thiên hạ]Ta có vấn đề... Ta mới năm nhất, đang ở trong KTX của trường(?). Đam Mỹ thị cách ta đây... ít nhất là ngồi 7h xe lửa... Ta khát! ! Tiền xe hảo quý...

bang phái [Phá bàn tính]Đợi lát nữa, ta cho người tiền xe.

bang phái [Tọa ứng thiên hạ]chỉ có người hiểu ta nhất.

bang phái [Nhan tịch]Vì nhìn thấy kết quả ... một đôi của Nhẹ cười, còn có nhìn thấy 2 cái JQ phía trên, dù xa cỡ nào ta cũng phải đi.

bang phái [Thư Hiệp]Hảo. Giống như Tiểu ứng tử vậy, nếu bởi vì phí tổn không thể tới, cứ báo với ta một tiếng. Nhưng phải thành thực! ! Thời gian quyết định là Tết Nguyên Đán 2012 đi, khi đó mọi người hẳn là đều có hơn ba ngày đã nghỉ lễ. Ăn nhậu chơi bởi toàn bộ ta bao!

bang phái [Thương Ly Mộng]A nha... Nhắc nhở bọn tỷ muội, bất kể là camera kỹ thuật số hay là máy chụp hình, máy ghi âm đều đừng quên mang theo...

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Còn có thời gian nửa tháng thôi, mọi người hảo hảo chuẩn bị.

“Anh hào phóng như vậy... Bộ không sợ người ta ăn chết anh sao?” Tô Bắc Bằng nhú mày, nhìn Lăng Quân Diệu bên cạnh.

Lăng Quân Diệu mỉm cười, đôi mắt hiện lên vài tia狡 hoạt, “Vậy cũng phải xem nhóm bọn họ có bụng ăn chết anh không.”

“...” Tô Bắc Bằng chỉ biết ... , không nên hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy. Hiện tại tốt lắm, tự gánh đỡ kích .

Khung bạn tốt nhấp nháy sáng, Tô Bắc Bằng kích mở ra xem, không ngờ là tin của Phiêu Vũ gửi đến.

Nói chuyện phiếm khung:

[Phiêu Vũ]Cho người thêm một cơ hội, rồi đi Lăng Quân Diệu, rồi đi Đam Mỹ thị.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Người một ... không ... là mẹ của ta, hai không phải cha của ta, có tư cách gì ra lệnh cho ta? Ta không hiếm lạ cơ hội của người.

[Phiêu Vũ]vậy người đừng hối hận!

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ta thực hối hận ta còn rất nhiều chuyện chưa làm qua, nhưng chuyện đã làm tuyệt không hối hận!

[Phiêu Vũ]Tốt lắm.

[Nhẹ cười nghiêng thế gian]Nếu tin ngắn nặc danh là người gửi, Vương tiểu thư, người thật sự thực ngây thơ, thực nhảm chán, cũng thực ghê tởm.

Phiêu Vũ không tiếp tục trả lời cậu, cũng không biết có phải hay không là bị nàng che lại ,gửi cái câu nói toạc ra kia xong, dịch quân lâm vào trầm mặc.

Có chút thâm ý nhìn mắt Lăng Quân Diệu, Tô Bắc Bằng không để lại dấu vết cắt bỏ ghi chép khung nói chuyện phiếm, đóng khung trò chuyện lại. Đột nhiên nghĩ đến lời Phương tiểu thư nói với cậu ngày đó, Tô Bắc Bằng đột nhiên bình tĩnh... Câu nói vừa nãy có phải là khẳng định tuyệt đối hay không?

Có lẽ cậu hẳn phải nên tin tưởng Lăng Quân Diệu, không, là tuyệt đối phải tin tưởng. Tô Tô là bảo bối nhi tử của y, y có năng lực cũng có tâm bảo vệ tốt bé.

‘Người là tâm can bảo bối của ta, yêu người yêu đến không đường thối lui...’ chuông điện thoại di động vang lên, hai người đồng thời lấy điện thoại di động ra, ăn ý nhìn nhau cười, tiện đà cúi đầu, nguyên lai là Tô Bắc Bằng.

“Ừ, Chị Tiểu Hạnh.”

“Còn ở nhà Lăng Quân Diệu? Tối hôm qua vui vẻ?”

Tô Bắc Bằng bị câu hỏi đập vào mặt như vậy, hai má không hề báo trước mà ửng đỏ, “Ồ, ở a... Nhưng chúng ta không có làm cái loại sự việc này!”

“Thế nào là loại sự việc này? Chính là hỏi các người ở chung chính có vui vẻ không thôi.” Lãnh Phỉ Hạnh tin tưởng, nếu như mình là một người nói cười phong phú, có lẽ là nhin không được hung hăng cười nhạo cậu một phen .

Lúc này Tô Bắc Bằng lại càng hận không thể đập cái trứng chim lên trên mặt cậu để cho lửa nóng ở trên đó chiên chín... Nhất là nhìn thấy ánh mắt Lăng Quân Diệu ngầm có thâm ý, xoay người, nói tiếp, “Chị đừng trêu em nữa.”

“Nghe nói Nguyên Đán vô tình?”

“Àn, Đúng vậy a! Chị Tiểu Hạnh muốn tới sao?”

“Đương nhiên đến a.” Nàng cũng muốn nhìn một chút Tiểu ứng tử cùng Bàn tính bác gái... Đây một đôi.

Tô Bắc Bằng thực nghi hoặc nàng như thế nào đáp ứng dứt khoát như vậy?

“Em hơn mười ngày nay không online, chị đi theo bọn họ nên cũng thân thiết. ” Tựa hồ là biết Tô Bắc Bằng tạm dừng vì sao, Lãnh Phỉ Hạnh giải thích.

“Nha... Thì ra là thế. Kia đến lúc đó một đám lang nam lang nữ, chị cũng phải cẩn thận.”

“Em vẫn là đi chú ý họ Lăng a. Không để ý, y liền chạy theo người khác.”

“Y dám!” Có chút kích động, Tô Bắc Bằng đứng lên, cảm tức mà liếc mắt nhìn Lăng Quân Diệu một cái. Sau không hiểu ra sao, đang êm đẹp như thế này lại đối với mình tràn ngập thù ý?

“A... Vậy trước cứ như vậy. Tạm biệt. Đô đô...”

Tô Bắc Bằng để điện thoại di động xuống, bĩu môi, thật sự là nữ nhân rõ ràng a. Xử sự khẳng định cũng gọn gang luôn.

“Cô ấy cũng muốn đến vòng tự?” Lăng Quân Diệu giương mắt nhìn cậu.

“Đúng a. Chúng ta đi Đại phiêu đi.” Rất lâu không xoát phỏ bản, Tô Bắc Bằng có chút ngứa tay.

“Hảo.”

※

Mặc dù bị giữ lại, nhưng Tô Bắc Bằng ăn cơm chiều xong thì ly khai. Lý do là... về nhà tưới nước cho cây tiên nhân cầu. Lăng Quân Diệu biết mình không thể rất nóng vội, nước ấm nấu ếch mới thật mỹ vị. Cũng không cưỡng cầu.

Âm thanh tin nhắn vang lên, Lăng Quân Diệu lấy điện thoại di động ra, đồ gởi đến không ngờ là của Vương Thiên Vũ. Quân Diệu, em gửi cho anh một ít phong y mị nhân, xem xem rồi cất vào.

Lười trả lời lại, y bây giờ đối với nữ nhân này l một chút hảo cảm cũng không có. Sợ cô ta tiếp tục đùa giỡn tâm cơ, Lăng Quân Diệu không dám không nhìn hộp thư. Nhưng khi y kích xem, nhìn thấy ảnh chụp thì mi sơn nhanh nhú lại, cả khuôn mặt nháy mắt trầm xuống.

‘Quân Diệu, bức ảnh này thật duy mỹ nha. Em chia cho anh hưởng lợi một chút. A, hẳn là cũng gửi một cái đến trường cậu ta xem sao. Trong tấm ảnh, cậu ta thực mê người. Đúng rồi, Tô Tô thế nào? Tiểu di mụ em thực nhớ nó a.’(Người ta không muốn edit khúc này mà > <)=“”lăng=“”quân=“”diệu=“”thiếu=“”chút=“”đem=“”con=“”chuột=“”đang=“”cầm=“”trong=“”tay=“”chuột=“”bóp=“”nát!=“”trong=“”tắm=“”ảnh,=“”là=“”cảnh=“”lúc=“”lăng=“”quân=“”diệu=“”cùng=“”tô=“”bắc=“”bằng=“”hai=“”người=“”ở=“”phòng=“”tắm,=“”bị=“”pts=“”xử=“”lý=“”qua.=“”lăng=“”quân=“”diệu=“”mặt=“”cùng=“”thân=“”thể=“”đều=“”bị=“”bôi=“”mờ=“”chỉ=“”có=“”tô=“”bắc=“”bằng=“”toàn=“”thân=“”một=“”tia=“”không=“”mẽ,=“”hiện=“”lên=“”bộ=“”dáng=“”xúc=“”động=“”kia,=“”ứng=“”đỏ=“”hai=“”má,=“”cau=“”mày=“”nhỏ.=“”nữ=“”nhân=“”này...=“”đến=“”tốt=“”cùng=“”là=“”lúc=“”nào=“”vào=“”được=“”nhà=“”của=“”y,=“”ở=“”phòng=“”tắm=“”lắp=“”đặt=“”cameras?”shit!=“”gọi=“”một=“”cú=“”điện=“”thoại=“”đi,=“”lăng=“”quân=“”diệu=“”hành=“”văn=“”gãy=“”gọn,=“”“vương=“”thiên=“”vũ,=“”người=“”rốt=“”cuộc=“”muốn=“”thế=“”nào?”=“”“đừng=“”như=“”vậy=“”hung=“”dữ=“”mà.=“”chính=“”là=“”noi=“”theo=“”anh=“”thôi=“”mà.=“”cô=“”ta=“”lại=“”còn=“”vô=“”sĩ=“”làm=“”nũng,=“”lạc=“”lạc=“”âm=“”thiếu=“”chút=“”nữa=“”làm=“”lăng=“”quân=“”diệu=“”ói=“”mửa=“”tại=“”chỗ=“”này.=“”ta=“”cảnh=“”cáo=“”người=“”vương=“”thiên=“”vũ,=“”người=“”làm=“”như=“”vậy=“”chính=“”là=“”đem=“”bản=“”thân=“”người=“”bức=“”đến=“”vách=“”núi.=“”đến=“”lúc=“”đó=“”đã=“”không=“”phải=“”chỉ=“”một=“”mình=“”người=“”rơi=“”tan=“”xương=“”nát=“”thịt!=“”lúc=“”này=“”lăng=“”quân=“”diệu=“”không=“”tiếp=“”tục=“”giữ=“”gìn=“”phong=“”độ,=“”thanh=“”âm=“”nổi=“”giận=“”đùng=“”đùng,=“”tô=“”tô=“”đang=“”ngồi=“”xem=“”tv=“”bị=“”dọa=“”hoảng=“”sợ.=“”kia=“”thì=“”sao?=“”em=“”cũng=“”không=“”thắm=“”bằng=“”cái=“”người=“”kia.=“”nha.=“”vương=“”thiên=“”vũ=“”ngữ=“”khí=“”đắc=“”ý,=“”lại=“”càng=“”chọc=“”giận=“”lăng=“”quân=“”diệu.=“”cúp=“”điện=“”thoại,=“”lăng=“”quân=“”diệu=“”tức=“”giận=“”quăng=“”mạnh=“”di=“”động=“”xuống=“”đất.=“”một=“”cái=“”đường=“”pa-ra-bôn=“”tuyệt=“”vời=“”xet=“”qua,=“”tiếp=“”theo=“”là=“”âm=“”thanh=“”vật=“”nặng=“”rơi=“”vỡ=“”tan=“”tàn.=“”trong=“”lòng=“”luôn=“”luôn=“”có=“”một=“”thanh=“”âm=“”tự=“”nhắc=“”với=“”mình=“”cần=“”bình=“”tĩnh,=“”chính=“”là=“”càng=“”như=“”vậy,=“”y=“”càng=“”không=“”có=“”biện=“”pháp=“”trấn=“”định.=“”nội=“”tâm=“”đang=“”không=“”ngừng=“”cười=“”nhạo=“”mình,=“”ngay=“”cả=“”ái=“”nhân=“”tư=“”ấn=“”cũng=“”không=“”có=“”cách=“”nào=“”bảo=“”hộ,=“”y=“”còn=“”có=“”tư=“”cách=“”gì=“”đi=“”nói=“”tiếng=“”‘yêu’=“”!=“”y=“”tình=“”nguyện=“”trong=“”tắm=“”ảnh=“”kia=“”bị=“”bôi=“”mờ=“”chính=“”là=“”bằng=“”tử,=“”chẳng=“”sợ=“”hình=“”tượng=“”lăng=“”đại=“”tổng=“”tài=“”của=“”chính=“”mình=“”bị=“”phá=“”hư,=“”chỉ=“”cần=“”không=“”làm=“”thương=“”tổn=“”cậu=“”ấy,=“”không=“”thương=“”tâm=“”cậu=“”ấy=“”là=“”được!=“”đáng=“”chết!=“”nhớ=“”tối=“”tối=“”hôm=“”qua,=“”chính=“”mình=“”vội=“”vã=“”tiền=“”chạy=“”đến=“”“thuần”...=“”chẳng=“”lẽ=“”lúc=“”đó=“”có=“”người=“”tiền=“”vào=“”nhà?=“”tô=“”tô,=“”tối=“”hôm=“”qua=“”có=“”người=“”nào=“”đã=“”nhà=“”của=“”chúng=“”ta=“”không?”=“”lăng=“”quân=“”diệu=“”không=“”khổng=“”chế=“”được=“”tâm=“”tình=“”của=“”mình,=“”có=“”chút=“”kích=“”

động=" thanh=" âm=" làm=" dọa=" sợ=" tô=" tô=" tô=" tô=" tròng=" hai=" mắt=" vô=" tội=" thủy=" quang=" nổi=" lên,=" có=" chút=" ủy=" khuấy,=" "dạ=" có=" bọn=" họ=" nói=" nhận=" được=" điện=" thoại=" của=" papa,=" đến=" tu=" sửa=" chống=" thoát=" nước=" phòng=" tắm=" nha.=" lằng=" quân=" điệu=" thờ=" dài=" một=" hơi,=" ôn=" nhu=" vuốt=" ve=" đầu=" tô=" tô,=" "không=" có=" việc=" gì.=" xoay=" người=" vào=" phòng=" tắm,=" tìm=" kiếm=" một=" lúc=" lâu,=" quả=" nhiên=" ở=" trên=" giá=" để=" khăn=" tắm=" tìm=" được=" cái=" cameras=" giấu=" kín=" khéo=" léo.= "chộp=" trong=" tay,=" dùng=" sức=" bóp=" chặt,=" mảnh=" nhỏ=" đau=" đốn=" đâm=" vào=" da=" của=" y,=" thể=" nhưng=" y=" lại=" giống=" như=" không=" cảm=" thụ=" được=" đau=" đốn,=" trong=" tròng=" mắt=" có=" ngọn=" lửa=" cháy=" lên=" mà=" không=" cách=" nào=" dập=" tắt.= "bằng=" tử=" là=" điểm=" mấu=" chốt=" của=" y,=" dám=" động=" vào,=" chết!!!!=" chỉ=" sợ=" cũng=" không=" chỉ=" có=" phòng=" tắm=" có=" cameras=" đi?=" lằng=" quân=" điệu=" trở=" lại=" thư=" phòng,=" lên=" mạng=" tìm=" người=" đến=" kiểm=" tra=" phòng=" ở.= "di=" động=" đoán=" chừng=" là=" bị=" hỏng=" luôn=" rồi,=" không=" có=" dùng=" được=" nữa.= "cùng=" lúc=" đó,=" trở=" lại=" ký=" túc=" xá=" tô=" bắc=" bằng=" liền=" mở=" máy=" vi=" tính,=" cũng=" nhận=" được=" một=" phong=" bưu=" kiện=" nặc=" danh.= "nhìn=" thấy=" ảnh=" chụp,=" cậu=" bị=" dọa=" đến=" cả=" người=" run=" rẩy,=" sắc=" mặt=" tái=" nhợt..=" tuy=" rằng=" hôm=" qua=" cậu=" say=" rượu,=" nhưng=" cũng=" không=" phải=" không=" có=" ấn=" tượng,=" đó=" là=" lằng=" quân=" điệu=" đang=" cùng=" cậu=" hôn=" môi=" thật=" sâu,=" trao=" đổi=" tâm=" tư=" tình=" cảm=" sâu=" trong=" nội=" tâm=" của=" nhau,=" cả=" hai=" người=" trong=" phòng=" tắm=" đều=" không=" có=" mặc=" quần=" áo,=" bắt=" kẻ=" là=" y=" cường=" tráng=" đáng=" người,=" hay=" là=" cậu=" biểu=" tình=" hơi=" có=" vẻ=" mỉ=" hoặc,=" đều=" rõ=" rằng=" vô=" cùng.= "mồ=" hôi=" lạnh=" ở=" phía=" sau=" lưng=" thắm=" ướt=" quần=" áo,=" tô=" bắc=" bằng=" thổng=" hận=" lại=" không=" có=" chỗ=" phát=" tiết,=" nhìn=" thấy=" thêm=" dòng=" chữ=" "ảnh=" chụp=" này,=" ta=" nhin=" không=" được=" cho=" bạn=" cùng=" trường=" của=" người=" nhìn=" xem=" nha" chỉ=" có=" thể=" buộc=" chính=" mình=" không=" được=" đâm=" mù=" mắt=" bản=" thân.= "gian=" nan=" nuốt=" nước=" miếng=" xuống,=" tô=" bắc=" bằng=" run=" rẩy=" tay,=" đóng=" trang=" lại.= "dùng=" đầu=" ngón=" chân=" cũng=" biết=" là=" kiệt=" tác=" của=" ai.= "chỉ=" sợ=" không=" đơn=" giản=" như=" vậy,=" chính=" là=" muốn=" công=" khai=" ở=" trên=" trường=" của=" cậu=" đi?=" sợ=" là=" đăng=" lên=" tạp=" chí=" hot=" nhất=" hiện=" nay=" cũng=" có=" thể.= "tô=" bắc=" bằng=" bày=" giờ=" còn=" thực=" bắt=" đầu=" hỏi=" hận=" tại=" sao=" lại=" sớm=" nhận=" rõ=" cảm=" tình=" với=" lằng=" quân=" điệu,=" nếu=" còn=" trạng=" thái=" mê=" mang,=" có=" lẽ=" cậu=" còn=" có=" thể=" lừa=" mình=" dối=" người=" chính=" là=" hiện=" tại...=" nếu=" ảnh=" chụp=" này=" thực=" truyền=" lưu=" đến=" trên=" xã=" hội,=" cậu=" không=" dám=" tưởng=" tượng=" điều=" này=" đối=" với=" lằng=" quân=" điệu,=" đối=" với=" lằng=" gia=" sẽ=" có=" đả=" kích=" lớn=" như=" thể=" nào,=" thanh=" danh=" sẽ=" xuống=" dốc=" không=" phanh,=" đối=" mặt=" với=" ban=" giám=" đốc=" hùng=" hổ=" dọa=" người=" quân=" điệu=" y=" có=" thể=" nào=" lao=" lực=" quá=" độ.= "không=" thể=" giải=" thích,=" cũng=" không=" biết=" nên=" giải=" thích=" thể=" nào.= "nắm=" tay=" nắm=" lại=" rồi=" lại=" nói=" lổng,=" nói=" lổng=" lại=" nắm,=" cuối=" cùng..=" buông=" ra.= "lằng=" quân=" điệu,=" có=" lẽ=" chúng=" ta=" nhất=" định=" là=" còn=" chưa=" bắt=" đầu=" phải=" chăm=" dứt.= "lòng=" đang=" co=" rút=" đau=" đốn,=" có=" một=" cái=" thanh=" âm=" đang=" hò=" hét,=" khàn=" cả=" giọng,=" bắt=" lực=" khổ=" sở.= "※=" đêm=" khuya,=" lằng=" quân=" điệu=" không=" tâm=" tình=" mà=" đi=" vào=" giấc=" ngủ.= "trong=" đầu=" cực=" lực=" tưởng=" tượng=" nên=" bộ=" dáng=" tô=" bắc=" bằng=" bi=" thương=" khó=" sống,=" rồi=" lại=" tưởng=" tượng=" không=" được.= "có=" lẽ=" là=" chưa=" thấy=" qua,=" cũng=" có=" lẽ=" y=" không=" muốn=" thấy=" tô=" bắc=" bằng=" như=" vậy,=" theo=" bản=" năng=" bài=" xích.= "nên=" làm=" cái=" gì=" bây=" giờ?=" chẳng=" lẽ=" thật=" là=" nên=" cùng=" vương=" thiên=" vũ=" tiện=" nữ=" nhân=" kia=" ở=" cùng=" nhau?=" nghĩ=" như=" thể=" nào=" đều=" không=" cam="

lòng,="” lắg="” quầ="” điệu="” y="” còn="” chưa="” từng="” uấ="” ức="” quầ="” như="” vậy,="”
mặ="” cho="” mộ="” nữ="” nhầ="” an="” bài!="” !=” khốe="” miệg="” hiệ="” lên="” mộ="”
tia="” cườ="” lắh,="” lắg="” quầ="” điệu="” nhắ="” mắ="” lại.="” vườg="” thiế="” vũ,="”
nếu="” trò="” chơ="” bắ="” đầu="” rồi,="” ngườ="” cũg="” đừg="” nghĩ="” chắ="” đứ="”
liề="” xem,="” ai="” là="” ngườ="” cườ="” cuố="” cùg!="” tá="” giấ="” nớ="” ra="” suy="”
nghĩ="” củ="” mìn:="” hiệ="” tại="” ta="” đố="” nữ="” nhầ="” này="” là="” oán="” hận="”
rồ="” cuộ="” ...="” mặ="” dù="” là="” ta="” viế="” ra...="” khự.="” lại="” có="” thầ="” ném="”
củ="” ta="” lờ="” ác,="” tở="” vẽ="” rấ="” vui="” vẽ="” ba="” grầ="” mỗ="” ~="” cầ="”
hoạ="” a="” .="” .="” cầ="” bìn:="” a...="” p/s:="” nằg="” suấ="” đầ="” ai="” cầ="” nằg="”
suấ="” có="” đầ="” edit="” chươg="” này="” thiế="” muố="” cặ="” chế="” tá="” giấ="”
mà.="”>:(

58. Chương 59: Tiểu Náo Nơi Quán Rượu (quậy Phá Nhà Hàng =))

Tay nắm chặt di động, khẽ run rẩy, Tô Bắc Bằng nhìn cái số điện thoại gửi đến bức ảnh kia, cắn chặt răng, bấm loạt dãy số gọi.

“Alo?”

Một giọng nữ quyến rũ vang lên.

“Phải... Vương Thiến Vũ không?” Vốn không nên bình tĩnh như vậy mà đối đãi với cô ta, nhưng Tô Bắc Bằng vẫn kiềm chế lửa giận trong lòng, “Đừng đem ảnh chụp này tung ra. Ta đáp ứng điều kiện của người.”

“Nha~?” Vương Thiến Vũ khẩu âm tựa như mang theo vài phần trào phúng, “Chặc chặc chặc, vậy mà nói người đối với y tình yêu như thanh thủy, vậy mà chịu không nổi đả kích này a.”

“Câm miệng! Bức ta nóng nảy ta ưu đãi đối với người một chút cũng không có!” Bị cô ta kích thích như vậy, Tô Bắc Bằng là hoàn toàn tặc mao, “Ở trong mắt ta, người vẫn là cặn bã ở trong cống, cứt chó so với người còn thơm hơn. Tổ vẽ kiêu ngạo cái gì? !”

Tô Bắc Bằng quyết đoán cúp điện thoại. Cậu chính là người như vậy, người càng cứng rắn, cậu càng so với người cứng rắn hơn. Muốn tung ảnh chụp thì tung đi, CMN, tất cả tội danh quảng lên trên lưng cậu thì sao? Cô ta thật là nói cũng đúng, cậu không tin cậu cùng Lăng Quân Diệu tình cảm diễn vô giường oai ra như vậy mà lại yếu ớt, khẽ đụng liền vỡ.

Nắm tay nắm lại rồi nói lỏng, nói lỏng lại nắm. Trong lòng không ngừng tự nói với mình, làm như vậy là đúng. Nếu quả thật như nữ nhân kia mong chờ, không chỉ có nữ nhân kia không có được kết cục tốt, ngay cả Lăng Quân Diệu cùng hạnh phúc của mình đều cũng bị tước đoạt.

Thanh âm tin nhắn vang lên, Tô Bắc Bằng mày lại nhíu chặt. “Ta thật sự rất là yêu người, hãy đến bên ta đi. Rời xa Lăng Quân Diệu đi”.

“Đi tìm chết!! Cái tên chó má này, cẩn thận lão tử cho người lăn xuống địa phủ”

Rất nhanh, lại nhận được tin nhắn. Tô Bắc Bằng giận, thiếu chút nữa không thấy rõ ràng, đó là tin nhắn Lăng Quân Diệu. “Cưng à! Trưa nay cùng nhau ăn cơm nha?”

Nghĩ đến sự việc bị Vương Thiến Vũ uy hiếp, Tô Bắc Bằng nhanh chóng đánh ra một hàng chữ, ‘Được, đi đâu?’ hẳn là nên cùng y giải thích rõ. Tuy rằng quan hệ của hai người còn không có xác định chắc chắn, nhưng ít ra, cậu cho rằng hai người nên cùng nhau đối mặt, cùng nhau gánh vác, cần thẳng thắn thành khẩn với nhau.

‘Nhà hàng Thiên Địa. Mười hai giờ. Anh tới đón em’.

.....

Tô Bắc Bằng bị đã kích không nhỏ, kiến trúc đủ màu xanh vàng rực rỡ muốn làm cho cậu bị thiểm mù mắt. Sao lại có thể hào nhoáng xa xỉ như vậy? Chỉ là ăn bữa cơm trưa, có cần đến nhà hàng cao cấp dữ vậy không? Người không biết còn tưởng là đang đi gặp lãnh đạo quốc gia a~...

Vừa nói ra tên Lăng Quân Diệu thì quản lý trước cổng đã đi tới khom lưng cúi chào, cười títt mắt, dẫn bọn họ vào phòng riêng.

“Bằng tử.”

Không thể phủ nhận, tươi cười của Lăng Quân Diệu vẫn có thể dễ dàng đảo loạn mặt hồ trong lòng Tô Bắc Bằng. Tô Bắc Bằng thật không dám nhìn thẳng ánh mắt của y, ở bên cạnh y ngồi xuống, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thực đơn toàn là chữ quốc ngữ. Ăn gì tốt bây giờ? Có dưa chua cá hay không a?

“Anh đã bang em gọi rồi.”

Tô Bắc Bằng ... Y sao có thể chuyên chế như vậy? Chẳng lẽ y biết mình thích ăn cái gì a?

Lăng Quân Diệu phát tay, để quản lý lui ra. Không muốn để cho ngoại nhân quấy rầy thời gian ở chung khó có được của cả hai. Chính là... Bằng tử giống như có chút không yên lòng.”Bằng tử?” Ở trước mắt cậu phát phát tay.

“A? Ác...” Tô Bắc Bằng nhìn hai mắt y, lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt của mình.

“Thực đơn kia so với phu quân của em đẹp hơn?”

Lời nói nửa mang theo ngữ khí trêu chọc, nửa mang theo ngữ khí chân thật làm cho Tô Bắc Bằng không kiềm chế được mà đỏ mặt, trong lòng có con nai con chạy loạn.”...”

“Việc anh đã nói với em, em nghĩ thế nào?” Lăng Quân Diệu có lẽ nghĩ thông suốt rất nhiều, lúc này thanh âm không hề run rẩy, thực bình tĩnh nhìn Tô Bắc Bằng. Tâm tình bây giờ có chút mâu thuẫn, một bên hi vọng cậu có thể như người bình thường giống nhau, khoái hoạt tự tại, một bên lại đặc biệt khát vọng cậu có thể yêu mình, giống như chính mình yêu cậu.

Dưới đáy bàn, Tô Bắc Bằng không ngừng vặn xoắn khăn bàn, ngày hôm qua khi còn ở nhà y, sao lại không nói trước, bây giờ người ta hỏi ra, nếu trực tiếp trả lời, thật đúng là... có chút xấu hổ mà.

“Hảo... Được rồi.” Im lặng thật lâu, Tô Bắc Bằng mới nhẹ nhàng nói ra hai chữ này.

Nói không có kích động là giả, nếu không phải vì ở trước mặt vợ bảo trì phong độ, Lăng Quân Diệu sẽ không chế không được mà hô to: cậu đã đáp ứng, cậu rốt cục đáp ứng rồi!

“Thật vậy chăng?”

“Người là nam nhân sao? ! Bà mẹ”(Ý em anh có là nam nhân không, sao dài dòng vậy)Thẹn quá hoá giận , Tô đồng học trực tiếp tạc mao, tàn nhẫn liếc y một cái. Lúc này đến phiên Lăng Quân Diệu không được tự nhiên , y chỉ là sợ hãi chính mình nghe lầm mà thôi.”Đừng cao hứng quá sớm! ! Tôi nếu như đối biểu hiện của anh không hài lòng, ba cú đâm tung ra nốc-ao là phi thường dễ dàng.”

“Được!” Lăng Quân Diệu gật đầu, “Ngồi đây đợi, anh đi toilet một chút.” Y muốn đi bình phục tâm tình mới được. Vui sướng này thật muốn làm đầu óc của y hôn mê luôn.

Dùng nước lạnh vỗ vỗ hai má, Lăng Quân Diệu sửa sang vạt áo lại cho hảo, cảm thấy được chính mình trong gương hoàn mỹ không còn gì để soi xét thì mới rời đi toilet. Rẽ mấy vòng, nhìn thấy nam bồi bàn đang cầm thức ăn tinh xảo của bọn họ ở trước cửa phòng cơm dừng lại, sờ soạng trên người, lấy ra một cái gói nhỏ rắc bột gì đó rơi lên trên thức ăn, khiêu lên một nụ cười âm hiểm, lại nhỏ ngụm nước bọt, dùng ngón tay quấy quấy, sau đó đi vào.

Lăng Quân Diệu lúc này liền giận tái mặt, thâm trầm con người nhìn không ra hỉ nộ, vội vàng đi vào phòng, cầm lấy đồ ăn mới vừa rồi kia, ngửi ngửi, có một nhị ca là hắc đạo, y hiểu được đây là vật gì! Đây cũng trong đầu đang căng cứng nháy mắt đứt đoạn, hất tung bàn đồ ăn, hung hăng chặt vào gáy tên bồi bàn, gập chân lại, nâng đầu gối hung hăng thổi vào bụng tên bồi bàn kia một cú.

“A! !”

Bồi bàn kia đau đớn kêu lên, nhanh chóng tránh né. Tô Bắc Bằng sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra. Lăng Quân Diệu chính là đi vệ sinh, trở về liền làm ra hành động kinh người như vậy, ánh mắt hung hăng kia, bản thân nhìn đều thấy hết hồn, lực đạo vừa rồi của y khẳng định không nhỏ a.

Lăng Quân Diệu vẫn là một bộ dáng hung ác, chân dài bước vài bước, nắm lại tên bồi bàn muốn chạy trốn, hung hăng một quyền đâm vào bụng hắn, đối phương kêu lên một tiếng đau đớn ngã nhào trên đất. Lăng Quân Diệu nhặt trên mặt đất mảnh thủy tinh nhỏ, nhanh chóng nắm trong tay, cầm ở phía sau lưng của hắn.

“A —— tha ta, a...”

Tên bồi bàn sắc mặt tái nhợt, đau đến mắt trợn trắng, phỏng chừng sắp bất tỉnh. Nghe thấy tiếng thét chói tai quản lý chạy đến, thấy tình cảnh này sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngay cả thất lưng đều không dám thẳng lên. Đối với Lăng Quân Diệu thẳng cúi đầu nhận lỗi, không để lại dấu vết phát tay, muốn cho người khiêng bồi bàn nằm trên đất đi. Lại bị Lăng Quân Diệu ngăn lại, “Đứng lại.”

“Lăng Quân Diệu!”

Nghe được Tô Bắc Bằng vội vàng kêu, Lăng Quân Diệu có điểm chột dạ, sợ hãi mình vừa rồi hù sợ cậu. Muốn giải thích, không nghĩ tới cậu lại giơ lên tay phải bị thương của mình, cẩn thận kiểm tra xem có lưu lại mảnh thủy tinh nào không, sau đó ninh mi, “Anh điên à, đánh người mà còn làm bị thương chính mình, ngu xuẩn!” Tô Bắc Bằng không biết y vì sao phải đối với bồi bàn này hung ác như vậy, nhưng khẳng định có lý do của y. (Thiệt là hết nói hai cái đứa này)

Lăng Quân Diệu thoải mái cười, “Không có việc gì.” Lại quay qua đối với quản lý kia trưng ra bộ mặt tựa Diêm vương, “Không nghĩ tới nhà hàng của các người, cũng không thể khiến người ta ăn uống yên tâm.” Tàn nhẫn tầm mắt chuyển hướng bồi bàn kia, “Ai bảo người bỏ bạch phiến vào trong thức ăn của ta?” Tô Bắc Bằng cùng hắn chưa từng gặp mặt, không có khả năng kết oán cừu hận lớn như vậy, y tin tưởng bồi bàn này không thể nào to gan như vậy dám bỏ bạch phiến vào thức ăn của khách nhân, nhất định là bị sai khiến.”Thứ này, ta còn nhiều mà. Ta không chút nào keo kiệt mà cho người thưởng thức mùi vị đó đâu.”

Quản lý cùng Tô Bắc Bằng nhất thanh nhị sở rồi. Lăng Quân Diệu ở trước ngực hắn sờ soạng một trận (e hèm), lấy ra gói bạch phiến lúc này.

Phục vụ sinh ánh mắt chột dạ loạn phiêu, cuối cùng giả bộ hôn mê. Không chỉ có Lăng Quân Diệu đã nhìn qua vô số người, tất cả ai ở đây cũng nhìn ra là giả bộ hôn mê.

“Giả chết với ta? Có tin ta hay không ta ngoạn đến người muốn chết cũng chết không được?”

Lăng Quân Diệu lúc nói ra những lời này, bộ dạng thực sự là có hù đến Tô Bắc Bằng. Mặt âm trầm, tựa như tử thần đến từ địa ngục vô tình, ngoan, lệ.

Vì ngăn ngừa ảnh hưởng không tốt tạo thành, Lăng Quân Diệu sai quản lý đưa bọn họ tới phòng cơm riêng, có cửa đóng lại. May mà vừa rồi không có người đi ngang, mỗi phòng đều rất yên lặng. Cho nên chỉ có phục vụ ở ngoài cùng với quản lý.

“Đem tất cả những gì người biết nói ra, ta sẽ bỏ qua cho người.” Lăng Quân Diệu lại nhặt lên một mảnh sứ nhỏ, để ở khuôn mặt tên bồi bàn kia, chỉ cần dùng lực một chút, có thể cắt qua da thịt kia.

Nhìn thấy tay Lăng Quân Diệu còn đang đổ máu, Tô Bắc Bằng nhú mày, “Đủ rồi.” Có chút phần nộ nắm tay Lăng Quân Diệu kéo đi ra ngoài.

“Không cho phép thả hắn đi.” Lăng Quân Diệu quay đầu lại nghiêm túc nói câu. Quản lý là cả khuôn mặt đều tang thương trắng như tờ giấy, vội gật đầu. Ông ta ngay cả vị trí này cũng khó giữ được, còn rất có thể bị Lăng gia cấp... Ông sợ run cả người, phân phó những người khác đem hắn khiêng đi. Lúc này đại họa ...

※

“Bác sĩ, thật sự không có bị nhiễm vi khuẩn gì sao?”

Đối mặt với câu hỏi của thanh niên này hỏi không dưới ba mươi lần, bác sĩ thật xấu hổ lại có chút tức giận. Bác sĩ đã cường điệu rất nhiều lần miệng vết thương kịp thời, không có nhiễm vi khuẩn bệnh gì cả ,vậy mà cậu còn ý vị hỏi mãi, tai diếc hay là giả ngây đây?

Trở ngại một cái là trước mặt Lăng đại tổng tài, bác sĩ không tiện phát tác, miễn cưỡng tiếp tục xả ra cái tươi cười, “Yên tâm đi, thật sự không có việc gì.”

Nhìn thấy tay Lăng Quân Diệu bằng bó bảo, Tô Bắc Bằng tiếp tục nhìn nhìn báo cáo kiểm tra trong tay. Được rồi, không có việc gì là tốt rồi.

Lăng Quân Diệu dùng tay chưa bị thương lái xe, thường thường nhìn Tô Bắc Bằng ở ghế phụ mà cười cười. Sau hình như đối phương cảm thấy mất tự nhiên, rốt cục nhin không được, “Sao lại dùng cái ánh mắt này nhìn tôi cười?”

“Không có, vi phu chỉ là rất cao hứng.” Lăng Quân Diệu thành thật trả lời.

Người này da mặt là càng ngày càng dày , ‘Vi phu’ đều sử dụng ra .

Tô Bắc Bằng hai má không được tự nhiên mà loăn đổ ửng, ánh mắt nhìn ra ngoài xe, “Sau này đừng có ngu xuẩn . Để đánh người còn rất nhiều cách, tại sao phải dùng thủy tinh sắc nhọn.”

“Đã biết.” Lăng đại tổng tài khỏe miệng độ cung càng lớn, tâm tình đương nhiên càng vui mừng. Bất quá nghĩ đến có người muốn hại Bằng tử, trong ***g ngực lại dấy lên lửa giận, y sẽ không bỏ qua người đó. Tuyệt đối sẽ không!”Đáng tiếc, cơm trưa cũng chưa ăn.”

“Trở về tùy tiện nấu vài món ăn đi.”

“Hảo.”

Hai người về đến nhà, Lăng Quân Diệu chờ cậu vào phòng bếp, liền xoay người đi thư phòng, gọi điện thoại cho Nhị ca, đem sự tình đầu đuôi nói rõ ràng, cũng để cho Nhị ca hảo hảo điều tra, rốt cuộc là ai hãm hại Bằng tử. Lăng gia Nhị ca đau y như vậy, đương nhiên là ai ya nghe theo. Làm không tốt không phải chỉ hại Bằng tử, mà là hại lão đệ của hắn không chừng.

Tùy tiện nấu chút thức ăn, Tô Bắc Bằng không chú ý hình thức lắm , hoàn toàn là vì giải quyết đói khát. Cà rốt xào thịt sợi, rau trộn dưa chuột, trong bát trước mặt hai người là khỏa trứng chần nước sôi vàng nhạt. Tuy rằng đơn giản, nhưng cũng làm Lăng Quân Diệu hạnh phúc bội phần, cảm giác sẽ ăn thật ngon.

“Cầm đũa không được...” Lăng Quân Diệu vô tội nhìn Tô Bắc Bằng, sau quơ quơ cánh tay rắn chắc bị bắn bó kia.

“...” Tô Bắc Bằng nhanh nhẹn nói, “Vậy anh dùng thìa đi.” Nói xong liền xoay người đi lấy thìa, đưa cho y.

Tiểu mưu kế thất bại, Lăng Quân Diệu thở dài, sử dụng tay trái, bắt đầu ngốc ăn.

Tiểu dạng, ta còn không biết trong lòng ngươi muốn cái gì sao? Tô Bắc Bằng phi thường khinh hù một tiếng. Chính là... Cậu không nghĩ tới tay trái của y thật sự không dùng được như vậy... Hạt cơm mức lên đều rất.

“Hảo hảo, tôi ụy anh.”

Ngồi ở đối diện y, bát cơm Tô Bắc Bằng cũng không tránh được một kiếp —— có mấy hạt cơm bên kia văng vào luôn.

Lăng Quân Diệu vui vẻ nhận, “Cám ơn cưng à!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:== tha thứ ta đi. Giữ lại vẫn giữ lại đã chết, vì muốn lăng quân diệu chiến thắng vật hi sinh giọt, ta óc đều phạm,làm phỏng chừng, bây giờ còn không nghĩ ra được. Nghĩ ra được cái kia thiên, ta sẽ song càng. Ai... Nay chết tiết vật hi sinh a, càng ngày càng tệ phải

59. Chương 60: Hòa Nhau Một Ván

Ban đầu Tô Bắc Bằng còn cảm thấy khó chịu, nhưng dần dần, nhìn thấy Lăng Quân Diệu bộ dạng thỏa mãn cùng hạnh phúc thì lại nảy ra vài phần thương tình, càng dứt càng thuận tay. Mà Lăng Quân Diệu thì đương nhiên là vui vẻ tới muốn thăng thiên lên trời luôn, cứ cười híp mắt suốt.

Ờ ... có chút ảo giác cứ như đang đứt thú cưng ăn vậy.

Đứt y ăn no, cơm của cậu đã nguội lạnh cả rồi. Tô Bắc Bằng cũng nhanh chóng ăn qua loa. Sau khi thu thập rửa chén xong, từ phòng bếp đi ra thì nhìn thấy Lăng Quân Diệu đang ngồi ở trên ghế salon, vẻ mặt chuyên chú mà nhìn tạp chí Tài chính và Kinh tế trên tay. Tô Bắc Bằng đi chậm lại, dừng ở phía sau lưng y. Giữa trưa cho nên ánh sáng không có dịu dàng, mà rực rỡ đến chói mắt. Chính là ánh nắng ấy chiếu vào người y lại có cảm giác nhu hòa như vậy, giống như tự bản thân y đã nói mất như thế, cho nên chỉ có thứ chói mắt mới xứng đôi hòa hợp với y.

Dường như cảm giác được tầm mắt của Tô Bắc Bằng, Lăng Quân Diệu nghiêng đầu, môi khê cong, trưng ra nụ cười ôn nhu xen lẫn vài phần mỉa mai hoặc khiến cho người ta ngạt thở.. Tô Bắc Bằng nghĩ đến một câu nói mà không biết ai đã nói qua: Ta yêu người nam nhân có được một khuôn mặt hoàn mỹ nhất thế giới.

“Lại đây.” Lăng Quân Diệu vỗ vỗ phần ghế nệm bên cạnh.

Như bị thôi miên, Tô Bắc Bằng ngơ ngác đi qua, ngồi xuống. Ngay cả khi đối phương vươn cánh tay rắn chắc mạnh mẽ kia ra ôm mình vào lòng cậu cũng không hay biết, chỉ ngây ngốc mà nhìn nụ cười của y.

Lăng Quân Diệu chớp chớp mắt, có chút đắc ý, “Có phải là cảm thấy vi phu anh tuần không ai bằng hay không?”

“...” Không khí tốt như vậy đã bị câu nói mặt dày mày dạn của nam nhân đánh vỡ, Tô Bắc Bằng không chút nào keo kiệt quăng một cái xem thường. Cho dù cậu y vừa nói quả thật là suy nghĩ trong lòng của cậu, nhưng cũng khiến cậu phản bác thật to : “Nếu anh không nói, không ai nói anh câm đâu”

Lăng Quân Diệu nhún nhún vai, “Anh biết em dối lòng mà.”

“...” Tô Bắc Bằng á khẩu không trả lời được. Bi ai không phải vì quen biết một nam nhân tự kỷ như vậy, mà bi ai bởi vì y tự kỷ mà bản thân cậu một chút cũng không ghét được ... “Tay còn đau không?” Tô Bắc Bằng lại nhìn về phía cánh tay bị băng bó một cục dày của y, trong lòng không biết sao cảm thấy đau xót.

Lăng Quân Diệu cười lắc đầu. Nếu có thể, cho dù đau cả đời y cũng cam tâm tình nguyện.

“Tranh thủ đi ngủ trưa đi. Anh đợi em, sẵn làm công việc chưa hoàn thành xong.” Nhìn Tô Bắc Bằng có chút mệt mỏi uể oải, Lăng Quân Diệu chìa chìa phòng, “Buổi tối tiếp tục cùng nhau ăn cơm.”

Lúc này đến phiên Tô Bắc Bằng nhú mày cười xấu xa, “Đây là đang xin hẹn hò với tôi?”

Lăng Quân Diệu tà nghệ, “Đây không tính là hẹn hò . Mà là công việc của vợ mỗi ngày nhất định phải làm.”

“...” Được rồi, Tô Bắc Bằng lại bị đánh bại. Trở về phòng, nằm xuống, ngủ.

※

Lăng Quân Thần đôi mắt tỏa ra hàn khí như một thanh đao lạnh lẽo, hung hăng quát lớn tên bị trói trên bánh xe thép hình tròn kia. “Nói”.

Lời nói đơn giản và lạnh như băng, làm cho cái tên vẫn còn mặc bộ quần áo bồi bàn kia lạnh run. Lại bắt đầu hai mắt trắng dã, mau ngất đi thôi. Phía trước, đã ngất đi hết sáu lần, mỗi lần đều dùng cực hình không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đau đến chết đi sống lại, mà bức tính hẳn.

Lần này còn chưa có ngất đi...”A... A! !” Tiểu đệ đứng bên cạnh đã dùng dao găm khoét thịt của hắn, chỉ để lại một ít da còn dính lại, làm khối thịt lủng lặn bên người, chưa có khoét rời ra luôn. Cơn đau làm sắc mặt hắn tái nhợt, toàn thân run rẩy dữ dội. “Ca.” Lăng Quân Diệu đi vào tầng hầm, mỉm cười kêu Lăng Quân Thần một tiếng, không để lại dấu vết che dấu cánh tay bị thương của mình thật tốt.

“Ừm.” Nhìn thấy đệ đệ, Lăng Quân Thần không còn cứng mặt nữa, ánh mắt cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Lăng Quân Diệu nhú mày nhìn sang, “Còn chưa hỏi được kết quả à?”

“Chuyện sớm muộn.” Lăng Quân Thần đã định liệu trước. Từ bên cạnh lấy ra một ít khối thiết mỏng nhọn, đặc biệt lóe hàn quang sắc bén. Từ trong thống khổ vẫn còn chưa phục hồi lại, người mặc đồ bồi bàn kia càng thêm kinh hãi, trải qua mấy cái tra tấn của bọn họ, thân thể của hắn đã không thể nào chịu đựng được tàn phá nữa.

Lăng Quân Thần đem miếng thiết giao cho một tiểu đệ, tiểu đệ kia cung kính nhận lấy, lộ ra nụ cười lạnh, “Biết thập đại khốc hình cổ đại, trong đó có Trúc Thiêm Tử không? Đồ chơi này cùng với Trúc Thiêm Tử cũng không khác nhau lắm, nháy mắt có thể đem móng tay của người cùng với ngón tay chia lìa, y ~~ tấm tắc, sống không bằng chết nha.”

Lăng Quân Diệu nghe xong da đầu dường như muốn run lên, nhú nhú mày, đưa tay ý bảo đợi một lát, “Nếu người bây giờ nói ra, ta có thể bỏ qua cho người, hơn nữa cam đoan người sẽ an toàn. Tiền thuốc men ta toàn bộ thanh toán, ta cho người ba phút thời gian suy nghĩ.”

Người bồi bàn kia hình như còn lo lắng gì đó, chẳng qua nhìn sắc mặt tái nhợt là có thể đoán biết hắn hiện tại suy yếu đến sắp chết. Không khí im lặng vô cùng quỷ dị...

“5, 4, 3...”

“Ta nói.”

Không chờ tiểu đệ đếm ngược xong, người bồi bàn liền mềm nhũn. “Đúng, là Vương Thiển Vũ.”

Vừa nghe đến cái tên này, Lăng gia hai huynh đệ mặt mày nháy mắt liền biến thành xú thủy cầu(đại loại là cái cống nước thối), muốn âm hàn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Lúc này, cô ta thật sự đã ngạo quá lớn, muốn rút tay đã không thể. Bất quá Lăng Quân Diệu rất tò mò, rốt cuộc là có bao nhiêu điều kiện hậu đãi mà có thể làm cho người bồi bàn này mạo hiểm tánh mạng đi làm loại sự tình như vậy. Bất quá việc cũng không liên quan đến mình.

“Ca, chú ý hắn một lát.” Thấy Lăng Quân Thần gật đầu, Lăng Quân Diệu liền vội vàng rời đi. Là anh em ruột nên sớm đã không cần khách sáo, tình cảm sâu đậm đến nỗi chỉ cần một ánh mắt của đối phương cũng hiểu ý nhau.

Lăng Quân Thần khi thân ảnh của y rời đi, nhìn thấy được cánh tay bị băng băng vải trắng kia, đôi mắt lạnh như băng nộ lên tia sát khí...(Ta nói này là huynh đệ văn đi?)

※

Sau khi cùng Tô Bắc Bằng ăn tối xong, Lăng Quân Diệu đưa cậu về đến trường học, liền bấm gọi đến một dãy số mà cả đời y cũng không muốn gọi. “Alo? Quân Diệu sao? !” Sau đó nghe được âm thanh đối phương uyển chuyển, như là phi tử cổ đại bị biếm lãnh cung, rồi vô tình gặp được hoàng đế, thụ sủng nhược kinh.

Lăng Quân Diệu hít thở một hơi thật sâu, giả bộ ôn nhu, “Thiển Vũ, buổi tối có thời gian rảnh không? Chúng ta tâm sự một lát được không? Có lẽ chúng ta kết giao mới là đúng nhất. Dem ảnh chụp giao cho anh đi, anh không muốn có người ngoài xen vào chúng ta.” Ngữ khí thành khẩn, làm Vương Thiển Vũ xuân tâm đại động.

“Được! !”

“Mười giờ, khách sạn Ôn Vũ. Lát nữa anh sẽ cho em biết số phòng.”

“Vâng!”

Cúp điện thoại, Vương Thiển Vũ vẫn chưa lấy lại được tinh thần, tình cảm phải trả giá đã được đáp lại, làm cô vui sướng đến muốn điên. Tình yêu đến quá nhanh, làm cô có chút trở tay không kịp. Mười giờ mà hẹn mình đến khách sạn, sau đó làm gì, thì dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra. “Chán ghét... Quân Diệu cũng thật là hư hỏng như vậy nha ...” Nghĩ đến hình ảnh cấm trẻ em dưới mười tám tuổi, Vương Thiển Vũ đỏ rục cả khuôn mặt nhỏ nhắn, hát nho nhỏ một điệu hát dân gian, cầm lấy túi xách, chuẩn bị ra ngoài mua vài bộ quần áo xinh đẹp.

Phải đem chính mình ăn mặc thật xinh đẹp để đến gặp y nha.

※

Khách sạn Ôn Vũ, phòng 406.

Vương Thiến Vũ vừa vào phòng liền nhìn thấy Lăng Quân Diệu đang tắm vòi sen, chỉ lấy khăn lông che khuất bộ vị trọng yếu, những hạt nước vương lại trên da thịt màu mạch rắn chắc, càng có cảm giác X, từ cơ thể đến bờ ngực đến cơ bụng đều khoẻ đẹp đến nỗi làm tim cô đập rộn ràng, mặt đỏ như son.

Người nam nhân này, thật sự quá hoàn mỹ, không hổ là người cô yêu.

Lăng Quân Diệu mỉm cười, “Nhìn em có vẻ mệt mỏi, đi vào tắm rửa trước một cái đi.”

“Vâng...” Tỏ ra hiền hậu nhu mì, Vương Thiến Vũ ý thức được ánh mắt của mình có phần trần trụi, mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu, buông túi xách, lấy ra cameras trực tiếp giao cho Quân Diệu, sau đó vào phòng tắm. Lăng Quân Diệu lau khô nước trên tóc, mở cửa, phát tay ra hiệu, để cho một người đàn ông có bộ dáng tương tự y đi vào phòng. Mọi thứ dường như đã được chuẩn bị trước hết rồi, người đàn ông cởi sạch quần áo, quần ngang hông khăn tắm, tắt đèn, ngồi ở trên giường.

Lăng Quân Diệu cầm cameras rời đi, hết thấy đều đã chuẩn bị xong. Vương Thiến Vũ, đừng trách y vô tình, là người đem chính người đẩy vào đường cùng.

Người đàn ông đem đèn tắt đi, ở trước cửa phòng tắm chờ đợi.

Còn Vương Thiến Vũ là muốn đem mình tắm thật sạch, hương thơm ngào ngạt hiến dâng cho người đàn ông mà cô yêu thương nhất, cho nên tắm rửa hơi lâu. Người đàn ông vừa nghe được âm thanh cửa phòng tắm mở, liền che khuất mắt của cô, đôi môi nhiệt tình hôn qua, tay kia thì tắt đi đèn phòng tắm.

“Ừm...” Vương Thiến Vũ bị hoảng sợ, ý thức được đây là nam nhân mà trong lòng mình tưởng niệm vô số lần, dần dần cũng buông lỏng xuống, ôm mảnh lưng cường tráng của hắn, nhắm mắt lại, buông thả chính mình, cảm thụ hơi thở nóng bỏng của hắn, đương nhiên cũng không có chú ý tới một ánh sáng màu đỏ đang le lói trong phòng.

(AV AV lui tán lui tán)

...

Hôm sau, Vương Thiến Vũ mở mắt liền khoái trá cười trộm , nhưng vì thân thể còn đau nhức... nghiêng thân thể nhìn sang, ánh vào mi mắt không phải bóng hình nam nhân quen thuộc, vết cào phía sau lưng không cần phải nói cũng biết là do cô tối hôm qua quá kích động lưu lại...

Tươi cười bỗng dừng cứng ngắc, “Người... Người là ai?” Thanh âm run rẩy, Vương Thiến Vũ chịu đựng không kêu lớn tiếng, lòng đang nhỏ máu...

Người đàn ông nhú mày cười tà, “Ta đối với nữ nhân 419, không có hứng thú.” Nói xong liền mặc quần áo chỉnh tề, vuốt lại tóc trên trán, lấy đi cameras trong góc, mở cửa, quay đầu lại nói, “Đừng có choáng váng, hai an hem Lăng gia, một trăm người, đều không thể nào đối phó được.” Ngữ khí không phải không có tiếc ý, nếu không phải bị tình yêu làm cho văng đầu, có lẽ cô ta là một nữ nhân không tồi.

Vương Thiến Vũ chịu đựng quả tim đau đớn dằng xé, tay ở trong chăn nắm chặt lại, móng tay đâm vào trong thịt cũng không làm cô có cảm giác đau ... Lăng Quân Diệu, cặn bã! ! Cô tin tưởng y như vậy, kết quả y lại phá hủy cô, là chính y phá hủy cô! ! Chết cũng không để cho bọn họ sống dễ chịu, tuyệt đối sẽ không! ! Cô lẽ ra nên sớm ý thức được, Lăng Quân Diệu làm sao có thể đột nhiên ôn nhu đối với mình như thế... Chưa bao giờ ôn nhu!

※

Ở trong sân trường ẩm áp tản bộ, Tô Bắc Bằng trong lòng rối rắm, vẻ hình chụp kia tính làm sao đây? Nhưng mà cậu không có muốn chia tay Lăng Quân Diệu. Nhú chặt mi, mãi không có cách giải quyết...

“Bằng tử! !”

Tiếng nói quen thuộc gọi tên cậu, Tô Bắc Bằng ngẩng đầu nhìn, đôi giày tây cùng với nam nhân có bước đi thon dài, đang hướng về phía cậu mà chạy tới.. Chắc, người này không hiểu sao chạy lại rất khó xem.

Tiếng hô của y, làm Tô Bắc Bằng trở thành tiêu điểm của mọi người, làm cho khuôn mặt của cậu mất tự nhiên mà đỏ ửng, cầm lấy cánh tay Lăng Quân Diệu đi về phía cửa trường học.

“Sao anh lại tới đây?” Giả bộ hờn giận, Tô Bắc Bằng khẩu khí không tốt lắm.

Lăng Quân Diệu hoàn toàn không thèm để ý, “Chúng ta cùng đi đón Tô Tô về nhà đi.”

... Tô Bắc Bằng phát hiện nam nhân này không phải chuyên chế một cách bình thường. Chừng nào thì bắt đầu, nhà của y biến thành của cậu? Còn ‘chúng ta’, ‘cùng nhau’ ... Như thế nào giống như đối thoại giữa chồng với vợ? Được rồi, tuy rằng bọn họ là quan hệ kết giao, thế nhưng tốc độ này thì nhanh bằng vận tốc ánh sáng rồi?

Bất đắc dĩ theo sau y lên xe, thân là chồng, khụ... có chút bị ai nhỏ nhỏ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rất cực rất cực giữ lại văn ngày chấm dứt. Muốn giọt suy nghĩ ta n lâu, kết quả chỉ có như vậy cái không phải hảo giọt giọt. Khụ, thân nhóm tạm lên đi, mặc dù có điểm nát vụn, nhưng là mục đích cũng đạt tới... Đi? Kế tiếp, vật hi sinh sẽ càng kịch liệt trả thù, sẽ có điểm tiểu ngược.

60. Chương 61: Bị Bắt Cóc

“Bằng tử, không cần lo lắng Vương Thiển Vũ phá rối nữa, ảnh chụp anh đã tiêu hủy hết rồi.” Lăng Quân Diệu hiểu trong lòng Tô Bắc Bằng có chất chứa lo lắng, mỉm cười ôn nhu nhìn cậu, sau đó chuyên tâm mà lái xe

Tô Bắc Bằng cho đến lúc này mới chính thức an tâm mà thở phào nhẹ nhõm, Vương Thiển Vũ kia đúng là ngoạn đến điên rồi, thật là không biết ứng phó biện pháp gì nữa. Xã hội khiển trách, người khác chê cười, những lời dè bĩu sẽ thay phiên nhau đánh úp tới, có lẽ sẽ làm cho tình cảm chưa được ổn định của bọn họ càng thêm yếu ớt hơn.

Sau khi đón được Tô Tô, một nhà ba người hoan hoan hỉ hỉ mà đi về tổ ấm.

※

Ngày lại ngày qua an nhàn thoải mái, không có chuyện tình mới mẻ kích thích gì, thời gian ở chung thật yên tĩnh ấm áp, không cần pháp phòng bắt an đến tình cảm của hai người, mỗi ngày cứ việc trao đổi ánh mắt, mỉm cười nhìn nhau thôi cũng khiến cho tim yêu dần dần kiên định hơn.

Tô Bắc Bằng mỗi ngày đều mang tâm tình vui vẻ, mỗi vị bác gái hay đại tỷ quang lâm đến tiệm bánh ngọt đều bị tiểu suất ca long lánh như ánh mặt trời này cuốn hút, tâm tình trở nên sáng sủa, công tác suốt một ngày cũng nhiệt tình hơn nhiều.

Mơ hồ đoán được cậu tình trường đặc ý, Ủy lão bản nhìn cậu hạnh phúc ngập tràn trong tình yêu như thế, có chút chua chua. Bản thân so với cậu lớn tuổi hơn nhiều, nhưng mà chẳng có ai đau, chẳng có ai yêu a.

Sau khi xong một ngày, Tô Bắc Bằng một mình đi đón Tô Tô. Tên kia bây giờ chắc đang bề bộn công việc đến nổi sứt đầu mẻ trán đi? Bởi vì muốn buổi tối không phải tăng ca, cho nên đem công tác toàn bộ hoàn thành hết vào bang ngày, dành hết thời gian còn lại cho cậu và Tô Tô. Nghĩ đến đây, Tô Bắc Bằng càng vui vẻ hơn, cái loại cảm giác là một nỗi vương bận trong lòng người khác, thật sự là phi thường ngọt ngào.

Ở cửa đợi một lát, tiếng chuông tan học của nhà trẻ vang lên, không lâu sau đó là các tiểu bằng hữu ù chạy ra khỏi lớp, chạy về phía cha mẹ của mình mà ôm ấp. Tô Bắc Bằng ánh mắt sáng ngời ở trong đám người tìm kiếm thân ảnh quen thuộc nhỏ nhắn của Tô Tô.

“Bằng ca ca! !” Rất xa liền thấy được Tô Bắc Bằng đang đứng ở cửa trường học, Tô Tô vung vung lắc lắc cánh tay nhỏ nhắn của mình, vui vẻ chạy về phía Bằng ca ca, hai tay dang ra, muốn ôm ôm ~. Phương Dục mới vừa rồi như tắm gió xuân, hiện tại liền giận tái mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Bắc Bằng, hừ lạnh một tiếng.

Tô Bắc Bằng ngây ngốc nhìn Phương Dục chăm chăm một lát, thật tình không biết phải nói gì. Cậu thật sự hoài nghi tiểu hài tử trưởng thành sớm này nhìn trúng Tô Tô nhà bọn họ ...

“Thối tiểu quỷ, về nhà!” Phương Tuyền thanh âm không kiên nhẫn rống lên, nhìn thấy Tô Bắc Bằng liền huyết sáo, “Chị dâu! ! Lão Đại sao lại không đi cùng cậu a?”

Bởi vì thanh âm mang chút trêu ghẹo mà kêu chị dâu, Tô Bắc Bằng mặt vi đà, “Anh ấy còn đang trong giờ làm việc. Người sao lại hung dữ với Tiểu Dục như vậy?”

“Cái thối tiểu quỷ này thực chẳng biết nghe lời, không hung nó sẽ không ngoan.” Dùng lực nhìn thấy hình như rất lớn nắm lấy tay Phương Dục, kỳ thật Phương Tuyền vẫn rất đau lòng em trai nhỏ của mình, kinh lực vừa rồi Sau khi cầm lên tay nhỏ bé kia liền nhẹ nhàng nhu nhu.”Chúng tôi đi về trước vậy. Lát nữa có cuộc hẹn.”

“Ừm, hảo. Tạm biệt.”

“Tô Tô ! ! Tạm biệt.” Tuy rằng không cao hứng, nhưng tựa hồ Tiểu Dục mỗi ngày đều phải kiên trì, gặp mặt thì chào hỏi, chia tay thì tạm biệt. Tô Tô cũng hướng nhóc phát phát tay, nhóc khi đó mới vừa lòng thu hồi tầm mắt, để cho anh trai nắm tay rời đi.

“Tô Tô đêm nay muốn ăn cái gì?” Ôm Tô Tô vừa đi vừa hỏi, Tô Bắc Bằng tựa hồ cảm thấy được có chút mỗi tay... Tiểu gia hỏa này giống như càng ngày càng mập ra?

Tô Tô cắn cắn ngón tay nhỏ, nhúu nhúu mi, bộ dạng trầm tư suy nghĩ thật đáng yêu, “Không có món nào ngon để muốn ăn nha...”

“...” Nếu không phải tâm tư tiểu hài tử rất đơn thuần, Tô Bắc Bằng thực hoài nghi bé đang ám chỉ món ăn cậu biết nấu quá ít, chẳng có món nào Tô Tô chưa ăn ngán. Cậu một lúc lâu, “Sườn heo ướp mật, hành tây củ cải đậu cove xào bột cá, giò heo hầm, cá chưng dưa chua, thế nào?”

“Ừ! ! Kỳ thật Tô Tô rất biết điều mà, không có khó ăn.” Muốn được khen ngợi, Tô Tô lộ ra khuôn mặt tươi cười hớn hở.

Tô Bắc Bằng cười chột chột mũi bé. Lúc đang chuẩn bị băng qua đường đi đến siêu thị, một chiếc xe màu đen trời tối, thảng gặp một cái rồi dừng lại, Tô Bắc Bằng chưa kịp phản ứng, đã bị người nào đó ở phía sau bịt mắt lại, sau đó cảm thấy phía sau cổ truyền đến một trận đau đớn, kêu lên một tiếng, ý thức dần dần mất đi, trong tay cậu vẫn còn gắt gao ôm Tô Tô.

“Bằng ca ca, Bằng ca ca! !” Tô Tô sợ tới mức kêu to, hai tay đang ôm bé từ từ rơi lỏng, bẻ té xuống. Cái móng nhỏ đau đớn bé cũng không bận tâm, ngược lại đang sợ hãi chẳng biết làm sao nhìn những người xa lạ này thương tổn Bằng ca ca, nước mắt không kiềm chế được mà tuông rơi, “Người xấu! ! Đem Bằng ca ca thả ra... Ừm ừm...” Nói còn chưa nói xong, đã bị một người đàn ông áo đen tướng mạo xấu xí bịt miệng, cùng Tô Bắc Bằng bị ném vào trong xe.

Một màn này bị nam tử đứng trong ngõ nhỏ thu vào mắt. Lúc chiếc xe kia còn chưa rời đi, hắn tỏ ra vô ý tới gần, đưa tay xẹt ngang, đã gắn chắc một cái thiết bị truy tìm ở dưới xe.

Vương Thiên Vũ ngồi ở phụ lái quay đầu lại nhìn, cách ăn mặc thật xinh đẹp động lòng người, nhưng mặt lại hiện lên nụ cười lạnh âm hiểm. Những gì cô đã mất đi, cô sẽ đòi lại gấp bội.

Tô Tô còn đang vô lực giãy dụa, miệng phát ra âm thanh ưm ưm, Vương Thiên Vũ thấy nó phiền, hung hăng trừng mắt nhìn, Tô Tô bị xấu nữ nhân dọa hoảng sợ, càng thêm hoảng hốt . Người đàn ông bắt nó càng thêm phiền, bèn dùng khăn tay có tẩm thuốc mê bịt mũi nó, không bao lâu rốt cục yên tĩnh trở lại.

※

“Ừm...” Ý thức khôi phục, liền cảm thấy cổ vô cùng đau nhức, Tô Bắc Bằng máy móc định xoa cổ, đột nhiên giật mình tỉnh lại, “Tô Tô? ! Tô Tô, em ở đâu?” Chung quanh một mảnh hắc ám, Tô Bắc Bằng đang nhớ lại chuyện phát sinh trước khi hôn mê. Tim bắt đầu mãnh liệt run lên, không biết là ai muốn hãm hại bọn họ, có phải là cừu gia trên thương trường của Lăng Quân Diệu? Đã sớm nên nghĩ đến, tên kia lợi hại như vậy, khẳng định chọc không ít cừu nhân, công ty người khác sợ là y nuốt không ít đi?

“Tô Tô!”

Một bên kêu một bên đứng lên, trong bóng đêm sờ soạn, Tô Bắc Bằng dùng hết sức lực mà trấn áp hoảng loạn trong lòng.

‘Kẹt ——’ cửa bị đẩy ra, trong phòng liền sáng lên. Tô Bắc Bằng che chói mắt, nhìn ra phía cửa, là một cô gái bề ngoài xinh đẹp, nhìn vẻ mặt của cô ta giống như rắn hổ mang nhìn chăm chăm con mồi vậy, tràn ngập địch ý, cừu hận, cùng không cam lòng, Tô Bắc Bằng trong lòng lo lắng càng sâu.

“Xin chào, con vịt nhỏ mà Lăng thiếu gia bao dưỡng”. Vương Thiển Vũ mở miệng liền phun ra lời nói chả chút nào tốt đẹp.

Tô Bắc Bằng nhú mày, nếu như nhớ cậu không lầm, thanh âm này là của Vương Thiển Vũ. Trong lòng sợ hãi càng sâu, nữ nhân diện này rốt cuộc muốn làm cái gì? Bình phục lại tâm tình, Tô Bắc Bằng tận lực làm cho ánh mắt của mình nhìn qua thật bình tĩnh, “Người muốn thế nào? Tô Tô đâu?”

Vương Thiển Vũ vỗ tay phát ra tiếng, một người đàn ông mặc đồ đen đem Tô Tô còn hôn mê ôm tới. Tô Bắc Bằng lo lắng chạy tới, muốn chạm vào Tô Tô, kết quả bị người kia mạnh tay ngăn cản mà xô ra.

Vương Thiển Vũ cúi đầu, vuốt ve móng tay bện nhọn xinh đẹp của mình, “Người ngay cả người trọng yếu nhất trong lòng Quân Diệu đều bảo hộ không được, có tư cách gì cùng y yêu đương, dựa vào cái gì cùng y ở một chỗ? Dựa vào khuôn mặt kia sao? Xuy... Hay là do người ở trên giường đặc biệt lắc lư, mê hồn thực cốt?”

Tô Bắc Bằng lúc này liền tặc mao, “Quan người cái rắm? Đại di mục đến thì người cho là người giỏi lắm sao? Cũng không nhìn lại người xem, đồ kị người khác yêu đương riêng tư, sắp trở thành a di rồi mà còn không có nam nhân nào muốn người, thật sự là bị ai giùm. Bất quá, thật ra người nói cũng đúng một chút, ta ở trên giường đặc biệt có thể đông đưa. Muốn ta dạy người hai chiêu không? Kéo không sau này người dù đi bán thân cũng không ai thèm.” Lâu rồi không mắng chửi người khác, Tô Bắc Bằng lời nói ác độc vẫn vô cùng lợi hại. Chẳng qua là bị cô ta đâm trúng chỗ đau trong lòng... Tô Tô đối với Lăng Quân Diệu mà nói đúng là rất trọng yếu, mà mình lại không có cách nào bảo hộ bé... Không được, cậu không thể uể oải như vậy, bây giờ có thể cứu Tô Tô cũng chỉ có cậu! Nhất định phải dùng tất cả biện pháp bảo hộ bé.

Vương Thiển Vũ trầm mặt xuống, hận không thể bắt người mà bóp chết cậu. Nhưng mà không thể được, không thể để cho cậu ta chết một cách “khoái trá” như vậy! “Nếu ta là người, liền ai ya để cho người khác mắng, chỉ cần đối phương cao hứng thì có thể tha cho người một mạng. Nhưng người, chính là ngu ngốc, ngu xuẩn như vậy mà thôi! Thế nào cũng phải châm dầu vào lửa giận đang phừng phừng cháy của người khác, thật liêu lĩnh.”

“Nếu giống ta bị mọi người cho là ngu ngốc, vậy người chẳng phải là ngay cả heo cũng không bằng? Vương đại tiểu thư, ta không có thời gian cùng người đùa giỡn, lão bà Lăng Quân Diệu vẫn còn đang ở nhà chờ ta về nấu cơm cho ăn. Ta vẫn còn có người nhà yêu thương, không giống người, cô đơn tự kỷ, không có ai quan tâm.” Tô Bắc Bằng hừ lạnh liếc ngang mắt, mặt Vương Thiển Vũ đúng là làm người ta buồn nôn mà.

Vương Thiển Vũ sắc mặt xanh mét, hận không thể lột da, xẻo thịt, uống máu cậu, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, “Đây là người tự chuốc lấy! Muốn Tô Tô bình yên vô sự phải không? Được a.” Cô ta lại vỗ vỗ tay, sau đó có bốn người đàn ông cường tráng đi vào. Nhìn đồ tây đen ôm chặt thân thể căng phồng của bọn hắn, có thể đoán được bọn hắn có bao nhiêu rắn chắc.

Tô Bắc Bằng có dự cảm bất hảo.

“Dem những anh em này của ta hầu hạ vui vẻ, ta sẽ bảo hộ Tô Tô vô sự.” Vương Thiển Vũ trạc trạc tóc, “Người không phải rất biết đông đưa sao? Hắn là không làm khó được người.”

“...” Tô Bắc Bằng như rớt vào hầm băng, cả người rét run. Thân thể của cậu còn chưa dâng cho Lăng Quân Diệu, chứ đừng nói đến mấy người đàn ông này? Nhìn thấy bọn hắn lộ tươi cười đáng khinh, Tô Bắc Bằng từng bước lui về phía sau, nắm tay nắm lại rồi nói lỏng, nói lỏng lại nắm.

※

Phong ở trước cửa phòng của Lãnh Phỉ Hạnh mà lo lắng không yên, đại tỷ hiện tại vẫn chưa có thức dậy, không biết là có chuyện gì xảy ra không, bình thường giấc ngủ trưa cũng sẽ không lâu như vậy. Tô thiếu gia gặp nguy hiểm, nhưng ban đầu đại tỷ hạ lệnh cấm, nàng đang ngủ nếu có người đánh thức, trực tiếp một gậy đập chết. Vì cái mạng nhỏ của mình, Phong không dám liều lĩnh hành động. Nhưng... Tô thiếu gia nếu như bị thương hoặc là... chết, còn mình biết chuyện mà không báo, phỏng chừng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Càng nghĩ, Phong hít thở sâu một hơi, dùng sức gõ lên cửa phòng, “Đại tỷ đại tỷ!”

‘Phanh!’ một tiếng, phiêu lưu hiểm địa mà né thoát viên đạn phá cửa bay ra, “Có chuyện quan trọng nguy cấp! Tô thiếu gia gặp nguy hiểm!”

Ba giây sau, cửa phòng mở ra, tuy là thần tình mệt mỏi, lại dấu không được sắc bén cùng âm lãnh trong mắt nàng.”Nói.”

Phong thở một hơi, “Cậu ấy ôm tiểu nhi tử của Lăng tổng tài đi đường thì bị bắt cóc. Ta đã khẩn thiết bị theo dõi trên xe kia.”

‘Phanh!’ một tiếng, Lãnh Phỉ Hạnh đóng cửa lại, chỉ tốn thời gian ba phút, đã ăn mặc chỉnh tề đi ra. Gọi đầy đủ một đám huynh đệ, xuất môn. Dám động đến lão đệ của nàng, chưa thấy qua Diêm vương sao.

※

Lăng Quân Diệu về đến nhà, bất an trong lòng đã được chứng thực. Bằng tử cùng Tô Tô đều chưa có trở về! Lúc ở công ty làm việc cứ cảm thấy bất an khó chịu, bấm gọi điện thoại cho đối phương thì kết quả luôn luôn là âm thanh máy móc báo đã tắt máy.

Cứ nghĩ điện thoại của cậu hết pin, Lăng Quân Diệu tạm thời thả lỏng trong lòng, tiếp tục làm việc. Kết quả hai giờ sau, tiếp tục gọi điện thoại, vẫn đang tắt máy! Rất khác thường, lâu như vậy, cậu hẳn là phải về đến nhà, hơn nữa chắc chắn rằng cơm cũng đã làm xong, lúc này hẳn là sẽ chủ động gọi điện thoại đến kêu y về nhà ăn cơm. Nhưng mà không có.

Nhanh chóng bấm điện thoại cho Nhị ca, Lăng Quân Diệu vội vàng nói vài câu liền đi ra cửa. Hi vọng không có gì ngoài ý muốn...

Lăng Quân Thần Sau khi cúp điện thoại, như là đoán được cái gì. Trong mắt hiện lên hàn ý.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: =. = ta sống lại.

Edit nói ra suy nghĩ của mình: Hình như không có ngược thê thăm te tua tới tả tan tác như ta vẫn tưởng tượng. Thật thất vọng mà.

61. Chương 62: Hữu Kinh Vô Hiểm

Khi những người đàn ông kia cởi ra quần áo, lộ ra một thân cơ thể, nói không ghê tởm là giả. Tô Bắc Bằng khuất nhục nhắm hai mắt lại, nắm chặt nắm tay không muốn khuất phục. Cậu không thể tưởng tượng, bị đám người kia bính xong, sẽ lưu lại bóng ma gì trong lòng cậu. Tuy rằng, thân là nam nhân không coi việc này vào đâu, coi như bị chó cắn một ngụm... Nhưng mà, ngay cả Quân Diệu đều đối với cậu thật cẩn thận, chỉ sợ cậu khó chịu, đến nay đều không có bắt buộc cậu làm cái gì cả, những người này có tư cách gì bính thân thể cậu?

Càng nghĩ càng khó chịu, càng phẫn nộ, lại càng không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Uy, trước để ta thử xem miệng của người có kỹ xảo như thế nào!” Cái tên xấu xí nhất đám đã muốn kèm chế không được, đi đến trước mặt Tô Bắc Bằng, hướng bả vai cậu vỗ, bắt buộc cậu quỳ gối xuống, nói xong liền muốn đem vật ở dưới khó đựng chạm vào Tô Bắc Bằng.

Tô Bắc Bằng chán ghét né tránh, ra sức giãy khỏi kiềm chế trên hai tay của cậu. Trong mắt lửa giận, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến hưng trí của tên đàn ông đáng khinh kia.

“Người tốt nhất nên ngoan ngoãn. Bằng không tiểu gia hỏa này...” Vương Thiển Vũ móng tay bén nhọn chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn đáng yêu của Tô Tô.

Tô Bắc Bằng hai tròng mắt tràn ngập bi thương nhìn Tô Tô, trong lúc vô tình nhìn thấy một tia hồng ngoại nhắm ngay đầu tên đàn ông ôm Tô Tô. Tự ti trong đầu nháy mắt thiên chuyển, rốt cục thỏa hiệp cúi đầu, “Được...” Một tiếng đáp ứng khẽ nói ra, làm cho đám nam nhân thú huyết sôi trào, Tô Bắc Bằng khẩn trương nuốt ngụm nước miếng, khí huyết lúc này dâng trào đến tột cùng, bản năng sâu thẳm trong cơ thể phóng ra, tử chiến đến cùng, không ngờ...

“A ——!” Người đàn ông ôm Tô Tô bỗng kêu lên đau đớn, điên cuồng vùng vẫy tay phải.

Nguyên lai là Tô Tô thông minh sớm đã đã tỉnh lại đang giả bộ hôn mê, thừa dịp người đàn ông ôm bé thả lỏng cảnh giác, sau đó động khẩu! Thật là dùng miệng cắn, vậy nên ngón tay phải của tên kia bị Tô Tô cắn mạnh, máu chảy không dứt...

Tô Tô bị ném xuống đất, nhanh chóng chạy về phía Tô Bắc Bằng.

“Phế vật!” Vương Thiển Vũ đôi mắt xinh đẹp phún lửa, “Bắt lấy nó!”

Mấy người đàn ông kia phản ứng nhanh nhẹn bước tới, lúc sắp bắt được Tô Tô, thì truyền đến thanh âm của thủy tinh bị lực làm cho vỡ nát, theo bản năng quay đầu lại, còn chưa kịp nhìn thấy rõ ràng, ngay cả trán cũng chưa kịp cảm nhận được đau đớn, đứng một giây, rồi ngã xuống...

Liên tiếp tử thương, mỗi phát súng đều chuẩn xác bắn trúng sau gáy hoặc là giữa trán của bọn họ.

Mọi người kinh hãi, lúc này ngoài cửa truyền tới vài tiếng súng...

“Tô Tô!” Thanh âm non nớt làm Tô Bắc Bằng ngẩn người... rất quen thuộc. Nhìn thấy người đến chỉ là tiểu hài tử cao hơn Tô Tô một chút kia, tất cả địch nhân ở đây, nhất là Vương Thiển Vũ, cũng có cảm giác bị trêu đùa sỉ nhục. Tuy là tiểu hài tử này khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, cầm một thanh súng lục rất trấn định tiêu sái, trưng ra phong phạm một sát thủ vô tình, nhưng thủy chung vẫn là tiểu hài tử! !

Tô Bắc Bằng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, đến cứu bọn họ lại có thể là Phương Dục... Nhưng mà có súng, Tô Bắc Bằng mồ hôi lạnh ròng ròng... Thế giới này làm sao vậy, một đứa bé lại có thể quái dị đến như vậy...

Tô Tô chỉ cảm thấy Phương Dục vô cùng anh tuấn, hai mắt tỏa sáng, con ngươi trong suốt không hề che dấu sự sung bái đối với Phương Dục.

Phương Dục có chút khí thế nói, “Thả bọn họ, bốn đại gia tha cho người một con đường sống!”

Vương Thiển Vũ lộ cực phản tiểu, “Nga ha ha a, tiểu quỷ đầu, người đã ngốc lại khờ dại. Tỷ tỷ cũng không phải là dễ chọc...”

‘Phanh!’

Phương Dục lười nghe cô ta dài dòng, trực tiếp bắn tới cái bóng đèn to bên kia, một tiếng vang thật lớn ngăn lại thanh âm làm cho nhóc ghê tởm của nữ nhân kia —— người đàn bà này nói chuyện thật khó nghe.

Vương Thiển Vũ lúc này thật sự là giận tới cực điểm, nhìn độ pháp phòng của bộ ngực cô ta là đủ để biết. Cô ta ném qua mấy cái liếc mắt, bọn đàn ông kia hiểu ý, nhanh nhẹn tìm lấy quần áo của mình mà lấy súng lục, chỉ là động tác chậm chạp, cho nên khi Phương Dục hướng về phía quần áo bắn ra một phát đạn, thì rút tay trở về.

Mọi người cùng khó có thể tin... Chỉ là một bé con nho nhỏ, lại có thể có được hai mắt sắc bén như chim ưng, nhắm nháy mắt liền bắn ra một phát, nếu không phải tên kia phản ứng cực nhanh, chỉ sợ tay của hắn đã bị phế bỏ.

“Thả bọn họ!” Từng chữ kiên định, Phương Dục lại không hờn giận mà nhấn mạnh.

“Người vẫn còn là một tiểu quý a...” Vương Thiến Vũ giả bộ biểu tình tiếc hận, đi đến bên người Tô Bắc Bằng, cố gắng khắc chế cảm giác lạnh lẽo sau gáy ...”Thú vị sao? Tỷ tỷ cùng em chơi đùa một chút nha ... A!” Hét lên một tiếng, tay cầm súng của cô ta bị bắn một phát, đau nhức làm cho súng trong tay cô ta cầm không được, sắc mặt tái nhợt...

Người đàn ông kịp phản ứng, liền giơ súng về phía bên kia bắn tới.

Chỉ thấy một bóng màu đỏ thoáng hiện lên, nhanh nhẹn lặn trên mặt đất, tựa hồ nhìn cũng chưa từng nhìn, súng trong tay liền hướng về phía bên này bắn chuẩn xác... Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, thậm chí có hai tên không cần kêu, trực tiếp trợn tròn mắt rồi ngã xuống đất, tắt thở!

Tình huống khó tin liên tiếp xảy ra, làm Tô Bắc Bằng trợn mắt há hốc mồm... Lúc này không phải Phương Dục, mà là...

“Chị Tiểu Hạnh!” Tô Bắc Bằng cảm kích dâng tràn kêu lên một tiếng.

Lãnh Phỉ Hạnh gật gù đầu, bước trên đôi giày cao gót đi đến bên cạnh Vương Thiến Vũ, “Người gan cũng ghê gớm thật.” Như là khen, thưởng thức, nhưng hơi lạnh trong mắt nàng lại làm cho Vương Thiến Vũ rùng mình sợ hãi.

Lãnh Phỉ Hạnh đập một cước lên đầu gối cô ta, Vương Thiến Vũ bị đau nửa quỳ xuống. Lãnh Phỉ Hạnh lãnh mắt liếc cô ta một cái, “Sống không bằng chết.”

Thâm tâm không cam lòng khiến cho Vương Thiến Vũ dường như sắp điên mất, cô ta sử dụng tư thế quỳ trên đất trả đũa, muốn dùng đầu húc vào bụng Lãnh Phỉ Hạnh . Lãnh đại tỷ há lại ngồi không? Trực tiếp tát một cái lên trên mặt cô ta, làm đầu cô ta lệch qua một bên, cả người thiếp lên trên mặt đất.

Lãnh Phỉ Hạnh hừ lạnh một tiếng.

“Bằng tử!” Lúc này Lăng Quân Diệu cũng chạy tới(xong hết trơn hết trọi rồi), thanh âm tràn đầy lo lắng cùng kích động, chất chứa tưởng niệm cùng thâm tình, nhìn thấy cậu hai mắt liền đỏ, vọt tới trước mặt Tô Bắc Bằng, gắt gao đem cậu cùng Tô Tô ôm vào trong lòng.

Tô Bắc Bằng chạm vào ***g ngực rắn chắc của y, có chút phát lạnh. Cậu thấy được mắt y che kín tơ máu, còn có đôi mắt tràn đầy sợ hãi cùng nồng đậm tình ý ... Nâng hai tay lên ôm lấy y, Tô Bắc Bằng lần đầu tiên cảm thấy được tim hai người thiếp lại gần nhau như vậy, gần đến nỗi nghe được tiếng tim của nhau đập cùng chung một nhịp, vì người yêu mà thổn thức ...

Cảm nhận được sợ hãi của y, người nam nhân này, bình thường đã cường thế lại ôn nhu, nhưng nam nhân tại phát run, lại sợ hãi...

“Em không sao, em ... Ừm...” Muốn an ủi y, kết quả bị nụ hôn như cuồng phong bạo vũ của y bá đạo mà chặn lại. Trên cánh môi truyền đến đau đớn, giống như tình yêu nóng bỏng của y, làm cho cậu sóng lòng mê mông, muốn dừng mà không được. Không có ôn nhu quấn lấy, tương nhu dĩ mật, nhưng lại làm cho Tô Bắc Bằng cảm thấy vô cùng ấm áp. Lúc này cậu mới hiểu được, cho dù người nam nhân này sự nghiệp có bao nhiêu thành công, bối cảnh gia đình mạnh bao nhiêu đi nữa, thì ở một khắc này, không, thì sau này, y chỉ là người yêu của cậu mà thôi, là người nhà của cậu, cậu muốn cả hai gần nhau cả đời.

Vương Thiến Vũ nhìn thấy một màn này, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống... Từ đầu tới cuối, nam nhân này mắt chưa bao giờ dừng lại trên người cô một giây, cô rốt cuộc đang chấp nhận cái gì?

“Quân Diệu, nếu như không có việc gì, cô ta giao cho tôi.”

Lúc này, lại có một người nam nhân đi tới, nụ cười tà khí cùng đôi mắt yêu nghiệt, làm cho đám người đang ở tại chỗ này đều cảm thấy hân ... như là yêu tinh.

Lăng Quân Diệu bình phục tâm tình, dừng lại nụ hôn với Tô Bắc Bằng. Nhu tình như mật hỏi, “Bằng tử, muốn thả cô ta không?”

Tô Bắc Bằng còn có chút thất thần, nghe vậy ngẩng đầu nhìn nam tử xa lạ này liếc mắt một cái, đối phương cũng đang nhìn Tô Bắc Bằng, bá ý trong mắt không thể che dấu mà biểu lộ ra, giống như đang tuyên cáo,

Vương Thiến Vũ là bất đắc dĩ. Tô Bắc Bằng thậm chí cảm thấy được ánh mắt của hắn ngầm chứa sát khí... Ách...

Tô Bắc Bằng thở dài, “Tôi không phải là người nhân từ. Bất quá cô cũng không có đem tôi đẩy vào tuyệt cảnh... Tôi xem hắn, hình như là có ý với cô, Phiêu Vũ, kỳ thật có đôi khi hạnh phúc thật sự chỉ cần vươn tay ra là chạm được, chỉ tùy vào cô, có nắm lấy hay không.”

Vương Thiến Vũ nằm trên mặt đất miệng hoảng hiện lên nụ cười châm chọc, nam nhân này... là cái tên đã chiếm lấy thân thể cô.

Lăng Quân Diệu mơ hồ đoán được cái gì, nắm bả vai nam nhân này, đi đến một bên, “Cậu không phải là đối với nữ nhân 419 không có hứng thú hay sao?”

“Khi tôi tiến vào thân thể cô ta, cô ta luôn luôn gọi tên của cậu. Tôi khó chịu.”(Thêm 1 JQ nảy sinh). Nam tử tựa hồ chỉ là muốn thỏa mãn dục vọng chinh phục của mình.

“Không thể buông tha cô ta!” Từ phía sau đi đến, Lăng Quân Thần mặt lãnh lẽo nói, sát khí trong mắt hận không thể đem Vương Thiến Vũ đang nằm trên đất bầm thây vụn đoạn.

“Quên đi Nhị ca. Chuyện này nói đến cùng em cũng có sai, ” Lăng Quân Diệu đối Nhị ca lắc đầu, “Chúng ta về nhà nói sau.”

“Tô Tô.” Phương Dục đi đến bên người Tô Tô , cẩn thận vỗ vỗ thân thể bé, sờ sờ tay bé, Sau khi xác định không bị thương, mới nhẹ nhàng thở ra.

Phương Tuyền lúc này từ ngoài phá cửa sổ mà vào, trong tay cầm súng bắn tỉa, “Đã muốn xong việc rồi sao?”

Biết không còn vấn đề gì, nam tử kia ôm ngang Vương Thiến Vũ xoay người rời đi. Lăng Quân Thần khí tức phẫn nộ vẫn đang tràn ra, hắn phi thường tinh tường nhớ rõ, lúc trước hắn đã cảnh cáo không cho phép động vào người nhà của hắn, kết quả lại dám chạm vào nghịch lân.

※

Trở lại Lăng gia đại trạch, mọi người cùng nhau ngồi xuống, vừa uống trà vừa tả lại sự tình từ đầu đến cuối.

Lăng Quân Diệu đem việc mà y đối xử với Vương Thiến Vũ lúc trước toàn bộ nói ra. Tên nam tử vừa rồi kia tên là Hoàng Thần, lai lịch cũng không nhỏ, là Công Tước Anh quốc đời kế, lại là một hoa hoa công tử, cùng Lăng Quân Diệu là hảo hữu chi giao, hai người mưu đồ, mới có sự việc ở khách sạn kia.

Lúc này Lăng Quân Diệu mới ý thức được bản thân hơi có chút quá mức, nhưng khi đó quả thật là bị Vương Thiến Vũ bức điên rồi, trăm phương ngàn kế chia rẽ y cùng Bằng tử, y làm sao có thể chịu được?

Tô Bắc Bằng cũng lắc đầu mà thở dài, hiển nhiên cũng không đồng ý việc kia. Mà Lãnh Phi Hạnh, Lăng Quân Thần cùng Phương Tuyền thì cảm thấy rất là bình thường, thực hiển nhiên... Đám người kia là một đám lòng dạ sát đả.

“Nhị ca, anh...” Lăng Quân Diệu vẫn cảm thấy Lăng Quân Thần không thích hợp, y luôn luôn cảm nhận được ánh mắt của Lăng Quân Thần tựa hồ mang theo ý xin lỗi, cái tình huống này cùng với sự kiện trước đây thật là giống nhau, lúc đó Lăng Quân Thần cũng tỏ ra bất an như vậy.

“Nếu không phải anh cho Vương Thiến Vũ một đám tay sai, cô ta sẽ không kiêu ngạo như vậy.” Lăng Quân Thần lúc này mới nhẹ nhàng nói ra, “Có một hôm cô ta tới tìm anh, cho anh xem một chồng ảnh chụp. Trong ảnh đúng là em cùng với Tô Bắc Bằng, trong miệng em mút lấy ngón tay của cậu ấy, thâm tình nhìn cậu ấy.”

Một màn này, Tô Bắc Bằng nhớ rõ. Đó là lúc ở nhà bếp của Lăng Quân Diệu, tay cậu bị cắt trúng một đường, Lăng Quân Diệu không chút do dự liền giơ ngón tay của cậu lên, mút lấy ...

“Anh biết cô ta sau này khẳng định còn muốn thu thập thêm hình ảnh bất lợi với các người, có lẽ sẽ công khai ra ngoài. Cho nên Vương Thiến Vũ muốn hai mươi người, hơn nữa còn không biết là người của anh, anh đã cho”. Lăng Quân Thần mặt tựa hồ càng thêm lạnh như băng .

Từ đó suy ra, người thông minh là biết, chỉ cần không biết cấp trên là Lăng Quân Thần, thì khi sai đi hãm hại Lăng Quân Diệu, bọn họ sẽ không vì Lăng Quân Thần mà nương tay, Vương Thiển Vũ thật thông minh như thế.

“Nữ nhân kia thực khủng bố...” Phương Tuyền cắn quả táo đang cầm trên tay, nghe ý tứ của hắn, tựa hồ không muốn dính dáng đến phụ nữ ...

Lăng Quân Thần mắt nhìn Tô Bắc Bằng, nhìn nhìn lại đệ đệ mà hắn sủng ái nhất, “Nhị ca thực xin lỗi các người.”

Tô Bắc Bằng thật thụ sủng nhược kinh, những lời này có phải ý tứ là thừa nhận quan hệ của mình cùng Quân Diệu?

Lăng Quân Diệu tuyệt không để ý, ôn nhu nở nụ cười, “Nhị ca, Bằng tử không phát sinh chuyện gì, anh cũng không cần để ý . Sau này tất cả mọi người ở cùng một chỗ, anh chiếu cố nhiều một chút thì tốt rồi. Là anh em một nhà, sao lại tính toán nhiều như vậy? Đại ca cùng tỷ Tam tỷ chùng nào thì trở lại? Giờ cũng là thời gian ăn cơm chiều , Chị Tiểu Hạnh, Phương Tuyền, ở lại cùng nhau ăn cơm đi.”

Lãnh Phi Hạnh bình tĩnh gạt đầu, mắt đẹp chuyển hướng lên Lcd Tv trên vách tường ——tiết mục dạy trang điểm.

Lúc này, di động của Tô Bắc Bằng lại truyền đến âm thanh tin nhắn, ‘Bằng tử, ta muốn gặp mặt người. Ngày mai 5h chiều gặp nhau ở công viên Quế Minh.’ Là dãy số quen thuộc... Tô Bắc Bằng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, là số của các tin tức gây rối kia.

P/S: Cứ hần hần hần hần, chẳng biết hần nào là TBT, hần nào là LQD ==!! Ồ ... mà chẳng thấy xử lý ả Phiêu Vũ kia gì hết. Tác giả hiền quá đi. Còn làm ả thành nữ chính ngôn tình nữa chứ. Ghét quá!

62. Chương 63: Vong Tụ Vong Tụ (thượng)

Thừa dịp Lăng Quân Diệu còn chưa tan tầm trở về, Tô Bắc Bằng đem Tô Tô đưa đến Lăng gia chủ trách nhờ dì trông hộ bé, sau đó một mình đi ra ngoài. Trong lòng vừa nặng trĩu vừa không yên, cảm giác sẽ có một số chuyện mà cậu không thể ứng phó được.

Cách thời gian hẹn càng lúc càng gần, Tô Bắc Bằng ở công viên Quế Minh tìm một cái băng ghế đá ngồi xuống. Có chút khẩn trương, đem điện thoại di động móc ra, muốn gọi cho Lăng Quân Diệu, nghĩ nghĩ, vẫn là quên đi. Không muốn cho y thêm lo lắng, hai ngày trước y bỏ bê hắn mọi công việc, hiện tại còn đang bận rộn xử lý hết đồng công việc chồng chất.ngồi chơi mini game chém hoa quả, Tô Bắc Bằng trong lòng cảm giác như muốn phát nổ ... Đúng là một cái thanh niên 2B a.(?)

Cho đến khi ánh vào trong mắt là một màu trắng của quần bò, thêm nữa là ... nghe được tiếng nói quen thuộc, thanh âm hơi khàn khàn ... “Bằng tử...”

Tô Bắc Bằng ngẩng đầu, khoảnh khắc khi nhìn thấy khuôn mặt hơi gầy gò của Nghiêm Vĩ Húng, cậu thật lòng chấn kinh. Đã bao lâu rồi không gặp nhau? Tại sao lại có thể gầy đến như vậy?”Thật là vừa vặn ghê, cậu cũng tới đây hẹn hò hả? Sao mà trở nên gầy quá vậy?”

Nghiêm Vĩ Húng cười khổ, cố gắng hoài niệm sự quan tâm của cậu, chua xót trong lòng vẫn không ngừng trào lên, tựa hồ muốn đem hắn chìm trong đó. Cậu còn chưa phát hiện ra được chuyện xấu mà hắn làm sao? Cũng đúng, cậu là người ngây ngô, thần kinh thô như vậy, làm sao có thể nghĩ tới chuyện đen tối như vậy?

“Là tôi.” Nghiêm Vĩ Húng ngồi xuống bên cạnh cậu.

“A?”

“Chuyện đen tối kia là tôi làm ra .” Nghiêm Vĩ Húng đôi mắt thâm trầm nhìn thẳng vào ánh mắt khiếp sợ của cậu, mâu quang tràn đầy bi thương.

“...” Tô Bắc Bằng một lúc lâu sau mới chậm rãi nói, “Làm vậy ... vì cái gì a. ?”

“Bởi vì tôi thích cậu.”

“... !” Lại một lần nữa bị sét đánh ngang tai, Tô Bắc Bằng thật sự muốn trực tiếp hôn mê luôn cho xong. Thế giới này là làm sao vậy? Cậu vẫn cho rằng mình là một thanh niên tốt, ngọc thụ lâm phong lại anh tuấn tiêu sái, là một nhân vật kiệt xuất của thời đại, như thế nào lại bị nam nhân nhìn trúng? Hơn nữa... tới hai tên.

Nghiêm Vĩ Hứng xả ra một tươi cười không chút nào đẹp, “Nhưng mà hiện tại tôi lại muốn buông tay. Tôi nhìn ra được, cùng y ở cùng một chỗ cậu rất là vui vẻ”. Cậu không biết được đâu, mấy ngày qua tôi quả thật có bao nhiêu vất vả? Mỗi khi tưởng niệm đến người trong lòng, đau tê tâm liệt phế, không một chữ nào có thể nói hết.

Thở dài, hần tiếp tục nói, “Tôi biết Vương Thiển Vũ thích Lăng Quân Diệu. Tôi bèn đi tìm cô ta, cùng cô ta hợp tác, muốn đạt được mục đích là chia rẽ hai người. Tôi đem một ít tin tức tư mật nói với cô ta, nhưng mà thật tình tôi không nghĩ rằng cô ta sẽ ác độc đến như vậy.” có chút kích động, hốc mắt Nghiêm Vĩ Hứng ửng đỏ, “Làm người ta bỏ bạch phiến vào thức ăn của cậu. Còn có... bắt cóc cậu.”

“Cậu theo dõi tôi?” Tô Bắc Bằng trợn mắt, có thể phi thường hiểu rõ hành tung của cậu, thường xuyên đi chỗ nào, chỉ sợ chỉ có Cừu Thiên Ngọc cùng Nghiêm Vĩ Hứng.

Nghiêm Vĩ Hứng gật gật đầu, đưa tay đúi vào túi, vô hạn mỗi một mà tựa vào ghế, “May mắn cậu không có xảy ra việc gì. Là tôi đi tìm Phương Tuyền... Tôi nhìn thấy cậu bị bắt cóc, thiếu chút nữa là nổi cơn điên.”

Di động ở trong tay bị nắm đến nóng lên, Tô Bắc Bằng không biết mình giờ phút này tâm tình phải nên thế nào. Thực phức tạp, vì bằng hữu mà bị đau đớn, bị theo dõi, bị bán đứng, bị phản bội thật khó chịu và giận dữ, nhưng khó chịu nhất chính là —— trong lòng sớm đã tràn đầy hình bóng người kia, vậy nên tình cảm nặng nề to lớn của người trước mắt này, thật không thể nào mà dung hợp được. Chỉ có thể ở tâm khảm của tình bằng hữu mà khắc ghi tên của hần.

“Tôi không tức giận, ” cả hai lâm vào trầm mặc một chút, Tô Bắc Bằng mới mở miệng mỉm cười nói, “Tất cả chỉ là cậu vô ý mà xảy ra, cũng không phải tất cả là lỗi của cậu, cho nên tôi không trách cậu.”

Nghiêm Vĩ Hứng như trút được gánh nặng, “Mặc dù khi trên đường đến tôi đã nghĩ qua cậu sẽ tha thứ cho tôi, nhưng chân chính nghe cậu nói ra những lời này, mới thật sự nhẹ nhõm.”

Tô Bắc Bằng vỗ vỗ bờ vai của hần, “Cậu thật gây quá. Mau bồi bổ mấy miếng thịt đã mất lại đi, tôi sẽ đỡ áy náy. Tôi vẫn cho rằng, cậu chỉ thích nữ hài tử. Mỗi lần cậu đi ra ngoài ước hội, đều biến thành đầy người nước hoa, nói thực ra thì ngửi mùi hương đó tôi không thoải mái. Cho nên mỗi lần cậu trở về, thì tôi sẽ châm chọc vài câu.”

“Ha ha a, ” Nghiêm Vĩ Hứng rớt cục cười ra tiếng, “Có lẽ từ khi đó mà cậu bắt đầu chú định là sẽ thích thượng nam nhân đi, ưm? Tôi cũng vậy, hậu tri hậu giác mới phát hiện thích cậu, sau đó cố gắng đi ra ngoài ước hội cùng mấy cô gái kia nhiều chút, nhưng đều không có cảm giác . Trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh của cậu, tôi nghĩ, nếu tôi sớm một chút ý thức được, cậu hần sẽ là của tôi. Có lẽ ở phương diện tình cảm của cậu, tôi không đủ thâm sâu đi?”

“Tôi đây nên may mắn cậu phát giác trễ hay sao? Ha ha, dù sao tôi cũng không muốn yêu thích một người chuyên lạm tình.”

“Sao có thể nói như vậy? Tốt xấu ca ca này cũng đã chiếu cố cậu rất tốt mà.”

“Nói đến đây mới tức, người phải khiết. thân. tự. ái!”(?) Tô Bắc Bằng ghét bỏ nhìn hần đánh giá trên dưới, “Sau này định tính toàn thế nào?” Đi tìm một tên con trai khác nói yêu đương, hay là tiếp tục dây dưa vào bụi hoa?

Nghiêm Vĩ Hứng, “Tôi nghĩ trước tiên sẽ nghỉ học nửa năm hoặc là một năm, xuất ngoại đi du lịch, thả lỏng chính mình đi. Thuận tiện, điều chỉnh lại tình cảm của mình. Có lẽ sẽ gặp duyên phận ngoài ý muốn không chừng.”

Vừa khéo Lăng Quân Diệu gọi điện thoại đến, Tô Bắc Bằng bắt máy rồi nói, “Đã xong rồi sao?”

‘Ừm. Mệt mỏi quá ... Ôi, bả vai thật là mỏi.’

... Tựa hồ có thể nghe ra, Lăng Quân Diệu đang làm nũng? ! !

“Chờ anh trở về, em bang anh bóp vai. Hiện tại đang lái xe về nhà à?”

‘Đương nhiên, anh bây giờ có thể tử chờ mong anh về mà.’

“Đi tìm chết!” Quyết đoán tắt điện thoại. Cái tên này lần nào cũng đều thích lợi dụng thời cơ mà khua môi múa mép.

Tô Bắc Bằng khều khều bả vai Nghiêm Vĩ Hứng , “Cũng tốt. Thật lòng chúc phúc cậu, chờ tin tức tốt của cậu. Tới bên kia, nhớ rõ liên lạc với tôi.”

“Ừm. Trở về đi. Bằng không cậu có chuyện gì, tôi chịu trách nhiệm không nổi.” Nghiêm Vĩ Hứng đứng lên , “Hi vọng cậu sẽ không hoàn toàn quên mất tôi.”

“Sao lại có thể? Nào, hẹn gặp lại” Tô Bắc Bằng chìa bàn tay, cùng hắn bắt tay xong, xoay người rời đi trước. Nếu tên kia trở lại Lăng gia không nhìn thấy mình, nhất định sẽ lo lắng. Dù sao sự kiện bắt cóc chỉ mới xảy ra cách đây một ngày.

Gió lớn thổi qua, có chút lạnh, nhưng mà trong lòng thực ấm. Đúng là mọi người nói không sai, khi có người chờ đợi mình, thì thật ấm áp hơn cả ánh mặt trời.

※

Nghiêm Vĩ Hứng hai mươi ngày sau thì xuất ngoại, cũng ngay tết Nguyên Đán. Phán tinh tinh phán nguyệt lưỡng, rốt cục thì cũng đến ngày mà mọi người mong đợi nhất – vông tụ.

bang phái [cầu bạo]a a a !Tức chết ta, lão đại, thanh toán, thanh toán, thanh toán tiền xe! Ô ô ô, ta chẳng qua là chỉ một tối không onl.

bang phái [ta có một con thảo nê mã]Chắc chắc chắc, tối hôm qua mọi người bàn bạc xong xuôi hết rồi, khuya hôm nay tám giờ thống nhất mua vé máy bay vé xe lửa cùng vé xe, quá thời hạn không chịu trách nhiệm a. Ta nói, người ở bên đó cách Đam Mỹ thị gần muốn chết, cũng không tốn bao nhiêu tiền xe mà? Tự chi trả đi ...

bang phái [tọa ủng thiên hạ]bàn tính bác gái...

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]a, hình như bọn họ ở khá xa, chắc giờ đã lên xe lửa rồi chứ? Chẳng hiểu bọn họ nghĩ gì ...Chắc, mỗi ngày cứ mở miệng ra là đòi soi JQ...

bang phái [nhan tịch]Ta sợ bọn họ giờ hưng phấn ngủ không được...

bang phái [sô-đa bính]... Kích động thật.

bang phái [phá bàn tính]làm sao vậy Tiểu Thiên.

bang phái [tọa ủng thiên hạ]đương nhiên là làm nhiệm vụ a, nhanh lên tiến tổ.

bang phái [Thư Hiệp]mọi người đêm nay sớm một chút nghỉ ngơi đi, ngày mai sáng sớm là phải rời giường rồi .

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Ách, cũng không thấy người quan tâm ta.

bang phái [Thư Hiệp]nương tử, vi phu sai lầm rồi! !Đã vậy, liền cùng vi phu đồng sang cộng miên thôi!

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Được, ta đi tìm kéo.

bang phái [Thư Hiệp]Hửm? Làm cái gì?

bang phái [Nhẹ cười nghiêng thế gian]Để phòng ngừa người phát thú tính, ta phải tự vệ.

bang phái [cầu ái]Gia hữu hân thê,sợ là công có ý trèo tường? Phu phu phu

...

...

Sáng sớm hôm sau, Lăng Quân Diệu cùng Tô Bắc Bằng lôi kéo Tô Tô đi tập thể dục. Không có nơi nào tốt để chạy bộ, chỉ có công viên cây xanh gần nhà miễn cưỡng là được, không khí mặc dù không tươi mát thanh tân nhưng so với không khí chợ trung tâm còn tốt hơn nhiều. Gia hỏa lười biếng Tô Tô này chỉ chạy chậm rì rì, một lát thì mệt không chạy nữa, nằm ở ghế trên vù vù mà ngủ.

Bởi vì còn quá sớm, Lăng Quân Diệu thấy không có gì bóng người, liền nổi lên sắc tâm. Thả chậm cước bộ, chờ Tô Bắc Bằng đuổi theo kịp, bá đạo nắm cánh tay phải của cậu, tầm mắt của hai người chạm vào nhau ánh lên trong mắt là thiên ngôn vạn ngữ, nùng tình mật ý. Nhìn nhau cười, chậm lại tốc độ, song song chạy

...

Ánh sáng nắng sớm xuyên qua khe lá, ấm áp nồng đậm, hạnh phúc nồng đậm.

※

Bởi vì người đi xe lửa, người đi máy bay đều có, cho nên đôi tình nhân Lăng Quân Diệu cùng Tô Bắc Bằng phụ trách đi sân bay đón, Chiến Ý Phi Dương(cứ gọi tắt hần là A Phi đi)thì phải đi nhà ga, mà Bàn tính bác gái, không cần phải nói, đương nhiên là đi nhà ga ——Tiểu Thiên của bác gái chính là ngồi xe tới.

Bởi vì ở trên mạng có gửi ảnh chụp của Lăng Quân Diệu cùng Tô Bắc Bằng cho mọi người xem, cho nên lúc ở sân bay đón bọn họ cũng không cần làm bằng tên, cứ đứng ở ngoài mà đợi. Nhìn nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, Tô Bắc Bằng bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây không ngừng, chỉ sợ nhóm Nhị hàng sẽ không nhận ra bọn cậu.

“A! ! Nhẹ cười sama!”

Thanh âm hưng phấn lại kích động truyền đến, Tô Bắc Bằng vừa quay đầu lại. Một cô gái nhỏ nhắn khả ái kéo theo túi túi, cùng một rương hành lý chạy tới.”Tôi là cầu ái, cầu bạo đồng chí chậm hơn chút. Nàng ở phía sau.” Nhìn ra được cô ấy đang cố gắng khắc chế, đi đến cách bọn họ năm bước thì dừng lại, nhưng sau đó xoay người, chỉ chỉ người đi phía sau cao hơn cô một chút, nhưng cũng là một nữ sinh đáng yêu.

Khó trách hai người này đi chậm như vậy quần áo dụng cụ trang điểm gì cũng mang theo một đống lớn. Người không biết còn tưởng rằng là hai tỷ muội, hơn nữa chiều cao cũng không kém nhiều, ngay cả túi xách lớn nhỏ, ví tay đựng tiền cũng kiểu kiểu giống nhau không khác lắm.

“Ừ. Trước ở bên cạnh đợi một chút, Nhan tịch cũng sắp đến rồi.” Lăng Quân Diệu theo thói quen mỉm cười, làm cho hai cô nàng thiếu chút nữa lộ ra đuôi chó sói. Chặc chặc chặc ... Nhìn bộ dạng hai người đứng cạnh nhau kia, đúng là yêu đương nồng nhiệt. Quả nhiên trong game thật sự có thần đam mỹ, chiều cô các cặp nam nam! ! Lần này vòng tự, phi thường phi thường đáng giá a.

“Chúng ta ở trên phi cơ hưng phấn đến nỗi thiếu chút nữa đem các hành khách ném ra bầu trời, trời ạ, chờ mong một ngày này thật lâu.” Cầu ái hô hấp mạnh, “Nhẹ cười cùng Thư Hiệp so với trong hình thật hơn rất nhiều. Thực mụ nội nó đẹp mắt a.”

“Nhẹ cười sama, Thư Hiệp! !” Rất xa, Nhan tịch liền trông thấy hai nam tử xuất sắc kia. Dựa vào một đôi mắt lang cẩu, tùy ý thoáng nhìn là biết nơi đó có không khí YD, quả nhiên... Cái đôi này chính là Thư Hiệp cùng Nhẹ cười.

Đối với Cầu ái Cầu bạo mà nói, Nhan tịch ăn mặc thực nữ hơn, váy màu trắng vừa vắn đến gối, bên hông buộc lại cái nơ bướm, tóc thì được búi lên một búi nhỏ, cũng là một mỹ nhân thanh thuần a.”Người là nhan tịch phải không? Đã đón đủ người , chúng ta đi thôi.”

Lăng Quân Diệu thân sĩ mở cửa bên ghế lại phụ, chờ Bằng tử ngồi xong mới đi đến ghế lái xe, chờ các vị mỹ nữ kia ngồi an ổn, không quên dặn dò bọn họ thắt dây an toàn.

“Chặc chặc chặc, tiểu công đều là tên kiêu ngạo a, vĩnh viễn đem người yêu của mình ở chỗ tốt nhất. Đạo lý ưu tiên phụ nữ gì đó cũng không ngăn được định lý công thụ phát triển nha.” Nhan tịch bật người trên ghế, quả nhiên... Nhẹ cười mặt xuất hiện ửng đỏ khả nghi.

“Ôi ôi, ai bảo chúng ta không có tư chất được làm nam nhân? Bằng không ta cũng muốn đam mỹ a đam mỹ.” Cầu ái bất đắc dĩ thở dài, lại đang cảm thán mẹ của nàng không sinh ra nàng là nam .

Cầu bạo đảo cặp mắt trắng dã, “Đi Thái sửa đổi đi.”

“Mới không cần! ! Đó là nữ biến nam rồi, không phải thuần túy đam mỹ .”

“Ha ha ha, người đời này cứ ai oán suốt kiếp đi.” Tô Bắc Bằng phản kích.

“Chắc chắc chắc... Chúng ta không có cách nào thắng lợi, nhận thua đi bọn tử muội. Ai bảo nhân gia Nhẹ cười là nam, lại có thí thí mịn màng đâu?” Nhan tịch ý xấu nhìn ghế phía trước của Tô Bắc Bằng.

Lăng Quân Diệu cong mắt cười, “Chớ khi dễ nương tử của ta, bằng không buổi tối cậu ấy sẽ đem tức giận phát tiết trên thân thể của ta, a ——!”

Câu kia vừa nói xong, đã bị hung hăng đập một cước

63. Chương 64: Vong Tụ (trung)

Phi Dương cùng Bàn tính bác gái ở nhà ga đợi bọn Tiểu Thiên, Tiểu Mộng và các bằng hữu khác trong bang. Đến lúc giữa trưa, vừa nhìn thấy Tiểu Thiên, bác gái nhin không được liền nở ra nụ cười ...

Tiểu Thiên xấu hổ mặt đỏ ửng, cũng biết rằng mặc áo liền quần thì ... có chút khoa trương. Kéo kéo cái khăn choàng cổ thật dày choàng chặt lên cổ, hơn phân nửa khuôn mặt đều bị bao lại, ánh mắt chứa đựng hai viên thủy linh rạng rỡ sáng ngời, trên đầu còn đội cái mũ lông nhung mềm mại, quần áo mặc trên người kín kẽ, đảm bảo cởi ra hết đem cân cũng cỡ khoảng chục kí lô.

Bàn tính bác gái tiến lên, gỡ mũ của Tiểu Thiên ra, thò tay vò rồi cái đầu nhỏ của cậu, cười nói: “Sợ lạnh vậy sao? Thân thể chắc là rất yếu ớt.”

Tiểu Thiên mặt càng nóng , “Bác gái, nếu còn xoa đầu tôi, tôi sẽ nguyên rửa anh bị bắt lực! Hơn nữa bắt lực vĩnh viễn đều trị không hết!”

Bác gái vung tay chặt một cái lên ót của Tiểu Thiên, “Nguyên rửa tôi bắt lực, để tiểu tử cậu dễ dàng hồng hành xuất tường phải không?”

“Ôi ôi, sao lại đánh yêu mạng thương ở nơi công cộng thế này”. Tiểu Mộng giả vờ trưng ra một khuôn mặt thẹn thùng, che hai mắt lại giả vờ ngây thơ “ Hai người các anh chú ý khung cảnh, chú ý khung cảnh a~”

“Được rồi Bàn tính, lão đại chắc đang ở khách sạn chờ chúng ta.” Phi Dương ngăn cản bọn họ đùa giỡn, đi ra trước mở cửa xe ngồi vào ghế lái, sau đó hạ kính xe vẫy tay với bọn họ, ý bảo lên đây.

Lúc đoàn người A Dương đi vào khách sạn Hải Giác, bọn Lăng Quân Diệu đã đợi được chừng 40 , cạnh bên đó ba người phục vụ anh tuần đứng chờ. Nhìn thấy khách tới, cung kính cúi đầu, đưa khăn sạch lên cho bọn họ lau, tiếp theo kéo ghế cho bọn họ, nhường bọn họ ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Tiểu Hồng! ! Ta là Tiểu Mộng!” Tiểu Mộng vừa trông thấy Tô Bắc Bằng thì vui vẻ muốn chạy tới ôm lấy, Tô Bắc Bằng cũng rất hân hoan mà dang rộng hai tay, Lăng Quân Diệu không dám nhìn thẳng, trong lòng không ngừng niệm: bọn họ là hảo tử muội ... bọn họ là hảo tử muội ... không cần để ý ... không cần ghen tỵ.

“Lão đại, chị dâu, đây là Tọa ứng thiên hạ, Tiểu Thiên.” Bác gái thấy Tiểu Thiên không chút nào khách sáo mà ngồi xuống trước, ánh mắt Bác gái mang theo sủng nịch tùy ý, đành đứng ra giới thiệu giùm.

“Tôi là Chỉ yêu cơm chiên trứng!” Bạo tạc đầu!

“Tôi là Nhan tịch, Tiểu Mộng, Cơm chiên, Tiểu Thiên, xin chào.” Nhan tịch mỉm cười hướng bọn họ ngoắc ngoắc.

“Ta là Cầu ái, đây là Cầu bạo! Máu của tôi dần dần bắt đầu sôi trào , chỉ còn thiếu bọn Không cần sờ ta thôi!”

“Bọn họ cũng tới rồi đây.” Người còn chưa thấy đã nghe thấy tiếng trước. Tô Bắc Bằng nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó thì nhìn thấy Sô-đa bính mang theo một đám lục đục đi vào.

Đầu tiên là một nam sinh nhỏ nhắn xinh xắn, da rất trắng, cách ăn mặc tựa như một học sinh trung học, hình như... còn có chút then thùng? Thế nhưng khi cậu ta nhìn thấy Tô Bắc Bằng, hai mắt mở to bắn ra tia sáng xanh, “A! ! yin lay động Nhẹ cười sama! Rốt cục đã gặp mặt , cậu quả nhiên y như những gì mà tôi đã tưởng tượng tràn đầy yêu sắc, tràn đầy dung tục, thật làm tôi rất yêu thích a!”

...

Không khí đang sôi nổi bỗng dừng im phăng phắc lạnh xuống, nhất là không khí xung quanh Lăng Quân Diệu... cả khuôn mặt anh, càng lúc càng có xu thế đen dần. Từ khi nào người yêu của anh lại có thể để cho người khác xoi mói? Hơn nữa ... còn khó nghe đến như vậy ...

Tô Bắc Bằng hận không thể nhấc bàn, cho nên dùng sức đập một cái rầm lên bàn, gầm lên giận dữ, “Cậu đang nói ai? Hừm, hừm? Cậu có tin hay không, tôi đứng đây đánh cho JJ của cậu vỡ nát? TMD, cậu thật là cái tên thiếu đánh mà”.

“Ô ô ô... Quả nhiên là có lão đại làm chỗ dựa thì thay đổi ngay, tiểu nhân oan ức lắm!” Không cần sờ ta thật sự rút ra giọt nước mắt đáng thương mà ngồi bẹp xuống ghế.

Người ở phía sau một người tiếp một người đi vào ngồi xuống, “Tôi là Ta có một con thảo nê mã, đây là Chưa bao giờ thảo nó. Mọi người đợi lâu.” Hai vị nữ sinh diện mạo ngọt ngào nhìn thấy bàn của Tô Bắc Bằng đã ngồi đầy liền đi qua một bàn bên cạnh ngồi xuống.

“Tôi là Mộc tử mộc! !”

“Hoa phi phong!”

“Phong phi hoa!”

“Mộ Dung y tích!”

Sau khi lần lượt giới thiệu xong, tất cả mọi người đều đã ngồi xuống, hai vị phục vụ tiến tới châm trà, một vị khác còn lại thì đem thực đơn đưa lên cho bọn họ lựa chọn.

Ba người sau cùng này Tô Bắc Bằng cũng không có quen biết, nhưng họ lại là thành viên trong bang, là cái lúc cậu cấu kính không them online thì họ vào bang, nghe nói trang bị cũng bình thường, nhưng tài năng quản lý thì thật không tồi. Có vẻ như Hoa phi phong cùng Phong phi hoa cũng là một đôi nhân yêu! Chắc là vì bang của bọn cậu là ngôi nhà ấm áp nên họ mới tiến vào?

Ngay lúc mọi người đang ồn ào sôi nổi bàn luận xem nên ăn món gì thì ... “Phanh!” một tiếng, hình như là... cửa bị đá văng ra ?

Lãnh Phỉ Hạnh khuôn mặt lạnh băng, liếc một ánh mắt sắc bén nhìn Lăng Quân Diệu, “Người muốn chết?”

Dù là Lăng Quân Diệu, mồ hôi lạnh cũng tuôn ra ào ạt. Rõ ràng không phải là mình làm sai mà, là Bằng tử quên không nói cho tỷ tỷ biết ... Tô Bắc Bằng cảm thấy đuối lý, mỉm cười gật đầu với Lãnh Phỉ Hạnh xong, chột dạ nhìn đi nơi khác. Sô-đa bính tự giác đứng lên, nhường Lãnh Phỉ Hạnh ngồi bên cạnh Tô Bắc Bằng.

“Khụ... Đệ phu biết sai rồi, tỷ tỷ xin hãy bớt giận mà.” Lăng Quân Diệu thật ra muốn trách cứ lão bà của mình một chút, rồi lại sợ tên kia tặc mao không thể vượt được, cấu kính tiếp nữa, cho nên tự mình gánh vác vậy.

Lãnh Phỉ Hạnh trực tiếp mà xem thường, “Đem mười món đặc nhất của nhà hàng bọn người đem lên đây.” Người phục vụ ngần ra, đại khái 5 giây sau mới kịp phản ứng, cúi đầu khom lưng đáp vâng, rồi lui xuống.

Biết tỷ tỷ không giỏi biểu đạt suy nghĩ trong lòng, Tô Bắc Bằng giúp cô nói, “Giữa trưa thì không nên uống rượu trước, ăn no bụng rồi tính, buổi tối hãy uống rượu quây phá sau. Ăn cơm xong thì nghỉ trưa một chút đi.”

“Được!” Mọi người đồng loạt đáp ứng.

“Phi Bằng tỷ sao? Xin chào, tôi là Nhan tịch.”

“Mộc tử mộc.”

“Cầu ái, đây là Cầu bạo “

...

Sau khi giới thiệu xong xuôi, mọi người lại trò chuyện một ít chủ đề này nọ, thời gian không lâu lắm thì đồ ăn hương thơm lan tỏa cũng được bưng lên.

Bữa cơm vui vẻ này, chỉ có Lăng Quân Diệu ăn không được vui, những người khác đều hận không thể ăn luôn cả đầu lưỡi của mình. Không hổ là khách sạn sáu sao sang trọng bậc nhất a. Chỉ có Tô Bắc Bằng chú ý tới Quân Diệu ăn uống không vô, trộm ghé vào tai Phỉ Hạnh tỷ, bảo cô không cần tỏ ra uy áp như vậy , sau đó anh mới ăn được khá hơn.

※

Buổi tối có thể sẽ diễn loạn một phen, Tô Bắc Bằng cùng Lăng Quân Diệu bèn đem Tô Tô đưa về nhà chính cho Nhị ca giữ. Tô Tô tiểu gia hỏa này nhanh tay gọi cho đồng bọn của bé tới chơi cùng, là ai ... mọi người đều biết rồi chứ? Thì chỉ có tiểu quý Phương Dục già trước tuổi chứ ai.

Tối chạng vạng sáu giờ, mọi người ở đường lớn Tinh Quang – phố mỹ thực ập hợp. Nơi này hội tụ các loại món ăn bình dân nổi tiếng nhất Trung Quốc, còn chưa kịp đi vào, nhóm mỹ nữ xinh đẹp kia đã bắt đầu mãnh liệt nuốt nước miếng. Cái mùi mê người này, kích thích dục vọng ham ăn trong lòng người ta nha.

Đã sớm dự đoán được sẽ như vậy, cho nên Lăng Quân Diệu không có mang mọi người đi ăn cơm chiều, trực tiếp mang tới nơi này. Đi đến quán nào thì ăn quán đó.

Ở trong này có một quán nhỏ mà Tô Bắc Bằng phải đi —— Bát ca toan lật phẩn! ! Kỳ thật cậu không phải thích ăn Toan lật phẩn, mà là mua chân vịt cùng cánh vịt hấp tiêu bí truyền của quán. Mỗi lần ăn đều ngon y như khi ăn lần đầu tiên, cái chân vịt cắn vào xương thì tràn nước ra, có mùi thuốc bắc tràn đầy trong miệng. Còn cánh vịt thì ăn vào có vị ngọt thản nhiên, hương vị rất là độc đáo, làm cho đầu lưỡi của cậu phi thường thỏa mãn.

Mà đám Nhan tịch thì lại hướng về phía Ma lật năng Tứ Xuyên nóng hâm hấp, vừa ngồi xuống đã không ngừng hét to, “Ai ăn ma lật năng thì lại đây! ! Ma lật năng ăn vào làm bạn vui vẻ đây, lựa chọn tốt nhất đây!”

Một đám ăn hàng cứ thế mà đi, từ ma lật năng đến thịt nướng, ngay cả trà trưa cũng không buông tha. Không cần sờ ta rất là thích ăn sầu riêng, trước là bánh crêpes sầu riêng, rồi đến sầu riêng rô, rồi đến sầu riêng cao ... Không bỏ qua món sầu riêng nào. Cái mùi nồng nồng kia thật quá mức, cho nên cuối cùng bỏ lại một mình cậu ta ở đó ăn sầu riêng.

Cầu ái cùng Cầu bạo hai người này tính cách có chút tương đồng, nhưng món ăn ưa thích thì hoàn toàn tương phản. Một người thích nhẹ nhàng, một người thì thích đậm đà.

Tuy rằng ăn nhiều sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến vóc dáng thân hình, đây là vấn đề to lớn cần xem xét, nhưng mà Nhệ cười sama nói , đi chơi thì phải tận hứng, nếu bởi vì vấn đề nhỏ này mà không high được thì thật là lãng phí. Cho nên, cái gì cũng đừng bận khoăn!

Vì thế giới ăn hàng của cả nhóm ...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thân nhóm, ngày hội khoái hoạt. Đã lâu .

64. Chương 65: Vong Tụ (hạ)

Hành trình trên phố mỹ thực cho đến khi tất cả mọi người thấy thức ăn là muốn nôn thì chấm dứt. Bác gái rất là ôn nhu ôm lấy bả vai của Tiểu Thiên, tay xoa xoa bụng nhỏ căng tròn của cậu ta, tay còn lại thì cầm ly trà sữa, nhìn thấy một màn như vậy Tô Bắc Bằng thật đổ kị muốn chết. Tiểu Thiên này cũng quá mức

rồi a, trước mắt bao nhiêu là người mà lại tú ân tú ái như vậy, bộ dạng tỏ ra vô cùng hưởng thụ, tựa như con mèo nhỏ lưỡi biếng ăn no nằm thõa mãn.

“Mệt muốn chết đi được, chúng ta đi lên phía trước ngồi nghỉ một lát nào.” Đi đến cửa công viên, Nhan tịch không thể kiên trì nổi nữa, dẫn đầu cả đám nhanh nhanh bước vào, còn làm quá hơn là cởi phẳng đôi dép lê, chân đạp xuống đất mà dẫm, phóng nhanh lại cái ghế đá trước mắt. Nhóm hủ nữ thấy thế, cũng học theo. Thật sự là ăn rất no rồi, đi không nổi nữa.

“Vậy nghỉ ngơi một lát đi. Dưỡng sức cho hoạt động buổi tối, hiện tại cũng còn sớm.” Lăng Quân Diệu dùng bả vai đung đung Tô Bắc Bằng, ý bảo cậu đi theo anh.

Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng Tô Bắc Bằng vẫn đi theo phía sau Quân Diệu, cái tên kia lại ý vào chân mình dài, đi càng lúc càng nhanh. Chính là cở dưới chân đi càng lúc thì càng dầy, người đi đường càng lúc càng ít, Tô Bắc Bằng nghĩ mãi mà không hiểu được. Kêu cậu tới nơi vắng vẻ này làm cái gì?

Cho đến khi thấy một cái ghế đá được đặt trong một góc khuất hẻo lánh, thì Lăng Quân Diệu mới dừng lại chân. Xoay người thì nhìn thấy lão bà của mình trưng ra bộ dáng lo sợ phòng bị mà nhìn nhìn xung quanh, cẩn thận nhích về phía anh, thật là có chút buồn cười. Anh bộ dạng đáng sợ như vậy sao?

“Đi ra đây làm gì vậy? Thật là vắng vẻ, em nghe nói công viên này còn đang y y nha nha oán hận, thì Lăng Quân Diệu nhin hết nổi, bước đến gần, cường thế đem lão bà kéo vào trong lòng, cánh môi nóng đỏ cứ thế mà ấn lên, hai tay nắm chặt thắt lưng của cậu, đầu lưỡi bá đạo cứ thế mà tiến vào, muốn mút sạch những giọt cam tuyến trong miệng người kia, nhưng vẫn không quên khiêu đầu lưỡi cậu, muốn lưỡi hai người cùng nhau nhảy múa. Trong lúc môi lưỡi giao triền, vẫn không quên véo nhẹ lên eo Tô Bắc Bằng một cái.

Tô Bắc Bằng thực là bị hoảng sợ, vừa đi đến góc hẻo lánh, thì thành linh nộ hôn cứ thế mà đánh úp lại, trong lòng đang sợ hãi sau đó chuyển sang ngượng ngùng, tim đập càng lúc càng nhanh. Cậu quả nhiên là một người chẳng biết hưởng thụ nộ hôn mãnh liệt của đối phương gì cả ... Cho dù biết đây là nộ hôn tràn đầy quý giá của tình yêu.

Lăng Quân Diệu cắn cắn phiến môi cánh hoa của cậu rồi nhả ra, khẽ cười một tiếng, “Cả một ngày lang thang chưa có được thân thiết, anh thật lòng kiểm chế không nổi nữa ...”

Tô Bắc Bằng mặt vốn chỉ hơi đỏ, giờ chuyển sang nóng bỏng như than hồng luôn rồi, không dám nhìn thẳng Lăng Quân Diệu nữa. Cậu dĩ nhiên có thể hiểu được hàm xúc trong câu nói này của anh rồi.

“Nhìn anh này.” Lăng Quân Diệu ôn nhu hạ thấp thanh âm, để cho trán của anh và cậu chạm vào nhau, “Tuy rằng em chưa từng thẳng thừng mà đáp lại cảm tình của anh, nhưng mà anh tự hiểu ” đôi môi nóng ẩm của Lăng Quân Diệu hôn nhẹ lên trán cậu “Từ trong ánh mắt của em anh có thể đọc được, em sẽ không – rời xa anh. Có phải không?”

“Nói vậy! !” Tô Bắc Bằng từ trong ngực Lăng Quân Diệu vùng ra, “Bổn đại gia có được dẫn được, hừ... ai sẽ không – rời xa anh. Chỉ là... tạm thời không muốn xa nhau mà thôi.”

“Ha ha.” Lăng Quân Diệu thoải mái nở nộ cười, “Anh sẽ làm cho tạm thời của em trở thành cả cuộc đời, được chứ?”

“Nếu vậy thì còn phải trông vào biểu hiện của anh.” Tô Bắc Bằng giống y như con gà trống xù lông cao ngạo hất đầu liếc mắt nhìn anh. Kỳ thật cậu có chút bất an, sợ hãi bản thân không chiếm được trái tim của anh, nắm không được hồn của anh, sợ hãi sau này bản thân sẽ phải trả giá, kết cục vẫn là chia xa. Dù sao đoạn tình cảm này thế tục cũng không cho phép. Đừng nói chi xa vời làm gì, ngay cả thâm tâm cậu cũng không tin được cậu sẽ chung thủy cả đời. Ai biết được mai sau? Cậu chỉ biết là phải trân trọng những gì trước mắt.

Lăng Quân Diệu nắm tay cậu, cầm thật chặt “ Anh biết em nghĩ cái gì. Chúng ta sẽ cùng nhau quý trọng, cùng nhau giữ gìn”.

Kéo cậu đi về trước, “Chỉ cần thân thể em luôn bên cạnh anh, lòng của em cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh thôi.” Lăng Quân Diệu chậm lại bước chân, hướng nhóm vòng tụ bên kia đi đến.

Tô Bắc Bằng mặt vẫn đỏ ửng mà cúi đầu. Trong lòng lặng lẽ đồng ý: Em đáp ứng anh, chỉ cần anh không buông tay, em sẽ mãi đi theo anh.

Cậu không có nhìn thấy, Lăng Quân Diệu lặng lẽ trưng ra kí hiệu OK trên tay.

Trở lại chỗ nhóm vòng tụ đang ngồi, mọi người đang bàn tán rất sôi nổi .

“Ai nói với anh tôi không ai theo đuổi? Hừ, tở tở đây không biết có bao nhiêu nam nhân sắp hàng chờ tôi chọn đâu, đừng có mà chọc tôi. Một cước của tôi cũng sẽ khiến anh đoạn tử tuyệt tôn đó! ! Hồn đản.” Cầu bạo mắt hạnh trừng trừng, phỏng chừng muốn dựa vào ánh mắt giết chết Bác gái.

“Sao cô không giống Tiểu Thiên ngoan ngoãn một chút chứ?” Bác gái sờ sờ đầu Tiểu Thiên.

“Lấy tay cầu của anh ra! Làm tóc tôi rồi cả rồi, trả mũ lại cho tôi? !” Tiểu Thiên đẩy ra bàn tay của Bác gái, nhưng sau đó lại dựa vào lòng người ta.

Tô Bắc Bằng thật sự là nhìn không nổi nữa, “Hai người các cậu thật sự nên khiêm tốn một chút, sợ người khác không biết các cậu tú ân tú ái sao? Có cần tối nay tôi bảo Lăng Quân Diệu đi thuê phòng riêng cho hai cậu không? Có cần thêm dụng cụ tình thú không? Anh ấy chỉ cần một cú điện thoại sẽ có đủ cho các cậu .”

“A! ! Mới không cần!” Tiểu Thiên vừa nghe xong liền y như nước sôi nấu ếch, nhảy ra thật xa.

Chiến Ý Phi Dương cảm thấy được có chút lành lạnh, đem áo khoác cầm trong tay mặc vào, sau đó thét to, “Các bằng hữu, chúng ta chơi đêm cho thật high ! Không say không về a!”

“Được!”

“Được a! !”

“Xuất phát! !”

Chỉ có một người vẫn y như một tên trộm rơi vào tầm ngắm của cảnh sát, tay còn đang gắt gao nắm chặt DV(?). “ TMD vì tình yêu đam mỹ ... Tôi nhất định phải học học được cách sử dụng. A a a, thật là khó quá đi, người ta muốn điên cái đầu.” Còn đây là Thương Ly Mộng. Thấy mọi người đi càng lúc càng xa, vội vàng chạy theo sau.(Mình không chắc lắm nội dung đoạn này).

Bước vào Tinh dạ hữu ước, Lăng Quân Diệu đem thẻ VIP đưa cho người phục vụ, sau đó bảo người phục vụ anh tuần đó đi tìm quản lý, dắt bọn họ vào phòng xa hoa nhất. Thức ăn vặt, bia, đồ uống tất nhiên là không cần nghĩ, vừa đặt phòng xong thì cũng chọn luôn.. Ba cái bàn thạch anh trong phòng đã bày đầy đồ, mở cửa phòng, bên trong đang bày đặt Vương Phi hồng đậu .

Tô Bắc Bằng đoạt lấy Microphone, “Đầu tiên! ! Chúc mọi người tân niên khoái hoạt, tôi chúc cho mọi người có một năm mới cùng người yêu tương thân tương ái, ngọt ngào mật mật, không có người yêu thì vận hoa đào nở khai đoá đoá, hoa thơm cỏ lạ một bày lại một bày kéo đến tha hồ mà lựa chọn. Yêu đương đi, nhóm thiếu nam thiếu nữ đại thúc! Quan trọng nhất là thân thể khỏe mạnh, quan trọng nhất chính là đêm nay mọi người cứ việc uống, say không sao cả, sẽ có người đưa chúng ta về khách sạn an toàn! Nào chúng ta cùng nhau high đi!”

“Wow!”

“Được nha~~! !”

“Chúng tôi chúc cậu cùng lão đại trăm năm hảo hợp! !”

“Bồi bàn, lên rượu a!”

...

Tô Bắc Bằng thả micro ra, trở lại bên người Lăng Quân Diệu , “Gọi điện thoại cho Nhị ca, để cho anh ấy phân phó anh em, buổi tối đưa bọn họ về khách sạn an toàn. Đêm nay hẳn là sẽ high đến long trời lở đất.”

“Tuân mệnh, lão bà đại nhân!” Lãng Quân Diệu hữu mô hữu dạng kính chào theo nghi thức quân đội, sau đó lấy điện thoại di động đi ra khỏi phòng KTV gọi một cú điện thoại cho Nhị ca, xong xuôi thì trở về, Tô Bắc Bằng đã bị đám hủ nữ kia túm qua bên họ, một đám luân phiên bắt cậu uống cùng.

Biết tử lượng Bằng tử không tốt, Quân Diệu đi qua ngăn lại bọn họ “Trách nhiệm uống rượu là của tôi. Tử lượng Bằng tử không tốt, mọi người chờ miễn cưỡng cậu ấy.”(Còn một chương nữa hết bộ rồi, đừng có cản chúng tôi tìm H).

“Nha nha nha, đau lòng lão bà phải không?” Nhan tịch nghịch ngợm nháy mắt mấy cái trêu ghẹo nói.

Mộc tử mộc càng cặn bã, “Được rồi, tiểu nhân cho là anh ấy sợ chúng ta chuốt say Nhẹ cười sama, buổi tối lúc gì gì kia kia, anh ấy không có muốn gian thi...”

...

Lập tức im re. Tô Bắc Bằng vừa mới uống được mấy ly bia, hiện tại đã có chút đau đầu , nghe Mộc tử mộc nói một chút xấu hổ đều không có, mà Lãng Quân Diệu càng không cần phải nói, da mặt kia độ dày thật không biết hình dung như thế nào, làm sao mà lại để ý.

Anh cười cầu hòa, công chúng hủ nữ chuẩn bị ép Tô Bắc Bằng uống rượu một lượt nữa, khí phách hào hùng giật lấy mà ngửa đầu uống. Uống xong, còn lộ ra nụ cười mỉa nhân, cời bỏ cà- vạt, ném sang một bên, “Tiểu thụ nhà tôi trước giao cho các người, đừng có khi dễ cậu ấy.”

“Oa oa oa! ! Bọn tỷ muội, các cô tiến lên ~!” Tiểu Mộng bật người hai mắt lóe lóe lục quang, nhìn chăm chăm mặt Tô Bắc Bằng càng ngày càng hồng.

“Vở kịch hay ở phía sau kia, chúng ta từ từ thưởng thức.” Cầu bạo tà ác nháy mắt mấy cái, “Chúng ta trước ca hát đã.”

“Quân Diệu, mau tới đây chơi vài ván.” Phương Tuyền hướng Lãng Quân Diệu vẫy tay, khoát khoát tay ra giữa đầu. Phỏng chừng những nam nhân này muốn cực rượu .

Tô Bắc Bằng đầu óc còn có một chút thanh tỉnh, “Tôi, tôi nói cho các người!” Cậu chỉ chỉ vào mấy hộp xì gà bên cạnh Phương Tuyền, “Uống rượu có thể, đừng để cho anh ấy hút thuốc. Ách... Hắc hắc, các người cứ chơi.”

Tô Bắc Bằng vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy cửa bị người ta đẩy ra, người này không phải ông chủ của cậu sao? ! Giật mình một cái, lại có chút thanh tỉnh, “Ông chủ! !”

Úy Kiệt cười cười, “Tôi có thể gia nhập không?”

“...” Còn đang bận khiếp sợ.

Lãng Quân Diệu trưng ra một nụ cười không quá chân thành, “Tất nhiên là hoan nghênh!”

“A! Anh ta không phải Băng Ngạo Thiên Hạ sao?” Không cần Tô Bắc Bằng giới thiệu, đã có người đem thân phận của anh vạch trần. Đúng là bất buái + đáng khinh là Không muốn sờ ta đây mà.

“Cái gì? !” Nhan tịch đang cầm micro, nghe nói như thế liền chấn kinh, rồi Sau khi phục hồi lại tinh thần, nín lấy Cầu ái bên cạnh xì xầm, “Tôi nghe ta một tỷ muội nói, Băng Ngạo Thiên Hạ là thâm mền Nhẹ cười của chúng ta, đêm nay có phải là có vở kịch hay xem không a?”

Úy Kiệt từng bước từng bước làm quen, bắt tay xong rồi mới ngồi xuống, nhìn thấy Tô Bắc Bằng có vẻ say, cầm ly rượu đưa tới, “Ông chủ! Tân niên khoái hoạt nha, cảm ơn anh đã chiếu cố tôi! Cạn ly!”

Nhận lấy ly rượu, chưa kịp cùng Tô Bắc Bằng chạm cốc, tên kia liền tự mình uống sạch.

Lãng Quân Diệu trong lòng có cảm giác khó chịu, Phương Tuyền nhìn ra được, “Rộng rãi chút đi người anh em, mọi người khoái hoạt thì tốt rồi. Anh phải tin tưởng tiểu tình nhân của anh chứ.”

“...” Phương Tuyền nói cũng có đạo lý, chính là trong lòng chưa xốt thì thật là nhịn xuống không được.

Úy Kiệt mắt nhìn Lãng Quân Diệu, trong lòng liền minh bạch. Không có rót bia, mà là cầm lên hai ly rượu đỏ cao cấp đi đến trước mặt anh, “Xin chào Lãng thiếu, quân tử hữu thành nhân chi mỹ, tôi thích nhưng

sẽ không cướp người yêu của người khác. Đương nhiên, đây là trong tình huống anh còn biết quý trọng cậu ấy.”

Lăng Quân Diệu tự tin cười, “Tôi nghĩ, cái việc quý trọng cậu ấy hiện tại đã trở thành chuyện trọng yếu nhất cuộc đời tôi rồi. Cạn ly, chúc anh sớm tìm được một người khác, còn có, cảm ơn anh.”

Đây là mời rượu quân tử chi giao.

Tô Bắc Bằng không hề biết chút nào về việc bản thân bị hai cái đại nam nhân đàm luận đến đàm luận đi, đầu hiện tại đã choáng vu vu . Chạy ra trước màn hình TV, “Uy! Gia cần ca hát, chỗ nào tới phiên nha đầu người, mau tránh ra, dám ngăn cản ta.”

“...” Ta có một con thảo nê mã thần tình hắc tuyến... Cô lớn lên bộ giống như một người qua đường giáp mang tên “Nha Đầu” sao? Lường trước đến tình huống Nhẹ cười có thể bị say , nên cô cũng vui vẻ đứng lên định qua bên nhóm hủ nữ trò chuyện, kết quả...

“Trở về! Giúp gia chọn bài Ôm một cái !”(Bài ruột)Tô Bắc Bằng đại gia nổi giận, dám có người đối với cậu không biết phép tắc? Rống lớn tiếng, đám người uống rượu bên kia nhất tề dừng lại, nhìn qua bên này.

Một tử một vừa nghe đến Ôm một cái máu thú liền sôi trào! Động tác mau lẹ, tìm tòi, rè mốt, bấm chọn mã số một cách rành mạch lưu loát ! Nghe được giai điệu quen thuộc, Tô Bắc Bằng liền đoạt lấy Microphone trên tay Nhan tịch, tiết tấu đặt biệt chuẩn, “Don ‘t stop! Tiếp tục múa, mị lực không đủ bên cạnh dựa vào ~ đội mắt tráo đen, áp lực tất cả biến mất hết. yeah~ gặp lại anh lần nữa, cảm giác toàn thân như bị điện giật, ưm ~ ưm ...”

Tiếng ca vừa mang ám muội vừa có chút kích tình, mỗi một câu còn ưm ưm ngân nga phía cuối, rất dễ dàng khiến cho người ta liên tưởng đến việc trên giường. Nhẹ cười thật bình thường Sau khi uống rượu say liền phóng đảng như vậy ! TMD có phải đây mới là bản chất thật không? !

Lăng Quân Diệu mặt đen như tro tàn ... Bản thân anh còn chưa có nghe qua cậu ấy múa kích tình như vậy, biểu tình yan dăng như vậy, còn chưa từng nghe qua tiếng ca mị hoặc mất hồn như vậy của cậu, kết quả cậu cứ như thế mà biểu diễn cho mọi người xem .

“Hello baby ôm một cái, cổ lấy dững khí ôm một cái, ” Tô Bắc Bằng tuy là say, ánh mắt cũng theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Lăng Quân Diệu, Sau khi nhìn thấy mục tiêu. Ngón tay mảnh khảnh một bên sờ lên hạt đậu đỏ trên ngực một bên ngoắc ngoắc anh, “Bao nhiêu ngọt ngào ôm một cái, a ~ a a ~” ba chữ a sau cùng quả thật là tiếng kêu trên giường ... Kêu thật là vô cùng tiêu hồn thực cốt a!

“Oa ta kháo! Thật muốn phát cuồng!” Có một nam sinh hưng phấn huyết sáo, “Tiếp tục hát, tiếp tục high!” Lúc sau tất cả mọi người vỗ tay, kích động vô cùng.

“Này... thực là kích tình quá... Tôi tôi ... chảy máu mũi .” Đây là lời thật tâm trong lòng hủ nữ!

“Nếu Thư Hiệp tiểu công nhân cơ hội này đem cậu ấy ăn ...” Tiểu Mộng bổ sung các loại JQ, hưng phấn đến không ngồi yên.

...

Lăng Quân Diệu mặt càng thêm đen , “Không cần hát!” Bắt lấy tay Tô Bắc Bằng.

“Không cái gia gia người, ta vui vẻ ta thì hát! Tránh ra tránh ra, thiệt mất hứng!” Khúc hát đã đến đoạn thứ hai, Tô Bắc Bằng hát tay Lăng Quân Diệu ra, một lần nữa chọn bài Không cần tình yêu , mọi người nhìn thấy trên màn hình lớn tên bài hát này rất phù hợp lễ thường, thích thú hạ xuống, uống rượu tiếp tục uống rượu, nói chuyện phiếm tiếp tục nói chuyện phiếm.

Chính là, cho tên kia thiệt là giận hờn mà phóng lớn âm thanh ...”Ta không cần MM không cần hỏi lại cái gì, ta nói ta không cần MM, ta đem MM cắt rớt, ta cái gì cũng không muốn nói ta cái gì đều không muốn làm, ta chỉ muốn tự mình một người lẳng lẳng hát bài hát này...”(MM là vòng 1)

Tô Bắc Bằng biểu tình rồi rầm biểu lộ ra sự không cần MM của mình ...

Rõ ràng là ca khúc bình thường, vì cái gì cậu hát ra lại có cảm giác quái lạ như vậy? Trừ bỏ Lăng Quân Diệu ra, tất cả mọi người ở đây không có một người nào, không có một tên nào mà không ôm bụng cười

bò, rượu cùng thức ăn phun phèo phèo đầy đất. Nhất là đến đoạn cuối cùng, “Không có MM tiểu thụ! Các người tổn thương không dậy nổi!”

Được rồi... quá sức tưởng tượng , Bằng tiểu thụ, cậu có thể thăng thiên rồi .

“Nhẹ cười sama, đừng không cần kê kê đi ~” Chưa bao giờ thảo nó một bên ồn ào một bên vỗ tay, “Thật lợi hại, mau hát thử tôi nghe nào!”

“Thế theo nguyện vọng của người, đại gia ta thỏa mãn người! !” Tô Bắc Bằng hào sảng vỗ vỗ đôi ngực, “Ta cuối cùng là ta cảm giác mỗi ngày trôi qua đều thực không vui, ta đã chán ghét cuộc sống như thế, luôn muốn muốn trốn tránh... Ta dùng một cái kê kê đối đến hai người thương tâm! ! Ta không cần kê kê không cần hỏi lại cái gì ta nói ta không cần kê kê , ta đem kê kê mình cất rớt. Ta cái gì cũng không muốn nói ta cái gì đều không muốn làm, ta chỉ muốn lẳng lẳng một người không nhận tội đã cất kê kê ...”

Lăng Quân Diệu lửa giận xoẹt xoẹt phun trào, tiểu tình nhân phồng chừng đã say đến không biết trời trăng gì. Hay là đêm nay ăn cậu ấy? Phồng chừng cậu ấy ghen quá lâu, mới có thể hát ra ca khúc yan đang tà ác đến như vậy. Đoạt lấy micro của Tô Bắc Bằng, mạnh mẽ bá đạo ôm vai của cậu, cố gắng xả ra một nụ cười tươi, giờ micro lên nói, “Làm mọi người chê cười. Tôi cùng Nhẹ cười trước hết xin lỗi không tiếp mọi người được , cậu ấy uống nhiều rượu , say mất rồi. Tiếp tục tiếp tục như vậy, tôi sợ bệnh viện tâm thần sẽ tới đây bắt người .”

“Người mới say! Ta không có say! Ta còn muốn hát, ta muốn hát a! ! Buông, ân ~ người không phải Quân Diệu, Quân Diệu đối với ta rất tốt, cái gì đều đáp ứng ta... Người là ai? !” Tô Bắc Bằng cả kinh chỉ tay vào mũi Lăng Quân Diệu , có ý giầy dụa, nhưng cái tên kia lực cánh tay quá lớn, không có biện pháp thoát thân.

Cuối cùng Lăng Quân Diệu nửa ôm nửa bồng đem Tô Bắc Bằng rời đi KTV. Tuy rằng không có vui vẻ tới cùng, nhưng mà mọi người xem kịch hay cũng xem đủ rồi, high đang dâng trào, tổng không có khả năng cứ thế mà tan tiệc đi? Vì thế, ca hát tiếp tục ca hát, chơi bài tiếp tục chơi bài, uống rượu vẫn tiếp tục uống rượu.

Một đám hủ nữ ở chụm đầu lại ——

“Bọn tỷ muội! Tôi có thứ tốt chia nhau hưởng lợi! Đến xem!” Thương Ly Mộng từ trong túi xách lấy ra cái DV, vừa tìm được phương pháp ghi hình, tân niên khoái hoạt à, vẫn chưa xong đâu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đã lâu thân nhóm... Không biết, còn có ai nhớ rõ quyển sách này, còn có ai vẫn đang ở ủng hộ mộng. Ta đã trở về! Thi xong âm nhạc liên thi đã trở lại.

65. Chương 66: Cùng Anh Tay Đi Đến Hết Cuộc Đời

Sau khi cùng Tô Bắc Bằng về đến nhà, dù là thân kinh bách chiến như Lăng Quân Diệu cũng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Bằng tử suốt dọc đường đều ở trạng thái mê man, nhu nhược vô lực nằm úp lên trên người của anh, thẳng đến khi anh bế cậu để lên giường xong, anh mới có được thời gian mà thở gấp.

Lăng Quân Diệu gạt đi mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, ôn nhu nhìn ngắm khuôn mặt say rượu của cậu. Dưới ánh đèn nhàn nhạt, khuôn mặt ửng đỏ tựa như quả táo chín vô cùng mị nhân, mà hai phiến môi mỏng hé mở lại càng tra tấn người nhìn, ghé gớm hơn nữa là Tô Bắc Bằng không hề biết tự giác là gì, chìa đầu lưỡi khẽ liếm liếm khóe môi, lập tức cánh môi bao phủ một lớp thủy quang lóng lánh. Rốt cục nhịn hết nổi, Lăng Quân Diệu cúi đầu đem môi của mình ấn xuống, nhưng chỉ lướt nhẹ qua, anh cũng chẳng muốn X thi...

Nhìn thấy cái tên ngủ trên giường vô ưu vô lo kia, Lăng Quân Diệu cúi đầu nhìn đũng quần của mình ...”Ai~~...” Vô hạn mà thở dài, đành gánh chịu số phận bất hạnh mà lắc đầu cười bất đắc dĩ, sau đó đứng dậy đi đến phòng tắm mang nước ấm cùng khăn lông ra, nhẹ nhàng lau người cho tiểu yêu tinh kia. Dĩ nhiên không cần nghi ngờ, lại thêm một đợt tra tấn tinh thần nữa.

(Lưu ý *)

“Em là tâm can bảo bối của anh, yêu em đến không đường thối lui, cả đời này đều không hối hận...”

Sáng sớm chuông điện thoại reo vang, Tô Bắc Bằng buồn bực gỡ gỡ đầu, không tình nguyện thò tay mò mẫm tìm “tội nhân”, kết quả là mò được trên tủ đầu giường điện thoại di động của Lăng Quân Diệu. “Quân Diệu! ! Điện thoại!” Quay về phía cửa hét lên một tiếng, sau đó quay về giường, tiếp tục ngủ.

Lăng Quân Diệu lúc này đang bưng ly sữa, cầm thêm tờ báo chuẩn bị ra ban công xem tin tức, nghe được âm thanh tặc mao của tiểu thụ thụ nhà mình, mới dờn bước vào phòng, nhìn thấy trên di động là một dãy số xa lạ, cảm thấy thật có chút kỳ quái. Đây là di động riêng của anh, có rất ít người biết số này.

“Alo, nhĩ hảo, xin hỏi ngài là ... ?”

“Lăng tổng, tôi là Tô Bình.” Âm thanh phía bên kia vang lên, Lăng Quân Diệu càng thêm mê hoặc. Đầu óc tạm dừng ba giây mới kịp phản ứng, Tô Bình không phải là ba ba của Bằng tử sao? Ông tại sao có số di động của anh? Cho dù ông hiện đang làm việc ở công ty của anh, nhưng cũng không thể có số di động riêng của anh được.

Ngay cả khi trong lòng một mớ lộn xộn, thì Lăng Quân Diệu là nhân vật như thế nào? Bách chiến thương trường, mọi việc đều đã trải qua, tự nhiên sẽ biểu hiện thực bình thường.”Có chuyện gì không?”

“Mang theo con trai tôi, cùng đến đây, cùng nhau ... ăn một bữa cơm đi.”

Lăng Quân Diệu thông minh như vậy, nghe thấy âm thanh run rẩy của Tô Bình nói ra những lời này, liền đoán được thất thất bát bát.”Được, vậy thì khi nào?” Anh nhanh nhẹn đáp ứng.

“Cứ tối nay đi. Sớm một chút lại đây, nhớ rõ kêu Bằng tử mặc nhiều chút. Bên này trời hơi lạnh.” Tô Bình sau khi nói xong liền cúp điện thoại,

“Bằng tử, ” Lăng Quân Diệu ôn nhu hạ thấp thanh âm, “Anh nghĩ, ba ba của em biết chuyện hai đứa mình rồi” .

“Ừm...” Tô Bắc Bằng dậm dậm mà trả lời, nhưng lúc cậu tiêu hóa xong những lời này, bộ dạng buồn ngủ phút chốc biến mất không còn tăm hơi tung tích.”Cái gì? ! Ba làm sao mà biết được?” Cậu thật ra chưa có chuẩn bị tốt tâm lý, tuy rằng quyết định cùng Lăng Quân Diệu ở cùng nhau, nhưng mà còn chưa dám đối mặt với gia đình.

Cậu biết khi mà cùng với Lăng Quân Diệu yêu nhau, thì nhất định phải come out, bởi vì cậu biết trong lòng đối phương có bao nhiêu là xem trọng cậu,tình cảm của đối phương là ngang hàng truy đuổi, cậu cũng biết đối phương luôn mong muốn được gia đình cậu chúc phúc cho hai người, bởi vì như vậy mới gọi là hạnh phúc vẹn toàn.

Nhưng là... Tất cả chuyện này tới quá là nhanh.

Đứng trước cửa nhà, Tô Bắc Bằng lòng chưa bao giờ có cảm giác khẩn trương như bây giờ. Thật giống như một giây sau chính là tận thế. Lăng Quân Diệu nắm lấy tay phải của cậu, mười ngón đan xen lẫn nhau, gắt gao nắm chặt. Tô Bắc Bằng ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt ôn nhu kiên định của anh, đột nhiên cảm thấy không có việc gì phải sợ nữa, lòng cũng trở nên vững vàng hơn.

Là mẹ ra mở cửa, Tô Bắc Bằng nhìn thấy nước da của bà trở nên sáng láng hơn, có vẻ như đã khôi phục thần thái trước kia. Có thể là ba ba công tác càng ngày càng xuất sắc. Nhưng mà cậu nhìn thấy hốc mắt mẹ hình như đỏ lên ...

“Mẹ...” Tô Bắc Bằng ôn nhu hạ thanh âm, chợt phát hiện ra sâu trong nội tâm nơi mềm mại nhất, có một cảm giác chua xót không ngừng trào lên, tranh nhau phóng đến trên hai mắt của cậu.

“Ôi chào, mau vào nhà ăn cơm.” Trần Ngọc Phượng gật đầu đáp lại, vươn tay muốn kéo nhi tử để cho nó vào nhà, phát hiện đã có người nhanh tay hơn bà một bước, gắt gao nắm chặt tay con bà. Tim bà đập mạnh và loạn nhịp một hồi, Tô Bắc Bằng lại đi tới nắm tay của bà, “Mẹ vào nhà thôi.”

Có thể nhìn ra kinh ngạc cùng ưu thương trong ánh mắt của mẹ, nhưng mà Tô Bắc Bằng cũng không vùng khỏi cái nắm tay của Lăng Quân Diệu. Bởi vì cậu biết, ba ba đã biết quan hệ của bọn cậu, mẹ khẳng định cũng biết, bằng không bà cũng sẽ không khóc, ánh mắt cũng sẽ không đỏ lên như vậy.

Ba người cùng nhau đi vào nhà ăn, nhìn thấy Tô Bình đang ngồi một mình trước bàn cơm phiền muộn, ánh mắt bao phủ bởi khói thuốc lá đã không còn thần thái như xưa nữa, thiếu đi một phần sắc bén, hơn thêm một phần bi thương. Thẳng đến khi mọi người đều ngồi xuống, ông mới dập tắt tàn thuốc, hít thở một hơi sâu, nở nụ cười gượng gạo, giơ đũa lên hướng mọi người bảo, “Nhanh ăn cơm đi, đồ ăn còn nóng.”

Giờ khắc này, Tô Bắc Bằng càng cảm thấy mắt nóng lên, càng cảm giác được ầm áp trong lòng. Nguyên lai trong tâm khảm của ba mẹ vẫn có cậu, bằng không cũng sẽ không bởi vì cậu mà cảm thấy lo lắng.

Không có nhìn thấy đệ đệ, đoán chừng là ngủ. Tô Bắc Bằng bình phục tâm tình, hướng Lăng Quân Diệu gật đầu ý bảo đổi phương mau ăn cơm, mình cũng động đũa.

Bữa cơm này ăn xong, thực bình tĩnh, tất cả mọi người không nói lời nào, chỉ chuyên tâm mà ăn.

Sau khi ăn xong, ba người nam nhân ra phòng khách ngồi, chờ Trần Ngọc Phượng đem đĩa trái cây bưng lên, lại là một trận trầm mặc quỷ dị.

Tô Bắc Bằng có chút chịu không nổi loại dày vò này, cậu không giống Lăng Quân Diệu tâm tính trầm ổn như vậy, ngồi mà trong lòng vẫn ổn định, một bộ dáng như đã định liệu trước. Cậu cảm thấy nếu cậu không tranh thủ chút gì đó, thì tình huống sẽ không thể vẫn hồi.

“Cha, ...”

“Trước đừng nói chuyện, ” Tô Bình ngăn lại Tô Bắc Bằng, sau đó châm một điếu thuốc, rầu rĩ mà hút, ánh mắt nhìn Lăng Quân Diệu, “Lăng tổng, cảm ơn ngài đã nhận lời đến nhà của tôi dùng bữa cơm. Tô Bình này cả đời, không có cầu qua cái gì, nhưng mà hiện tại thỉnh cầu ngài có thể ... buông tha con trai của tôi không?”

“...” Lăng Quân Diệu thế nhưng không biết phải trả lời như thế nào. Nói chuyện làm ăn, anh có thể đem trắng nói thành đen, nói năng khéo léo, thẳng đến đối phương ký hiệp ước mới thôi. Thế nhưng lần này, anh đối mặt chính là cha của người yêu, anh không dám mạo hiểm, vạn nhất đối phương đòi chết sống, vậy là anh đã tự tay đem tình yêu của mình ra mà chôn sống

“Cha! Con sẽ không cùng Quân Diệu tách ra, con trở về...”

“Câm miệng!” Tô Bình gầm lên giận dữ với Tô Bắc Bằng một tiếng, làm cậu sợ tới mức đem câu chuẩn bị nói ngậm lại. Đây là lần đầu tiên Tô Bắc Bằng nhìn thấy ba ba tức giận như vậy, nổi nóng như vậy. Lúc trước vừa về nhà nhìn thấy ba ba một bộ dáng sâu muộn ưu thương, nhưng mà bộ dáng hiện tại của ba ba, cậu thật sự ... khiếp đảm.

Quả nhiên là chính mình ngây thơ quá rồi, nghĩ rằng ba ba gọi cậu cùng Lăng Quân Diệu trở về cùng nhau ăn cơm, có 70% là tiếp nhận bọn cậu, cậu rất lạc quan, đem hết thấy hiểu vô cùng đơn giản, lúc ăn cơm ba ba một câu cũng không đề cập tới, nguyên lai là nổi lên một hồi bão táp.

Tô Bình hít thở sâu một hơi, lại nhìn về phía Lăng Quân Diệu, “Tôi sẽ từ chức ở quý công ty, sẽ mang theo gia đình rời khỏi nơi này, cách xa thật xa, sẽ không lại xuất hiện cho trong tầm mắt của ngài. Không biết rằng cảm tình của ngài đối với Bằng tử là thật hay giả, là giả, vậy thì chơi đùa bao nhiêu đó cũng đủ rồi, nhóm tuổi trẻ kích thích tôi cũng biết, nhưng mà làm phụ thân của nó, tôi không thể không quản. Người có tiền thích nhất đùa giỡn một chút chuyện mới mẻ, Bằng tử nó không có gì tốt, ngài hoàn toàn có thể tìm được một cái hàng mới hơn nó nhiều...”

Nghe phụ thân nói một câu như vậy, Tô Bắc Bằng tay nắm chặt thì thả ra, “Ba ba!” Đến cuối cùng thì cậu nghe không nổi nữa, rống một tiếng, ngay cả Trần Ngọc Phượng cũng hoảng sợ. “Con đây không phải mặt hàng! Lăng Quân Diệu đối với con là thật hay là giả, có trái tim, có cảm giác, ừm, thì có thể nhìn thấy

được! Nếu anh ấy là cận bã, đùa bỡn cảm tình, chỉ là vì tìm kiếm cảm giác mới mẻ mà dây dưa , không cần phải nói một lời nào, con đã sớm cách ly anh ấy rất xa . Nhưng không phải, con có thể cảm nhận được tình cảm của anh ấy là sâu sắc vô cùng.

Trái lại, con từ trước cho tới bây giờ không hề đáp lại tình cảm của bất kỳ ai, thật vất vả mới có thể mở lòng mà đến với nhau, cũng thật vất vả mới quyết định là sẽ yêu thương anh ấy. Là con của mình, tìm được một tình cảm chân thực, sao cha không cao hứng giùm con, mà lại muốn bọn con tách ra?! Trữ sách mười chùa, chứ không hủy đi một đoạn tình duyên, cha chưa nghe qua sao?”

Tô Bắc Bằng đem toàn bộ suy nghĩ trong lòng của mình đều nói ra hết , trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Cậu không biết cậu nói như vậy sẽ gây ra hậu quả gì, nhưng mà cậu không cho phép người khác nghi ngờ tình cảm của Lăng Quân Diệu đối với cậu, bởi vì không ai có tư cách, chỉ có anh mới có.

Lăng Quân Diệu sâu trong nội tâm giống như có một ngọn lửa ấm áp len lỏi từ từ lan tỏa khắp thân, có lẽ rất khó mà nghe được lời trong lòng của Tô Bắc Bằng, cho nên lúc này nghe rõ được những lời mà cậu hét ra, làm cho anh thật sâu trong lòng rung động cùng cảm động.

Thấy Tô Bình không phản đối, Trần Ngọc Phượng mở miệng trước, “Bằng tử, phải biết rằng ba ba cũng là vì con mà thôi. Con đường này con đi không được, con phải biết rằng ánh mắt người đời có bao nhiêu cay độc, những lời đồn đãi kia có bao nhiêu hung ác. Bọn con không thể có con cái, không thể đi đăng ký kết hôn, không có cam đoan thì tình cảm của bọn con làm sao mà gắng bó lâu dài? Có lẽ bọn con tình cảm hiện tại là thật lòng, nhưng cuộc sống sau này còn dài, ai biết sẽ như thế nào?”

“Bọn con quý trọng chỉ có hiện tại.” Không hẹn mà cùng nói, Lăng Quân Diệu cùng Tô Bắc Bằng đồng thời mở miệng. Kinh ngạc khi cả hai ăn ý, hai mắt nhìn nhau, trao đổi kiên định trong ánh mắt.

Lăng Quân Diệu nói lỏng cà- vạt, “Sau này như thế nào bọn con không biết. Nhưng rất rõ ràng tình cảm của hiện tại, đã đến nỗi không thể buông tay. Đăng ký kết hôn, bọn con có thể đi ra nước ngoài, nếu như vậy có thể làm cho Bằng tử càng tin tưởng tình cảm của con, con không có ý kiến. Còn về con cái, cậu ấy có thể tìm một người phụ nữ sinh sản hộ, tuy rằng con sẽ có chút khó chịu trong lòng, nhưng không sẽ ảnh hưởng đến cảm tình của bọn con. Dù sao cũng đã nhận nuôi một đứa bé.”

“Không buông cái chó má gì!” Tô Bình đã nhịn hết nỗi, tức đến nói tục ,đoán chừng là chạm đến mấu chốt trong lòng của ông , ông đứng lên, bộ dạng hung thần ác sát, chỉ vào Lăng Quân Diệu liên miết, “Hai thằng con trai mà dám cái gì chân ái, lão tử một chút cũng không tin! Lăng gia các người có quyền có thế, là gia tộc phú quý, cho dù bị người đời chỉ trích, cũng sẽ không ảnh hưởng gì. Chính là Tô gia chúng tôi thì sao? ! Sẽ bị người đời cười chê, Tô Bình sẽ bị chỉ chỏ nói là có một đứa con trai đồng tính, sẽ không thể ngừng đầu làm người”

Tô Bắc Bằng nghe được câu cuối xong thì như thân rơi xuống hầm băng, từ thân đến tâm đều cảm thấy lạnh... Còn tưởng rằng... còn tưởng rằng ba ba thật lòng là vì thương yêu cậu, kết quả là vì mặt mũi của ông ấy mà thôi? Cười chua xót, cậu đứng lên, dắt tay Lăng Quân Diệu, mười ngón đan xen, gắt gao cầm, “Thôi đủ rồi , hai đứa con trai là tình cảm chân thực con sẽ từ từ chứng minh! Bọn con sẽ cứ nắm tay như vậy, luôn luôn như vậy!! Tô Bắc Bằng thực cảm kích hai người cho con có tên có họ, đem con từ cô nhi viện trở về, cho con mái ấm gia đình, hiện giờ con sẽ gạch tên khỏi hộ khẩu, hoàn toàn không phải là người Tô gia ! Sẽ không làm cảnh hưởng đến thanh danh, sẽ không làm vậy bẩn Tô gia!

Tô Bắc Bằng cùng Lăng Quân Diệu có thể yêu nhau cả đời như đã nói hay không thì con không chắc, nhưng ít ra hiện tại, buông tay là không thể! Nếu chúc phúc cho bọn con cũng tốt, nếu khi bọn con tuyên bố với người đời là ở cùng một chỗ, ít đi một ly rượu mừng của cha, chúng con cũng không sao, không thiếu!” Tô Bắc Bằng ngôn ngữ kiên định làm Tô Bình đánh tới sững sốt, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Lăng Quân Diệu cứ như vậy mà bị tiểu thụ nhà mình nắm tay đi khỏi Tô gia.

Trần Ngọc Phượng đè nén mà nức nở , “Đều là chúng ta không tốt... Có Hữu Hữu liền xem nhẹ bBằng tử, Ô ô ... Nếu đối với nó yêu thương nhiều hơn một chút, có lẽ mọi chuyện cũng không ... như vậy.”

Tô Bình mặt xám như tro tàn ngồi liệt trên ghế sa lon, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Trời vừa sập tối, Tô Bắc Bằng cùng Lăng Quân Diệu nắm tay đi khỏi, cũng không có vội vã trở về, mà là ở công viên phụ cận tìm một cái ghế đá ngồi xuống.

Lăng Quân Diệu còn bị dư âm của chuyện vừa rồi đè nặng trong lòng, khi tiếp xúc với cảm giác lạnh lẽ của ghế đá, mới hồi phục lại tinh thần. Trong lòng dục niệm khởi động, bá đạo hai tay đè ép bả vai Tô Bắc Bằng, không nói hai lời hôn qua.

Đối phương hôn quá mức kịch liệt, tựa hồ nóng lòng chứng minh cái gì, đầu lưỡi vói vào miệng thì xong đi, lại còn dùng răng nanh cắn mạnh lên cánh môi của cậu, tuy vậy lại làm nụ hôn trở lên sâu sắc hơn. Tô Bắc Bằng có chút ăn không tiêu, muốn đẩy anh ra, miệng đã tràn ngập mùi máu tươi. Ngắt nổi bản thân cậu lại không được cường tráng như đối phương, cho dù trong lòng không tình nguyện, cũng chỉ có thể vô lực đáp lại. Kháng cự lại càng đem lại cảm giác khó chịu hơn?

Học đem đầu lưỡi của mình quẩn quanh lưỡi đối phương rồi cùng nhau nhảy múa, hai tay gắt gao nắm chặt lấy nhau, cậu đột nhiên cảm thấy muốn cho nụ hôn này kéo dài sâu thẳm sâu thẳm, thẳng đến tận thế cũng tốt. Dĩ nhiên lúc họ triển miên, trong công viên đã có mấy chục ánh mắt phóng về phía hai người mà mang nhiều loại cảm tình khác nhau, nhưng hai tên đang say sưa kia đã hồn nhiên quên mất, vẫn kịch liệt hôn môi, trao đổi lẫn nhau nùng tình mật ý...

Ánh mắt người đời có là cái gì? So sánh với tình yêu của bọn họ, quả thực không đáng một hào! Miệng với ánh mắt của họ dòm ngó vào người mình thì sao, bản thân mình sống ra sao có hạnh phúc không mới là chuyện quan trọng. Chuyện của bọn cậu, chính là quý trọng lẫn nhau, không hơn, vậy là đủ rồi.

Thẳng đến khi phát hiện song phương cùng nổi lên dục hỏa. Hạ thân nóng như lửa, mới không tình nguyện mà tách ra, hai mắt nhìn nhau, không cần ngôn ngữ đã có thể hiểu được trái tim đối phương.

Tô Bắc Bằng liếm liếm môi, lại cùng Lăng Quân Diệu mười ngón tay đan xen, cậu nhẹ nhàng mà tựa đầu vào bả vai rắn chắc anh, nhìn ngắm bầu trời đầy sao, “Em nghĩ hiện tại mọi người xung quanh đều chú ý đến chúng ta, có lẽ là khinh bỉ, có lẽ là phỉ nhổ, cũng có thể là phần hận, cảm thấy chúng ta đồi phong bại tục. Nhưng cứ như vậy, thì một ngày nào đó lòng của chúng ta sẽ trở nên cứng rắn, sẽ không còn quan tâm đến ánh mắt người khác nữa. Em tin tưởng ngày đó sẽ rất nhanh đến, tình cảm của em đối với anh không sâu đậm bằng anh đối với em, tình yêu không có cân bằng vĩnh viễn, nhưng mà em sẽ cố gắng để cho lòng em tràn đầy hình ảnh của anh. Không được gia đình thừa nhận, không trọng yếu, chúng ta có thể đến bên cạnh nhau, chính là lời chúc phúc chân thành nhất của nguyệt lão rồi.”

Lăng Quân Diệu nâng khóe miệng, nở nụ cười thật tươi, vuốt xuôi chóp mũi Tô Bắc Bằng, ôn nhu nói, “Tiểu thụ nhà anh sẽ không bao giờ có ngày nào đó mà ly khai anh. Anh rất tin tưởng, bởi vì anh quý trọng em đến mỗi một phút, thì sáu mươi giây là không ngừng nghỉ. Em có trái tim, sẽ chậm rãi bị tình yêu của anh hòa tan. Làm cho ánh mắt người đời không còn tồn tại, quên đi thời gian trôi qua, chỉ cần còn ở cùng nhau, thì cũng chỉ có một sự thật, đó là Lăng Quân Diệu yêu Tô Bắc Bằng.”

Tô Bắc Bằng ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn anh, mím môi cười, cảm thấy lo lắng trong lòng bỗng dưng tan biến. Lại dựa vào bả vai anh, nhìn ngắm bầu trời đầy sao lấp lánh, cảm thụ được độ ấm từ bàn tay dày rộng của anh, thỏa mãn tham vọng trong lòng.

Đêm, có chút lạnh, hai trái tim đang gắt gao dựa sát vào nhau lại cảm thấy ấm áp. Cả đời này, rất dài, bọn họ sẽ không buông tay. Giờ phút này, chỉ muốn đêm không gian nơi này, lưu lại, giữ mãi trong lòng, giữ mãi ấm áp này...

Tiếng chuông tin nhắn vang lên, Tô Bắc Bằng mở ra nhìn, “Mẹ chúc các con hạnh phúc.”

Hai người nhìn nhau cười, ôm chặt lấy nhau. Bầu trời đầy sao lấp lánh sáng ngời, giống như đang chân thành chúc phúc cho đôi tình nhân dưới này. Tình yêu không được người đời chấp nhận này đối với họ không có gì là xấu hổ, chỉ cần là chân ái, cho dù là hủy thiên diệt địa, cũng không là vấn đề, mãi không chia cắt. Thế tục không đáng sợ, bởi vì trong lòng chứa đựng tình yêu đích thực đủ để bọn họ vượt qua hết mọi chông gai.

Tô Bắc Bằng đem lòng bàn tay Quân Diệu mở ra, ngón trở mềm nhẹ vẽ lên trong lòng bàn tay của anh những nét chữ. Lăng Quân Diệu nhắm mắt lại, dùng trái tim cảm thụ tình yêu từ ngón tay cậu truyền đến,

đúng là câu nói mà anh cả đời đều không dám tham lam: Cuộc đời này cùng Quân Diệu trải qua, cùng anh đi đến hết cuộc đời!

– chính văn hoàn –

66. Chương 67: Pn1 Nhật Ký Say Rượu

Bưng một thau nước ấm nhỏ cùng với khăn lông ra, Lăng Quân Diệu nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường. Anh chìa tay ra định cởi quần áo của cậu thì ...“Ừm ...” Bằng tử xoa xoa mi mắt, hai viên thủy tinh kia phấp phấp về mông lung mà từ từ mở ra. Ánh mắt như có như không nhìn về phía Lăng Quân Diệu. Anh nuốt nước miếng một ngụm, cảm giác giống như mình bị bắt quả tang đang làm chuyện xấu, bèn vội vàng giải thích.

“Anh không có làm gì em đâu, chỉ muốn cởi quần áo để lau mình cho em thôi”.

...

Giải thích xong rồi, nhưng tổng cảm thấy càng giải thích càng như muốn che giấu gì đó. Lúc này âm thanh nhu nhuyến khêu khào của Tô Bắc Bằng vang lên. “Anh ... là ai?” Về mặt cậu chất đầy hoang mang, hai tay nắm chặt lấy áo quần của mình, như sợ chỉ cần nhẹ buông tay thì nó sẽ vượt bay đi mất.

Xin chú ý đây không phải là tiểu thuyết cầu huyết mất trí nhớ.

Lăng Quân Diệu cười khê dô dành “ Ngoan nào, anh là Quân Diệu đây, để anh cởi quần áo cho em” – Nói xong câu này Lăng Quân Diệu đã tiến hóa thành người xấu đang dụ dỗ trẻ em.

“Anh ... anh ... không phải ... Quân Diệu” – Cậu yếu ớt khẳng định, tay càng nắm quần áo chặt hơn –“Quân Diệu ... đâu rồi, kêu anh ấy cho tôi, tôi muốn uống ... nữa, tôi muốn hát” – Cậu to tiếng hơn một chút.

“Hảo hảo, cho em uống nữa ... cho em uống nữa” – Bất đắc dĩ đáp ứng cậu. Sau đó nhẩn mòi suy nghĩ, cậu không cho anh cởi quần áo, thì sao anh lau mình cho cậu đây. Nếu cứ như vậy mà ngủ, sáng ngày mai dậy thể nào cậu cũng đổ bệnh.

Bỗng nhiên sáng kiến từ đâu vụt tới, anh khiêu lên khoe miệng gian tà, hướng cậu hồng hồng “Anh với em chơi một trò chơi rồi anh sẽ cho em uống rượu”.

Trò chơi đó chính là đổ xúc xắc uống rượu.

Tô Bắc Bằng cơ hồ hoài nghi cái xúc xắc kia có thù oán với mình. Lăng Quân Diệu dưới ánh mắt thù hận của cậu lắc lắc xúc xắc ném lên bàn, hướng Tô Bắc Bằng nhìn nhìn. Tô Bắc Bằng nguyền anh một cái, nhìn về phía xúc xắc. Lăng Quân Diệu không để bụng, thực tự nhiên đổ xúc xắc, quả nhiên... vẫn là 1.

“Này, anh ... gian lận.” Cậu cắn răng nói.

“Em thấy anh gian lận sao?” Lăng Quân Diệu hỏi lại.

“Không thì tốt rồi.” cậu lầm bầm.

Tô Bắc Bằng nhìn xúc xắc trên bàn, cầm lấy ly rượu uống sạch.

“A, vẫn còn uống được.” Lăng Quân Diệu nhìn hai má hồng hồng của Tô Bắc Bằng dưới ánh đèn, gương khoe miệng.

Kế tiếp...vẫn là con số 1 đáng ghét

Tô Bắc Bằng một ly một ly rót rượu vào bụng.

Lăng Quân Diệu nhìn động tác của cậu càng lúc càng chậm, ánh mắt càng lúc càng mê man, cũng sắp gục ngã rồi.

“Em còn có thể uống không? Hay là ngừng đi.” Lăng Quân Diệu ôn nhu hỏi.

“..Có thể ... uống, không cần anh lo.” Cậu dựng thẳng sống lưng, vươn tay một phen đẩy anh ra, tiếp tục.

Lăng Quân Diệu nhìn cậu “Mười phút là nhiều nhất.”

“Cái gì?” Tô Bắc Bằng nhú mày.

“Ha ha, không có gì.” Anh cầm xúc xắc.

... Mười phút sau, cậu nghĩ tới rượu là muốn nôn . Lăng Quân Diệu mỉm cười ôm người trong lòng mình, tay kia xoa xoa đầu cậu “Chơi rất vui sao?”

“A...Chơi thế nào mới vui.” Ở trên vai anh cọ hai cái, tìm tư thế thoải mái. Cậu nghiêng đầu nhắm mắt hỏi.

“Có thể làm nhiều động tác thú vị.” Lăng Quân Diệu cong khoé miệng, nụ cười *** tà.

“Ha ha

ân...” Cậu vừa lòng cười, ngáp hai cái.

Anh vỗ vỗ đầu tên ngốc nghếch không biết mình sắp gặp nguy hiểm kia.

“Ân...Tại sao cởi quần tôi a...”

“Quên sao, cởi quần mới chơi trò chơi được a.”

“Tôi có thể... uống rượu a.”

“Ha ha, uống rượu xong rồi.”

“Áo sao cũng...”

“Ngoan nào.”

“A...! Ân...Rất ngứa, ha hả... Nơi đó không phải là...a ân”

Rất nhanh, Tô Bắc Bằng đã bị Lăng Quân Diệu từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong lột sạch. Lăng Quân Diệu nhìn cậu bộ dáng ngốc nghếch chật vật, vươn tay sờ trên vai cậu lôi ra khỏi chăn. Lăng Quân Diệu nhìn cậu, “Chấp nhận thua cuộc đi?”

Tô Bắc Bằng cảm thấy có người sờ thân thể cậu, cả người đều bị sờ đến nóng lên, thực thoải mái.

“Ừm...” Thoả mãn hừ một tiếng, cậu ngây ngô duỗi thẳng thân thể.

Lăng Quân Diệu nhin không được nổi gân xanh, hướng lên trên cắn môi dưới của cậu, nhìn cậu nhú mày liền ép lên đôi môi, tùy ý hôn hôn.

Tô Bắc Bằng bị bắt ngắn đầu đón nhận, ngực bị động tác mãnh liệt trở nên phập phồng, giữa những nụ hôn lộ ra tiếng thở dốc ồ ồ, khiến dục vọng anh càng lúc càng mãnh liệt.

Một bên hôn, một bên vươn tay vuốt ve dục vọng ở giữa hai chân Tô Bắc Bằng.

Tô Bắc Bằng phản ứng thật kịch liệt, tại lúc Lăng Quân Diệu khẩn trương vuốt ve thứ giữa hai chân, cậu theo bản năng muốn khép chân lại.

Lăng Quân Diệu thấy thế liền dùng đầu gối giữ hai chân cậu dạng ra, thân thể mình thì ở giữa.

Hai chân Tô Bắc Bằng bị giữ lại run rẩy vẫn không thể đẩy cái người đang giữ chân mình ra, vì vậy chỉ có thể mở chân ra.

Lăng Quân Diệu thuận môi hôn một chút xuống cổ, dùng sức hút, lưu lại một dấu, nhìn nhìn thực vừa lòng, lại đi xuống gặm tiếp xương quai xanh, lưu lại một ấn ký.

Tô Bắc Bằng không rõ anh đang làm chuyện gì, muốn nâng thân thể lên lại bị đè xuống, đầu ngực đột nhiên nóng lên đau xót, bị kích thích bất ngờ làm cậu rên rỉ, không tự chủ mà ưỡn ngực đón nhận khoái cảm dồn dập.

“A...ừm...a. Rất...ngứa...a ân à!” Vừa rên rỉ, hai tay không tự giác sờ người nằm trên thân mình, rồi mới đẩy bờ vai của anh.

Lăng Quân Diệu liếm cắn lỗ tai cậu đến đỏ bừng, một tay nắm lấy đầu nhũ tiêm của cậu, một tay buông ra, ngực lại nắm lấy tiểu đệ đệ cậu gầy gầy.

Kích thích song song, Tô Bắc Bằng thất lưng mềm nhũn, có chút vận vẹo thân thể, nữa muốn trốn thoát, nữa muốn đón nhận. Lăng Quân Diệu dùng thân thể chặt chẽ áp chế cậu, một bàn tay từ ngực xẹt qua bụng cùng thất lưng, lần thứ hai dừng lại giữa hai chân, dùng kỹ xảo bộ lộng, môi từ lỗ tai trượt xuống, đầu lưỡi liếm lộng điểm mẫn cảm trước ngực mới bị anh chà đạp qua.

“Ân...a...khó chịu. A....ân đừng cắn” Tô Bắc Bằng cảm thấy khó thở, máu toàn thân đều không khống chế, vọt tới giữa hai chân, mà cái thân thể kia vẫn chặt chẽ khảm ở giữa hai chân cậu, khiến cậu không thể không bảo trì bộ dáng mở chân để người kia đùa bỡn.

“Chậm, chậm một chút... Ngồ...A!” Thân thể bắt đầu không tự giác nâng lên, giữa động tác trều sấp trong tay Lăng Quân Diệu, trên mặt cậu một mảnh ửng hồng, tóc vì mồ hôi trở nên mềm mại phủ trên trán, trên chóp mũi cũng đầy mồ hôi.

Lăng Quân Diệu ngẩng đầu nhìn khoé mắt ướt át, liếm liếm bờ môi của cậu, khẽ cắn “Mở mắt ra.”

Tô Bắc Bằng thở dốc, bộ dáng khiến kẻ khác thêm thương. Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo. Thân thể trần truồng thấm một lớp mồ hôi tinh mịn sáng bóng. Đầu nhũ dính nước bọt của Lăng Quân Diệu run rẩy dựng thẳng càng khiến cho kẻ khác khó kềm chế. Lăng Quân Diệu nhũ mảy, bỗng nhiên dừng lại động tác vuốt ve, kéo hai tay cậu lên trên đầu dùng 1 tay khóa chặt, tay còn lại tìm kiếm sáp nhập vào cúc hoa hồng hồng mềm mại đang khẽ khép mở dự hoặc.

Tô Bắc Bằng mềm nhũn không có làm bất cứ động tác kháng cự nào đã bị trói lại chặt chẽ, thân thể thành thực trở nên xao động.

“Ân... Buông ra...”

Động tác xoay thất lưng dị thường ***, Lăng Quân Diệu vừa nhìn vừa dùng tay nắm hạ thể thập phần hưng phấn của cậu, tạo nên một trận bất mãn thở dốc. Lăng Quân Diệu chơi trong chốc lát, cuối cùng đè thấp thân thể ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: “Này...Có muốn anh giúp em bắn ra?”

“...A ân.. Khó chịu.... Muốn..a... Giúp em....a ân..ừm?” Tô Bắc Bằng mờ mịt, ánh mắt mê man bị *** phủ kín 1 tầng hơi nước làm Lăng Quân Diệu ngẩn ngơ.

Lăng Quân Diệu nhìn nhìn khoé mắt hơi đỏ của cậu, sờ sờ gò má của cậu rồi lại sờ soạng phía dưới, “Nơi này muốn bắn không?”

“...Muốn bắn...Nhanh lên...” Tô Bắc Bằng thành thật gật đầu, đầu gối ma sát thân thể anh .

“Vì sao muốn bắn?” Lăng Quân Diệu sờ sờ hạ thân cương cứng, móng tay xẹt qua đỉnh.

“A! Ân..” Tô Bắc Bằng một trận thoải mái rên rỉ. Không trả lời anh.

“Đừng...sờ...ngồ...sờ, đừng sờ...” Tô Bắc Bằng đỏ mặt, hai tay bị giữ chặt chỉ còn biết thừa nhận khoái cảm như thủy triều ập đến.

Lăng Quân Diệu nhìn nhìn, lấy một cái gối đặt dưới thất lưng y, rồi mới lấy gel bôi trơn ở trong ngăn kéo.

“A...a” Buông tay đang giữ cậu ra, bắt lấy cổ chân đem hai chân cậu mở ra, đổ một lượng lớn gel bôi trơn vào tay, thăm dò xung quanh hậu huyệt, vói vào một ngón tay, nhiều lần ra vào.

“A...ừm...ân” Khoái cảm mãnh liệt khiến Tô Bắc Bằng cong thân thể muốn trốn thoát.

Lăng Quân Diệu nhích người lại gần, đi vào thêm một ngón tay, vừa trều sấp vừa thưởng thức biểu tình trên mặt của cậu.

“Ân...a a! Ân...ngô...” Tô Bắc Bằng cuối cùng phản ứng kịp, vừa xoay thắt lưng vừa tránh né những ngón tay đó, vừa có ý đồ dùng hai tay đi bắt lại cổ tay của Lăng Quân Diệu.

Lăng Quân Diệu không có trốn, tay bị bắt lại, như vậy nhìn qua giống như cậu lấy tay chính mình đỉnh vào trong huyết.

“Lấy...ân.”

Lăng Quân Diệu một bên trừu sáp ngón tay nhanh hơn, vừa cúi đầu liếm liếm hạ thể dâng trào như cũ của cậu. Tô Bắc Bằng run rẩy thắt lưng, thở dốc buông lỏng tay. Anh nhìn cậu há miệng to thở dốc phiến tình cùng kích thích dị thường. Đột nhiên tay Lăng Quân Diệu đụng vào một điểm khiến Tô Bắc Bằng há to miệng không phát ra âm thanh. Đỉnh phân thân không ngừng tuôn ra chất dịch trong suốt.

Biết đã tìm được điểm mẫn cảm, ngón tay hung hăng trừu sáp vài cái, nhìn Tô Bắc Bằng nhú mi rên rỉ, Lăng Quân Diệu đột nhiên rút tay ra. Thân thể đang quen với trừu sáp bỗng nhiên trống rỗng khiến cậu theo bản năng vịn vào thắt lưng. Không để cho cậu đợi lâu, Lăng Quân Diệu vừa nghỉ vừa đem phân thân to lớn trước huyết khẩu đẩy vào, một chút liền sáp đến cuối, không mấy khó khăn. Anh thở ra một hơi. Huyết khẩu non mềm bao bọc lấy phân thân anh, do kích thích nên co rút kẹp chặt, làm anh thoải mái muốn hưng hăng mà đâm rút không thôi, khiến cho người dưới thân anh phải khóc lóc cầu xin.

Đầu tiên anh có tiết tấu sáp vài cái, rồi mới đẩy nhanh tốc độ ra vào. Bất đồng với tiết tấu ngón tay, Tô Bắc Bằng lập tức thất thanh kêu lên, “Ân! Ngô...a...a.a...”

Lăng Quân Diệu cúi người, cười cười dùng môi ngậm đầu núm tiem của cậu, khẽ ngăn chặn cơ thể không ngừng run rẩy, “Lần này, nhất định cho em bắn ra.”

Vừa nói vừa tăng nhịp độ ra vào. Mỗi lần đều đánh sâu đến tận gốc, dùng phần ngọn thô to không ngừng nghiền nát tuyến tiền liệt của cậu. Khiến cậu run rẩy không ngừng. Phân thân càng rỉ ra nhiều dịch lỏng, hậu huyết kẹp chặt khiến Lăng Quân Diệu đạt khoái cảm chưa từng có.

Tô Bắc Bằng bị khoái cảm đến căng cơ bắp cả người, thân thể vẫn không giải phóng được trở nên nóng nẩy, nhưng cậu phát hiện vô luận tránh thế nào, vẫn cứ bị gắt gao không chế. Cậu theo bản năng bắt lấy lưng Lăng Quân Diệu thấp giọng rên rỉ, thanh âm có chút nức nở.

“Nha, Tiểu Hồng Quả.” Lăng Quân Diệu ngẩng đầu hôn hôn bờ môi của cậu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cái mũi đỏ bừng, “Chưa bắn, chưa được khóc nha, chờ anh, chúng ta cùng nhau nào.”

Tô Bắc Bằng cơ hồ nức nở đạt cao trào, phân thân run rẩy bắn ra, từng đợt dịch thể trắng đục, mang đậm hơi thở *** mỹ đỉnh đầy bụng và ngực của cả hai. . Hậu huyết co rút kẹp chặt khiến Lăng Quân Diệu thoải mái tột cùng, đâm mạnh hơn mười cái nữa, rồi phóng thích toàn bộ vào sâu trong tiểu huyết ướm ất đỏ tươi của cậu.

Tô Bắc Bằng nhăn mày, tay lập tức chống hai bên thân thể, ***g ngực cùng bụng đồng thời kịch liệt phập phồng không ngừng.

Cúi đầu hôn hôn khoé miệng ướm ất, Lăng Quân Diệu vươn tay cầm lấy phân thân mềm nhũn của cậu nhẹ nhàng lỏng. Lần này Tô Bắc Bằng phản ứng kịch liệt, ngón chân đều cong lên. Phân thân cương cứng sau 1 lần phóng thích của anh, vẫn còn chôn sâu trong hậu huyết của cậu chưa rút ra bị động tác của cậu, làm nó lớn thêm một vòng.

Tô Bắc Bằng hừ hừ mở mắt nhìn Lăng Quân Diệu, “Khó chịu... Ngô... Đừng lỏng...”

Lăng Quân Diệu nhìn hai mắt Tô Bắc Bằng ngập nước, nghiêng đầu hôn lên môi cậu, càng hôn càng sâu, ma sát càng lúc càng bá đạo. Hôn sâu mang ám chỉ mãnh liệt khiến Tô Bắc Bằng rất nhanh lại cương, bộ dạng tránh né giãy dụa gợi tình khiến Lăng Quân Diệu nhin không được tăng mạnh động tác, cưỡng chế nâng đầu Tô Bắc Bằng lên nghênh đón bờ môi của anh, tay kia thì nhẹ ép bờ vai của cậu. Tô Bắc Bằng bị hôn đến không thở nổi, hai tay bắt đầu đánh lưng Lăng Quân Diệu nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Giữa nụ hôn hé ra tiếng thở dốc ồ ồ hỗn loạn, thân thể ma sát cũng trở nên ngày càng kịch liệt. Lăng Quân Diệu cuối cùng buông cậu ra, nhìn cậu mạnh mẽ thở dốc, tay chạm tới nơi kết hợp giữa 2 người.

Hắn là có thể rồi đi. Lăng Quân Diệu cắn vành tai Tô Bắc Bằng, đầu lưỡi chậm rãi liếm vành tai, chậm rãi ra vào, bắt đầu một vòng công kích mới.

“Ân...”

Rên rỉ mang giọng mũi giày đặc thật sự lưu nhân, tốc độ ra vào ngày càng nhanh. Tiếng nước phốc xuy vang lên, kết hợp với tiếng rên rỉ nức nở càng thêm vẻ *** mỹ mà ngọt ngào. Lăng Quân Diệu nhìn nhìn Tô Bắc Bằng bởi vì say rượu mà ý thức không rõ, chậm rãi áp chế thân thể, đem dục vọng bản thân đẩy mạnh vào trong thân thể cậu. Đâm đến tận sâu vô cùng. Chặt chẽ kết hợp.

“Ân...Đừng...a ân. Sâu quá... Chậm... một chút” Tô Bắc Bằng vươn tay bắt lấy cánh tay Lăng Quân Diệu.

Bên trong thân thể Tiểu Hồng Quả thật nóng, cảm giác tường thịt non mềm bao bọc thật thoải mái.

“Anh cứ muốn ở mãi trong nơi này của em, ân. Tô Bắc Bằng, anh yêu em” Lăng Quân Diệu chậm rãi trườn sát, vừa nỉ non vào tai Tô Bắc Bằng như tuyên thệ hẹn ước giữa 2 người.

“A...a...a....a...Đừng...Ngô... rất ngứa...” Tô Bắc Bằng mơ hồ rên rỉ, bên tai vang lên tiếng thở mạnh mẽ cùng lời thổ thê của Lăng Quân Diệu. Mặc dù đang đắm chìm trong bể tình nhưng cậu vẫn cảm thấy an tâm a. Ai bảo đây là người mà cậu yêu nhất trên đời làm chi.

The end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-bao-cung-bi-bao>